

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA LANDERS

YILDIZ GEMİSİ

BRO*sİS

YILDIZLARA YOLCULUK ARTIK ÇOK KOLAY. Ama Solara için değil. On sekiz yaşındaki Solara Brooks kimsenin, tımağının arasındaki makine yağını ya da parmaklarındaki mahkûmiyet dövmelelerini önemsemeyeceği dış diyara giderek hayatında yeni bir sayfa açmak istemektedir. Ama Dünya dışı seyahat onun gibi kimsesiz bir kız için hiç de ucuz değildir.

Seyahat boyunca vereceği hizmetlere karşılık bir bilet bulmaya çalışan Solara'nın şansına hizmetlerinden faydalanmak isteyen tek kişi ona okul hayatını zehir etmiş olan şamanik, zengin çocuğu Doran Spaulding'dir. Beş aylık yolculuk boyunca bütün ayaklarını yapması karşılığında bilet ücretini karşılamayı kabul eden Doran ona daha ilk dakikadan itibaren köle muamelesi yapmaya başlar. Ama çok geçmeden işler tersine dönecek ve bu kez Doran kendini Solara'nın hizmetkârı olarak Banshee adındaki tuhaf bir uzay gemisinde, geminin kendisi kadar tuhaf olan mürettebatı ile birlikte yolculuk yaparken bulacaktır.

₺19.00

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Facebook: @ranteyorg Instagram: @ranteyorg Twitter: @ranteyorg YouTube: @ranteyorg

YILDIZ GEMİSİ

*"Zekice kurgulanmış,
heyecanlı ve bağımlılık
yapan bir kitap."*

—Amie Kaufman
Benim Uzak Yıldızım
kitabının yazarı

YILDIZ GEMİSİ

MELISSA LANDERS

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2017

GO! Kitap

Yıldız Gemisi
Melissa Landers

Özgün adı: Starflight

ISBN: 978-605-188-075-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Disney • Hyperion Books'tan alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Çeviren: Demet Orhan
Düzeltili: Burcu Balaban
Son okuma: Arzu Alan
Kapak tasarımı: Maria Elias
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

Ya beni kimse seçmezse? İşte o zaman yandım.

Solara'nın nabızı hızlanırken avuçları buz kesti. Kimse-
nin onu istememe ihtimalini hiç düşünmemişti ama şimdi
hizmetkârlar bölümünde göz gezdirdiğinde kapının arka-
sında onunla birlikte bir sözleşme yapmayı bekleyen sadece
iki adayın kaldığını görüyordu: Kulakları kafasından daha
kıllı olan yaşlı bir adam ve durmadan kaşınan genç bir ço-
cuk. O sabah gelen elli yedek yolcudan geriye sadece üçü
kalmıştı. Biniş için son çağrı birkaç dakika içerisinde yapı-
lacaktı ve eğer Solara yolculardan birini, vereceği hizmet
karşılığında onu dış diyara götürmesi için ikna edemezse
bir sonraki uzay jeti için altmış gün beklemek zorunda ka-
lacaktı.

Bu söz konusu bile olamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yüzüne daha da geniş bir gülümseme yerleştirdi, duruşunu dikleştirdi ve gömleğinin ucu pantolonundan dışarı sarkan, saçlarına kuru mama bulaşmış bir kadınla göz göze gelmeye çalıştı. “Affedersiniz, hanımefendi,” diye seslendi. “Küçük çocuklarla mı seyahat ediyorsunuz? Yardımcı olabilirim. Tek istediğim, son durağa gitmek.”

Kadın durup başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. Hizmetkârlar kapısına doğru bir adım attı. “Tecrüben var mı?”

“Evet, hanımefendi! Kaldığım kimsesizler evindeki minikleri ben büyüttüm sayılır.”

“Kimsesizler evi mi?” Kadın dudaklarını büzdü ve gözlerinde yeni bir ifadeyle Solara’nın devlet tarafından temin edilen tulumundaki yağ lekelerini ve eski püskü kahverengi botlarının ucundaki delikleri inceledi. “Ellerini göster.”

Karnına ağırlar giren Solara anlamamış gibi yaptı. “Efendim?”

“Ellerini,” diye tekrarladı kadın. “Görmek istiyorum.”

Solara iç çekerek parmaksız eldivenlerini çıkardı ve parmaklarının eklem yerlerine mürekkeple kalıcı olarak kazınmış dövmelerini yolcuya gösterdi. Açıklama yapma zahmetine girmede. Ne de olsa fark etmeyecekti.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyen kadın başını, tıpkı yurttaki rahibelerden birinin yaptığı gibi tiksintiyle salladı. Sonra tek kelime etmeden, ağır adımlarla uzaklaştı.

Yanında duran yaşlı adam Solara’nın özel alanını ihlal edip onu dirseğiyle hafifçe dürttü. Eğilip, “Sabıkanı
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

temizleyebilecek birini tanıyorum. Houston'daki en iyi kalpazandır. Lazere dayanıklı mürekkep bile ona karşı direnemiyor.”

Solara gözlerini devirdi. O da bir düzine deri kalpazanı tanıyordu. İşinin ehli birini bulmak sorun değildi. “O kadar param olsaydı burada bekliyor olmazdım, değil mi?”

Adam ellerini havaya kaldırarak geriledi.

Az sonra, beş aylık bir seyahat için kendilerine hostes arayan bir grup iş adamı kapıya yaklaştı. Solara ellerini arkasına saklayıp yüzüne en geniş gülümsemesini yerleştirdi ama yeterli olmadı. Onunla değil yaşlı adam ve kaşıntılı gençle sözleşme yaptılar.

Boş istasyona ve biniş platformuna açılan kalın metal kapılara bakarken içinde bir panik dalgası yükseldi. Hiç yolcu kalmamıştı. Uzay mekiği az sonra binlerce tatilciyi aydaki uzay istasyonuna taşıyacak ve yolcular oradan uzay gemisi Zenith'e binip egzotik yerlere doğru yola çıkacaklardı.

Neden kimse onu seçmemişti?

Kendisini güzel veya çekici, hatta eğlenceli biri olarak bile tanımlayamazdı ama nasır tutmuş avuçları çalışkan olduğunu kanıtlıyordu. Neredeyse bir elinde tornavida, bir elinde İngiliz anahtarı ile uyuyor sayılırdı. Piskoposluğa ait uzay mekiği her arızalandığında rahibeler tamir için Solara'yı çağırırlardı; bu, sabah duaları sırasında gizlice veri tabletine baktığı için diz çökerek geçirdiği şapel cezasının bir saat erken bitmesi anlamına gelse bile. Motor tekrar vınlamaya başladığında ise Rahibe Agnes eklemleri

iltihaplı parmaklarını ovuşturur ve eğittiği en iyi tamircinin Solara olduğunu söylerdi.

Bu, sabıka kaydından daha önemli değil miydi?

Belli ki değildi.

Yüksek topuklu ayakkabıların tıkırtısı Solara'nın dikkatini lobiye yöneltti; on sekiz yaşlarındaki büyüleyici bir kız, arkasından tekerlekli bir çanta sürükleyerek kapıya doğru süzüldü. Çantanın içinden, bir süs köpeğine ait olduğu anlaşılan havlama sesleri geliyordu.

Genç kadın tasarım elbisesinin yakasındaki bir tiftiği silkeledi, parlak pembe saçlarını bir omzunun üzerine attı ve görünürde olmayan birisine seslendi. "Acele et. Eğer uzay mekiğini kaçırsak baban yenisini gönderene kadar bizi bir saat burada bekletir."

Son kaçış şansının bu olduğunu hisseden Solara parmak uçlarında yükselerek kıza el salladı. "Hanımefendi! Bu tarafa bakın!" Göz teması kurmayı başarınca gülümsedi. "Harika bir hizmetkârımdır. Tek istediğim..."

Ama işe yaramamıştı. Kız kaşlarını çatıp arkasını döndü.

Girişten tok bir erkek sesi yükseldi, "Kaçırsak hiç fena olmaz. O daracık yerde nefes alamıyorum." Ve uzun boylu bir genç belirdi.

Omzuna bir smokin ceketini asmış, gömleğinin yakasındaki birkaç düğmeyi açmıştı. Neredeyse her hareketinden umursamazlık akarken, Zenith onun için sonsuza kadar bekleyebilmiş gibi aheste aheste yürüyordu.

Çünkü gerçekten beklerdi.

Solara onu hiç üzerinde akademi üniformasından başka bir şeyle görmemişti ama tanınması zor olmadı. Bu, Doran Spaulding'di. Galaksinin en büyük yakıt şirketinin vârisi, üniversite futbol takımının yıldızı ve Solara'nın başının belası. Üniversitenin ilk yılında Solara onun özel akademisindeki makine mühendisliği programı için yatısız olarak burs kazanmıştı. Sadece derslere girebiliyordu, odası veya yurdu yoktu. Ve Doran o zamandan beri onu cezalandırmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Özellikle de Solara onu geçip Richard Spaulding Mezunlar Ödülü'nü kazandıktan sonra. Başka atışmalar da olmuştu tabii; mesela bir keresinde pilot eğitimi dersinde kötü bir iniş yapıp Doran'ın oyun kurucu olarak kullandığı kolunu kırmıştı. Ama bu bir kazaydı ve Doran da sezonun sadece yarısında oynayamamıştı, o kadar. Solara onun öfkesinin asıl sebebinin, babasının ödülünü kimi kimsesi olmayan beş parasız bir kıza karşı kaybetmenin verdiği utanç olduğunu biliyordu. Solara onların değerli adını kirletmişti sanki.

Doran da onu tanımıştı çünkü göz göze gelir gelmez durdu ve kahkaha attı. "Sıçan Kuyruğu!" diye seslendi. "Seninle burada karşılaşmak ne hoş."

Solara'nın parmakları refleks olarak boynunun altına, Doran'ın bir kemirgen kuyruğuna benzettiği doğum lekesine gitti. Bu, dört yıl önceydi ama Solara bu takma adın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

"Mezuniyeti kaçırдын," dedi Doran ama Solara onun bunu neden umursadığını bilmiyordu. "Diplomanı alma

zahmetine bile girmediğine göre onca yıllık ücretsiz eğitimin senin için bir değeri yokmuş, herhâlde.”

Doran’ın haberleri duymadığını anlayan Solara hafifçe gülümsedi. Mezuniyeti kaçırmamasının gerçek sebebi, hüküm giydiği suçu öğrenen akademinin onu ateşten bir tuğlaymış gibi acilen uzaklaştırmış olmasıydı. “Sınava girip erken mezun oldum,” dedi. Teknik olarak yalan sayılmazdı da. “Neredeyse tam not alarak.”

Bu, Doran’ın hoşuna gitmemiş gibiydi. Başıyla Solara’nın bileğindeki hizmetkâr bandını işaret edip, “Obsidiyen Sahilleri’ni görmek için kendini mi satıyorsun? Seni suçladığımı söyleyemem. Başka türlü göremezsın zaten.”

Solara kurnaz bir karşılık vermek üzere ağzını açtı ama aklına hiçbir cevap gelmedi. En iyi cevaplar aklına hep bir saat sonra geliyordu. “Seni ilgilendirmez ama ben hattın sonuna gidiyorum.”

“Dış diyara mı?” diyen Doran geriledi. “Oraya neden gitmek isteyesin ki?”

“İş için,” diye karşılık verdi Solara. “Teklif geçen hafta geldi.”

Kanunsuz dış diyarda Solara gibi makine ustaları zor bulunuyordu. Orada kimse parmaklarındaki dövmeleri veya tırnaklarının altındaki yağ lekelerini umursamazdı. Solara orada bir tanrıça gibi saygı görürdü çünkü sınır gezegenlerinin sakinleri güzellikten çok beceriye önem verirlerdi. O da oraya, Houston’ın aşırı kalabalık, yüksek binalı banliyölerinden ve bir tanıdık aracılığıyla iş bulmayı başarmış

işçilerin birkaç değersiz metelik karşılığında ter döktüğü atölyelerden çok uzaklara aitti. Batıya, bilinen tüm toprakların en sonuna, Vega adındaki yeni bir gezegene gidiyordu. Ona teklif edilen pakete, kendisine ait olacak bir dönümlük bir arsa da dâhildi. O toprakları parmaklarının arasına almayı, bunu kendi emeğiyle kazandığını hissetmeyi dört gözle bekliyordu. Özgürlük, refah ve güvenlik orada onu bekliyordu.

Sadece bir bilete ihtiyacı vardı.

“Ama bilet için paran yok,” dedi Doran, daha çok kendi kendine konuşur gibi. “Ve bir sonraki seyahat bir sene sonra.”

“İki ay,” diye düzeltti Solara.

“Hayır, bir sene.” Manikürlü elini siyah saçlarına götürdü ve yakınlardaki bir bilet makinesinin ekranından kendi görüntüsünü inceledi. “Seyahatleri azaltıyorlar çünkü sınır gezegenlerine gitmek için yeterli talep yok. Oraya sadece suçlular gidiyor.” Bakışlarını Solara’nın üzerinde gezdiren, “Ve ipsiz sapsızlar,” diye ekledi.

Solara’nın yüzündeki kan çekildi.

Bir sene mi?

Nerede yaşayacaktı? Kendisine nasıl bakacaktı? Evden ayrıldığı zaman rahibeler neredeyse sevinçten göbük atmıştı çünkü o gidince, yemekhanede yerde uyuyan gençlerden biri için bir yatak açılmıştı. Yurdun kapısında her gün daha fazla terk edilmiş çocuk belirliyordu çünkü dünyanın en hüzünlü saklambaç oyununda anne babaları kaçıp gidiyorlardı. Kimsesizler yurdu artık mezuniyet yaşını geçmiş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gençlere bakamıyordu. İstisna kabul edemiyorlardı. Solara için bir anne gibi olan Rahibe Agnes bile Solara'nın eline bir şok tabancası sıkıştırmış ve onu kapının önüne koymuştu. *Sınır tehlikeli bir yer*, demişti Agnes. *Bunu cebinde taşı*. Sonra Solara'ya huzur içinde gitmesini ve Tanrı'ya hizmet etmesini söylemişti.

Geri dönmek üzere uğurlanmadığı açıktı.

Doran parmağıyla çenesini sıvazlayıp onu yeni bir merakla izleyerek Solara'yı şimdiki zamana geri getirdi. "Şahsi uşağım hasta olduğundan seyahat edemiyor," dedi. "Gördüğüm kadarıyla bütün düzgün hizmetkârlar da alınmış ama sen de idare edersin." Üst dudağını kıvrırma biçimi Solara'da yüzünü saklama isteği uyandırdı. "Seni süitime almam gerekecek ama sanırım buna katlanabilirim."

Solara cevap veremeden Doran'm kız arkadaşı tiksindir gibi bir ses çıkarıp, "Yapma, Dory," dedi. "Bu kız olmaz. O kadar... kirli ki."

Solara'nın yanakları kızardı. O sabah umumi tuvaletlerde yüzünü özenle ovalamış, hatta saçlarını yıkatmak ve moda-ya uygun şekilde ördürmek için ekstra ödeme yapmıştı. "*Bu kız tam karşında duruyor. Kirli de değil.*"

Doran gözlerini hızla ona çevirdi, Volcanus'un ateşten aylarını bile donduracak kadar soğuk, mavi gözlerinin üzerindeki siyah kaşları çatılmıştı. "Bir konuda anlaşalım, Sıçan Kuyruğu. Eğer senin bilet paranı karşılırsam önümüzdeki beş ay içinde ağzından sadece 'Emredersiniz, Bay Spaulding,' kelimeleri çıkacak. Eğer beni herhangi bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şekilde hayal kırıklığına uğrattırsan, eğer her isteğim derhâl yerine getirilmezse seni ilk istasyonda indiririm. Anlıyor musun?”

Nabız kulaklarında atarken, Solara nefesini tuttu. Doran’ın kölesi olarak beş ay veya sokaklarda geçecek bir yıl. Ne kadar nahoş olursa olsun, karar belliydi.

“Emredersiniz,” dedi.

“Efendim?”

“Emredersiniz, *Bay Spaulding*.”

“Bu daha iyi. Gördün mü?” dedi kız arkadaşına. “Eğitilebiliyor.” Solara’nın bileğini işaret etti. “Diğer bant nerede?”

“Makineden alınıyor,” dedi Solara, yanındaki büfeyi işaret ederek.

Doran, Solara’nın ücretini ödemek üzere kredileri transfer ettikten sonra kapı bir *bip* sesiyle açıldı ve üzerinde *E* harfi yazılı bilezik alttaki bölmeye düştü. Doran onları efendi ve hizmetkâr olarak birbirine bağlayan bandı bileğine geçirdi.

“Boş boş durma,” dedi. “Bayan DePaul’un çantasını alarak işe başlayabilirsin.”

Ancak kız –yani Bayan DePaul– hayvan taşıma çantasının sapını kızarmış parmak uçlarıyla sıkıca kavradı. “Eşyalarım dokunmasını istemiyorum,” deyip biniş platformuna doğru tıkr tıkr uzaklaştı.

Doran omuz silkip ceketini Solara’ya verdi. Girişe ulaştıkları zaman, “Kapı, Sıçan Kuyruğu. Kapıyı aç!” diye bağırdı. Solara gidip metal bariyeri yana itti. Doran önden

kapıya doğru ilerlerken, “Kötü bir başlangıç yaptın,” diye homurdandı.

Solara, Doran’ın ceketini sıkı sıkı tutarken onu ceketle boğma dürtüsüne karşı direndi. Belki de seçilmemekten daha kötüsü de vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

B*ip* sesi onu derin uykusundan uyandırmış olsa da Solara uyku sersemyken sesin nereden geldiğini ayırt edemiyordu. Korkunç sesin kaynağını bulmak üzere karanlıkta etrafına bakınırken ranzanın alt katından biri yastığını yüzüne çarptı.

“Kapat şu bandını!” diye tısladı oda arkadaşlarından biri.

Birden her şeyi idrak eden Solara bileziğindeki *Kabul et* butonuna bastı. Şu ana dek Doran’ın dur durak bilmez isteklerine alışmış olması gerekirdi. Sadist dangalak, bir ay önce Zenith’e binmelerinden bu yana rahat bir gece geçirmesine izin vermemişti ve vermeye de niyeti yoktu.

“Uykumun içine ediyor,” diye fısıldadı bir başka oda arkadaşı. “Neden sana işkence edip duruyor?”

Bu güzel bir soruydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Solara üzerine bir pantolon geçirirken bunu düşündü. Aklına ilk gelen cevap; Doran'ın üniversitenin ilk yılından beri ona kin tutuyor olmasıydı, babasının ödülünü kazandığı için Solara'ya "haddini bildirmek" istiyordu. Bunun dışında Solara bazen onun ilgi çekmeye çalıştığını düşünüyordu. Aslında Solara'ya, kimsesizler yurdunda saçını çekip duran oğlan çocuğunu hatırlatıyordu. Rahibelere şikâyet ettiğinde rahibeler çocuğun ondan hoşlandığını söyleyerek Solara'nın endişelerini dindirmişlerdi. Ama saçlarının çekilmesinden hoşlanmayan Solara yumruğunu çocuğun karnına geçirerek bu işe bir nokta koymuştu.

Belki Doran'ın istediği de buydu.

Omuzlarına bir battaniye aldıktan sonra sessizce koridora çıktı ve hareket sensörlü gece ışıklarının aktive olmasını bekledi. Derken döşemelerin ortasında ince bir ışık parıldadı. Daha önceki tecrübeleri sayesinde bulunduğu güverte seviyesinden Doran'ın birinci sınıf süitine kadar 872 adım-lık bir mesafe olduğunu biliyordu, bu nedenle daha fazla vakit kaybetmeden yola koyuldu. Geçen sefer Solara cevap vermekte gecikince Doran uykuya dalmış ve bir saat sonra onu tekrar çağırıp dolabından temiz bir tişört istemişti. Doran dar alanlardan nefret ettiğini söylerken şaka yapmamıştı. Bu, Solara'da onu bir araba bagajına tıkma isteği uyandırıyordu.

Kapısına hafifçe vurdu. Hizmetkârların genelde sözleşme bantlarına programlanmış erişim izinleri olurdu ama elbette Doran ona bunun için yeterince güvenmiyordu.

Kapı duvarın içine kayınca Solara süite girdi ve olduğu yerde donakalıp etraftaki hasarı inceledi. Doran yine parti vermişti. Haliya saçılmış boş şişelerden belliydi. Birisi koltuğu ters çevirip mobilyayı bir üçtaş oyunu tahtasına dönüştürmüştü ve bunu düzeltmek Solara'ya düşüyordu elbette. Ama Doran onu gecenin bir vakti bunun için çağırmış olamazdı.

Yoksa olabilir miydi?

Yatak odasına doğru şöyle bir baktı ama içeri girmedi. Bayan DePaul'un odaya sinmiş parfüm kokusuna bakılırsa Doran yalnız değildi.

“Bir şey mi lazımdı?” diye seslendi Solara.

“Efendim?” diyen Doran'ın sesi uykusuz ve yorgun geliyordu.

Solara gözlerini kapatıp yavaşça nefes aldı. “Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Spaulding?”

“Uyuyamıyorum,” dedi. “Madem uyuyamıyorum, o zaman bu vakti stajım için bazı işlerimi hallederek değerlendirebilirim. Buraya gel ve benim için not al.”

Solara kıpırdamadı.

Dolabından tişört getirmek sorun değildi ama Doran ile yatak odasında vakit geçirmek... Hem de gecenin bir vakti? Galaksinin dört dairesel düzleminin bütün rafinerilerindeki bütün yakıtı verseler bile olmazdı.

Diğer odadan bir yorgan hışırtısı ve ardından derin bir iç çekiş duyuldu. “Orada bekle,” dedi. “Ben giyinip sana geleyim. Ama bilgin olsun diye söyleyeyim, hırdavatçı gibi kokan kimseye sarkıntılık etmem ben.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Solara kaşlarını çatarak bir tutam saçını burnuna götürdü. Dün bir saat boyunca yardımcı makine dairesini gezmişti ama motor yağı koktuğu falan yoktu. En azından o koktuğunu düşünmüyordu.

Doran, üzerinde çıplak ayakları dışında bütün vücudunu örten siyah bir bornozla, ayaklarını sürüyerek oturma odasına girdi. “Şimdi kendini daha güvende hissediyor musun?”

Solara, “Evet, Bay Spaulding,” diye cevap verdi. Ve ilk defa ciddiye.

Doran koltuklardan birini düzelterek kendini üzerine bıraktı. Solara için de bir koltuk ayarlama zahmetine girmeydi. Elini karşı duvara doğru salladı. “Masanın üzerinde bir tablet olacak. Okul müdürünün okulumda geçirmene izin verdiği onca yıl boyunca yazı yazmayı öğrenmişsindir herhâlde.”

Solara dişlerini sıkıp başıyla onayladı.

“Veri dosyamdan okuyacağım...” diyen Doran’ın alnında birbirine paralel üç çizgi belirdi. “Kahretsin. Veri dosyam nerede?” Solara’ya cevap verme şansı tanımadan eliyle kovar gibi bir hareket yaptı. “Bulmam gerekecek. Koridorda bekle. Değerli eşyalarımı nerede sakladığımı görmeni istemiyorum.”

Solara gözlerini devirmemeye çalıştı. O veri dosyasını eline geçirse yapacağı tek şey sıcak sosa daldırıp Doran’ın burnuna sokmak olurdu ama bunun yerine Doran kapıyı tekrar açana kadar dışarıda uysalca bekledi. Sonra tableti açtı ve yeni bir dosya oluşturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hazırım,” dedi.

Ama Doran sessizliğe gömülmüştü. Solara ona bakınca her geçen saniye yüzünün rengi biraz daha atan Doran’ın gözlerini parmaklarındaki suç dövmelerine diktiğini gördü. Gözlerinin beyazı gittikçe büyüüp şeytan görmüş gibi bir hâl alınca Solara onun yatak odasına kaçıp yorganın altına saklanacağını zannetti. Ellerine bir şey giymeden odadan çıktığı için kendisine küfretti. Eldivenlerini takmayı unutmaması gerekiyordu.

“Akademideyken dövmelerin yoktu,” dedi Doran, dalgın dalgın kulak memesini çekiştirerek. “Olsa fark ederdim.”

“Yoktu.” Solara, içgüdüsel olarak parmaklarına bakma ihtiyacı hissetti ama bu güdüye karşı direndi. Parmaklarını görmek istemiyordu. “Yeniler. Sadece birkaç aylık.”

Doran güçlkle yutkundu, gözlerini ellerinden ayıramıyordu. Solara onun kahkahalara boğulmamış olmasını tuhaf buluyordu ama bundan şikâyetçi değildi. “Bu nedenle mezun olamadın demek. Okuldan atıldın.”

“Yine de mezun oldum,” dedi Solara. “Sadece akademi-den mezun olamadım.”

“Ne yaptın?”

Bu soru Solara’nın omuzlarının gerilmesine sebep oldu. Hep böyle oluyordu. Ona en kolay cevabı verebilir, hırsızlık yaparken yakalandığını söyleyebilirdi. Ama bu, olanların yarısını bile açıklamaya yetmezdi. Rahibelerin her zaman söylediği gibi, şeytan ayrıntılarda gizliydi. Onu herhangi bir hâkimin verebileceği bütün cezalardan daha çok utandıran

da bu ayrıntılardı. Ayrıntılar canını, kalbine saplanan bir bıçak gibi acıtıyordu ve o bunları Doran ile paylaşmaktansa bin kere ölmeyi yeğlerdi.

“Hatırlamıyorum,” dedi.

“Yalan söylüyorsun.”

“Evet, Bay Spaulding.”

“Bana söylemek zorundasın,” diye diretti. “İşverenin olarak bilmek hakkım.”

Hayır, böyle bir hakkı yoktu. Solara kanunu biliyordu. “Bir hata yaptım ve bundan ders aldım. Kimseye zarar vermedim. Önemli olan da bu.”

“Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?” diye sordu Doran ve âdemelmasının boğazında yer değiştirmesine sebep olacak kadar şiddetle yutkundu. Neredeyse korkmuş gibi görünüyordu ve bu Solara’ya normal gelmiyordu. Yüce Doran Spaulding’i hiçbir şey korkutamazdı; tabii gömme dolaplar ve aynasız evler hariç. “Yalancı olduğun konusunda zaten hemfikiriz.”

Solara artık bu oyunu oynamak istemiyordu. Doran’ın süitini temizleyip terliklerini getirebilirdi ama ona ruhundan bir parça vermeyecekti. “Eğer bana beni buraya getirecek kadar güveniyorsanız size karşı bir tehdit oluşturmadığımı biliyor olmalısınız.”

“Söylemeyecek misin?”

“Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum.”

“İyi o zaman,” deyip parmağıyla kapıyı gösterdi. “Çık dışarı.”

Solara kaşlarını çatdı. Ciddi miydi yoksa dalga mı geçiyordu? Bazen aradaki farkı söylemek zor oluyordu. “Peki notlar...”

“Yardımlarını istemiyorum,” dedi. “Kahvaltıdan önce Bayan DePaul’un süitinde ol ve köpek dediği o şeyle ilgilen. Bunun dışında ne yaparsan yap, umurumda değil.”

Sonra koltuğundan kalktı ve ışıkları kapatarak Solara’yı azat etti.

Solara birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra tableti bırakıp odadan çıktı. Ranzadaki yatağına döndüğünde başka çağrılar geleceğini düşünüyordu ama sabah alarmı çalana kadar kesintisiz uyudu.

* * *

Ertesi gün, içinde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his, midesinde bütün sabah rutini boyunca üzerinden atamadığı bir karıncalanma vardı. Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu. Gemi sarsıntısız ve sabit bir şekilde yoluna devam ediyordu, bir sonraki yakıt ikmal istasyonundan sadece iki saat uzaktaydılar. Oda arkadaşları birbirlerinin saçlarını örerken gülümsüyorlar ve hoşlandıkları çocuklarla ilgili dedikodu yapıyorlardı. Olağan dışı görünen bir şey yoktu.

Solara ancak Bayan DePaul’un süitine vardığında huzursuzluğunun sebebini fark edebildi. Bileğindeki bant uzun süredir sessizdi. Doran kahvaltısını şafak doğmadan yatağına istememişti. Solara’ya banyo havlularını ısıtmasını veya tele-ekranda en sevdiği haber programını açmasını

emretmemişti. Hatta dolabından bir kıyafet çıkarmasını bile istememişti.

Bu, kesinlikle normal değildi.

Bayan DePaul'un kapısını tıkladırken aklını kurcalayan endişeleri bir kenara bırakmaya çalıştı. Kız kapıyı açtığında üzerinde sadece Doran'm tişörtü vardı. Solara bu tişörtü birçok kez yıkadığı için biliyordu. Bayan DePaul parıltıyan bir tutam pembe saç kulağının arkasına attıktan sonra başparmağıyla omzunun üzerinden geriye işaret etti.

“Dün akşam Bebek kazayla halının üzerine kaka yaptı. Onu yürüyüşe çıkarmadan önce ilgilen.” Alayla gülüp, “Kakayı görünce tanırsın,” diye ekledi. “Aynı senin saçının renginde, pis kokulu bir kütle. Ben duşa giriyorum. Çıkar-ken kapıyı kilitle.”

Solara o anda kapıyı kilitlemeyi ve hatta kapatmayı “unutmaya” karar verdi. Köpeğın pisliğini temizledi, sonra hayvanı nazikçe bir kolunun altına alıp yolcuların hayvanlarını gezdirmek için kullandıkları asma kata götürdü. Yayı parkta altı tur atıp köpeğı Bayan DePaul'a geri götürdüğünde Zenith yakıt ikmali için durmuştu ve Doran nihayet bir talimat gönderip yardımcı motor dairesinde kendisiyle buluşmasını istemişti.

Tuhaf bir istekti ama Solara onu sorgulamaması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Servis koridoruna çıkan kapıyı iterek açınca içine do-lan kötü bir hisle ürperdi ve tüyleri diken diken oldu. Boş ve serin koridoru, zemine tehditkâr gölgeler düşüren tepe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lambalarının titrek ışığı aydınlatıyordu. Bütün motorlar durdurulmuş ve onların ritmik vınlamasının yokluğunda havayı ürpertici bir sessizlik kaplamıştı. Solara, Doran'ın belirlediği buluşma noktasına giden merdivenlere doğru ilerlerken sadece yeni botlarının gıcırtısını duyuyordu. Doran'ı uzakta gördü ama çelik merdivenleri tırmanırken Doran yüzünü ona dönmedi. Yukarıdaki platformda yanına ulaştığında bile Doran dönüp yüzüne bakmadı.

İçgüdüğü ona geri çekilmesini söylüyordu. Bir terslik vardı. Ama kollarını göğsünde birleştirip en tatlı sesiyle, “Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Spaulding?” diye sordu.

Doran döndü ve etraflarını çevreleyen hava kadar soğuk ve boş bir bakış lütfetti. Tek kelime etmeden elini geminin gövdesindeki servis kapısına doğru salladı.

Solara önce anlamadı. Geminin penceresinden dışarıdaki istasyona, geminin devasa tanklarına yakıt pompalayan görevlilere baktı. Ama sonra bakışları yere doğru kayd ve yerde duran sandığını fark etti. Kapaktaki, devletin standart şablonuyla yazılmış yazı şüpheye yer bırakmıyordu: BROOKS, SOLARA. HAYIR KURUMU #22573.

Bagajından gözlerini ayıramadan, “Ne oluyor?” diye sordu.

Doran, “Burada iniyorsun,” diye karşılık verdi.

Solara gözlerini hızla onunkilere çevirdi. “Ciddi olamazsın.”

“Sen benim şaka yaptığımı gördün mü hiç?”

“Ama burası sadece bir istasyon. Burada hiçbir şey yok. Gemiden de kimse inmiyor zaten.”

Doran’ın umursamaz omuz silkişı, bunun onun problemi olmadığını söylüyordu. “Başka gemiler var. Eğer şanslıysan belki benim kadar ayrımcı olmayan birileri seni işe alabilir.”

Solara’nın ağzı kurudu. Doran onu gerçekten adına tek bir kredisi olmadan, bir istasyonda yayan mı bırakacaktı? Onu burada neyin beklediğini biliyor olmalıydı. Daha önce hiç Dünya’nın ötesine seyahat etmemişti ama onun gibi kızların bu durumda ne yapmak zorunda kaldıklarına dair hikâyeler duymuştu. Buradan geçen yalnız gemicilerin ve yağ içindeki kaçakçıların insafına kalacaktı.

Belki de Doran sadece onu korkutmaya çalışıyordu.

“Hiç komik değil,” dedi kısık bir sesle.

“Gülen kim?” diye sordu Doran. “Bu arada sana aldığım botlar ve kıyafetler sende kalabilir. Benim işime yaramazlar.”

Solara bir insaniyet emaresi, en ufak bir merhamet kırıntısı bulmak için onun yüzünü inceledi ama bulamadı. Doran’ın bitmek bilmeyen hakaretleri zalimce olsa da Solara onun böyle bir kötülük yapabileceğini hiç düşünmemişti. Buna inanmak istemiyordu. “Bunu gerçekten yapacak mısınız?” diye sordu. “Beni burada, gidecek hiçbir yerim yokken bırakacak mısınız?”

Doran cevap olarak yanından geçip merdivenlere yöneldi.

“Kahretsin, Doran!” diye bağırdı ve yankılanan sesi onu ürkütünce küçük bir tatmin yaşadı. “Seninle sözleşme yaptık!”

Doran üst basamakta dönüp ona baktı. “Sana beni hayal kırıklığına uğrattıysan neler olacağını söylemiştim.”

Hayal kırıklığı mı?

Bu suçlama o kadar saçmaydı ki Solara’nın nutku tutuldu. Doran’ın istediği her şeyi yapmış, her zorlu görevi bir kez bile şikâyet etmeden tamamlamıştı. Anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmemekle nasıl suçlardı onu?

Görüşü bulanıklaştı, bir parmağını Doran’a doğru salladı. “Banyoya yürümeye üşendiğin için gecenin bir yarısı süitine gelip sana su getirdim. Kız arkadaşının koltuktaki kusmuğunu temizledim.” Sesi bir perde yükseldi. “Tanrı aşkına, ikinizin asansörde bıraktığınız iç çamaşırlarınızı bile toplayıp getirdim! Sonrasında kendi elimi kesip atasım geldi!”

Yanakları al al olsa da Doran sakın bir şekilde konuşmayı başardı: “Yalancılara müsamaha göstermem.”

“Yalancı demek,” dedi Solara, sonunda gerçek mesele- nin ne olduğunu fark ederek. Mahkûmiyetinin detaylarını onunla paylaşmayı reddetmişti. Ve paylaşmayacaktı da. El-divenlerinden birini çıkardı ve parmaklarını Doran’ın suratına doğru uzattı. “Konu bu mu yani? Mürekkebimi nasıl kazandığımı mı öğrenmek istiyorsun?”

Doran mavi gözlerini kıstı. “Karanımı gözden geçireceğime dair söz veremem.”

“Sorun değil. Bilmeni istiyorum zaten.” Merdiven korkuluklarını kavradı ve Doran’ın misk kokulu losyonunu duyacak kadar öne eğildi. “Eski patronumu öldürdüm. Beni kovmaya kalkınca suratına İngiliz anahtarını gömdüm.”

Doran merdivenlerden aşağı doğru bir adım geriledi, sonra bir adım daha.

“Ama hâkim merhamet etti,” dedi Solara; Doran’ın adımlarını takip ederken gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. “Çünkü patronum tıpkı senin gibiydi. Tam bir oksijen israfı yani.”

Doran, “Sana inanmıyorum,” dese de titreyen sesi kelimelerine ihanet ediyordu.

“Birini öldürdüğüme mi?” diye sordu Solara. “Yoksa oksijen israfı olduğuna mı? Çünkü bu iki cümleden birisi doğru.”

Doran ona kötü kötü baktı. “Sen dış diyara bilet bulmak için didinirken ben kız arkadaşımın yatakta şampanyayı yudumluyor olacağım. Acınacak hâlde olan kim acaba?”

“Sensin,” dedi Solara. “Buna hiç şüphe yok.” İcini tuhaf bir sükûnet kapladı ve kalp atışları yavaşlarken nefes alış veriş i düzene girdi. Düşüncelerini ifade etmek iyi gelmişti, her bir kelimesi tabutuna çakılan yeni bir çivi olsa da. “Tırnaklarımın altı pis, parmaklarım dövme li olabilir,” dedi ona, “ama bunları sıcak bir banyoyla ve bir deri kalpazanıyla halledebilirim. Sense kirli ruhunu asla yıkayamazsın. Asla değişmeyeceksin ve asla bir fark yaratmayacaksın. Öldüğünde de kimse seni özlemeyecek çünkü yaşayıp

yaşamaman kimsenin umurunda olmayacak.” Peşinden merdivenleri inip onunla burun buruna geldi. “*Kimse için bir önemin yok.*”

Eğer Doran’ı tanımasa sözlerinin onu yaraladığını düşünbilirdi. “Bana büyüklük taslama,” diye fısıldadı Doran. “Sen ilk hurda arabayı aldığında ben galaksideki bütün yakıtları kontrol ediyor olacağım. Spaulding olmasa Güneş Ligi çöker. Herkes de bunun farkında. Eğer okuldan atılmasaydım Lig başkanının mezuniyete geldiğini görürdün. Beni tebrik etmek üzere...”

Solara başını salladı. “Hâlâ anlamıyorsun.”

“Hayal âleminde yaşayan sensin.”

“Aslında beni burada bıraktığına seviniyorum, biliyor musun?” Solara son sözlerinin etkisini arttırmak için parmağını Doran’ın alına doğru salladı. “Sen benim vaktime değmezsin.”

Solara’nın parmağından kaçmak için geriye doğru eğilen Doran merdivenlerin tepesini işaret etti. “Ben seni tutmaya yım. Bu istasyondan geçişin için ödeme yapılmadı. Kaçak yolcu olarak tutuklanmanı hiç istemem.”

Ama cesur sözlerine rağmen Solara kıpırdamıyordu.

Kıpırdamıyordu.

Üst dudağının üstünde ter damlacıkları oluşmuştu çünkü bu geminin güvenli sınırlarını terk ettiği andan itibaren geri dönüşü yoktu. Dışarıda hayatta kalamazdı. Zenith’te kalıp mürettebata yakalanırsa da ona müsamaha göstermezlerdi. Hele de mahkûmiyeti henüz bu kadar yeniyken. Cezaevi
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kolonilerinden birine yollanır ve hayatının geri kalanını Doran'ı zengin eden yakıt cevherini çıkarmak için madenlerde çalışarak geçirirdi.

Hayır.

Doran yüzünden özgürlüğünü kaybedemezdi. Başka bir yol olmalıydı.

“Acele etsen iyi olur,” dedi Doran kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. “Bunun gibi birçok gemide seyahat ettim, yakıt ikmali bütün gün devam etmiyor.”

O zevkle sırtırken Solara dışarı kaçırıp başka bir gemiye binmek üzere takas edebileceği bir şeyler bulmak umuyla motor dairesinde etrafına bakındı. Son model bir yer çekimi motoru tespit etti ama onu yerinden sökecek aletleri olmadan hiçbir işine yaramazdı.

Daha iyi düşün, dedi içinden. *Her zaman paraya çevrilebilecek bir şeyler bulunur.*

Derken bakışları Doran'm, onları efendi ve hizmetkâr olarak birbirlerine bağlayan sözleşme bandına kayınca çözüm kafasında şimşek gibi çaktı. O bilezik gemideki en değerli metal parçasıydı çünkü Doran, kredi hesabını bu banda bağlamıştı. Ve Doran'ın kredilerinin sınırı yoktu. Daha geçen hafta ömürlük bir serveti kumbarasındaki bozuk para gibi kumarhanede harcamıştı. Bir şekilde onu alt ederek bileziğini alırsa onun parasıyla özel bir gemi kiralayabilirdi.

Solara yanağının içini ısırды ve Doran'ı ölçüp biçti: Bir seksenden uzun boy, beş santimlik yağsız, heykel gibi kaslar. Bu vücudu şantiyede değil spor salonlarında çalışarak

yapmıştı ama bu, güçlü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu alt etmek söz konusu bile değildi.

“Ne oldu?” diye alay etti Doran, botlu ayaklarından birini diğerinin üstüne atıp merdiven korkuluğuna yaslanırken. “Beni özlemekten mi korkuyorsun?”

Solara ona küçümseyerek baktı. “Seni atık kapağından dışarı postalama fırsatını özleyeceğim, o kadar.”

Doran güldü. “Rahibeler tarafından yetiştirilmiş bir kız olarak hiç de kibar değilsin.”

Solara, *Belki de kibar rahibeler tarafından yetiştirilmemişimdir*, diye karşılık verecekti ki Rahibe Agnes’in veda hediyesini hatırladı. Cebine tıktırdığı minik silahı. Umutla bir nefes aldı.

Şok cihazı, bir katırı bile yere devirebilecek kadar çok nöro-inhibitör içeren, hızla emilebilen, sıvı bir ilaçla doluydu. Doran’ın tenine bir dokunuş, saniyeler içinde kendini kaybetmesi için yeterli olacaktı. Daha da güzeli, kendine geldiğinde akşamdan kalma gibi hissedecekti ve kendi adını bile hatırlayamayacaktı. Yani Solara’nın bandını çaldığını en azından bir ya da iki gün boyunca kimseye söyleyemeyecekti ve bu da Solara’ya, birkaç güneş sistemi uzağa gitmesine yetecek zamanı tanıyacaktı.

Solara elini cebine götürüp şok cihazını kavrarken aniden karnına saplanan ağrıyı duymamaya çalıştı. Bu, onu kötü biri yapmayacaktı. Doran ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Bu, ölüm kalım meselesiydi. Ayrıca toksinler Doran’a zarar vermeyecekti.

En azından kalıcı olarak zarar vermeyecekti.

Butonu avucunun içerisine yerleştirip küçük aktivasyon düğmesini kaldırırken kendisine bunu hatırlattı. “Gitsem iyi olacak,” dedi.

Doran başıyla onayladı. “Hem de bir an önce.”

“Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler. Yeni kıyafetler için de.”

“Botları unutma.”

“Botlar için de,” diye onayladı Solara, bir elini uzatırken. “Dargın değiliz, değil mi?”

Barış teklifi Doran’ı şaşırtmış olmalıydı çünkü kaşları seğiriyordu. Ama kendine geldikten sonra bile elini uzatmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. Orada öylece durup kulak memesini çekiştirirken Solara’yla göz göze gelmeyi reddetti. Görünüşe göre Yüce Doran Spaulding onunla tokalaşacak kadar alçalamazdı.

Solara bu sorunu onun bileğine yapışarak çözdü.

Doran’ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ardından bedeni bir çarpma sesiyle yere düştü. Solara dizlerinin üzerine çöktü ve bileziği elinden çıkarmaya koyuldu. Çıkarır çıkarmaz da kendi bileğine geçirip merdivenlere yöneldi. Planındaki bir engeli fark ettiğinde çıkış yolunu yarılamıştı.

Bileziği kimlik doğrulaması olmadan kullanamazdı; bu da mağazadaki okuyucular için Doran’m el izine ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu.

“Ah, hayır,” diye fısıldadı ve hızla dönüp Doran’ın yere serili bedenine baktı. Eğer Doran’ın kredilerini istiyorsa onu da istasyona götürmesi gerekecekti.

Peki bunu nasıl yapacaktı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Doran keskin bir acıyla uyandı. Bedeninde varlığının farkında bile olmadığı yerleri acıyordu. Dişleri bile zonkluyordu. Ama en yüksek çılgılığı atan kafatasıydı. Sanki birisi kafatasını yerinden çıkarmış ve beynini erimiş madenle kaplamıştı.

Kendine ne yapmıştı böyle?

Gözlerini araladı ama bunu yaptığına anında pişman oldu. Işık çok parlaktı; gözlerinden beynine doğru âdeta yanarak ilerliyordu. İnleyerek şakaklarını tuttu ve dönüp yan yattı. Birden aklında, bir dolabın içinde mahsur kaldığı güne ait bir görüntü belirdi ama altındaki yüzeyi inceleyince sert ve soğuk olduğunu fark etti; metaldi, halı kaplı değildi. Kısaca attığı bir bakış bunu doğruladı. Rahatlayarak nefes verdi. Bayılıp kafasını çarpmış olmalıydı. Bu, kulaklarının arasında hissettiği korkunç zonklamayı da açıklardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Merhaba,” diye fısıldadı birisi arkasından. “İyi misin?”
İyi miydi? Bu ne kadar ahmakça bir soruydu böyle.

“Harika ötesiyim,” diye bağırınca kendi sesinden ürktü.
Sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. “Bana ne oldu?”

Bir cevap yerine narin parmakların kafasını yokladığını hissetti. “Kafanın bu kadar kalın olması işe yaradı,” deyince Doran konuşan kişinin genç bir kadın olduğunu fark etti. “Oturabilir misin?”

“Bilmiyorum.”

“Deneyelim,” dedi. “Seni kaldıracam.”

Genç kadın onu omuzlarından tutup oturttu, sonra sırtını metal korkuluğa benzeyen bir şeye yaslamasına yardım etti. Kafası bu yükseklik değişikliğine zonk zonk zonklayarak tepki verdi ama bedeninin geri kalanı itiraz etmedi.

“Daha iyi misin?”

“Değilim. Beynim patlamak üzere sanki.”

“Normal,” diye azarladı onu genç kadın, sanki Doran yanlış bir şey yapmış gibi. “Dün gece o kadar Kristalin içtikten sonra ciğerlerin şu an muhtemelen merhamet dileniyordur.”

“Kristalin mi?” Sarhoş muydu? Sarhoş olduğunu düşünmüyordu ama midesinde yükselen kusma isteği onu bu düşüncesini gözden geçirmeye zorladı. “Neden bahsediyorsun? Ne oldu?”

Genç kadın uzunca bir süre bir şey söylemedi. Nihayet konuştuğunda da sorusuna soruyla karşılık verdi. “En son hatırladığın şey ne?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu tuhaf cevap kiminle konuştuğunu merak etmesine sebep oldu.

Kadına bakmak için gözlerini araladığında karşısında kendi yaşlarında bir genç kız görünce şaşırdı. Kalp şeklinde bir yüzü, ciddi bir ifade takınmış dolgun dudakları ve ucu hafif kalkık bir burnu vardı. Gözleri kahverengi ile yeşil arasıydı ve dağınık saç örgülerinin rengindeki kara kirpiklerle çevrelenmişti. Siyah pantolon ve üzerine oturan gri bir gömlek giymişti; basit ama kaliteli olduğu belli olan giysilerdi bunlar ve gömleğinin yakasının üzerinden S şeklinde minik, pembe bir doğum lekesi görünüyordu.

Doran bu doğum lekesini tanıyordu.

“Beni duydun mu?” diye sordu kız. “Ne hatırlıyorsun?”

Hatırlamaya çalıştı ama acısı yüzünden odaklanamıyordu. “Bilmiyorum.”

“Kolay bir soruyla başlayalım,” dedi. “Şu an kaç parmağımı gösteriyorum?”

“Bir.”

“İki iki daha kaç eder?”

Kıza kötü kötü baktı. “Yaralıyım, geri zekâlı değil.”

“Güneş Ligi başkanı kim?”

“Haruto Takahashi. Ne saçma sorular bunlar.”

“Adın ne?”

Doran cevap vermek üzere ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

Cevap dilinin ucunda, neredeyse çıkarabileceği bir yerde duruyordu. Uzun bir süredir görmediği eski bir arkadaşını

görünce kim olduğunu hatırlamaya çalışır gibiydi. Bilgi aklının içinde bir yerlerdeydi ama bağlantı tam anlamıyla kurulamamıştı. Muhtemelen hafızasını zorlamayı bıraktığı anda cevabın kendisine geleceği o anlardan biriydi bu da.

“İsmimi biliyorum,” diye üsteledi. “Sadece şu anda aklıma gelmiyor.”

Kız alnını buruşturup onu inceledi. “*Benim* adım ne peki?”

Bu kez en ufak bir fikri bile yoktu. İçgüdüleri ona bu kızla birbirlerini tanıdıklarım söylüyordu ama çok yakından değil. Aksi takdirde onun da adı dilinin ucunda olurdu.

“Bana hatırlatsana,” dedi. “Biz birbirimizi nereden tanıyoruz?”

Kız elbette cevap vermedi. Doran bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünmeye başlamıştı. Sessizce, yere eğilmiş durmakta olan kızı inceledi.

Bir eline parmaksız bir eldiven giymiş diğer elini ise göğsüne bastırmıştı. Eldiveniyle ilgili bir şeyler bütün duyularını harekete geçiriyordu, bir tür uyarı gibiydi bu ama ne olduğunu bir türlü hatırlamıyordu. Bileğini basit bir bilezik çevreliyordu; yüzeyine *E* harfi şeklinde bir barkod kazınmış, sade ve metalik bir bilezikti. Bunu hemen tanıdı. *E* harfi “efendi” anlamına geliyordu. Demek ki kızın sözleşmeli bir hizmetkârı vardı. Ama insanlar bu bilezikleri yalnızca seyahat ederken takarlardı. Odaya göz gezdirip metal duvarları, küçük bir platforma çıkan merdivenleri ve dışarı açılan kapıyı inceledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bir gemide miyiz?” diye sordu.

Kız ona güldü. “Sandığımdan daha çok içmişsin.”

“Bileziğinden anladım.”

Kız başını onun eline doğru salladı. “Diğeri de sende.”

Bakışlarını indirip *H* bandını fark edince bütün parçalar yerine oturdu. “Senin için mi çalışıyorum?” diye sordu ama bu sözleri yüksek sesle söyleyince bir şeylerin doğru olmadığı fark etti. “Hayır, bu doğru olamaz.”

“Evet, olabilir,” dedi kız. “Ve bunu kanıtlayacak bir sözleşmem de var.” Kafasını azarlıcasına salladı. “Gerçekten de kalan birkaç beyin hücreni de öldürmeden önce alkolü azaltman gerek.”

Doran kaşlarını çattı. “Neden kendimi sana sözleşmeyle bağlayayım?”

“Bedava bir tatil için,” dedi kız omuz silkerek. “Babam yalnız seyahat etmemden hoşlanmıyor, ben de beni Obsidiyen Sahilleri’ne götürmen için seni işe aldım. Hep oraya gitmek istediğini ama bilet için paran olmadığını söylemiştin. Mükemmel bir ayarlama oldu.” Yukarıdaki platformu işaret etti. “Tam bağlantı gemimize gidiyorduk ki başın döndü ve merdivenlerden düştün.”

Obsidiyen Sahilleri.

Doran bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama kızın hikâyesi ona tanıdık geliyordu. Sahilleri göreceği için duyduğu heyecanı hatırlıyordu. Diğer her şey bulanıktı ama en azından hafızası geri gelmeye başlamıştı. Tam da tahmin ettiği gibi hafızasını zorlamayı bıraktığı anda hatırlamaya

başlıyordu. Ancak bu herhangi birinin hizmetkârı olduğu anlamına gelmiyordu. Kendisini bu kızın bavulunu sürüklerken veya saçlarını örerken hayal edemiyordu. Saç örme-yi bildiğinden bile emin değildi.

“Sözleşmeyi görmek istiyorum,” dedi ona.

“Göremezsın,” dedi kız. “Bavulumla birlikte diğer gemide. Bizim de diğer gemide olmamız gerekiyor.”

“Ama neden beni seninle seyahat etmem için kiraladın? Neden arkadaşlarını almadın yanına?”

“Babam arkadaşlarımla beni kötü etkilediğini söylüyor,” diye fısıldadı ağzına götürdüğü elinin arkasından. “Eğlencenin dozunu kaçıracağımdan ve tenimde güneş yanığı izleri olmadan döneceğimden korktu.” Keyifsizce güldü. “Yoldan çıkmamı engellemek için de seni seçti. Şu ana kadar ilginç bir iş çıkarttın.”

Doran onu inceleyip içindeki tereddüdün nedenini anlamaya çalıştı. Söylediği her şey mantıklıydı ama...

“Bak,” dedi kız. “Akşamdan kalma olduğunu biliyorum ama eğer acele etmezsek bağlantı gemimizi kaçıracağız. Bu istasyon biraz korkunç bir yer.” Omuz silkti. “Yani senin için öyle. Yanımda senin gibi bir bebek surat varken gemiler dönüp bana bakmaz bile.”

Bu onu güldürdü ama gülüşü kısa kesildi. Bu ekstra hareket canını acıtmıştı.

“Geliyor musun?” diye sordu kız. “Eğer gelmiyorsan umarım bilet almak için yeterince kredin vardır çünkü yolculuğunun sadece bu durağa kadar olan kısmını ödedim henüz.”

Bilet almak için yeterli kredisi var mıydı? Hiçbir fikri yoktu.

“Kaçak yolcuları tutukluyorlar,” diye ekledi kız bir kaşını kaldırarak. “Haberin olsun.”

Doran bileziğine baktı ve paranoyakça davranıp davranmadığını merak etti. Eldeki bütün veriler kızın söylediklerini doğruluyordu ve Obsidiyen Sahilleri’ni gerçekten de görmek istiyordu. Kızın bir çuval patatesten daha ağır olmadığı belliydi. Yalan söylüyor olsa bile ona ne kadar zarar verebilirdi ki?

“Pekâlâ,” dedi. “Ama yine de sözleşmeyi görmek istiyorum.”

“Gemiye yerleştiğimizde göreceksin. Yürüyebilecek misin?”

Bacaklarını denemek üzere kısaca hareket ettirdi. Titrek ama işe yarar durumdaydılar. “Yardıma ihtiyacım olabilir.”

Kolunu boynuna doladı ve birlikte yukarı çıktılar. Beyni kafatasının içinde dönüyordu. “Kendini topla,” dedi kız onu merdivenlerden yukarı doğru çıkarırken. “Eğer üzerime kuvarsan hizmet süreni bir hafta uzatırım.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Öğrenmesen daha iyi.”

Merdivenleri çıkınca kız durup yerden eldivenini aldı, sonra hurdaya çıkarılmış bir bagaj sandığını tekmeleyerek kenara itti ve dış kapıyı anahtarla açtı. İstasyonda muhafaza edilen oksijen dalgası ve ardından delici, yapay bir ışık

Doran'm üzerine hücüm etti. Tam gemiden çıkmadan önce kızını durdurdu.

"Bir dakika," dedi. "Benim adım neydi?"

"Doran," dedi kız. "Doran *Zenith*."

"Doran," diye tekrarladı. Evet, bunun doğru olduğunu hissediyordu. "Peki sen kimsin?"

Kız başını kaldırıp ona sol yanağındaki gamzeyi gözler önüne seren kocaman bir gülümsemeyle baktı. Kafasındaki zonklamaya rağmen Doran da kendini bir gülümsemeyle karşılık vermekten alamadı. Bu kız güzel değildi ama yüzünden dürüst biri olduğu anlaşılıyordu ve nihayet, neden kendini kıza bir sözleşmeyle bağlamış olduğunu anladı.

"Ben Lara," dedi kız. "Ama bana Bayan Brooks diyebilirsin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeni hizmetkârını istasyonda yönlendirirken Solara kendisinin dâhi mi yoksa aptal mı olduğuna karar veremiyordu. Doran'ın parasını alma planı basitti. Bir gemi kiraylayıp dış diyara ulaştığı zaman infazcılar onu dokunamazdı. Yetki alanları sınır yerleşim bölgelerini kapsamıyordu ve sınır sakinleri suçlu iadesi yapmıyordu.

Bunu herkes biliyordu.

Ancak Doran'ı yanında gemiye götürmek çok da parlak bir fikir değildi. Hafızası bir noktada geri gelecekti ve Solara ona sonsuza dek şok veremezdi. Cihazda sadece bir, en fazla iki kullanımlık enerji kalmıştı. Belki Doran'ın kredilerini çektikten sonra onu bırakıp gidebilirdi. En mantıklısı buydu.

“Düşünüyordum da,” dedi. “Seni Dünya'ya geri giden bir gemi için bekleme listesine almaya çalışmalıyız. Bu şekilde devam etmemelisin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne?” Doran’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hayır!”

“Bilet paranı ben öderim.”

“Beni burada bırakamazsın.”

“Ah, haydi ama. Burası o kadar da tehlikeli değil.”

Doran ona şüpheyile baktı. “Bütün gemicileri çeken ‘bebek suratım’ ne olacak?”

“Onlarla konuşman yeterli,” dedi Solara. “Ağzını açtığında çok daha az çekici oluyorsun.”

“Çok komik.” Sol gözünün olması gereken yerde uzun, pürüzlü bir yarası olan iri kıyım bir adam yanlarından geçerken Doran’m kasları gerildi. “Obsidiyen Sahilleri’ne gitmem lazım,” dedi. “Orada yapmam gereken önemli bir şey var.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama bu seyahate çıkmamın tek sebebinin bu olduğunu hatırlıyorum. Sebep her neyse, son derece acil bir mesele. Beni götürmen gerekiyor.”

Solara ağzında bir şeyler gevelerken onu eve göndermek için bir bahane üretmeye çalıştı.

“Şöyle söyleyeyim,” diye ekledi Doran, bıçak kadar keskin bir sesle. “Seninle geliyorum.”

“Pardon?” Solara birden durup onu da durmaya zorladı. “Ben seni nereye gönderirsem oraya gideceksin.”

“Ben...”

“Lafımı kesme.”

Doran ağzını sımsıkı kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İlişkimiz gayet basit,” dedi Solara ona. “Sana ‘Kendini camdan at,’ dersem ‘Hangi pencereden, Bayan Brooks?’ diyeceksin. Benden taleplerde bulunmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Doran cevap vermek yerine olduğu yerde sindi ve ellerini şakaklarına götürdü. Solara konunun üzerine gitmemeye karar verdi çünkü Doran bu kadar acı içindeyken onunla dalga geçmek eğlenceli olmuyordu. Ama bu, Doran’ın kendisine emirler yağdırmasına müsaade edeceği anlamına gelmiyordu. Artık efendi oydu. Bu komedi devam ettiği sürece.

Doran sıkıldığı ağzını gevşetip yavaşça başıyla onayladı.

Solara ona bu hareketi bir daha tekrar etmemesini söylemek üzereydi ki Doran omzuna doladığı elini gevşetti ve “Lütfen,” diye fısıldadı. Güçlkle yutkundu ve koca mavi gözleriyle yalvardı. “Lütfen beni burada bırakma.”

Solara’nın ciğerlerindeki bütün hava boşaldı.

“Beni sahillere götür,” dedi Doran gözlerini kırıştıarak. “Hiçbir sorun çıkarmayacağım.”

Bunu nasıl yapıyordu?

Bir dakika önce Solara onun çenesini kırmak istiyordu şimdi ise başını okşayıp ona kurabiye verme dürtüsüyle mücadele ediyordu. Bu bir çeşit süper güç olmalıydı. Doran’ın hayatta istediği her şeyi nasıl elde ettiğini nihayet anlıyordu.

Belki de onu yanında götürmek çok da kötü bir fikir değildi. Nöro-zehirlenme geçiren birini bu istasyonda yalnız bırakmak pek de güvenli değildi. Hem onu Zenith’e geri gönderirse gemi mürettebatı Solara’nın ne yaptığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

öğrenirdi. Üstelik Doran ile seyahat ederse acil bir durumda onun kredilerini tekrar kullanabilirdi. Bonus olarak da ona botlarını sildirebilir, çoraplarını yıkatabilir hatta belki gecenin bir yarısı uyandırıp bir bardak su isteyebilirdi.

Düşüncesi bile onu gülümsetmeye yetti.

“Pekâlâ,” dedi. Battı balık yan gider. Bir suç daha işlese ne olacaktı ki? Doran’ın hafızası en azından bir gün daha geri gelmeyecekti. Ondan o zaman ayrılabilir veya şok cihazıyla onu bir kez daha çarpabilirdi. “Beraber gideceğiz.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Bunu telafi edeceğinden eminim.” Gülümsemesini bastırdı ve etrafını incelemek üzere duraksadı.

Kimsesizler evindeki film geceleri sayesinde bütün uzay istasyonlarının aynı şekilde tasarlandığını biliyordu. İstasyonun dış hattı boyunca sıralanan dar koridorlar dışarıdaki limanlara yanaşan gemilere uzanıyordu. Eğer kapılar yeşil renkte parlıyorsa bu, kiralık bir gemi bulunduğu anlamına geliyordu. İstasyona göz gezdirince sadece üç yeşil kapı gördü, umduğundan azdı ama hiç yoktan iyiydi. İstasyonun merkezi, geniş zemine yayılmış seyyar satıcılarla kaplıydı; bu açık yapı, güvenlik görevlilerinin yukarıdaki platformdan alanı izlemelerini kolaylaştırıyordu. İstasyonda dört duvar ve bir çatı ile çevrili, mahremiyete sahip sadece iki yapı bulunuyordu: Değerli malların bulunduğu bir otomağaza ve Doran onu terk etme planında başarılı olsaydı muhtemelen kendisini bulacağı bir randevuevi.

Solara ona kötü kötü baktı.

Birden Doran'ın parasını harcayacağı için kendisini fazla kötü hissetmemeye başlamıştı. Ama ilk olarak oto-mağazaya girmesi gerekiyordu. Harcayacak kredisi olduğunu kanıtlamayan kimse içeri alınmıyordu ama Solara, Doran'ın bileziğiyle birlikte el izini okutarak içeri girebilirdi. Sonrasında Doran'ın el izini tekrar okutmasına gerek kalmadan istediğini satın alabilirdi.

“Oto-mağazaya benimle birlikte gelmeni istiyorum,” dedi ona. “İçeride muhtemelen bir sağlık kabini vardır. Gemiyeye binmeden önce mideni yatıştırarak bir şeyler alırsınız.”

Doran başıyla onaylayarak cevap verdi ve Solara'nın belini daha sıkı kavradı. Solara dikkat çekmemek için kayıtsız bir şekilde yürümeye çalıştı ve Doran'a, sanki aşkından ölüyormuş gibi yaslandı. Bu onda kusma isteği uyandırır da bir çift gibi göründüklerini umuyordu.

Oto-mağazaya geldikleri zaman güvenlik bölmesine Doran'm avucunu gösterip bileziğini okuttu; Doran'ın bunu fark edemeyecek kadar sersemlemiş olmasına minnettardı. Sonra kapı kanatları birbirinden ayrıldı ve Solara rüyalarının mağazasına girdi.

Daha önce hiçbir oto-mağazaya girmemişti. Aslında herhangi bir alışveriş merkezine girmemişti. Ama şu an gördüğü şeyin cennet olduğunu düşünüyordu. Önünde reyonlarca lüks ürün uzanıyordu: enfes şekerler, ipek elbiseler, yalıtımlı uzay giysileri, ilaçlar, araç gereçler ve hatta Spaulding Yakıt Çipleri... O da bu çiplerden bulmayı ummuştu çünkü bu yavaş yanan madeni paralar galaksideki en kullanışlı

para birimi görevini görüyordu. Taşıyabildiği kadar alacaktı bu çiplerden.

Doran'dan kurtulur kurtulmaz.

Uzak köşede, hastalara bir mahremiyet yanılması sunan ince metal bir ekranın arkasındaki, dijital bir sandalye şeklinde tasarlanmış sağlık kabinine doğru giden Doran'a yardımcı oldu. Doran sandalyeye çökünce Solara onu göğsünden ve karnından bir kemer ile bağlarken kemer tokalarının koltuğun arkasına, onun ulaşamayacağı bölüme denk gelmesine özen gösterdi. Eğer hafızası geri gelirse en azından bir süre buradan çıkamayacaktı. Sandalyeye bağlı küçük bir ekranda TEDAVİYE BAŞLAMAK İÇİN DOKUNUN yazıyordu.

"Bakalım," dedi Solara tıbbi seçenekler arasında gezinirken. "Hastaya özel tonikler." İlgili butona dokundu ve Doran'dan semptomlarını tarif etmesini istedi. O anlatırken Solara BAŞ AĞRISI, MİDE BULANTISI ve BAŞ DÖNMESİ seçeneklerine tıkladı.

Tekdüze, dijital bir ses, "Lütfen yüz kredi ödeyiniz," dedi.

Doran kendi bilek bandına baktı. "O kadar kredim var mı?"

"Muhtemelen yok." Solara kendi bileziğini okuturken onun yanağını hafifçe sıvazladı. "Ama şanslısın ki ben çalışanlarıma bakıyorum." Bölmeden bir bardak renksiz, asitli içecek çıkınca, "Dik bakalım kafaya," dedi neşeyle.

Ekranın arkasından çıkıp doğruca yakıt çiplerine yöneldi. Doran'ın maden suyunu bitirmesi uzun sürmeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra da gitmeleri gerekecekti. Burada geçirdikleri her saniye tehlikeliydi.

Bulabildiği en sağlam omuz çantasını satın alıp makineye çantaya çip doldurması komutunu verdi. Küçük çiplerin çantaya düşmesini izlerken aklına bir fikir geldi. Makineye deri bir ip koydu ve kolye olarak boynuna takabilmek için ip boyunca bir dizi çip işlenmesi talimatını verdi. Tüccarların böyle yaptıklarını görmüştü. Böylece değerli paralarını kendilerine yakın tutmuş oluyorlardı.

Yakıt siparişi hazırlanırken reyonlar arasında dolaştı ve kendine pratik kıyafetler ile beş yıl yetecek kadar bot satın aldı. Doran'ın bedenini tahmin edip ona da kimsesizler evinde giydiklerine benzer standart bir iş elbisesi sipariş etti. Doran'm piskoposluk korumasındaki bir yetim kıyafeti içinde nasıl görüneceğini düşünürken adımlarına bir canlılık geldi.

Sonra ağrı kesici ve antibiyotik gibi standart ilaçlara geçti. Dış diyarda bu tür ilaçları bulmanın zor olduğunu duymuştu. Bir hassas tamir araçları seti ve kişisel bakım ürünleri aldıktan sonra siparişinin paketlenmesi için hazır-
dı. Derken gözüne çarpan bir ışıltı Solara'nın ağzını bir kırı-
rış açık bıraktı.

Bu bir elbiseydi. Hayır, bir elbise değil, imparatoriçelere layık bir gece kıyafetiydi.

Solara'nın gördüğü en gösterişli kumaştan yapılmış bu elbise, mankenin kıvrımlarını bele kadar sarıyor, belden aşağısı açılarak yerlere kadar uzanıyor, milyonlarca yıldız

gibi parlıyordu. İnsanı âdeta büyülyordu. Elbisenin rengini tam olarak ifade etmek zordu. Baştan aşağı ışıltıdan yapılmış gibiydi.

Solara bu kadar pahalı bir elbiseyi asla giyemeyeceğini biliyordu. Bu gibi elbiseler, yüksek zekâ düzeyinden ziyade çok parası olan insanlar içindi. Ama yine de kendini, ileri doğru süzölüp bilgisayara ölçülerini aldirmaktan alıkoyamadı. Biraz sonra ekranda, stokta onun bedeninin bulunduğu gösterildi ve elbise için beş bin kredi fiyat verildi.

Yutkunup bileziğini okuttu.

İŞLEM ONAYLANDI.

“Teşekkürler, Doran,” diye fısıldadı. “Hiç gerek yoktu.”

Dudaklarından titrek bir kahkaha döküldü. Aklını tamamen kaybetmeden alışverişi bitirse iyi olacaktı. Sağlık kabinine geri döndüğünde Doran’ı göğsüne bir yumruk indirip geçirirken buldu.

“Daha iyi misin?” diye sordu ona.

Doran omzunun üzerinden geriye bakınca ondaki değişikliği hemen fark etti. Kaşları yumuşamış, gözlerindeki acı ifadesi silinmişti. “Hem de çok.”

“Güzel, çünkü taşıman gereken bir hayli paket var.”

Rahatsız olduğu bakışlarından belli olsa da çenesini sıkıp, “Emredersiniz, Bayan Brooks,” diye mırıldandı Doran.

Bu sözleri duymak öyle güzeldi ki.

On dakika sonra Doran sıkıcı iş elbiselerini giymiş, ağzına kadar Solara’nın ganimetleriyle yüklü olan bir el arabasını itiyordu. Solara önden gidiyor, istasyondaki yeşil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kapılara göz gezdirerek seçeneklerini tartıyordu. Derken diyafondan yükselen bir ses düşüncelerini böldü.

“Yolcu Spaulding,” diye geldi anons. “Lütfen geminize rapor verin.”

Solara’nın kalbi ağzından çıkacaktı. Zenith, Doran’ın yokluğunu nasıl bu kadar çabuk fark edebilmişti? En yakındaki yeşil kapıya odaklanarak, “Şurası!” dedi. Doran’m önünden koridora koştu ve duvara asılmış geçici tabelayı gözleriyle tararken irtibat butonunu yumrukladı.

SS BANSHEE. KAPTAN PHINEAS ROSSI,

TEK MÜLK SAHİBİ.

SORULARINIZ İÇİN ZİLİ ÇALINIZ.

SATICILAR GİREMEZ.

ŞEKER PLANÖR SATIYORSANIZ BAŞKA TABİİ.

Geminin türü veya modeline ilişkin bir bilgi yoktu ve Solara hayatında şeker planör diye bir şey duymamıştı. Butona birkaç kez daha bastı ve geniş istasyonun diğer ucundaki Zenith’in biniş kapısına, iki uçuş görevlisinin tartışmaları bölüme doğru baktı. Muhtemelen arama ekibine ne zaman haber vereceklerini tartışıyorlardı. Kalp atışları senken Solara butona bir kez daha bastı.

İçerideki biniş koridorunda ayak sesleri ile birlikte öfkeli bir erkek sesi yankılandı: “Yeter! Zili ilk çaldığında duymuştum zaten!” Genç adamın çatık kaşları Solara’yı görür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

görmez yumuşayıverdi. Tıpkı teni gibi buğday rengi gözle-riyle onu baştan ayağa süzerken dudakları çarpık bir gülüm-semeyle kıvrıldı. Sonra kafasını eğerek rastalı, sarı saçlarını omuzlarına attı. “Kaba sözlerimi bağışlayın,” dedi. “Güzel bir hanımefendiyle konuştuğumun farkında değildim.”

Daha önce kimse Solara’ya güzel ya da hanımefendi diye hitap etmemişti ama iltifatlar onu etkilemedi. Onun gibileri iyi tanıyordu; gözlerinde hep aynı şeytani kıvılcım yanan yakışıklı ve kurnaz erkekler... Kızların kalbine sadece kelimelerle dokunmayı biliyorlardı.

Ama *onun* kalbine değil.

“Dış diyara iki kişilik gidiş,” dedi soğuk soğuk.

Doran ve adam aynı anda, “Dış diyara mı?” dediler.

“Obsidiyen Sahilleri’ne gittiğimizi sanıyordum,” dedi Doran.

“Doğru,” diye düzeltti. “Obsidiyen Sahilleri, sonra dış diyar.” Babasının aşırı korumacı olduğuna dair söylediği yalanı hatırladı. “Seninle sadece sahillere kadar sözleşme yaptım. Oraya vardıktan sonra yolun geri kalanı için kendime başka bir hizmetkâr bulacağım.”

Sarışın çocuk Solara’ya sanki üçüncü bir gözü çıkıvermiş gibi bakıyordu. “Size pahalıya patlar.”

“Krediyle ödeme yapabilirim,” dedi. “Veya yakıt çiple-riyle.”

“Çip tercih ediyoruz.”

“Ne kadar?”

“Kişi başı en az iki bin, hatta daha fazla.”

“Hemen şimdi yola çıkarsak iki katını veririm.”

Sarı kaşları hızla havaya kalktı. İşaret parmağını kaldırıp, “Burada bekleyin. Bütün yolcuların kaptan tarafından onaylanması gerekiyor,” dedi ve Solara onlar için bir istisna yapılmasını rica edemeden arkasını dönüp koşmaya başladı.

Beş dakika geçti. Sonra on.

Diyafon, “Yolcu Spaulding, geminize rapor verin,” diye kükredi.

Solara’nın avuçları terlemeye başlamıştı. Ellerini pantolonuna silerken Banshee’ye giden dar koridora baktı. Kaptanın gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü?

Saniyeler sonra anladı.

Gelmesi uzun sürmüştü çünkü adam son derece yaşlıydı. Ve bir o kadar da korkutucu... Kaptan, aktarma merkezine doğru, eski bir denizci romanının sayfalarından fırlamış çetin bir karakter gibi, attığı her adımla duyulan ve bacaklarından birinin titanyumdan yapılmış bir protez olduğunu ele veren metalik bir çınlama ile topallayarak yürüyordu. Aynı şekilde yapay görünen gözlerinin rengi, anormal bir siyahtı. Adam sakalını sıvazlayarak Solara’yı süzdü. Pörsümüş ve çökmüş yüz derisi kurutulmuş elmayı andırıyordu. Omuzları ceketini doldursa da adam kambur duruyor, bir değnek yardımıyla hareket ediyordu.

Solara ne tür bir kaptan beklediğini bilmiyordu ama bu adam kesinlikle o kaptan değildi.

“Kaptan Rossi?” diye sordu gözlerini kaçırma dürtüsüne

karşı direnerek. Adamın bakışları, içini bir röntgen cihazı gibi görebiliyormuşçasına deliciydi. Belki de görüyordu. “Ben Lara, bu da hizmetkârım Doran. Gideceğimiz yer...”

“Sınır.” Kaptan lafını, dudaklarından öteye geçmeyen bir gülümsemeyle kesmişti. “Ve Obsidiyen Sahilleri, elbette. Onu da unutmayalım tabii.”

Solara’nın boğazına bir yumru oturdu. Adam biliyordu. Her nasılsa yalan söylediğini anlamıştı. Tek umudu, adamın gerçeklerden çok parayla ilgilenmesiydi. “Evet. Mürettebatınıza da söylediğim gibi, eğer şimdi yola çıkabilirsek ücretin iki katını ödeyeceğim.”

Adam birkaç saniye boyunca sakalını sıvazlamaya devam ederek sessizce Solara’yı izledi. “Acelen var, öyle mi?”

“Kimin yok ki?” diyen Solara gülmeye çalıştı ama ağzından kahrkaha yerine tuhaf bir ses çıktı. Hızla uçarak cama çarpan bir kuş sesini andırıyordu. “Duyduğuma göre Obsidiyen kumları o kadar inceymiş ki insan kendini su üstünde yürüyor gibi hissediyormuş.”

Diyafondaki ses, “Yolcu Spaulding, geminize rapor verin.” diye tekrarlayınca Solara istasyonun diğer ucuna doğru şöyle bir baktı. Gördüğü şey içinin buz kesmesine sebep oldu. Kırmızı üniforma ve başlık giymiş bir düzine infazcı oto-mağazayı işaret ediyordu.

Solara başını hızla çevirince kaptanla yüz yüze geldi. “Anlaştık mı peki?”

Adamın oniks gözleri hiçbir detayı kaçırmıyordu. Önce infazcılara, sonra Solara’nın eldivenli ellerine baktı.

Solara'nın göğsü hızla inip kalkarken bacakları koşmaya hazırlanarak gerildi. Eğer adamın hayır derse en yakın gemiye doğru koşacak ve şansını orada deneyecekti. Bekleyiş artık tahammül edilemez hâle geldiğinde adam, "On bin çip," dedi.

Solara'nın içi öyle bir rahatladı ki vakti olsa adamı öpecekti. "Kabul," dedi.

Kaptan koridorda arkasında duran birine işaret edince sarı rastalı çocuk yaklaştı. "Lara'nın hizmetkârına çantasını taşımada yardım et," dedi kaptan. "Ve çabuk ol. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

* * *

Solara sarışın çocuğun adının Kane olduğunu öğrendi. Kane'in hayatta en çok sevdiği şey kendi sesini duymaktı.

"Burası da mutfak," dedi, onları küçük bir mutfak ve bitişiğindeki yemek alanına doğru yönlendirirken. Yere dikdörtgen bir masa monte edilmişti ve masanın iki yanına oturarak karşılıklı, uzun sıralar yerleştirilmişti. Bunlar da yere monte edilmişti. Aslında her şey monte edilmiş vaziyetteydi: Sandalyeler, alet sandıkları ve hatta atık hazneleri. Zenith'te mobilyalar taşınabiliyordu ama o gemi birçok beş yıldızlı otelden bile daha büyüktü. Banshee sadece dört katlıydı ve bu katlardan birinde, birleşik olan motor dairesi ve kargo bölümü bulunuyordu.

"Kahvaltınızı ve öğle yemeğinizi istediğiniz gibi yiyebilirsiniz," diye devam etti Kane. "Ama akşamları herkes

birlikte mutlakta yer. Kaptanın emri." Kane bir elini Solara'mn omzuna koyup ikisi eski dostmuş gibi eğildi. "Kendisi birkaç yüzyıl geriden geliyor da."

Solara kötü kötü bakınca elini geri çekti.

"Aşçı benim," dedi. "O yüzden seçkin yemekler beklemeyin."

Solara havayı koklayınca keskin bir kuru soğan ve kimyon kokusu aldı. Görünüşe göre mürettebat bol baharatlı yemekler yiyordu. "Sorun değil," dedi Solara. "Seçici değilimdir."

"Sana kanım boşuna ısınmamış," diyerek göz kırpan Kane ardından otuz iki dişini birden göstererek sırttı ama Solara karşılık vermeyince gülüşü yavaşça kayboldu. Hafifçe öksürüp tura devam etmek üzere döndü. Solara ancak o zaman gülümsedi. Kane'in cazibesine kapılmaması onu delirtiyor olmalıydı.

"Burası mürettebatın deposu," dedi sağ taraftaki metal kapıyı göstererek. "Banyo yukarıda, merdivenlerin dibinde. Su sıkıntımız var, o yüzden haftada sadece bir kez duş alabilirsiniz. Onun dışında sünger banyosuyla yetineceksiniz."

Solara başıyla onayladı. Kimsesizler evinde de durum aynıydı.

Merdivenleri çıkıp yatak odalarının bulunduğu kata ulaştılar. Doran burada yere oturmuş on bin yakıt çipi saymakla meşguldü. Ana salon o kadar sıra dışıydı ki Solara eşikte kalakaldı.

Şaşkınlığını gizleyemeyerek, "Vay canına," dedi.

Alan, boyası dökülen gri duvarlar yerine yemyeşil dağ manzaralarını betimleyen duvar resimleriyle çevriliydi. Sandalyeler bu orman temasına uygun şekilde üç boyutlu bir ateş görüntüsünün etrafına kümelenmişti ve karşı duvara kitaplarla dolu bir raf yerleştirilmişti. Bunlar gerçek kitaptı, artık kimsenin basmadığı türden... Salonun diğer ucunda kimsesizler evindeki gibi çok amaçlı bir oyun masası duruyordu ama muhtemelen bu masada bilardo toplarının yarısı kayıp değildi. Masanın yanında küçük bir kafes ve içinde hareketsiz bir hamster tekerleğiyle eski kumaşlardan yapılmış minik bir yatak vardı. Ama burada yaşayan yaratık her ne idiye, artık orada değildi. Tabelada bahsedilen şeker planörü hatırlayınca geminin maskotunun ölmüş olduğu sonucuna vardı.

Kane duvar resimlerini işaret etti. “Burası Kara Orman,” dedi. “Yani kaptanın çocukluğundan hatırladığı şekliyle. Şimdi ormanın büyük bölümünün yok olduğunu söylüyor,” diyerek omuz silkti. “Ben Dünya’da büyümedim, o yüzden bilmiyorum. Her neyse, zamanımızın büyük bir bölümünü burada geçiriyoruz.”

“Nedeni belli. Bu salon harika.”

Doran zeminde oturduğu yerden susmalarını işaret etti. “Üç bin iki yüz elli yedi,” diyerek bir başka metal çipi, oluşturduğu koca yığına doğru itti. Başını kaldırdı ve kıstığı gözleriyle Solara’ya baktı. “Eşyalarını çantadan çıkardım ama sözleşmemizi hâlâ bulamadım.”

“Çıkar ortaya nasılsa,” dedi Solara. “Başın nasıl oldu?”

Doran konunun değiştirilmesinden hoşlanmamış gibi görünüyordu ama yine de, “İyi. Toniğin etkisi hâlâ geçmedi,” diye homurdandı.

“Bu gece uzun süre aralıksız uyumamalısn, beyin sarıstısı geçirme ihtimaline karşı.”

Bu uyarı karşısında Doran bir elini gerginlikle kafasında gezdirdi.

“Ben seni uyandırırım,” dedi Solara. “Her saat başı.”

“Emin misin?”

“Bırak da o kadarını yapayım.”

Solara tura kaldığı yerden devam ederken metal zemin üzerinde itilen bir başka çipin gıcirtısını duydu ve ardından Doran’ın “Üç bin iki yüz... iki yüz...” diyen sesi geldi.

“Elli yedi,” dedi Kane. “Ama sen neden...”

Kane, Doran’a para tartısını kullanmasını önermeden Solara, “Hayır,” diye araya girdi. “Yirmi sekizde kaldın sanırım,” diye yalan söyledi. “Doğru saydığından emin ol. Eksik para vermemiz kaptanın hiç hoşuna gitmez.”

“Saymaya baştan başlamıyorum, orası kesin,” diye terslendi Doran.

“Efendim?” dedi Solara. “Sanırım seni yanlış duydum.”

Doran ağza alınmaz bir kelime mırıldandıktan sonra, “Bir” –gıcirt– “iki” –gıcirt– “üç...” sesi duyuldu.

Bu yolculuk eğlenceli olacaktı.

“Geminin daireleri bu tarafta,” dedi Kane. “Hepimiz iki kişilik odalarda kalıyoruz, kaptan ve ikinci kaptan bile,” diye ekledi özür diler gibi. Ardından koridordaki son kapıyı açtı. “Boş olan tek odamız, bu.”

Önce Solara sorunun ne olduğunu anlayamadı. Oda temizdi ve yalm, beyaz duvarlarıyla ferah görünüyordu; köşeye çift kişilik bir yatak yerleştirilmişti. Yurttaki daracık ranzasıyla kıyaslandığında bu bir lükstü.

Kane ensesini kaşdı ve birden ayakkabılarıyla ilgilenmeye başladı. “Hizmetkârınla ne tür bir ilişkiniz var, bilemiyorum ama...”

“Ah.” Solara şimdi anlamıştı. “Düşündüğün türden bir ilişki değil.” Yatağını Doran’la paylaşmaktansa eciş bücüş, yaşlı kaptanla uyumayı tercih ederdi. “Sorun değil. O, yerde yatabilir.”

Kane memnuniyetle tekrar koridora doğru döndü ve merdivenleri çıkarak en üst kattaki köprüye ulaştı. Burası aşağıdan dardı ve tavan keskin bir koni biçimindeydi; öyle ki Solara’nın eğilmeden ayakta durabildiği tek yer odanın merkeziydi. Sol tarafta, gözlüklerini burnunun ucuna indirmiş, kahverengi saçlı bir adam, duvara yapıştırılmış metal bir masanın üzerine eğilmişti. Otuz yaşlarındaki adam güneş haritalarını inceliyordu.

Solara’yla göz göze gelince gülümsedi. Gözlerine yansıyan gerçek bir gülümsemeydi bu. Solara gerçek iyiliğe dair bir ışıltı görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki içi sıcacık oldu. Adama hemen ısınmıştı.

“Bu, Lawrence,” dedi Kane, bir elini adama doğru uzatarak. “İkinci kaptanımız.”

“Bana Renny diyebilirsin,” dedi adam. Haritalarını gösterdi. “Ben de Obsidiyen Sahilleri için bir rota planlıyordum.

Kaptan son durağınızın sınır olduğunu söyledi ama tam olarak neresi olduğunu belirtmedi.”

“Vega,” diyen Solara haritalara bakmak üzere eğildi. Güneş Toprakları’m yıldızlar arası coğrafya dersinden hatırladı. Samanyolu, nişan tahtası gibi dört dairesel dilime ayrılmıştı. Dünya, hedef merkezi gibi tam ortada yer alıyor ve etrafından dışarı doğru beş halka yayılıyordu. En yakın olanlar turist halkalarıydı ve ardından sırasıyla koloni gezegenleri, cevher madenleri, cezaevi yerleşkeleri geliyordu. Güneş Ligi’nin idare merkezi, galaksideki sanayi ve zenginliğin büyük bölümüyle birlikte Dünya’da yer alıyordu, yani Dünya’dan uzaklaştıkça yaşanan çevre gittikçe daha gösterişsiz hâle geliyordu. Beşinci halka sınır veya dış diyar olarak adlandırılıyordu. Dünya yönetimi burayı henüz topraklarına katmamıştı. Solara haritada bir noktaya dokundu ve adama, “Vega, Obsidiyen ile aynı dilim içinde, sadece birkaç kademe dışarıda.”

“Güzel. Zor olmayacak...”

“Kane!” Konuşmalarını bölen tiz kadın sesi öyle bir çınladı ki yerde duran bir vidayı tıkırdattı. “Seni pislik sevi-ci, kasık tüyü kaçakçısının evladı!” Metal basamaklardan ayak sesleri yükseldi ama Kane endişelenmiş gibi görünmüyordu. Bir ayağını diğerinin üzerine attı ve tırnaklarını incelemeye koyuldu. “Senin bağırsaklarını söküp ayakkabı bağcığı yapacağım.”

“Al, buyur,” diye seslendi Kane. “Ama almak için kışım-
cımdan içeri uzanman gerekecek!”

Solara bir adım gerileyip sırtını duvara yasladı. Kendisini bu korkunç sesin sahibini görmeye hazırladı ama köprüye, yerlerde sürünen sabahlığıyla ufak tefek bir genç kız çıktı. Boyu ancak Kane'in omzuna gelen kız, kafasını uzatarak Kane'e kötü kötü baktı. Açık kahverengi teni ve uzun, rastalı, sarı saçları Kane'inkilerle neredeyse tıpatıp aynıydı ama saçlarından yere sular damlıyordu. Solara ikisinin kardeş olup olmadıklarını merak etti.

"Yine jiletimi almışsın," diye bağırdı kız. "Duş alacak tek bir günüm var ve kendimi tıraş edemiyorum!"

"Jiletine dokunmadım."

"Öyle mi?" diyen kız parmak ucunda yükselip Kane'in çenesini inceledi. "O hâlde çenende biten o karahindiba tüyü nereye gitti?"

Kane iç çekti. "İyi be. Dün kullandım."

"Biliyordum!"

"Ama jileti senin rafına geri koydum," diyen Kane ellerini kalçalarına götürdü. "İzin isteme zahmetine girmedim çünkü asla vermeyeceğini biliyordum."

Kız bir elini yumruk yapıp tehditkâr bir biçimde salladı. "Bak sana şimdi ne vereceğim."

"Rafına bak, çatlak!"

"Orada yok dedim ya! Jileti alabilecek tek kişi..."

Birden tartışma kesildi ve tüm gözler Lawrence'a döndü; onun da yanakları kızarmış, gözleri yere çevrilmişti.

"Renny," dedi kız. "Ceplerini boşalt."

İkinci kaptan ellerini ceplerine daldırdı ve iki avuç dolusu ıvır zıvırı masaya boşalttı: Kumarhane çıpları, bir saat, birbirinin eşi olmayan küpeler, anahtarlıklar, zarlar, katlanmış kâğıt parçaları ve pembe bir jilet.

Lawrence süklüm püklüm, gülümsedi. "Affedersin. Biliyorsun, kendime engel olamıyorum."

Kız paldır küldür yürüdü ve jiletini masadan sertçe kapıp aldı. Sonra ıslak saç buklelerini arkasından savurup merdivenlerden inmeye koyuldu.

"Hey," diye seslendi Kane arkasından. "Bana bir özür borçlusun!" Kız cevap vermeyince çenesini masanın üzerindeki ıvır zıvır yığına doğru salladı. "Şu benim saatim mi?"

"Bilmem," diyen Renny saati uzattı. "Muhtemelen."

Kane elindekini kaldırıp gösterdi ve Solara'ya, "Dairende kilitli bir kasa var. Kullanmanı öneririm çünkü Renny'nin eli biraz uzun." Merdivenlerden aşağıyı işaret etti. "Ve o tatlı kız da Cassia idi, diğer mürettebat üyesi."

"Kardeşin mi?" diye sordu Solara.

Kane bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Kendimi asardım herhâlde."

Renny masadan bir şey alıp ışığın altında inceledi. Yıllarca makine mühendisliği eğitimi almamış biri bu mürcek kadar siyah ve pürüzsüz bir daire şeklindeki nesneyi mermere benzetebilirdi. Ama Solara ne olduğunu biliyordu.

"O, Banshee'nin takip cihazı değil mi?" diye sordu. "Yuvasından mı çıkarılmış?"

Renny ve Kane anlamlı anlamlı bakıştılar, sonra ikinci kapıdan nesneyi tekrar cebine soktu. “Evet,” dedi. “Bozulmuş.”

Solara ona inanmamıştı. Takip cihazları en büyük çarpışmalara bile dayanıklı olurdu ve gemilerin takip cihazlarını yuvasından çıkarmaları kanunlara aykırıydı. Bunu yapmalarının tek sebebi izlerini kaybettirmek istemeleri olabilirdi. Solara şikâyetçi değildi tabii. O da izini kaybettirmek istiyordu. Ama yine de o gece yatak odasının kapısını kilitlemeye karar verdi.

Belli ki sır saklayan tek kişi o değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeğinde kurutularak muhafaza edildikten sonra tekrar sulandırılmış domateslerle pişirilmiş kuru fasulye vardı. Solara yiyeceklerin sonradan sulandırılmış ürünler olduğunu anlayabiliyordu çünkü nadiren de olsa çiftçiler piskoposluğa yarı çürük ama taze ürünler bağışlardı. O domatesler her ne kadar ezilmiş ve fazla olgunlaşmış olsa da kurutma sürecinden geçen domateslerde olmayan bir tatlılıkları ve kokuları olurdu. Yine de yemeğini şikâyet etmeden yedi. Soya yemeği denen, tadı bulaşık suyuna benzeyen, ucuz yulaf karışımından iyiydi.

Kaptan, Solara'nın yanındaki hiç dokunulmamış, fasulye dolu kâseye bakarak kaşlarını çattı. "Hizmetkârın nerede? Herkes yemeğini..."

"Birlikte yer," diye tamamladı Solara, gözlerini adamın kara gözlerinden kaçırarak. Adamın gözlerinin gerçek

olduğunu fark etmişti ama yine de bu gözlere bakmak onu rahatsız ediyordu. “Bunu ona söyledim.”

Doran az sonra yere bir çuval yakıt çipi bırakarak geldiğini haber verdi. “Çipler tamam,” dedi ve derin bir nefes verdi. “On bin çip. Hepsini kendim saydım.”

“Saydın mı?” diye sordu kaptan. “Neden makineyi kullanmadın?”

Doran donakaldı. “Ne makinesi?”

“Ticari tartı,” diye cevap verdi Kane sıranın öbür ucundan. “Çipleri elle saysaydık başka hiçbir iş yapamazdık. Lara’ya söylemiştim.”

Doran kötü kötü bakınca Solara, “Ama bazen ayarlarında hata olabiliyor. Kaptanın parasını eksiksiz aldığından emin olmak istedim,” dedi.

Doran kuşkululu bir homurtuyla yerine oturdu. Fasulyelere baktıktan sonra bir şeyler arıyormuş gibi masayı inceledi. “Ana yemek nerede?”

“Yemek bu,” dedi Solara.

“Ama et yok.”

Solara, onun hafıza kaybının sınırlarını bile aşan şımarıklığı karşısında dehşete düşmüş vaziyette dönüp ona baktı. Belli ki Doran hayvansal proteine o kadar alışmıştı ki her öğünde et yemeyi bekliyordu. “Eğer beğenmediysen,” dedi ona, “senin payını aramızda paylaşabiliriz.”

Doran aç olmalıydı çünkü kolunu korumacı bir şekilde kâsesinin etrafına doladı.

“Hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz,” dedi kaptan. “Sıra kimde?”

“Ne sırası?” diye sordu Doran.

“‘Seç bakalım’ oyunu için soruyu sorma sırası,” dedi Cassia ağzını kumaş bir peçeteyle silerek. “Her akşam oynarız.” Bileğini sallayarak Doran’ın sorusunu geçiştirdi ve Kane’e döndü. “Ne zaman öleceğini mi yoksa ölüm sebebi ni mi öğrenmek isterdin, seç bakalım.”

“Nasıl öleceğimi değiştirebiliyor muyum?” diye sordu Kane.

“Elbette hayır.”

“O zaman ne zaman öleceğimi öğrenmek isterdim,” diye çabucak cevap verdi Kane. “Eğer hiçbir şey değiştiremeyeceksem ölüm sebebimi bilmem ne işe yarar ki? Bu kötü bir soru.”

Solara ona katılıyordu ama bunu söyleyip de Cassia’nın öfkesini üzerine çekmeye hiç niyeti yoktu. Cassia’nın zehri Teksas’ın örümceklerini bile solda sıfır bırakırdı.

“Bunu bilmek isteyenler de olabilir,” diye karşı çıktı Cassia. “Sürekli bu konuda endişelenmemek için.”

“Kim nalları nasıl dikeceğini merak ederek vaktini boşa harcar ki?” Kane tepeleme dolu bir kaşık fasulyeyi ağzına götürdü ve bir yanağı dolu vaziyette konuştu. “Kötü soru.”

Cassia dirseğini onun kaburgalarına gömdü. “Sen daha iyi bir soru bul da görelim.”

“İyi,” dedi Kane ama Renny bir elini kaldırıp onun sözünü kesti.

“Sıra bende,” dedi Renny. “Aklıma güzel bir soru geldi.” Dramatik bir bekleyişten sonra herkese tek tek gülümseyip sordu, “Hayatınızın aşkını mı yoksa on milyon kredi mi bulmak isterdiniz?”

Herkes aynı anda, düşünme ihtiyacı bile duymadan “Kredi,” diye cevap verdi.

Renny’nin omuzları çöktü. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Doran. “Krediler en azından bir işe yarar.”

Renny kırgın bakışlarla Solara’ya döndü. Sanki onu müttefik olarak görmüş ama o, kendisi gibi düşünmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Aslında Solara’yı tanımadığı düşünülürse bu biraz tuhaftı. “Sen de mi?”

Solara ona, “Özellikle *ben*,” diyecekti ki kaptanın sol göğüs cebinde bir hareket fark etti. Minik, kahverengi bir kafa cepten çıkıp pörtlek gözlerini kırıştırarak kendisine bakınca şaşırdı.

Solara işaret parmağını uzattı. “O cebinizdeki... bir çizgili sincap mı?” Kurduğu cümle, kötü bir şakanın ilk repliği gibiydi.

“Bu, Acorn,” dedi Renny bir parmağının ucuyla hayvanın kürkünü okşarken. Yaratık bu temas karşısında kafasını geri çekti. “Kendisi genelde kaptanın yanından ayrılmaz.”

“Çünkü kaptan onun anneciği,” dedi Kane kıkırdayarak ama kaptan ona kötü kötü bakınca kahkahası yok oldu.

“Acorn tam bir ana kuzusudur,” dedi kaptan. “Renny onu bebekken bir tüccardan yürütmüş, sonra da bana sormadan cebime koymuş. O bir keseli hayvan, o yüzden...”

“Cebinizin annesinin kesesi olduğunu mu sanmış?” diyen Solara bir elini kalbinin üzerine götürdü. Zavallı, minik şey bir yetimdi; tıpkı onun gibi. “Çok hüzünlü.”

Kaptan Rossi başıyla onayladı, üzgün görünüyordu. “Daha ben cebimde olduğunu fark edemedim bana bağlanmıştı. Paltomu da mahvetmişti.”

“Her şeyi mahvediyor,” diye mırıldandı Cassia.

“Kafes onun yani,” dedi Solara. “Ortak salondaki.”

“Ama kullanmıyor,” diye ekledi Cassia. “Ve onun küçük sürprizlerini kim temizliyor, tahmin et.”

Kaptan, Cassia’ya yan yan baktı ve sanki bu sözler evcil hayvanının kalbini kırabilirmiş gibi başparmağını cebine sokup onu yatıştırdı. “Biliyorsun ki onu tek başına kafese kapatamayız. Acorn sosyal bir hayvan.”

“Çok sosyal,” diye ekledi Renny başıyla onaylayarak. “Araştırdık. Yeterince ilgi görmezse ölebilirmiş bile.”

“O yüzden ona bir-iki arkadaş buluncaya kadar gemide özgürce dolaşma hakkına sahip,” dedi kaptan. Sonra sesini tehlikeli bir biçimde alçaltarak, “Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?” diye sordu.

Her iki mürettebat üyesi de yüzlerini kâselerine çevirip ağızlarını yemekle doldurdu. Bir süre herkes sessizce yemeğini yedi, ta ki Acorn tüylü kafasını yeniden çıkarmaya ve Renny ona bir fasulye tanesi verene kadar. Hayvan bunu pençelerinin arasına aldı ve minik pembe burnuyla kokladıktan sonra memnun bir cıvıltı çıkararak kemirmeye başladı.

Kaptan somurtmaya başlamıştı. “Keşke ona abur cubur yedirmeyi bıraksan.”

“Abur cubur değil bu,” dedi Renny, bu tartışmayı daha önce de yaptıklarını gösteren bir tonlamayla. “Fasulye sağlıklıdır.”

“Böcekler kadar sağlıklı değil ve...”

Bir alarm sözlerini kesti ve kaptan kafasını, keseli hayvanıyla mükemmel bir uyum içinde, sesin geldiği yöne çevirdi. Değneğine uzanırken “Bir uzay gemisi yaklaşıyor,” diye mırıldandı. Homurdanarak ayağa kalktı ve pilot daire-sine çıkan merdivenlere doğru topallamaya başladı.

“Muhtemelen önemli bir şey değildir,” dedi Renny onlara.

Ama daha bir dakika geçmeden kaptan diyafondan tek bir komut verdi: “Kendinizi bağlayın.”

Mürettebat dağılırken Doran mutfağa göz gezdiriyordu. “Neye bağlayacağız?”

“Beni takip et,” dedi Solara, bacaklarını sıradan aşağı sarkıtırken.

Solara odalarına koşup kapının iki yanına monte edilmiş iki emniyet kemerinin bulunduğu duvarı gösterdi. Kane türbülans hâlinde ne yapacaklarını ona göstermişti. Yere oturup kendilerini duvara bağlamaları gerekiyordu.

Aniden gelen eylemsizlik kuvveti ikisini de yere yıktı. Bedenleri çarpıştı ama Solara bunu hissetmedi bile. Doran’ın üzerinden yuvarlanarak kalktı ve en yakındaki

emniyet kemerine doğru emekleyerek ilerledi. Doran da aynısını yaptı ve kemerlerini bağladılar.

Solara kemerini sıkıp dizlerini göğsüne çekti.

“Ölmeye hazır değilim,” diye fısıldadı Doran. “Yaşadığımı hatırlamıyorum bile.”

“Böyle konuşma. Muhtemelen bir enkaz alanından geçiyoruz.”

Ama sonra bedeninden bir enerji dalgası geçti, bütün vücudunu bir motora dayamış gibi bir titreşim hissetti. Bu şiddetli vınlama kemiklerini takırdatıyordu. Dişleri birbirine çarpıyor, dudakları uyuşuyordu. Bu rahatsızlık verici his başladığı gibi aniden bitiverdi ama etkisi hâlâ sürüyordu çünkü Solara bu hissi tanımıştı. Bunu birkaç ay önce infazcılardan kaçmaya çalışırken de yaşamıştı. Bu, uyarı ateşiydi, gerçek silahlarını ateşlemeden önce tehdit etme yöntemleriydi. Ve eğer yanlış hatırlamıyorsa, Banshee sadece bir kez uyarılacaktı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu.

Onu bulmuşlardı.

“Sen de hissettin mi?” diye sordu Doran, şaşkınlık içinde ellerine bakarak. “Sanki milyonlarca arı derimin üzerinde yürüyormuş gibiydi.”

Mide bulandırıcı titreşim dalgası Solara’nın bedeninden bir kez daha geçti. Solara bağırarak için ağzını açtı ama bağıramadı. Gemi aniden dönüş yapınca baş aşağı sallanıp sola yuvarlandı. Bir bardak tavana çarpıp parçalanınca Solara bütün mobilyaların yere monte edilmiş olduğuna şükretti.

Zemin yeni bir enerji akımıyla titredi ve gemi Solara'nın bütün uzuvlarını duvara yapıştıracak kadar büyük bir güçle ileri atılırken korkunç bir gıcırta duyuldu.

Gemiye neden Banshee adının verildiğini şimdi anlıyordu.

Oda Solara'ya bir saat gibi gelen bir süre boyunca sarsıla sarsıla döndükten sonra aniden durdu.

Solara zihnini temizlemek için kafasını salladı. İniş mi yapmışlardı?

Gemi tamamen hareketsizleşmiş gibiydi ama Solara o kadar sersemlemişti ki emin olamıyordu. Kaptanın sesi di-yafondan gürledi ve sesindeki aciliyet hissi Solara'nın kalbine bir korku dalgası gönderdi. Rossi gibi biri endişeliyse durum kötü demekti.

“Planlamadığımız bir iniş yaptık,” diye gürledi. “Tüm mürettebat köprüye gelip rapor versin.”

Sol kolu emniyet kemerinin altında tuhaf bir açıyla sıkıştığı için Solara diğer eliyle kemerini açmaya çalıştı. İnfazcılardan saklanacak bir yer bulması gerekiyordu. İnsan kaçırmak ciddi bir suçtu ve Doran, ailesinin Güneş Ligi'nde bağlantıları olduğundan bahsederken yalan söylememişti.

Soğuk terlerle kayganlaşan eli kemerin tokasının üzerinden kayınca inleyerek kemeri çekti. Doran'a dönüp, “Kemerden kurtulmama yardım et,” dedi.

Ama Doran bir işe yaramaktansa orada oturup bir eliyle ağzını kapattı ve yediği yemeği her an çıkarabilirmiş gibi yüksek sesle yutkundu.

Solara elindeki teri kurularken hissettiği panik öfkeye dönüştü. Bir kriz sırasında Doran Spaulding'e güvenilemeyeceğini bilmesi gerekirdi. "Boş ver!" diye bağırdı. "Kendim hallederim. Bir şey becerebildiğin yok zaten."

Doran kafasını hızla çevirip çok tanıdık bir ifadeyle baktı. "Ben beceriksiz değilim. Ben önemli biriyim!" Doran, kendi ağzından çıkan sözlerle şaşırmış gibi ürktü. Solara da öyle çünkü Doran bu sözlerle onun dün Zenith'te söylediklerine yanıt vermişti.

"Ne?" Solara onun ne söylediğini anlamamış gibi davranırken bunun sadece bir tesadüften ibaret olmasını umuyordu. Eğer Doran'ın hafızası geri geldiyse kaçmanın bir anlamı yoktu. Doran infazcılarını doğrudan ona getirirdi. "O da nereden çıktı öyle?"

Doran'm kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Bilmiyorum. Öylece ağzımdan çıkıverdi." Sonra ses tonu sertleşti ve "Ama bana öyle söyleme. Ben beceriksiz değilim," diye ekledi.

"Tamam," diyen Solara rahat bir nefes alıp arkasına yaslandı ve kemerini işaret etti. "Göster o zaman."

Doran şaşırtıcı şekilde becerikli parmaklarıyla kendi kemerini çözdükten sonra Solara'nınkiyle ilgilenmek üzere uzandı. Ama uzanır uzanmaz, elleri kemerden birkaç santim ötede donakaldı. Yanakları renkten renge girerken stresle dudaklarını yaladı.

Solara aşağı bakınca sorunun ne olduğunu gördü. Doran onu, sıkıca saran kemerden kurtarmak için göğüslerine

dokunmak zorunda kalacaktı. Solara gözlerini devirdi. Doran, kız arkadaşının tangasını asansörde bırakmış birine göre fazla edepli davranıyordu.

“Utangaçlığın vakti değil,” dedi Solara. “Çöz şunu.”

Doran işe koyuldu ve saniyeler sonra Solara bağlardan sıyrılarak ayağa kalktı. Zemin ayaklarının altından kayar gibi olunca duvara tutundu. Baş dönmesinin geçmesi birkaç saniye sürdü ama sonra Solara kendini toparladı ve yatak odasının kapısını açtı.

Doran onun omzunun üzerinden loş koridora baktı. “Şimdi ne yapacağız?”

Milyon kredilik soru da buydu. Solara geminin nereye indiğini veya bu eşiğin ardında kendini nelerin beklediğini bilmiyordu ama her şey, odada korkuyla beklemekten iyiydi. Kendine güçlü olmayı telkin ederek koridora çıktı.

“Şimdi harekete geçeceğiz.”

ALTINCI BÖLÜM

Hiçbir bedava tatil buna değmezdi. Midesi ağzına gelen Doran, paslı tenekeden yapılmış gibi duran geminin içinde Lara'yı takip ederken kusmamaya çalışarak güçlükle yutkundu. Böyle dar alanlardan nefret ediyordu. Metal duvarlar gittikçe küçülüp göğüs kafesini sıkıştırdınca Doran gözlerini kapatıp ciğerlerini havayla dolduruyordu. Bu hissin gerçek olmadığını biliyordu ama yine de bu, acı çekmesine engel değildi.

Lara'nın neden lüks bir yolcu gemisi değil de Banshee'den bilet aldığını bir türlü anlayamıyordu. Bu gemi çöplük gibiydi. Doran kimseyle odasını paylaşmak zorunda değildi. Yerde uyumak zorunda hiç değildi. İkinci evi bile bu çöplükten daha büyüktü.

Bir dakika. İkinci ev mi?

Gözlerinin önünden deri koltuklar ve buzlu cam masalarla döşeli salonuna ait görüntüler akarken olduğu yerde donup kaldı. Morötesi ışın geçirmeyen panjurların arasından güneş ışığı sızıyordu ve Doran içgüdüsel olarak bu panjurların ardında büyüleyici bir şehir manzarasının saklandığını biliyordu. Misafir odasını geçince, koridorun sonunda, kendi süitinin olduğunu hatırlıyordu; içinde de film izlerken uykuya dalması için sinema perdesinin tam karşısına yerleştirilmiş büyük boy yatağı vardı. Ama evin en güzel yanı bu değildi. Hemen bitişiğindeki oda sadece kıyafetlerine tahsis edilmişti. Böylece Doran gömme dolaba girmek zorunda kalmıyordu.

Bu lüks teras katı hafta sonlarında veya yatılı okulu tatil-
deyken kaldığı ikinci eviydi.

Doran gülümsedi. Dünya kadar parası vardı.

Peki o zaman burada ne arıyordu?

Koridorun sonunda yere eğilmiş, saklanacak yer arayan bir fare gibi etrafa bakınan Lara'ya yetişmek üzere koştu.

Fare değil, diye düşündü. Lağım faresi.

Doran bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu ama bu kızda yanlış olan bir şeyler vardı. Hâlâ sözleşmeyi göstermemişti. Muhtemelen ortada sözleşme falan yoktu. Ve akşam yemeği sırasında onu iki kez, sanki çatalını boğazına saplamak istiyormuş gibi kötü kötü kendisine bakarken yakalamıştı. Ayrıca neden dış diyara gitmek istiyordu? Oraya sadece iki tür insan giderdi: Dünya'da yaşamaya parası yetmeyen yerleşimciler ve onları avlamaya giden pislikler.

Peki Lara hangisiydi?

“Hey,” diye fısıldayınca Lara sıçradı. “Bazı cevaplar istiyorum.”

Lara hızla döndü ve bir elini sertçe kalbinin üzerine koydu, sonra yarı fısıltıyla yarı bağırarak, “Sinsi sinsi yaklaşmasana!” dedi.

Acil durum ışıklarının loş aydınlığında bile Lara’nın boynunun altındaki doğum lekesinin küt küt attığını ve eldivenli ellerinin titrediğini görebiliyordu. Bu ona, kızın birkaç dakika önce inleyip emniyet kemerini çekiştirdiği anı hatırlattı. Şüpheli davranışlarına rağmen Doran’ın kalbinde ona karşı hafif bir şefkat uyanmıştı. Lara istasyonda onu geride bırakmaktan bahsettiğinde o da aynı paniği hissetmiş, ama sonuç olarak Lara onu terk etmemeyi seçmişti.

“İyi. Sonra konuşuruz,” dedi. “Ne yapıyoruz?”

Lara başparmağıyla köprüye çıkan merdivenleri işaret etti. “Neler olduğunu duymaya çalışıyoruz.”

“Neden?” diye sordu Doran. “Git kaptanla konuş. On bin çip sana güncel haberleri alma hakkını verir, herhâlde.”

“Henüz değil,” dedi Lara. “Güvende olduğumuzu öğrenene kadar...”

Paldır küldür yaklaşan botların sesi Lara’nın sözlerini yarıda kesti. En az iki kişi merdivenleri hızla inerek onlara doğru geliyordu. Doran mürettebatın önünü kesmek üzere ana koridora çıktı. Lara kolundan tutmaya çalıştı ama onu silkeleyerek uzaklaştırdı. Lara neler olup bittiğini gölgelerde gizlenerek öğrenemezdi.

“Kimse yok mu?” diye seslendi Doran.

Ayak sesleri bir an için kesildi, sonra karşılarında iki genç mürettebat üyesi belirdi. Doran isimlerini hatırlayamıyordu ama kız durmadan bağılıyor, çocuk da kızdan başka herke-se yapmacık yapmacık sırtıyordu. İkisinin, birbirine küfretmekten zevk alıyor gibi bir hâli vardı ama yine de koridorda omuzları birbirine değecek kadar yakın duruyorlardı.

Doran onları çözememişti.

Gemide yolcu olduğunu unutmuş gibi Doran’a gözlerini kırpıştırarak baktılar. Sonra çocuk yüzüne o rahatsız edici sırıtışını yerleştirdi ve “Sarsıntılı yolculuk için kusura bakmayın. Şu an her şey yolunda,” dedi. Midesinden bir gurultu yükselince bir elini karnının üzerine götürüp özür diler gibi bir mimik yaptı. “Geminin mutfağı darmadağın. Maalesef, yemek için kahvaltıya kadar beklemek zorundayız. Sabaha kadar burada bekleyeceğiz. Yani istirahat çekilebilirsiniz.”

“Burası neresi?” diye sordu Lara, saklandığı yerden.

Sarışın kız Lara’nın korkusunu hissetmiş olmalıydı ki tımaklarını içeri çekti. “Eski bir ay kolonisi,” dedi tatlı bir ses tonuyla. “Terk edilmiş bir yer. Bazen şey için bir yere ihtiyacımız olduğunda buraya geliriz...”

“Uyumak için,” diye bitirdi çocuk. “Kaptan çok yorgun. Oto-pilot da arızalı.”

Lara kafasını kaldırıp koridoru inceledi. “Birileri bizi mi takip ediyordu?”

İkili başlarını sağa sola sallarken kızın sarı bukleleri havada uçuştı. Doran, sorduğu sorudan dolayı Lara’nın

korsanlardan endişeleniyor olabileceğini düşündü. Onu suçlayamazdı. Uzayda az sayıda infazcı olduğu için organize suç başını almış gidiyordu. Ama suçluların çoğu kâr elde etmenin peşinde koşuyordu ve bir gemiye saldırmadan önce bütün iş adamları gibi maliyet-fayda analizi yaparlardı.

“Bu kadar küçük bir gemi korsanların dikkatini çekmez,” dedi Doran ona. “Kargo bölümünde yeterince yük yok. Gemi gaspçıları da bu gemiyi istemez. Bu gemiyi en yakın hurdacıya götürmek için harcanacak yakıt bu gemiden daha pahalıdır.” Mürettebat üyelerine şöyle bir baktı. “Kusura bakmayın.”

Kız omuz silkti. “Haklı. Burada güvendeyiz. Biraz dinlenmeye çalışın.”

Lara itiraz etmedi ama odalarına döner dönmez kapıyı işaret edip Doran’a, “Boş versene sen,” dedi. “Kaptanın neden burada durduğunu bilmiyorum ama oto-pilot arızalı falan değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte,” dedi ona. “Güven bana.”

Ona güvenmek mi? Doran neredeyse gülecekti. *Neredeyse*. Kapıyı kilitledi ve sırtını kapıya yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Güvenmekten bahsetmişken, sözleşmemiz nerede?”

“Burada bir yerlerde,” dedi Lara, örgülerini açarken. “Yarın bakarım.”

“Bulacağını sanmıyorum,” dedi ve kapının üzerine monte edilmiş solgun çıkış ışıklarının aydınlığında Lara’nın

tepkisini inceledi. Yüz ifadesi hiçbir duygusunu ele vermiyordu ama aniden hareketsizleşen göğüs kafesini saklayamamıştı. “Çünkü ortada bir sözleşme yok, değil mi?”

“Keşke olmasaydı. Bunu ne kadar çok isterdim, bilemezsin.”

“Az önce bir şey hatırladım,” dedi Doran işaret parmağıyla alnını sıvazlayarak. “Benim çok param var. Tonlarca.”

Lara, “Tebrikler,” diyerek gözlerini devirdi. “Eminim birlikte çok mutlu olursunuz.”

“O zaman neden seninle sözleşme yapayım? Ya da herhangi biriyle?”

Ona sırtını dönmüş olan Lara saç örgüsünü tamamen çözüp beline kadar inen dalga dalga saçlarını açmıştı. Sonra oflayarak dönüp Doran ile yüz yüze geldi. “Pekâlâ. Beni yakaladın. Artık inkâr etmenin bir anlamı kalmadı, sanırım.”

Doran kendini hazırlayıp söyleyeceklerini bekledi.

“Seni baştan çıkarıp bu gemiye getirdim,” dedi, “çünkü senin harikulade kişiliğin aklımı başımdan aldı.”

İşte söylemişti.

“Öp beni, Doran,” diye haykırdı; bir koluyla gözlerini örtüp diğerini göğsüne bastırarak kendini yatağın üzerine atmıştı. “Senin için cehennem gibi yanıyorum.”

Doran başını yana eğdi. “Bunun bir ilacı var.”

“Böyle bir arzu ilaçla dindirilemez.”

“Eğlendiğine sevindim.”

“Bak,” dedi Lara bir dirseğinin üzerinde doğrularak. “Biz seninle arkadaş değiliz. Bana sırlarını falan anlattığın

yok. O yüzden neden bu yolculuğa çıktığını, sebeplerinin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de Obsidiyen’de halletmek istediğin o işle ilgilidir. Belki de değildir. Ama unuttuysan hatırlatayım: Ben seni Dünya’ya geri göndermek istemiştim.”

“Unutmadım,” dedi Doran. Bu, Lara’nın hizmetkârı olmadığına dair kurduğu teorisine uymayan tek noktaydı. “Ama bana bir şeyler ters geliyor.”

“Kimse seni bu gemiye başına silah dayayarak bindirmedi,” diyen Lara pantolonunu çıkarırken örtünmek için bacaklarının üzerine bir battaniye çekti, sonra da çıkardığı pantolonunu fazla bir yastıkla birlikte yere fırlattı. “Şimdi bunları boş verelim de biraz uyuyalım.”

Doran boş vermek istemiyordu ama ne söyleyebilirdi ki? Lara haklıydı. Onu kendisiyle birlikte gelmesi için zorlamamıştı. O isteyerek gelmişti ve düşündükçe, bütün bunların Obsidiyen’de halletmesi gereken işle ilgili olduğuna ikna oluyordu.

Bulanık bir hatırasında bir erkek sesi Doran’a sahillere gitmesini ve buna tatil süsü vermesini söylüyordu. Bu gizli bir işti ve midesinin aniden düğümlenmesine bakılacak olursa yasa dışı da olabilirdi. Bu, neden böyle tuhaf bir yolculuğa çıktığını da açıklıyordu.

Battaniyesini alıp kendisine metal zemin üzerinde yatak yaptı. Ama bir saat boyunca dönüp durmasının sebebi altındaki soğuk metal değildi. Suç işleyebilecek biri olduğuna inanmak istemiyordu. Öyle biri değildi, değil mi?

Cevabı bilmiyordu ve bu onu biraz korkutuyordu.

Ertesi sabah kendini uçuyormuş gibi hissederek uyandı; kol ve bacaklarının tüm ağırlığı yok olmuş ve bedeni sert zeminde tamamen ayrılmıştı. Esnerken gemi penceresinden içeri sızan yıldız ışığı yüzünden gözlerini kırıştırdı. Derken yerin vücudundan birkaç metre aşağıda olduğunu fark edince şaşırıp kaldı. Panikle sağa sola döndü, tüm kasları düşüşe hazırlanarak gerilirken kalbi küt küt atıyordu.

Ama düşmedi.

Neler olup bittiğini idrak edince rahat bir nefes aldı. Yapay yer çekimi motoru gece kapanmış olmalıydı. Banshee gibi bir hurdada bu sık sık yaşanıyor olmalıydı. Yer çekimi motoru kadar basit bir şey bile eğer aniden devreye girerse tehlikeli olabilirdi. Sert bir zemin üzerinde uçan biri yer çekimi tekrar devreye girdiğinde omurgasını kırabilirdi.

Lara'yı uyandırması gerekiyordu.

Yanında uçup görüşünü kapatan battaniyeyi kenara itin- ce Lara'yı yatağının üzerinde havada asılı vaziyette mışıl mışıl uyurken buldu; dudakları aralanmış, kara kirpikleri yanaklarının üzerine düşmüştü. Bakışlarını sertleştirip dudaklarını geren o stres gitmiş, geriye sadece huzur kalmıştı. Başını yana eğip onu inceledi, bu kadar farklı görünmesi onu şaşırtmıştı. Havada süzülen dalgalı saçlarını aydınlatan solgun ışık demetiyle melekleri andırıyordu.

Parıl parıldı. Büyüleyici bir şeydi bu.

Doran da nihayetinde insan olduğu için Lara'nın üzerini örten yorganın kayıp gitmiş ve dar tişörtü ile düşük bel, pamuklu külotunu gözler önüne sermiş olduğunu görmeden edemedi. Düzgün ve pürüzsüz bacakları yumuşak kıvrımlarla narin ayak bileklerine doğru inceliyor; oradan da minik, pembe ayak parmaklarına ulaşıyordu. Lara parmaklarına onu hipnoz edecek üç boyutlu bir oje falan sürmemişti ama Doran yine de gözlerini ondan alamıyordu. Bir kızın ayak parmaklarını ojesiz görmeyeli çok zaman geçmiş olmalıydı çünkü ojesiz tırnakların nasıl görüldüğünü bile neredeyse unutmuştu.

Doran güçlkle yutkundu.

Onu bu şekilde seyretmemesi gerekiyordu. Lara onun patronuydu, bir randevuevinin vitrinine koyulmuş bir eskort değildi. Yine de Doran'ın uzanıp omzuna dokunması bir dakika daha sürdü.

Lara da Doran gibi kollarını, bacaklarını sallayarak uyanınca onu yere doğru çeken herhangi bir kuvvet olmadığını fark etti. Sonra bir küfür savurup, "Yer çekimi motoru," dedi.

Doran pantolonunu kapıp ona uzattı. "Ben de mürettebatı uyandırmaya gidecektim."

"Hayır, bırak uyusunlar," diyen Lara pantolonuyla güreşip vücut ağırlığını kullanamadan bacaklarını kıyafetin içine sokmaya uğraşıyordu. Biraz sonra havada tepetaklak süzölmeye başladı. "Ben tamir ederim."

"Ne yaparsın?" diye sordu Doran. Kulaklarına inanamıyordu.

“Tamir ederim,” dedi Lara fermuarını kapatırken. “Sen de bana yardım edersin.”

“Tabii,” diye homurdandı Doran. “Her gün kahvaltıdan önce gemi tamir ederim zaten.”

Günün sürprizleri listesine bir yenisi eklenmişti. Bu kız kimdi böyle? Doran onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Hangi okula gittiğini veya hangi bölümde okuduğunu bilmiyordu mesela. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu.

“Sen mühendislik mi okuyorsun?” diye sordu.

“Öyle bir şey,” diyen Lara, istasyondan aldığı eşyaları koyduğu, yere bağlı sandığı gösterdi. “Şu sandığa uzanıp alet çantamı al. Sonra da beni motor katına kadar takip et.”

Duvara tutuna tutuna çıplak ayaklarını havada savurup kendilerini ileri doğru iterek koridorlarda sarhoş balıklar gibi yüzdüler. Doran havadan sudan sohbet etmeye çalışırken kızın kendisi gibi on sekiz yaşında olduğunu öğrendi. Daha yeni mezun olmuştu ve bir tür eğitim almak üzere dış diyara gidiyordu ama tam olarak ne tür bir eğitim alacağını belirtmemişti.

Elbette yalan söylüyordu.

On sekiz yaşındaki hiçbir kız eğitim için bir başına sınara gitmezdi. Ama Doran gerçeği öğrenmek için ısrar etmedi. Eğer Lara o tehlikeli, sahipsiz topraklarda hayatını tehlikeye atmak istiyorsa, bu kendi bileceği işti.

Geminin en alt katına ulaşış ışıkları yaktılar ama bunun, Doran’ın yönünü bulması açısından pek faydası olmadı.

Odanın yarısı yere monte edilmiş dev sandıklarla dolu bir kargo alanıydı ve diğer yarısı üç kapı ile farklı bölümlere ayrılmıştı.

“Eğer motor dairesi burasıysa,” diye sordu Doran, “motor nerede?”

“Birden fazla motor var,” dedi Lara. “Motorlar birbirinden ayrı yerlerde tutulur ki yangın çıkarsa bütün sistem yanıp kül olmasın.” Lara ilk metal kapıyı gösterdi. “Pervane sesini duyuyor musun?”

Doran başıyla onayladı.

“O acil durum motoru. Oksijen ve ısı gibi olmazsa olmaz maddeleri üretiyor. Gemilerde genellikle bir de yedek jeneratör bulunur. Eğer yakıtımız biterse, birileri yardım çağrımıza cevap verinceye dek döndürme koluyla nefes almamızı sağlayacak kadar hava üretebiliriz.”

Doran bir şey söylemedi ama yardım çağrılarına cevap vermek için aptal olmak lazımdı. Soyguna uğrayabilir, satılabilir veya öldürülebilirdiniz. Ya da hepsi birden. Korsanların yardım sinyali gönderip arkalarına yaslanarak kurbanlarının ayaklarına gelmesini beklediğine dair birçok hikâye duymuştu. Akıllı yolcular fazla dikkat çekmez, sadece kendi işine bakardı.

“Bu ana motor,” dedi Lara orta kapıyı göstererek. “Şu anda çalışmıyor. Çalışıyor olsa kulak koruyucusu takmamız gerekirdi.” Sonra da en sondaki kapıyı gösterdi. “Bizim aradığımız bölme orası. İkincil sistemler, seyrüsefer sistemleri, elektrik sistemleri. Geminin tüm donanımı.”

“Donanım mı?” diye sordu. “Geminin tüm ıvır zıvırı desek daha doğru olur.”

Lara burnunun önünden süzülerek geçen paslı bir parçaya kaşlarını çatarak baktı. “Yani. Düşünüyorum da, başka bir gemi seçsem daha iyi olurmuş.”

Lara kendini merdivenlerden iterek uzaklaştırıp odada süzölmeye başladı. Doran da onu takip etti. Bazı zorlu manevralar yapmaları gerekti ama nihayet son kapıya ulaştılar.

Kapıyı yana doğru kaydırıp açmalarıyla sıcak bir statik elektrik dalgası, yağ ve toz kokusuyla birlikte yüzlerine çarptı. Burnu gıcıklanan Doran hapşırarak geri geri gitti. Kapı çerçevesine tutununca bakışlarını duvara monte edilmiş çeşit çeşit makinelerde gezdirmeye fırsatı buldu. Tüm makineler farklı renk ve şekillerdeydi ama hepsinin üzeri kat kat yağ tabakasıyla kaplanmış; yaşılanmış boruları kesifleşmiş, yapış yapış olmuştu.

Geminin içi de dışı gibi hor kullanılmıştı ve bakımsızdı.

“En azından güveler basmamış burayı,” dedi Lara. Bölme boyunca duvarlardan tutunarak ilerledikten sonra iklimlendirme konsoluna benzeyen kutu şeklindeki bir cihazın önünde durdu.

Doran bu daracık yerde zar zor nefes aldığı için kıpırdamıyordu. “Yardıma ihtiyacın olana kadar burada bekleyeceğim.”

Lara başıyla onaylarken yer çekimi sürücüsüne ait kutuyu duvardan çekip aldı ve kablolarını karıştırmaya başladı. Sorunu bulması uzun sürmedi. “Bağlama kollarının değiştirilmesi gerekiyor.”

“Tamir edebilir misin?”

“En fazla beş dakika sürer,” dedi Lara. “Ama mürettebat uyanana kadar çalıştırmayacağım. Yere çarparak uyanmalarını istemem. İyi bir günaydın deme şekli değil bu.”

Doran güldü. Bu his ona yabancı gelmişti. En son herhangi bir şeyi komik bulmasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak etti.

“En küçük anahtarı ver,” dedi Lara. Doran’ın verdiği anahtarı dişlerinin arasına alıp kafasını yer çekimi sürücüsünün içine uzattı. Ama saç tutamları yüzünün önüne düşüp kablolarla karışıyordu. Homurdanıp anahtar ağzındayken, “Bir zahmet yardım eder misin?” diye mırıldandı.

Doran bölmenin içine girmek istemiyordu ama korkusunu bastırıp Lara’nın inatçı saç tutamlarını toplamak üzere arkasına geçti. Saçlarını düzelterek kafasının arkasına aldı ve kıvrıp bir atkuyruğu hâline getirdi, sonra saçlarının uçlarını başparmağı ile işaret parmağının arasına aldı. Saçları erimiş kadife gibi yumuşacıktı. Başparmağı yanlışlıkla tenine değince Lara ürperdi, Doran ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu fark etti.

Lara aleti ağzından tükürdü. “Gıdıklıyorsun.”

“Affedersin.”

Doran elindeki saçları topuz yapıp tutturmaya çalıştı ama Lara’nın saçları bu şekilde durmayacak kadar yumuşaktı. Bunu daha önce de yaptığını (yani ellerini bir kızın saçında gezdirdiğini) ve bundan hoşlandığını belli belirsiz hatırlıyordu. Ama o saçlar bu kadar ipeksi değildi. Muhtemelen

kız arkadaşı saçlarını pembenin birçok farklı, parlak tonuna boyadığından saçları yıpranmıştı.

Gözlerini kırıştırtınca kız arkadaşının yüzü gözlerinin önüne geldi. O kadar nefes kesici bir güzelliği vardı ki neredeyse insanüstüydü. Parlak, şeker pembesi saç lüleleri kusursuz göğüslerinin hemen üzerine dökülüyordu ve vücudunun geri kalanı da oldukça etkileyiciydi. Doran, onun asansöre binmeyi bile eğlenceli hâle getirdiğini hatırlıyordu ki bu, onun gibi kapalı alan korkusu olan birisi için hiç de kolay bir iş değildi.

“Sanırım bir kız arkadaşım var,” dedi sırtarak. “Pembe saçlı.”

Lara alay edercesine güldü. “Evet, tanıştım. Pembe saçlı, kara vicdanlı. Kız arkadaşlarını nasıl seçeceğini çok iyi biliyorsun.”

“Ah, bunlar iddialı laflar,” dedi Doran, “özellikle de bir suçlunun ağzından çıktığı düşünülürse.”

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez aynı anda birçok şey oldu.

İkisinin gözleri de fal taşı gibi açılıp birbirine kilitlendi.

Ve Doran her şeyi hatırladı.

Sanki gözlerinin önündeki perdeyi kaldırmış ve geçmişini mükemmel bir berraklıkla görmeye başlamıştı. Adı Doran Michael Spaulding'di ve Houston, Teksas'lıydı; ama gerçek Teksas, İkinci Dilimdeki çakma gezegen değil. Bir zamanlar bir kardeşi vardı; kendisiyle aynı yüzü paylaşan bir ikizi. Ama o çocuk alevler içinde kalarak hayatını kaybetmişti ve

Doran hâlâ bununla ilgili kâbuslar görüyordu. Ebeveynleri Richard Spaulding ve Elizabeth Spaulding'di; dünyanın en korkunç boşanması rekorunu kırmışlardı. Babası Spaulding Yakıtları'nın sahibiydi ve annesi en sevdiği ikinci çocuğunu büyötmeye değmeyeceğine karar verince dünya dışına taşınmıştı. Doran bu yüzden annesinden hâlâ nefret ediyordu ama özlemi nefretinden daha büyüktü. Çikolatanın bütün vücudunun kabarmasına sebep olduğunu ve en sevdiği yemeğin kızarmış yeşil fasulye olduğunu hatırlıyordu.

En önemlisi de kimsenin hizmetkârı falan değildi.

Duvara tutunup Solara'dan –onun gerçek adı buydu– mümkün olduğu kadar uzaklaşmak için kendini geriye, küçük bölmenin dışına itti. Uzaklaşmasının sebebi kendini değil, onu korumaktı. Kanı öfkeyle kaynıyor ve ona olan duygularını ifade edecek kadar güçlü bir küfür bulamıyordu.

“Doran,” diye fısıldadı Solara. “Beni dinle.”

“Bana emir verme,” dedi ve Solara ona yaklaşmadan kapıyı hızla çarpıp onu içeri kapattı. “Sakın.”

Solara kapıyı yumrukluyor, çıkan metalik çınlamalarla Doran'ın kulaklarını sağır ediyordu. Kapının diğer tarafındaki Doran'm da duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Başka şansım yoktu!” diye bağırdı. “Beni o ıssız istasyonda yapayalnız bırakacaktın!”

“Bana ne yaptın?” diye sordu Doran. “Başıma mı vurdun? Yemeğime ilaç mı kattın?”

Solara birkaç saniye bekledikten sonra, “Portatif bir şok cihazıyla yaptım,” diye itiraf etti.

Nöro-inhibitörler. Bu her şeyi açıklıyordu.

Zenith'teki tartışmalarından sonra Solara'nın ona nasıl elini uzattığını hatırlayarak başını tiksintiyle salladı. Kendini suçlu hissettiği için o eli sıkamamıştı bile. Ama Solara onu bir işçi tulumunun içine tıkmış ve kredi hesabını yağmalamıştı. İlk içgüdüleri doğru çıkmıştı. Bir kez suç işleyen her zaman suç işlerdi.

“İnsan kaçırmak alçakça!” diye haykırdı. “Senin için bile.”

Solara'nın yumrukları kapıya iki kez indi. “Başka şansım yoktu.”

“Nefesini boşa harcama.” Doran etrafta kapıyı sıkıştıracak bir şeyler aradı. “Ben kim olduğumu biliyorum ve yakında kaptan da öğrenecek.”

“Hayır, bir dakika!”

Kapının koluna sıkıştıracak bir levye bulabilse...

“Doran, beni dinle!” diye bağırdı Solara. “Mürettebata kim olduğunu söylemek istemezsin.”

Havada süzülen esnek bir halatı yakaladı ve bununla kapı kolunu duvardaki bir kancaya bağladı. Gerilim istediği kadar güçlü olmamıştı ama kaptana haber vermesine yetecek kadar dayanırdı.

“Geçen geceki o titreşimi hatırlıyor musun?” diye devam etti Solara. “O motor sesi değildi. İnfazcılardan gelen bir uyarı ateşiydi. Mürettebat kanun kaçağı.” Doran arkasını dönüp merdivenlere doğru kendini itmeye hazırlandığında ekledi, “Bu insanlar seni fidye istemek için kullanabilecek türden insanlar.”

Solara'nın uyarısı Doran'ı olduğu yerde durdurdu.

Kapıya tutunmak için bir elini uzattı ama sonra birden geminin motor dairesinde olmadığını fark etti. Bir saniyeliğine, karanlık bir dolabın içinde kilitli kalmıştı. İçeride küfü ve kanı andıran ağır ve metalik bir koku vardı ve yeterince hava yoktu. Nefes nefese kaldı ve kardeşinin çığlıkları zihnini doldururken keskin duman içinde boğulacak gibi oldu.

Doran dişlerini sıkıp kendine bunun gerçek olmadığını hatırlattı.

O dolap artık yok. Yanıp kül oldu. Gözlerini açıp gerçeğe sıkı sıkı tutundu. Güvendeydi.

“Bunu kendini kurtarmak için söylüyorsun!” diye seslendi. Sesinin çatlamasına engel olamamıştı.

“Kanıtlayabilirim,” diyen Lara, dudaklarını kapıya yapıştırmış olmalıydı çünkü sesi Doran'a tekrar şok verebilecek kadar yakından geliyordu. “Gemiye ait takip cihazını çıkarmışlar. Bana inanmıyorsan köprüye git, bak. Deliğin boş olduğunu göreceksin.”

Doran alnını ovuşturup seçeneklerini tarttı. Suçluların izleme cihazlarını çıkardıklarını biliyordu ama bu, Solara'nın doğru söylediği anlamına gelmiyordu. Gidip bakması gerekiyordu. Tek başına... Yola koyuldu. Koridorlardan ve merdivenlerden geçerken ağırlıksız bedeni duvarlara her çarptığında korkuyla irkiliyordu. Mürettebatı uyandırmak kötü bir fikirdi, en azından onlara güvenebileceğinden emin olana kadar. En üst kata ulaştığında büyük bir dikkatle pilot

dairesinin kapısının yanına geçti ve pencereden sızan yıldız ışığından korunmak için yüzünü örttü.

Gözleri parlaklığa alışınca kontrol panelini incelemeye koyuldu ve burada, üzerinde GLOTS kısaltması bulunan kırmızı merkez noktasını buldu. Kendisini çekerek daha da yaklaştı ve parmağını takip cihazının bulunması gereken yuvarlak çukura soktu. Tam da Solara'nın söylediği gibi delik boştu.

“Kahretsin,” diye fısıldadı.

Solara elbette bula bula kanun kaçaklarıyla dolu bir gemi bulmuştu.

Doran bundan hiç hoşlanmasa da kız haklıydı. Bu mürettebata kimliğini açıklamak, kolunu bir cevher öğütücüye sokmakla aynı şeydi. Herkes gibi onlar da Spaulding adını duyunca onu kolay kredi kazanmanın bir yolu olarak görecektlerdi. Babası onu fidyeyi ödeyecek kadar seviyordu ama Doran ikisine de bu cehennemi bir kez daha yaşatmayacaktı.

Bir daha asla.

Bir şekilde babasına güvende olduğunu bildirmeli, sonra da bir sonraki istasyona kadar dikkatleri üzerine çekmemeliydi. Babası ona özel bir uzay mekiği yollardı, hatta belki her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için uzay mekiğini kendisi kullanırdı. Geçen sene böyle yapmıştı. Bahar festivali sırasında, Doran'ı mutasyona uğramış bir grip virüsü salgınından korumak için hissedarlarla yaptığı toplantısından kalkıp gelmişti. Başkası olsa asistanını gönderirdi.

Ama Richard Spaulding başkaydı. İş konusunda acımasız olabilir, kârlarını artırmak için binlerce kişiyi işten çıkarması gerekse tereddüt bile etmezdi ama oğlunu her şeyin üstünde tuttuğunu söylerdi. Onun kadar prestijli adamların aksine o bu sözlerini eylemleriyle desteklerdi.

Doran birden onu Obsidiyen'e yasa dışı değil, gizli bir iş için yollayanın babası olduğunu hatırlayarak büyük bir rahatlama hissetti. Ava ile tatilleri, rakiplerini şüphelendirmemek için kurdukları bir tezgâhtı. Sahile varır varmaz kızı evine geri gönderecek, kendisi ise özel bir gemi tutup başka koordinatlara doğru yoluna devam edecek ve orada babasının talimatlarını bekleyecekti. Artık plan değiştiğine göre belki oraya babasıyla birlikte gidebilirlerdi.

Doran rahat bir nefes aldı. Her şey yoluna girecekti.

O zamana kadar Solara'nın hizmetkârı rolünü oynamak zorunda kalacaktı. Bunu düşününce dişlerini sıktı. Önlerindeki birkaç gün birbirlerini öldürmeden aynı odayı paylaşmayı nasıl başaracaklardı?

Solara'nın ayak parmaklarına bir daha hayranlıkla bakmayacağı kesindi.

Pilot dairesinin kapısını kapattıktan sonra metale çarpan yumruk seslerini takip ederek en alt katta doğaçlama olarak yarattığı hapis hücreğine ulaştı. Esirini bir uyarıyla serbest bıraktı: "Bir numara yapmaya kalkarsan seni çöp olduğundan aşağı atarım. Ne de olsa ait olduğun yer orası."

Küçük fare havada süzülerek dışarı çıktı; gözlerinden alevler çıkıyor, saçları dört bir yana dağılıyordu. Öfkeyle

nefes alırken burun delikleri titredi. Artık masum kız rolünü bırakmıştı ve bu hâliyle Medusa'ya benziyordu. Bu onun gerçek kişiliğine çok daha iyi uyuyordu. “Eee?” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. “Şimdi bana inanıyor musun?”

Doran soruya cevap vermek yerine dönüp kendini merdivenlere doğru itti. “En yakın istasyondan en az iki gün uzakta olduğumuzu varsayıyorum. O zamana kadar birlikte yaşayacaksak bazı kurallar koymamız gerekiyor.”

Solara zorla gülümseyip peşine takıldı. “İnanıyorum diyorsun yani.”

“Birinci kural, şok cihazı bende kalacak,” dedi Doran elini uzatarak. Eğer mürettebat kim olduğunu öğrenirse silah işine yarayabilirdi.

“Hayatta olmaz,” diyen Solara bir elini korumacı bir şekilde yan cebine götürdü. “Benim üzerimde kullanmayacağını nereden bileceğim?”

“Çünkü senin aksine ben adi bir suçlu değilim,” dedi Doran ve Solara tereddüt edince, “Bu kural tartışmaya açık değil,” diye ekledi.

“İyi. Zaten sadece bir kullanım hakkı kaldı,” diyen Solara butona benzeyen cihazı ona doğru fırlattı. “İkinci kural,” dedi Solara. “Birlikte yatmayacağız.”

Doran'ın boğazından alay dolu bir kahkaha yükseldi. “Sanki seninle aynı yatakta yatabilirmişim gibi.”

“O hâlde yerin tadını çıkar.”

“Neden yerde sen yatmıyorsun?”

Solara gamzesini göstere göstere gülümsedi. “Çünkü fide için rehin alınma tehlikesi olan ben değilim.”

Doran öfkeden kıpkırmızı oldu. Solara’nın iyi bir insan olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. “Sen gerçekten inanılmazsın. O istasyonda kaç kredimi çaldın?”

“En azından seni orada yapayalnız bırakmadım. Sen beni bırakacaktın ama.”

“Sana hiçbir şey olmamış, belli ki.”

“Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan sen şımarık bir at dışkısından başka bir şey değilsin!”

“Hiçbir şeyden haberin...”

Hafifçe öksüren birinin sesi tartışmalarını böldü. Doran arkasını dönünce Kaptan Rossi’nin, sıfır yer çekimine alışmış birinin çevik hareketleriyle ve yerde yürüdüğünden iki katı hızla ilerleyerek onlara doğru geldiğini gördü. Doran, kaptanın sakıncalı bir şey duyup duymadığını anlamak için onu inceledi ama buruşuk yüzünde fark edilen tek duygu, kızgınlıktı.

Solara el salladı. “Biz de sizi uyandırmaya geliyorduk. Yer çekimi sürücünüzü tamir ettim.”

Rossi güre, gri kaşlarını kaldırdı.

“Eminim bilmiyordunuz,” dedi Doran şüpheye yer vermemek için. “Bizim Bayan Brooks çiçeği burnunda bir mühendistir.”

Kaptan kara gözlerini Solara’ya çevirdi ama tek kelime etmedi. Uzun uzun, öylece baktı. Sessizlik rahatsız edici bir hâl almışken kaptan aniden nefes alıp, “Bizim Bayan

Brooks hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bunu çözmeyin vakti geldi sanırım.”

Rengi birkaç ton atan Solara başıyla onayladı. Ayaklarının seğirmesine bakılacak olursa kendisini her an hava kilidinden dışarı atabilir gibi bir hâli vardı. Doran böyle bir kararı sonuna kadar desteklerdi.

“Kahvaltıda konuşalım,” dedi neşeyle. Onun böyle kıvrınmasını izlemek tatmin ediciydi. Derken, “Hizmetkârım bize kahvaltı hazırlar,” diye ekledi.

Doran ona tehditkâr bir bakış attı. O kimse için yemek hazırlamazdı. Kendisi için bile.

“Mutfağı da temizler,” dedi Solara omzunu sıvazlayarak. “Bizim Doran mühendis değildir ama çok çalışkandır. Onun neler yapabileceğini size göstermek için sabırsızlanıyorum.”

YEDİNCİ BÖLÜM

"Eldivenlerini çıkarabilirsin," diyen Kaptan Rossi değneğinden destek alarak pilot koltuğuna oturdu. Koltuğun metal yayları ağırlığının altında gıcırdarken kendisi de bir dizini ovuşturup aynı sesi çıkardı. "Kimseyi kandıramıyorsun."

Kaptan değneğini ikisinin koltuğu arasına, yere bırakmak için eğilince Solara onun yapay kalbinden yükselen metalik sesi duydu. Sese bakılırsa bu bir Beatmaster 3000'di. Bu tok tıkırtı şüpheye yer bırakmıyordu. Laboratuvar ortamında geliştirilen organlar yıllar önce bu teknolojinin yerini almıştı ve bu, kaptanın en azından yüz yaşında olduğunu gösteriyordu. Vücudunun birçok yerine mekanik takviyeler yapılmış gibiydi. İnsan, bozuk parçalarının yerine makine koydukça bir noktada onu insan yapan şeyleri kaybediyor olmalıydı.

Solara onun bir üst modele geçmeye ihtiyacı varmış gibi görünen dizini işaret etti. “Eminim yer çekimi sürücüsü bozulduğunda kendinizi daha iyi hissetmişsinizdir. Eklemlerinizde daha az baskı olmuştur.”

“Konuyu değiştirme,” dedi adam ana motoru çalıştırarak. Gemi, onun Beatmaster’ının sesini bastıran hafif bir vınlamayla uyandı. “İşaretlendiğini biliyorum. Ne yaptın?”

Solara bakışlarını kucağına indirdi ve başparmağıyla eldiveninin yumuşak derisini okşadı. Tüm mürettebat biliyor muydu? Onun hakkında konuşmuş ve Solara’nın onlara uykudayken saldıracağından mı korkmuşlardı? Eğer öyleyse muhtemelen gece kapılarını kilitlemişlerdi.

“Kimseye zarar vermedim,” dedi Solara.

“Onu biliyorum,” dedi kaptan. Sesi, alınmış gibi kısık çıkmıştı. “Banshee pek cıvılcı olmayabilir ama geceleri başımı yastığıma koyduğum yer burası. Senin bir tehdit olduğunu düşünseydim gemiye almazdım.”

“Teşekkür ederim. Banshee güzel bir gemi.”

Kaptan hırıldayarak güldü. Göğsü sarsılınca Acorn uzun, tüylü kuyruğunu onun cebinden dışarı çıkardı. “Demek hem suçlu hem yalancısın.” Bir elini Solara’ya doğru salladı. “Bakayım.”

Gülümsemesi Solara’ya eldivenlerini çıkarması için cesaret verdi. Kollarını uzattı ve Rossi gözlerini kısarak onun derisine kazınmış büyük harflere baktı. Bir kaşını takdirle kaldırıp ısıklık çaldı.

“Büyük hırsızlık,” dedi. “Ve komplo. Bunu beklemiyordum.”

“Aslında o kadar kötü değil.”

“Hı-hı. Herkes öyle der zaten.”

“Ben hırsız değilim.”

Ellerini tekrar eldivenlerinin içine sokuşturdu ama Doran’ın sesinin zihninde yankılanmasına engel olamadı. *Sen gerçekten inanılmazsın. O istasyonda kaç kredimi çaldın?*

Doran’ın harcayamayacağı kadar çok parasının olması Solara’ya o parayı alma hakkını vermiyordu. Aşağıda, odasında duran sandıklar dolusu eşyayı düşününce yüzüne sıcak bastı. Bilet almak için Doran’ın parasını kullanmasında bir sakınca yoktu. Zaten sözleşmede Doran bunu taahhüt etmişti ama o aldığı kıyafetlerle, araç gereçlerle bir de balo elbisesiyle aşırıya kaçmıştı.

O gerçekten hırsızdı.

“Hırsız olduğunu söylemedim,” dedi kaptan ona. “Müreккеpli parmaklar bir şey ifade etmez.” Kaptan Banshee’yi yanaşma terminalinden çıkardı ve hafifçe sallanarak ay kolonisini geride bıraktılar. Kaptan, Solara’ya şöyle bir bakarak, “Renny ile tanıştın. Bir infazcının belinden silahını çalabilir ama asla hırsız işaretini taşımayacak. Yakalanmayacak kadar usta,” dedi.

“O farklı,” dedi Solara. “Renny’nin iyi bir ruhu var. Bir şey çalmak istemiyor.”

Kaptan bir omzunu kaldırdı. “Benim haplarım kaybolup duruyor ama.”

“Ben ne yaptıysam isteyerek yaptım,” dedi Solara parmaklarını birbirine kenetleyerek. “Sayılır.”

“Tahmin edeyim... Şeytana uydun,” dedi Rossi. Sırıtırken sakalı seğiriyordu.

Şeytan. Bu kelime Jace’i ne güzel tanımlıyordu. Rahibeler hep Şeytan’ın insanı baştan çıkardığını, zekice yarı yalanlar yarı gerçekler uydurduğunu ve ona kalbini açacak kadar aptal olan herkese ihanet ettiğini söylerlerdi.

“Evet,” dedi Solara. “Aynen öyle.”

“Baban mı?”

“Hayır. Babamı hatırlamıyorum.” Kimsesizler yurdundaki çoğu çocuk gibi, ebeveynleri veya devlet ona bakamadığı için kiliseye kabul edilmişti. Terk edilmiş olmak içini acıtıyordu ama annesi ve babası en azından onu Jace’in yaptığı gibi kurtların önüne atmamıştı. “Bir arkadaşım,” dedi yanakları kızarmaya başlarken. “Ya da en azından arkadaş olarak başlamıştık.”

Kaptan anlamıştı. “Ah, evet. Aşk. Herkesin ortak noktası. Hepimizi aptallaştırıyor.”

Göğsüne tanıdık bir sızı oturdu ama Solara bunu duymazdan geldi. Jace’in galaksinin diğer ucundan bile onun canını acıtacak güce sahip olmasından nefret ediyordu. Ona bu gücü vermiş olmaktan daha da çok nefret ediyordu. Birkaç terli dokunuş ve güzel söz karşılığında kalbini onun ellerine bırakıvermişti.

“Bir daha asla olmayacak,” dedi. “Artık daha akıllıyım.” Kendisini mi yoksa kaptanı mı ikna etmek istediğinden

emin olamıyordu. O nedenle, “Başka şeylerden bahsedebilir miyiz?” diye sordu.

“Bir sorum daha var, sonra hiç konuşmasak da olur.”

“Peki.”

Kaptan gemiyi döndürüp gaz düğmesine bastı ve Banshee bir çığlıkla en yakın güneşten uzaklaşarak karanlığın içine doğru atıldı. Işık solgunlaştı ve etraflarını saniyeler içinde kara bir örtü kapladı. Görüntü Solara’nın tüylerini diken diken etti. Eğer kendini olduğundan daha da önemsiz hissetmesine sebep olabilecek bir şey varsa o da uzayın sonsuz boşluğuydu.

Kaptan bir navigasyon rotası oluşturduktan sonra kontrol düğmelerini bıraktı ve arkasına yaslanıp Solara’ya baktı. “Gerçekten neyin peşindesin?” diye sordu. “Sınırdı?”

Solara derin bir nefes aldı ve ona kolay cevabı vermeye hazırlandı: İş. Ama kaptanın ifadesindeki bir şey onu hazırlıksız yakaladı. Abanoz rengi gözlerinin derinliklerinde bir şefkat kıvılcımını parlıyordu. Solara için endişeleniyordu sanki. Solara gerçekten böyle olup olmadığını bilmiyordu ama gerçeği onunla paylaşmak istediğini fark etti. Ve gerçekte ihtiyaç duyduğu şey sadece iş değildi.

Hayır kurumlarının kölesi olmaktan bıkmıştı.

Çiftlikler yurda soya yemeği bağışladığında soya yemeği yiyordu. Ayakları büyüyüp ayakkabıları ayağına olmamaya başladığında birinin daha büyük beden ayakkabıları atmasını bekliyordu. Veri tableti bozulduğunda başka bir yetimin tabletini paylaşıyordu. Kendine ait hiçbir şeyi yoktu, tek bir çorabı bile. İç çamaşırları bile ikinci eldi.

Sadece kendisine ait bir şeyleri olsun istiyordu.

Bunun da ötesinde bir amacı olsun istiyordu; önemli olmak, bir işe yaramak istiyordu. Yumuşak bir cilt veya parlak pembe saçlar dış diyardaki yerleşimcilerin umurunda değildi. O kolonilerde gerçek güzellik, işe yarar becerilere sahip olmaktı ve Solara hayatında ilk defa göz kamaştırıcı olacaktı.

Nihayet kaptana, “Yeni bir hayat. Bunun peşindeyim,” dedi.

Kaptan onaylamadığını belirten bir ses çıkardı ve Solara onun yüzündeki gülümsemenin silinmiş olduğunu fark etti. “Ve bunu orada bulacağını mı düşünüyorsun?”

“Evet. Neden düşünmeyeyim?”

“Daha önce bir sınır gezegenine gittin mi?”

“Hayır ama hakkında hikâyeler duydum.”

“Orada hayat çirkin ve zordur,” diye uyardı.

“Biliyorum. Benim istediğim de bu.”

Kaptan başını, *sen bilirsin* der gibi eğdi. “Tamam o zaman. Sanırım kahvaltı vakti geldi.” Navigasyon ekranına dönerek, “sadece oto-pilotu devreye sokmam lazım,” diye ekledi.

Solara eğilip onun omzunun üzerinden baktı. “Bozuk değil o hâlde?”

“Ne bozuk değil?”

“Oto-pilot,” dedi Solara, onu deneyerek. “Dün gece bu nedenle durmadık mı?”

Kaptan ona oyun oynamamasını söylercesine şöyle bir baktı. “Öyle olmadığı biliyorsun.”

“Evet,” dedi Solara. “Ateş edildiğini hissettim.” Yanağını ısırды ve hem hırsızlık yaptığını hem de adam kaçırdığını açık etmeden daha fazla bilgi edinmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. “Kimin peşindeydiler?”

Bakışları tekrar yumuşayan kaptan Solara’nın dizini sıvazladı. “Senin değil.”

Solara rahat bir nefes aldı. Öğrenmek istediğı buydu.

Ayağı kalkıp pilot kabininden dışarı çıktılar ve çıkar çıkmaz yüzlerine çarpan kötü koku karşısında geri çekildiler.

“Leş gibi kokuyor,” dedi Solara dumanı dağıtmak için bir elini sallayarak.

“Yanmış yulaf lapası,” diye mırıldandı kaptan. “Bu kokuyu gemiden çıkaramayacağız.”

Haklıydı. Yanmış yulaf lapasının duvarlara ve yüzeylere yüz yıllık bir lanetmişçesine yapışmak gibi sihirli bir özelliğı vardı. Korkunç kokuya o kadar alışmışsınız ki fark etmemeye başladınız. Solara belki de kahvaltı görevi için Doran’ı önererek hata etmişti.

Solara ile kaptan mutfağı vardığında tüm mürettebat, Cassia ile Kane bir tarafta, Doran ile Renny diğer tarafta olmak üzere masanın etrafında yerlerini almışlardı. Tüm başlar kusursuz bir şekilde hazırlanmış, kremalı ve tarçamlı sıcak mısır gevreğı kâsesinin üzerine eğilmişti. Bu, korkunç kokuyu açıklamıyordu. Derken Solara kendi yerine ve orada kendisini bekleyen bir kâse dolusu çorbaya baktı.

Görünüşe göre Doran lapasını aynı anda hem yakıp hem de suda boğmayı başarmıştı.

Suratındaki kendini beğenmiş gülümsemeye bakılacak olursa da bunu kasten yapmıştı.

“Kahvaltıya Kane yardım etti,” dedi Doran ona. “Ama seninkini kendi ellerimle yapmak istedim. Umarım seversin.”

Solara zorla gülümseyerek Doran’ın yanına oturdu. Eğer Doran bu savaşı kazanacağını düşünüyorsa yanıyordu. Solara bundan çok daha kötü yemekler yemişti. İğrenç koku burun deliklerini yakarken, “Seveceğimden eminim,” dedi. Kâsesine bakarak lapanın içinde yüzen bir kütleyi kaşığıyla dürttü. Bu, kömüre dönmüş bir tahıl kütlesi mi yoksa ölü bir böcek miydi?

“Hadisene,” diye meydan okudu Doran. “Çekinme. Daha çok var.”

Solara başını kaldırınca tüm mürettebatın yarı keyifli yarı şaşkın vaziyette onu izlemekte olduğunu fark etti. Kaptanın göğsüne yerleşip bir parça kuru meyveyi kemirmekte olan Acorn bile cam gibi parlak, kara gözlerini kâseye dikmişti. Solara cesaretini kaybetmemek için beklemeden bir kaşık lapayı ağzına tıktı.

Aman tanrım. Yemeğin tadı ölüm gibiydi.

Gözleri ve ağzı isyan edip sulanırken Solara kendisine Doran’ın kazanmasına izin veremeyeceğini hatırlattı. Yemek zorundaydı. Üç kez yutkunmaya çalıştı ama en sonunda öğürme refleksi galip gelerek onu ağzındakini kâsenin

içine geri tükürmeye zorladı. Lokması düşüp bir *blop* sesi çıkararak kâsedekileri yüzüne sıçrattı.

Tüm masa kahkahalara boğulurken Kane ocağa gidip Solara'ya yeni bir kâse doldurdu. "Ben her ihtimale karşı fazla yapmıştım," dedi. Lapayı Doran'a uzattı, Doran da kâseyi Solara'nın önüne koydu. Solara ise ona, torunlarının bile hissedeceği şekilde tokatlama isteği uyandıran bir ifadeyle sırtıyordu.

"Beğenmediğin için üzuldüm," dedi Doran ona.

"Sorun değil," dedi Solara soğukkanlılıkla, bir yandan ağzını silerken. "Seni aşçılık becerilerin için işe almadım. Senden faydalanmanın başka yollarını bulurum."

Masanın diğer ucundaki Cassia gülüp bilmiş bilmiş göz kırparak, "Eminim bulursun," dedi.

Kıpkırmızı olan Solara başını son sürat iki yana sallayıp, "Hayır, öyle demek istemedim."

"Evet," dedi Doran da, bir kendisini bir Solara'yı göstererek. "Bizim aramızda hiçbir şey..."

"Yargılamıyorum," dedi Cassia bir elini kaldırarak. "Bu tür ilişkiler yolculuk deliliğiyle başa çıkmanın en iyi yoludur. Eğer endorfin salgısını hızlandırmazsan güneş ışığı eksikliği beynini mahvediyor."

Dudakları alaycı bir tavırla kıvrılan Kane bir dirseğini masaya dayadı. "Demek o yüzden her limanda bir mankafa bulunduruyorsun. Ben de zevksizsin zannediyordum."

Cassia hızla dönünce uçuşan saç tutamlarıyla kendi suratına vurdu. "Bana zevkten bahsetme, seni iskele yalayıcısı!"

diye bağırdı. “Son kız arkadaşın yürürken sakız çiğnemeyi bile beceremiyordu.”

“Son erkek arkadaşının burnu gelincik burnuna benziyordu.”

“Belki de onu özel yapan burnu değildi.”

Kane’in ifadesi değişti. “Gözümde canlandırıdığın için sağ ol. Ben bir kusup geleyim.”

Kaptan, “Yeter!” diye kükreyince Acorn cebinin derinliklerine daldı. “Siz ikiniz uslu durmazsanız Pesirus teslimatına sizin yerinize Renny’yi gönderirim.”

Cassia nefesini tutup oturduğu yerde doğruldu. “Pesirus mu? Bugün mü?”

Kaptan kaşığıyla Cassia’a doğru bir hareket yaptı. “Sadece uslu mürettebat üyeleri için.”

Cassia ve Kane deli gibi gülümseyerek, az önce yaşadıkları tartışmayı tamamen unutmuş gibi yerlerinde zıplayıp çocuklar gibi ciyakladılar. Birlikte nefes alıp “Acı dut!” diye haykırdılar.

Solara ve Doran şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Bu ikisi çok tuhaf tipler,” diye fısıldadı Doran elinin arkasından.

Solara başıyla onayladı. Bir kez olsun bir konuda hemfikirlerdi.

Cassia az önce suratına bağıırıp ona iskele yalayıcısı dememiş gibi Kane’in koluna girdi. “Sen de bizimle gelmelisin,” dedi Solara’ya. “Hizmetkârın da. Çok eğleneceğiz.”

Solara'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Renny, "Pesirus'ta her bahar bir acı dut festivali düzenlenir. Biz de sözleşmemiz gereği Orion'dan şeker kamışı şurubu götürürüz," diye açıklama yaptı.

"Şurubu şaraba katıyorlar," diye ekledi Kane. "Tadını yumuşatmak için. Yumuşatmadan da içebilirsin ama ağzını eşek tepmiş gibi olursun."

"Acı dut şarabı," dedi Cassia hülyalı hülyalı. "Baharatlı ve tatlıdır. Tüm vücudunu sıcacık yapar. Onun gibisi yoktur."

"Teslimat önce gelir, sonra ödeme, sonra eğlence. Ve ikinize söylüyorum: İçkiyi fazla kaçırmak yok. Geçen yıl olanların tekrarlanmasını istemeyiz," diye uyardı kaptan.

Bu uyarı üzerine Solara geçen sene neler olduğunu merak etti. Bunu sorduğunda ise Renny ve kaptan sırtırtırken Cassia'nın ve Kane'in yüzü kırmızının on farklı tonuna büründü. Bakışlarını birbirlerinden kaçırdılar ve sonra birden yapacak işleri olduğunu hatırladılar. Saniyeler içinde gözden kaybolmuşlardı.

"Güzel bir şeyler olmuş olmalı," dedi Solara onların mutaktan çıkmasını izlerken. "Ya da gülünç derecede kötü."

Renny güldü. "Ön sıradan izleyemedim..."

"Ben de izleyemedim," diye araya girdi kaptan. "Şükürler olsun ki."

"... ama sanırım hem güzel hem de kötüymüş."

Solara kendisini gülümserken buldu. Yakınlarda yiyecekleriyle, içecekleriyle ve oyunlarıyla gerçek bir festival vardı. Halka açık yerlerde görünmenin riski ile güneş

ışığının ve baharatlı meyvelerin tadını çıkarmanın keyfini tarttı. Sonuçta ağır basan güneş ışığı oldu. “Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de gideceğim.”

Doran onu dirseğiyle dürttü.

“Doran da,” diye ekledi. Her ne kadar günü Doran’la geçirme fikrinden nefret etse de onu tek başına bırakmak akıllıca olmazdı. Geminin iletişim sistemi yoluyla infazcılara haber vermenin bir yolunu bulabilirdi. “Kendisi mühendis değil, yemekleriyle de bizi öldürebilir ama şurup sandığı taşıyabileceğine eminim.”

* * *

Dört saat ve iki güneş sistemi geçtikten sonra en alt kattaki kargo bölümünde kafalarını kaldırmış, üzerinde PESİRUS FESTİVALİ yazılı sandıklardan oluşan dağa bakıyorlardı.

“Birkaç sandık mı?” diye sordu Doran. “Bir koloni ne kadar şarap içebilir ki?”

Solara da aynı fikirdeydi. Teslim edecekleri şurup miktarına bakılacak olursa bu festival tahmin ettiğinden daha popüler olmalıydı. Bu durumda gemiden ayrılmak belki de akıllıca bir hamle olmayacaktı. Dudağını ısırıp kargo bölümünün açık kapısının ardında uzanan manzaraya baktı.

Manzara inanılmayacak kadar güzeldi.

Lavanta çiçekleriyle bezenmiş mavi-yeşil çimenlerle kaplı tarlanın üzerinde sapsarı gün ışığı parlıyordu. Gezenin renkleri sanki doğal değilmiş, birisi ekranın doygunluğunu fazla parlak yapmış gibi görünüyordu. Ama uzayda

yolculuk yaparak geçirdiği bir ayın sonunda Solara'nın be-
deni nefes almaktan çok taze esintileri, sıcak güneş ışığını
arzuluyordu. Çıkışa doğru eğildiğini fark etti. Kesinlikle
gidiyordu.

"İşimiz kolay," dedi Kane, başparmağıyla dışarıda duran
tekerlekli taşıma aracına işaret ederek. "Her şeyi araca yük-
lüyoruz, sonra yükü sıkıca bağlıyoruz ve harici uzay meki-
ğiyle festival alanına taşıyoruz."

"Kolaymış," diye tekrarladı Doran gülerek. Ama şikâyet
etmekle bir saniye daha harcamadı. İlk sandığı kapıp dışarı
çıktı ve bir diğerini almak üzere geri geldi.

Görünüşe göre o da temiz havaya ihtiyaç duyuyordu.

Kane tişörtünü çıkarıp tırabzanların üzerine asarken mü-
rettebat üyesi arkadaşı yanlarına geldi. Alt dudağını ısırarak
Cassia kendini, Kane'in göğsünü kaplayan sarı tüylere bak-
maktan alıkoyamadı. Sonra gözlerini devirip, "Misafirlere
gösteriş yapmayı kes de üstünü giyin," diye çıktı.

"Ne?" diye sordu Kane ellerini sallayarak. "Çamaşır
günü yarın ve kalan son temiz tişörtüm, bu." Cassia'ya
alaycı bir şekilde gülümsedi ve karın kaslarını sıkıp gevşe-
terek tuhaf bir dansa başladı. "Niye? Sence gösteriş yapa-
cak bir şeylerim mi var?"

Cassia homurdanarak arkasını dönüp yerden bir şurup
sandığı kaldırdı. Solara yardımcı olmak için harekete geçti
ama Cassia kafasını salladı. "Eğer kendi işimi sana yaptırır-
sam kaptan canlı canlı derimi yüzer," dedi. "Dışarıda bekle
istersen. Dışarısı buradan daha güzel."

Solara'nın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Çıkışa doğru, botları çimenlerle buluşana dek koştu. Dışarı çıkınca, toprağın ayaklarının altındaki hışırtısını duymak için olduğu yerde zıplamaktan kendini alamadı. Toprak üzerinde durmak gibi basit bir şeyi bu kadar özle-yebileceğini asla düşünmezdi ama başka hiçbir şey bunun yerini tutmuyordu. Zenith'teki yapay çimler bile bu hissi yaratmaktan çok uzaktı.

Sersemlemiş vaziyette yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve ciğerlerine derin bir nefes çekti. Havanın kokusu, yanık lapa kokusuyla kıyaslanınca oldukça tatlı geliyordu ama Solara dışarıda durdukça bu etki azaldı. Sonra başka kokular almaya başlayınca gülümsemesi kayboldu. Temizlik ürünleri gibi keskin ve sert bir kokuydu. Botlarının altındaki turku-az rengi çimenleri inceledi. Daha önce hiç kolonileştirilmiş gezegenlerden birine gitmemişti ama bu gezegenleri yaşa-nılır hâle getirmek için kullanılan kimyasalların kansere sebep olduğunu söyleyenler vardı. Kimileri de gezegenleri yaşanılır hâle getirme işleminden önce gezegenin ekosiste-mi tamamen yok edilmediyse burada bulunan elementlerin dünya elementleriyle karışarak yeni toksinler üretebileceği-ni söylüyordu. Solara bunların doğru olup olmadığı bilmi-yordu ama yere oturmaktansa ayakta kalmaya karar verdi.

“Bakacak pek bir şey yok,” diye seslendi Doran, bir baş-ka kasayı yerleştirirken. Tekrar içeri doğru yürümeden önce manzaraya şöyle bir baktı. “Biraz para harcayıp kuş bile getirmemişler buraya.”

Solara gökyüzüne bakınca onun haklı olduğunu gördü.

Henüz uzayda herhangi bir yaşam formu keşfedilmediğinden tüm hayvanlar Dünya'dan getiriliyordu. Ve burada bulutlara doğru uçan veya ağaç dallarına yuvalanmış tek bir canlı, hatta böcek bile yoktu. Kuşların cıvıltısı, şakıması dolmuyordu kulaklara. Sessizlik rahatsız ediciydi. Solara sınırdaki yeni evine Dünya'dan kuş getirilip getirilmediğini merak etti. Eğer getirilmediyse belki ördek almak için para biriktirirdi. Ve sincap. Ve kelebek.

Grup, yük vagonunu yüklemeyi bitirdiğinde aklından en sevdiği hayvanların listesini yapmakla meşguldü. Festival için kıyafetlerini giymiş vaziyette çıkış rampasından indiler. Doran temiz bir tulum, iki mürettebat üyesi ise her zamanki keten pantolonlarını ve üstlerini giymişlerdi. Kane, harici uzay mekiğinde sadece iki kişilik yer olduğunu, bu nedenle Solara'nın Doran ile birlikte yük vagonunun üzerine oturması gerektiğini söyledi.

Yan yana oturup bacaklarını aşağı sarkıtarak yola çıktıklarında Doran bir elini, avucunu açarak uzattı. "Yakıt çipi lazım."

Solara onu şüpheli gözlerle süzdü. "Ne için?"

"Ne fark eder?" diye çıkıştı Doran. "Sonuçta çipler *benim*."

"Eğer benim boynuma takılıysa senin değildir," diye hatırlattı Solara. Sonra Doran, çekip kopartmak ister gibi gözlerini kolyeye dikince Solara bir elini kolyeye götürüp ona ters ters baktı. "Burnunu şok cihazı olmadan da kırabilirim."

“İyi be,” dedi Doran. “Festivalde bir iletişim kabini var. Babamla konuşmak istiyorum.”

Solara da tam olarak bundan korkuyordu.

“Olmaz,” dedi. “Onu bir sonraki istasyondan arayabilirsin.”

“Buna daha günler var!”

“Eee?”

“O zamana kadar muhtemelen öldüğümü düşünür. Arkamda hiçbir iz bırakmadan gemiden kayboldum, unuttun galiba.”

“Eminim birkaç gün senden haber almamaya dayanabilir.”

Doran, Solara’ya sanki boynuzları çıkmış gibi baktı. “Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Solara onun yüz ifadesini taklit etti. “Okulda o dersi kaçırılmış olmalıyım.”

“Babamdan başka kimsem yok,” diye mırıldandı Doran yüzünü çevirerek. “Babamla çok yakınız. Şu anda meraklan deliye dönmüştür.”

Solara kolyesine dokundu ve sallanan ayaklarının altından akıp giden çimenlere baktı. Doran’a karşı imrenmeyle karışık bir merhamet hissediyordu. Solara’nın geri dönmesi Dünya’da Rahibe Agnes dışında kimsenin umurunda olmazdı, annesiyle babasının bile. Özellikle annesiyle babasının... Doran’a kimsenin onu özlemeyeceğini çünkü hayatının bir önemi olmadığını söylemişti. Ama aslında hayatının bir önemi vardı, en azından babası için.

“Pekâlâ,” dedi. “Ama ben de seninle geleceğim. Benimle veya Zenith’te olanlarla ilgili tek kelime etmek yok.”

Doran neşesiz bir kahkaha attı. “Sana yardım etmeye çalıştığım ve senin beni sırtımdan bıçakladığın hikâyeyi mi diyorsun? Merak etme. Dudaklarım mühürlü.”

“Yardım mı?” diye tekrarladı Solara, içindeki merhamet kırıntıları toz olup uçarken Doran’a döndü. “Yanlış hatırlamıyorsam sayende neredeyse kötü yola düşecektim.”

“Abartma,” dedi Doran. “Ben olmasam hâlâ Dünya’da bilet için yalvarıyor olurdun.”

Solara şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Doran gerçekten böyle mi düşünüyordu?

“Kız arkadaşının köpeğine bile benden daha iyi davranıyordun,” dedi. “Belki o zamandan beri bazı yanlış seçimler yapmış olabilirim ama benim yaptıklarım senin bir ay boyunca beni ayaklarının altında ezerek yaptıklarınla kıyaslanamaz bile. İnsan insana böyle davranmaz.”

Doran Solara’ya alay eder gibi baktı. “Çok safsın. İnsanlar bundan çok daha kötüsünü yapar.”

“Belki. Ama ben sana güvenmiştim.”

Bu lafından etkilenmişti sanki. Bakışlarını yere indirip yüzüne düşen siyah saç tutamlarının arkasına saklandı. “Bir sonraki istasyona ulaşmaya bakalım,” dedi kulak memesini çekiştirerek. “Sonra da birbirimizi bir daha görmeyiz zaten.”

“Bana uyar.”

Yük arabası festival alanının dışında durana kadar tek kelime daha etmediler.

Harici uzay mekiği yanlarına iniş yaptı ve Kane çekici halatı çıkarırken Cassia seke seke –gerçekten seke seke– ödemeyi almaya gitti. Onların gülümsemeleri Solara’nın içini açtı. Kendine neden burada olduğunu hatırlattı: Baharatlı dutlar ve güneş ışığı için.

Bunu Doran bile mahvedemezdi.

Arabadan aşağı atlayıp festival alanını inceledi.

Beyaz tentelerden ve ahşap stantlardan oluşan tanıdık görüntü ona kimsesizler evine para toplamak amacıyla bilet sattığı yüzlerce festivali ve balık kızartmalarını hatırlatınca dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Saat daha erken olduğu için festival aktiviteleri henüz başlamamıştı ama insanın ağzını sulandıran hamur kızartması kokusu havayı tatlandırmaya başlamıştı. Koku ona, Rahibe Agnes’in yaptığı nar gibi kızarmış, bol pudra şekerli hamur tatlısını hatırlattı. Kimsesizler yurdunda pek fazla abur cubura izin yoktu ama olanlardan biri de bu tatlıydı ve Solara bütün sene boyunca onu dört gözle beklerdi.

Aniden gözleri yanmaya başladı. Rahibeleri özleyeceği hiç aklına gelmezdi ama onları bir daha göremeyeceğini düşünmek canını acıtıyordu. Solara’yı kendilerince seviyorlardı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse Solara da işlerini pek kolaylaştırmamıştı.

“Ağlıyor musun?”

Doran’ın sesi onu şimdiki zamana geri getirdi.

“Hayır,” dedi Solara gözlerini silerek. Tentelerden oluşan labirentin içine doğru ilerleyip omzunun üzerinden

seslendi, “Haydi fuar açılmadan şu işi halledelim. Sonra kendi başınasm.”

İletişim standını bulmaları uzun sürmedi. Kolyesinden bir yakıt çipi çıkarıp görevliye bir dakikalık bir bağlantı için çipi bozmasını söyledi. Bir dakika. Doran’ın babasına güvende olduğunu söylemesi için yeter de artardı. Görevli para üstünü yerel para biriminde verip kabinin fiberglas kapısını açtı.

Doran bir gömme dolap büyüklüğündeki alana bakıp kaşlarını çattı. “Burası küçükmüş.”

“Onu ödemeyi yapmadan düşünecektin,” diyen Solara içeri girdi.

Bölme, eski moda bir fotoğraf kabinine benziyordu. İçinde küçük bir ekran karşısına yerleştirilmiş ayarlanabilir bir tabure vardı. Doran otururken Solara da kameranın görüş açısının dışındaki karşı duvara yaslandı. Ekran açılınca Doran babasının numarasını girdi.

Ama hiçbir şey olmadı.

“Bağlantı başarısız,” diye okudu Doran yüksek sesle. “Numara kullanılmamaktadır.” Veriyi iki kez daha girdi ve aynı sonucu aldı. “Çok tuhaf. Ava’nın numarasını denemek zorundayım.”

“Kimin?” diye sordu Solara ama sonra cevabı buldu. “Ah. Saçı pembe, vicdanı kara kız.”

Doran ona ters ters bakıp yeni irtibat bilgilerini girdi. İkinci bağlantı neredeyse anında kuruldu ve ardından nefes nefese bir “Alo?” sesi geldi. Solara başını eğip ekrana

baktığında Bayan DePaul'un'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kız, "Dory!" diye haykırdı, sonra sesini alçaltarak fısıltıyla konuşmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen? Aklını mı kaçırdın?"

Solara'nın beklediği tepki bu değildi. Doran'm açık kalan ağzına bakılırsa o da bunu beklemiyordu. Kız arkadaşı Doran'm ortadan kaybolmasından endişelenmiş veya ondan haber aldığına sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Ben, ııı," diye geveledi. "Babama bir mesaj iletmem lazım."

Kız İyi misin? yerine "Neredesin?" diye sordu.

"Pesirus'tayım ama Obsidiyen'e gidiyorum." Doran öne eğildi ve tane tane konuştu: "Üç gün sonra bir sonraki istasyona varacağım. Babama söyle, bir gemi hazır etsin ki işimi yapabileyim. O ne demek istediğimi anlayacaktır."

Bayan DePaul onun söylediklerinden tek kelime anlamamış gibiydi. "İşe aldığın kıza ne oldu?" diye sordu. "Pis kıyafetleri olan basit, hizmetkâr kız. Onu..." -yutkundü- "öldürmedin, değil mi?"

"Ne?" dedi Doran geri çekilerek. "Tabii ki öldürmedim!"

Solara, Doran'ın manikürlü elleriyle onu öldürmeye çalıştığını hayal ederken gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Doran bunu asla yapmazdı. Tırnağı falan kırılabilirdi.

Bayan DePaul ikna olmuş gibi görünmüyordu. "O zaman nerede?"

"Burada, benimle birlikte. Oldukça canlı."

“Seninle mi geldi? Kendi özgür iradesiyle?”

Doran, Solara’ya baktı, Solara da ona anlaşmalarını gizli tutmasını hatırlatmak için bir parmağını dudaklarına götürdü. “Onu kaçırmadım,” dedi öfkeyle, “eğer bunu soruyorsan.”

“O zaman kız düşündüğünden de salakmış,” dedi Bayan DePaul. “Zaten sabıkası varken bir kanun kaçağına yardım ediyor.”

Solara’nın kaşları Doran’mkilerle eş zamanlı olarak havaya kalktı.

“Neye yardım ediyor dedin?” diye sordu.

“Dory, seni sevdiğimi biliyorsun ama ben bu işe karışmam.” Kız arkadaşı pembe bir saç tutamını parmağına doladı. “Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Doran kızarmış yanaklarıyla düşünceli bir şekilde başını sallıyordu. Solara onun dikkatini çekmek için el salladı ve ağız hareketleriyle *Kaçak mı?* diye sordu ama Doran ona bakarken onu görmüyor gibiydi.

“Bu hat güvenli mi?” diye sordu Doran.

“Kesinlikle,” dedi Bayan DePaul. “Aradığını kimseye söylemem.”

“Evet, lütfen söyleme. Ben gittikten sonra neler oldu?”

“Seni Dünya’daki tüm o suçlamalar için sınır dışı etmek istiyorlar,” diye fısıldadı Ava. “Gittiğin zaman bütün gemileri izlemeye aldılar...”

Parasını ödedikleri bir dakika bitince bağlantı kesildi.

Doran inleyip başını ellerinin arasına alırken Solara duyduklarını sindirmeye çalışıyordu ki duyduklarına

hâlâ inanamıyordu. Doran kanun kaçağı mıydı? Doran Spaulding –*Sayın Bay ben senin aksine adi bir suçlu değilim*– kanunlara karşı mı gelmişti?

“Ne yaptın?” diye sordu ona.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı. “Yemin ederim.”

“Tabii. Hep öyle derler.”

İstasyondaki diyafondan defalarca yapılan *Yolcu Spaulding, geminize geri dönün* anonsunu hatırladı. İn-fazcılar Spaulding tahtının vârisi için endişelenmiyorlardı. Onu sınır dışı etmek istiyorlardı. Solara da kaçmasına yardım etmişti.

“Dün gece bizi kovalayan gemi,” dedi Solara, midesine kramplar girerken. “Senin peşindelerdi, benim değil.” Ki bunun bir önemi yoktu. Çünkü eğer yakalanırlarsa Banshee’deki herkes bir kolonide ömür boyu çürümeye terk edilirdi.

Kabin üzerine gelmeye başladı ve ilk kez, Doran’ın gömme dolap içinde kendisini nasıl hissettiğini anladı. Kapıyı hızla açtı ve sendeleyerek dışarı çıkıp kendi etrafında sakarca dönerken güneş ışığı yüzünden gözlerini kırptırdı. “Gitmemiz lazım,” dedi. En yakın infazcı birliğinin nerede konuşlandığını veya Pesirus’a gelmelerinin ne kadar süreceğini bilmiyordu ama saat işlemeye başlamıştı bile. “Mürettebata ne diyeceğiz?”

“Hiçbir şey,” diye cevap verdi Doran arkasından. Kabin-den çıktığında hiçbir kaçağın görünmemesi gerektiği kadar sakın görünüyordu. “Kim olduğumu anlayamazlar.”

“Bütün günü burada geçirecektik,” dedi Solara. “Onları gitmeye nasıl ikna edeceğiz?”

“Kolay. Yalan söyleyeceğim,” diyen Doran, başını kapıya doğru salladı. “Büyükannemin ölüm döşeğinde olduğu haberini aldım ve hemen en yakın istasyona gidip Dünya’ya giden bir gemiye binmem gerekiyor. Parasını ödemiş yolcularız. Kaptanı duydun: İş her şeyden önce gelir.”

“Ama artık o istasyona gidemezsin,” dedi Solara. “Kız arkadaşın biliyor...”

“Evet, gidebilirim,” diyen Doran yanından geçti ve geldikleri yoldan yürümeye başladı. “Çünkü o kimseye söylemez.”

Solara, “Ah, lütfen,” deyip kolunu çekiştirdi. “O şapşal, iskambil destesi gibi dağılmaya başlamış bile. Kalıbımı basarım...” İki pazar tezgâhının arasındaki bir hareket dikkatini çekince sözlerini yarıda bıraktı. Aralıktan bakınca tanıdık rastaların, Banshee’nin mekiğine doğru arkalarından şeytan kovalıyormuşçasına koşan sahiplerinin ardından savrulduğunu gördü.

“Cassia ile Kane,” dedi Solara onları göstererek. “Bir şeyler oluyor.”

Doran ile birlikte o tarafa doğru koştular ve mekiğin kapılarının açılıp Kane’in kendini pilot koltuğuna attığını görünce hızlarını artırıp depara kalktılar. Motorlar anında vınlamaya başlayıp üzerlerine bir sıcak hava dalgası gönderdi.

Solara bir kolunu sallarken, “Bekle!” diye haykırdı.

Cassia yolcu koltuğuna atlamadan hemen önce onları gördü. Diğer tarafa şöyle bir baktıktan sonra bir *acele edin*

işareti yapıp yavaşça havalanmaya başlayan arka kapağı işaret etti. Korkudan tüyleri diken diken olan Solara bacaklarına daha fazla yüklendi.

Neyden kaçıyorlardı?

Solara mekiğe ulaştığında kapak tamamen açılıp iki ön koltuğun arkasındaki dar kargo alanını gözler önüne sermişti. Yavaşlamadan kendini yere attı ve Doran'dan gelecek darbe için kendini hazırladı. Doran üzerine düştüğünde nefessiz kaldı. Derken gemi, arka kapak hâlâ açıkken hızla yükseldi.

“Bir şeye tutunun!” diye bağırdı Kane, aracı sertçe sola döndürürken.

Solara bir eliyle yolcu koltuğunun arkasını kavrarken diğerini Doran'ın beline doladı. Doran bir bacağını Solara'nın bacaklarına doladı ve kapak yavaş yavaş kapanırken hayata tutunmak için birbirlerine yapıştılar.

“Dikkat, kaptan,” diye seslendi Cassia iletişim hattından. “Acil geliyoruz. Daevalar burada. Ben gördüğümde yayanlardı ama gemileri muhtemelen yakınlardadır.” Sesi çatlayınca tekrar etti, “Daevalar burada. Anlaşıldı mı?”

Cassia bu kelimeyi *dey-va* şeklinde telaffuz etmişti. Solara'nın hiç duymadığı bir sözcüktü bu.

Kaptan bir küfürle cevap verdi ve arka planda geminin motorlarının çalışmaya başladığı duyuldu. “İniş yapmakla uğraşmayın,” diye emretti. “Size doğru geleceğim. Çekici kablolarını kullanarak yanaşın. Şansımız yaver giderse onlar kalkış yapamadan gitmiş oluruz.”

“Anlaşıldı,” dedi Cassia.

“Hapların yanında mı?” diye sordu kaptan; sesinde bir mezarlık kasveti vardı.

“Hayır,” diyen Cassia’nın sesi boğuk çıkmıştı. “Son seferden bu yana o kadar çok zaman oldu ki ben...”

Kaptanın tekrar küfretmesiyle bağlantıyı kopardı.

Solara yutkunmaya çalıştı ama boğazı yutkunamayacak kadar kurumuştı. Doran’ın kalbinin omzunun üzerinde küt küt attığını hissedebiliyordu. “Daeva ne?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum,” diyen Doran, festival alanındaki çılgın koşularından dolayı hâlâ nefes nefeseydi. “Bilmek de istemiyorum.”

İkinci kez bir konuda hemfikirlerdi.

Az sonra zemin gümbürdedi ve Banshee önlerinde belirdi. Uzay mekiğinden iki metalik kablo çıkıp aracı sallayan yüksek bir klik sesiyle ana gemideki yuvalarına oturdu. Ani bir düşme hissinin ardından Banshee’nin her zamanki gıcırtısı duyuldu ve Solara, geminin uzay mekiğinin yanaşmasını bekleme zahmetine girmeden atmosfere doğru hızla atıldığını anladı. Kaptanın ekipmanını böyle kötü kullanmasının tek bir sebebi olabilirdi ve o sebep, Solara’nın tüylerini diken diken ediyordu. Çekici kabloları onları içeri çekince araçtan çıkıp geminin kargo bölümüne açılan yanaşma kapısından geçtiler ve merdivenleri çıkıp mutfığa vardılar.

Renny orada onları bekliyordu. Kaşları ve üst dudakları terden parlıyordu. Titreyen elleriyle her birinin ucunda

ufacık, siyah bir muska olan dört kolyeyi uzattı. Cassia ve Kane kolyeleri alıp boyunlarına taktılar. Solara, Renny'nin de bir kolye taktığını fark etti ama kolye ucunu tişörtünün altına sokmuştu.

“Bu nedir?” diye sordu Solara ona.

Renny yaklaştı ve madalyona benzeyen kolye ucunu gösterdi. İçinde bezelye büyüklüğünde bir kapsül vardı.

“Eski usul siyanür,” dedi Renny. Solara'nın gözleri kocaman açılınca ceketinin önünü açıp kemerine sıkıştırılmış enerji silahını gösterdi. “Savaşmadan teslim olmayacağız. Bu sadece bir tedbir. Eğer sizi yakalarlarsa tek yapmanız gereken bunu yutmak. Dakikalar içinde her şey biter.”

“İntihar hapi mi?” diyen Solara minik küreye baktı. O kadar zararsız görünüyordu ki nane şekeri sanılabilirdi. Renny ona gerçekten de teslim olmaktansa kendi canına kıymasını mı öneriyordu? Ciddi olamazdı. Bunun ince düşünölmüş bir şaka olduğuna inanmak istese de Renny'nin rengi atmış yüzü buna izin vermiyordu.

Doran da aynı şeyi hissediyor olmalıydı çünkü “Peşimizdekiler kim? Ve bizi yakalarlarsa ne yapacaklar?” diye sorarken dudakları neredeyse kıpırdamadı.

Renny cevap verme fırsatı bulamadan gemi yavaşladı ve eylemsizlik kuvveti onları mutfak zeminine savurdu. Solara düşerken dirseğini çarpınca sinir uçlarına şiddetli bir acı dalgası yayıldı. Haykırarak elini dirseğine götürürken odada duman, yanıp sönen ışıklar ya da vurulduklarına dair herhangi bir işaret görebilmek için etrafına bakındı.

Tek hissettiği havadaki statik enerjydi ama bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu kestiremiyordu.

Diyafondan kaptanın sesi gürledi. “Gaza çok hızlı bas-tım ve bir şeyler patladı,” dedi. “Lara, bana motor dairesin-den durum raporu ver.”

Solara dizlerinin üzerinde doğruldu ve Doran’a alet çan-tasını alıp onunla motor dairesinde buluşmasını söyledi. Ama mutfaktan çıkmadan önce Renny onu durdurup kafa-sından bir ip geçirdi.

“Her ihtimale karşı,” dedi.

Eğer gaz butonunu tamir edemezsem, diye düşündü Solara, hepimiz öleceğiz.

Kalbi küt küt atıyordu ve avuçları buz kesmişti. Kolyeyi çıkarıp Renny’ye geri verdi ve o itiraz etmeye çalışırken arkasını dönüp merdivenlerden aşağı atıldı.

Başarısız olmak gibi bir seçeneği yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doran motor dairesine doğru koştururken iki kez sendeledi ama alet çantasını, sayı çizgisine taşıdığı futbol topu gibi, koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Eğer gemi denen bu tenekeyi tekrar çalıştırmanın bir yolu varsa bunu sağlamak için elinden geleni ardına koymayacaktı. Bugün siyanür yemek gibi bir niyeti yoktu.

Açık kapı aralığının hemen dışında kayarak durdu ve gözlerini Solara'nın kilitlere kilitleti. Hasar büyük olmalıydı çünkü Solara elinde bir metal parçası ve gözlerinde yaşlarla hareketsiz duruyordu. Bitişikteki bölmede çalışan parçaların sesi Solara'nın nefesinin sesini bastırıyordu ama göğsü o kadar hızla inip kalkıyordu ki Doran bir an önce kendine gelmezse bayılacağını görebiliyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu elinden geldiği kadar nazıkçe. Ona bağırarak, boş boş durmak yerine bir şeyler yapmasını

söylemek istiyordu ama belli ki Solara'nın üzerinde zaten yeterince baskı vardı. Eğer onu biraz daha zorlarsa kız tamamen içine kapanabilirdi.

Solara kıpırdamadı, sadece bakışlarını elinde tuttuğu motor parçasına indirdi. "Biyellerden biri kopmuş."

"Tamir edebilir misin?"

"Evet." Solara başıyla onaylarken gözünden bir damla gözyaşı döküldü. "Altı saatim olsaydı edebilirdim."

"Geçici bir şeyler yap," dedi Doran. "Bizi sonsuza kadar idare etmesi gerekmiyor. Bizi buradan çıkarsın, yeter."

Solara elindeki yağlı parçayı kaldırıp gösterdi. "Bu biyel olmadan gaz sistemini motora bağlayan hiçbir şey yok. Bantla yapıştırarak hâlim yok."

"Peki, yerinde tutabilir misin?"

"Motor çalışmaya başladıktan sonra tutamam. Şu anda motor çalışmıyor."

Diyafondan kaptanın sesi duyuldu. "İlerleme var mı?"

Doran, "Çalışıyoruz," derken aynı anda Solara "Hayır," dedi.

"Baskı yapmak gibi olmasın," dedi Rossi onlara. "Ama nahoş misafirlerimiz gelmek üzere."

"Bize bir dakika verin," diye bağırdı Doran, sonra Solara'yı kollarından tuttu. Onun zeki ve becerikli olduğu inkâr edilemezdi. Sadece biraz daha güvene ihtiyacı vardı. Kısacık bir an, yıllar boyunca kızı hırpalamamış olsaydı güven konusunun onun için bir problem olmayacağını düşündü ama bu düşünceyi bir kenara itti ve cesaret vermek için

onu sarstı. “Beni dinle,” dedi. “Yer çekimi sürücüsünü nasıl tamir ettiğini gördüm. Sen doğuştan yeteneklisin. Bunun da bir yolunu bulursun.”

“O farklıydı. Kırık değildi.”

“Bunun tek farkı, baskı. Eğer paniklemeseydin çoktan bir çözüm bulmuş olurdun. Derin bir nefes almanı ve ona kadar saymanı istiyorum, sonra tekrar deneyeceksin.” Solara’yı daha da sıkı tuttu. “Tamam mı?”

Solara yanaklarını şişirdi ve Doran ondan bire kadar sayarken nefesini tuttu. Doran, Daevaların yaklaştığının farkındaydı ama korkusunu uzaklaştırdı ve hayatta kalmak adına ellerinde olan tek şansa, Solara’yı kendine getirmeye odaklandı.

“Hazır mısın?” diye sordu bire geldiğinde.

Solara nefesini verdi. “Sanırım.”

“Bunu yapabilirsin,” dedi Doran. “Sorunlar neler?”

Solara bir an düşündükten sonra alet çantasından bir pense çıkarıp bununla motoru gösterdi. “İlk olarak biyelin gaz yuvası içinde kırılmış olan kısmını çıkarmam gerekiyor.”

Kulağa kolay geliyordu. “Onu ben yaparım. Sen bir sonrakine engele geç.”

Penseyi aldı ve kırılmış biyeli çıkarmak üzere yere diz çöktü. Bunu çıkarmak bir kıymık çıkarmak gibiydi; başparmağı büyüklüğünde, çok yağlı ve kaygan bir kıymık. Biyeli çekip çıkardığında Solara idareten biyel yerine geçecek bir şey uydurmuştu.

“Yeterince geniş değil ama,” derken bir anahtarı gaz pedalının kırılmış ucuna sıkıştırdı. “Birkaç saat idare eder belki.”

Diyafon, “Durum raporu!” diye kükredi.

“Neredeyse bitti,” diye seslendi Solara. “Bir dakika daha...”

“O kadar vaktimiz yok,” diye bağırdı kaptan ve geminin içinde, cankurtaran düdüğünü andıran korkunç bir ses yankılandı. “Gemiye binmeye çalışıyorlar. Ya şimdi ya hiç.”

Solara motora doğru sendeleyerek ilerledi ve gaz pedalını yuvasına yerleştirdi, sonra iki mandalı uzatma biyellerinin üzerinden kapattı. “Eğer yanaşacak kadar yakındalarsa,” diye seslendi kaptana, “pervanelerimizi yiyebilirler. Çalıştırın!”

Motor gürültüyle dönmeye başladı. Hızlana hızlana en sonunda gri bir bulanıklık hâlini aldı ve küçük bölmeyi bunaltıcı bir sıcaklıkla doldurdu. Doran kargo bölümüne doğru koştu. Solara da arkasından çıkıp motor dairesinin kapısını kapattı.

“Kulaklarını kapat!” diye bağırdı Solara, gürültüyü bastırmaya çalışarak.

Doran onun dediğini yapar yapmaz korkunç bir çığlık yükseldi ve zemin ayaklarının altından kaydı. Sırtüstü kayıp duvara çarparak durdu, sonra gemi tabancadan çıkan kurşun gibi uzaya atılırken Solara ile sarmaş dolaş vaziyette, hızın katıksız kuvvetiyle kalakaldılar.

Doran gözlerini kapatıp bu kuvvetin tadını çıkardı.

Hızlanmak hiç bu kadar güzel olmamıştı.

* * *

O gece kaptan gemiyi bir başka kasvetli gizlenme yerine yanaştırdıktan sonra Doran ve mürettebat günün dehşetini sıcak, tereyağlı Kristalin ile üzerlerinden atmak için ana salonda toplandılar. Ama minderli koltuklara ve yanan bir ateşi be-timleyen resme rağmen salondaki ortam hiç de sıcak değildi.

Kaptan, şeker planör dediği o komik şeyi okşarken, “Aylardır sesleri çıkmıyordu,” dedi. Acorn, uzun kuyruğunu başparmağına dolamış, bugün zehirli bir şekerleme yemeye çok yaklaştığından habersiz vaziyette, avucunda oturuyordu. “Pesirus’ta ne işleri vardı?”

“Belki de bizi bekliyorlardı,” diye cevap verdi Renny. “Her sene şurup teslimatı yaptığımız sır değil.”

Doran cevaplar bulmak için bin dereden su getirmekten bıkmıştı. Eğer Solara sormuyorsa o sorardı. Koltuğunda öne eğilip kaptanın gözlerine baktı. “Daevalar kim ve neden sizin peşinizdeler?”

Kaptan Rossi bu soru karşısında “bebeğini” korumak istercesine paltosunun cebine soktu. “Birinin ölmesini istersen,” dedi alçak sesle, “kiralık katil tutarsın. Birini, ses telleri kopana kadar bağdırtmak istersen Daevaları tutarsın.”

Solara bir elinde lehim tabancası diğesinde ise kırık bi-yel ile gaz pedalı üzerine eğilmiş olduğu yerden kafasını kaldırdı. “İş bitiriciler mi yani?”

“Öyle de diyebiliriz sanırım,” dedi kaptan. “İnsan öldür-düklerine göre.”

“Eninde sonunda,” diye ekledi Renny.

“Hanginizin peşindeler?” diye sordu Doran odaya göz gezdirerek. Cassia ve Kane’in fazla konuşmadığını fark etmişti. Oyun masasında oturmuş ellerindeki iskambil kartlarını inceliyorlardı ama henüz tek bir oyun oynamamışlardı. Özellikle Kane’in gözleri kıpır kıpırdı, rakibinin yüzüne bir saniyeden fazla bakmıyordu. Doran, onun peşinde olduklarını tahmin ediyordu. Belki de o yapışkan gülümsemesiyle yanlış adamın karısını baştan çıkarmıştı.

“Bilmiyoruz,” dedi kaptan. “Önemi de yok.”

“Neden yok?”

Kaptan, “Çünkü az önce gemilerini kızartıp onları fırl fırl döndürdük,” deyip Solara’ya gülümsedi. “Sayende.”

“Tüm övgüyü ben kabul edemem,” dedi Solara. “Eğer Doran soğukkanlılığını korumasaydı...”

“Yani diyorsunuz ki,” diye araya girdi Doran, “gemideki herkes mahkûm edildi.

Kaptan Rossi başıyla onayladı. “Ölüme.”

“Daha da kötüsüne,” diye mırıldandı Cassia elindeki kartların arkasından. “Eğer Daevalar seni yakalarlarsa, ölüm bunun yanında şekerci dükkânına yolculuk gibi kalır.”

“Görünüşleri nasıldı?” diye sordu Solara mürettebat üyelerine bakarak. “Kimden kaçtığımızı göremedim.”

Doran da görememişti, bu nedenle cevabı bekledi.

Kane ilk kez konuştu ama gözlerini kartlarından ayırmadı. “Onları şakaklarındaki metal vidalardan tanıyabilirsiniz,” dedi ve bir parmağıyla hafifçe kafasının yanma vurdu.

“Prefrontal korteks blokörleri. Beynin suçluluk ve empati duygularını kontrol eden bölümünü baskılıyor.”

Solara’nın ağzı açık kalmıştı. “Bu...”

“Rahatsız edici,” diye bitirdi Doran.

“Bu sayede işlerini iyi yapıyorlar,” dedi Kane.

Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Doran bu güruhtan en kısa zamanda kurtulacaktı. Solara’ya “Burada daha ne kadar bekleyeceğiz?” diye sordu.

Solara lehim tabancasını kapattı ve az önce yerine takmış olduğu biyeli inceledi. “Sabaha kadar. Diğer tarafı da kuvvetlendirmek istiyorum.”

“En yakın istasyona ne kadar var?” diye sordu kaptana.

“Buradan,” dedi Rossi, “birkaç gün.”

“Güzel. Ne kadar erken, o kadar iyi.”

Solara yerden kalktı ve Doran’a da kalkmasını işaret etti. “Bize müsaade,” dedi diğerlerine. “Doran’la sözleşmeye ilişkin bazı detayları konuşmamız gerekiyor çünkü Obsidiyen’e varmadan yollarımızı ayıracağız.”

Solara’nın ne demek istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama bütün akşamı ölüm mahkûmu kanun kaçaklarıyla geçirmek istemediğinden Solara’yı odalarına doğru memnuniyetle takip etti. Tam kapıyı kapatmıştı ki Solara ona parladı.

“Bu kötü bir fikir,” dedi yarı bağırıp yarı fısıldayarak. “Ters yöne gitmemiz lazım, kız arkadaşının gittiğimizi düşündüğü yönün tersine.”

Doran gözlerini devirdi. “O kötü biri değildir. Güvenli hattan konuştuk ve ona güveniyorum.”

“Ama ben güvenmiyorum,” dedi Solara. “Ve burada söz konusu olan sadece senin hayatın değil. Pembe saçlı prensesinin de söylediği gibi, benim sabıkam var. Yakalanırsam neler olacağını biliyor musun?”

“Evet, cezaevi kolonisine gidersin. Bu da, yanılmıyorsam, işkence edilerek öldürülmekten iyidir.”

“Çok da farklı değil.”

“Ava’yı tanımıyorsun. Kimseye söylemez.”

Solara kafasını salladı. “Gerçekten çocuksun, değil mi?”

Tepesi atan Doran’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. “Rotamızı değiştirmiyoruz, yani bu konuda konuşmayı keşebilirsiniz.”

Söylediklerinin etkisini artırmak için arkasını döndü ve değerli eşyalar bulmak üzere Solara’nın eşya sandığını –aslında onun sayılırdı– karıştırmaya başladı. İnfazcılar muhtemelen tüm varlıklarını dondurmuş ve babasının yardım göndermesini engellemişlerdi. Bu nedenle Obsidiyen’e gitmenin daha yaratıcı yollarını bulması gerekiyordu.

“Eşyalarımдан uzak dur,” dedi Solara. “Sana para vereceğim.”

Ciğerleri göğüs kafesinin içinde işlevsiz bir şekilde asılı durmasaydı Doran buna gülerdi. Asılsız suçlamalar ve ölüm tehlikesi insanda bu etkiyi yaratıyordu. “Ne kadar da cömertsin,” derken parıldayan bir kumaş dikkatini çekti. Parmaklarını satenin üzerinde gezdirdi. Bu her ne idiye epey pahalı olmalıydı. “Bu bir balo elbisesi mi?”

“Önemli bir şey değil,” diyen Solara sandığın kapağını tutup hızla indirdi. Doran parmak uçlarını zor kurtarmıştı. “Aklını çalıştırman gerekiyor. Bir avuç yakıt çipiyle fazla uzağa gidemezsin. Sonra ne olacak? *Sen* bile sırf yakışıklılığına güvenerek yaşayamazsın. Buralarda mümkün değil.”

Sözleri içinde zaten birikmiş olan kaygıları tetiklemiş olsa da Doran umursamazca omuz silkti. “Eğer babam benimle istasyonda buluşmazsa Obsidiyen’e gideceğim. Orada sakladığımız özel bir gemim var. Plan zaten en başından beri buydu. Gemiye bulup babamın verdiği koordinatlara gidecektim.”

Solara’ya bu koordinatların dış diyarda olduğunu söylememişti. Zaten yeterince bilgi paylaşmıştı ve Solara’nın da onunla gelmek istemesinden korkuyordu. Solara’nın gemide sürekli yanında olması fikri gözünün seğirmesine neden oluyordu.

“Ulaşım problemlerinin en küçüğü,” dedi Solara ona. “Eğer Güneş Ligi senin iade edilmeni istiyorsa muhtemelen seni ihbar edecek kişi için bir ödül düşünmüşlerdir. Bunu hiç düşündün mü?”

Hayır, düşünmemişti. Ve şimdi kalbi bedeninden çıkmak istercesine atıyordu.

“Haydi ama Doran. O havalı kafanı kullan biraz.”

“Sen ne önerirsin?” diye çıkıştı Doran. “Madem tüm cevapları biliyorsun.”

Solara yatağın kenarına oturdu ve “Burada kalmayı,” dedi.

“Seninle mi?”

“Banshee’de,” diye açıkladı Solara, sanki arada bir fark varmış gibi. “Bilet paran zaten ödendi. Ve mürettebat infazcılarını pek sevmiyor.”

“Beni fidyeye için kullanacağını söylediğin mürettebat mı? Bir grup sadist terörist tarafından mimlenmiş mürettebat mı? Onlara mı güvenmemi istiyorsun?”

“En azından onları tanıyorsun...”

“Ben şansımı tek başıma deneyeceğim,” diye karşılık verdi Doran. En azından şu Daevalardan kurtulmuş olurdu.

Solara, *Keyfin bilir*, der gibi baktı ve sırtüstü uzanıp başını ellerinin üstüne koydu. “Peki ne yaptın?” diye sordu. “Ve ben masumum masalını anlatma çünkü yemem.”

Doran onun eldivenli parmaklarını işaret etti. “*Sen* ne yaptın?”

Bu soru onu her zamanki gibi sinirlendirdi. “Seni ilgilendirmez.”

“O hâlde,” dedi Doran alaycı bir gülümsemeyle, “ben de masumum.”

Solara öfkeli bir nefes koyuverip yüzünü duvara döndü.

Solara inanmasa da Doran doğruyu söylüyordu. Spaulding hissedarlarını düşünerek hep beladan kaçınmıştı. Arkadaşlarından gelen, genelev şehirlerinde çılgın bir hafta sonu geçirme tekliflerinin sayısını hatırlamıyordu bile; bu şehirlerde birkaç yüz krediyle bir ömür yetecek çapkınlık satın alınabiliyordu. Ve bu yasal değildi. Ayrıca Doran,

Teksas'm en prestijli akademisinden şeref derecesiyle mezun olmuştu. Tüm bunları yaparken bir yandan üniversitenin as takımında futbol oynamış, bir yandan da babasının şirketinde staj yapmıştı.

O suçlamada bir yanlışlık olmalıydı.

“Neden Obsidiyen?” diye sordu Solara. “Orası kanun kaçaklarının izlerini kaybettirmek için tercih ettikleri bir yer değil.”

Bir kez daha Solara'nın haklı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Obsidiyen Sahilleri, Disney Gezegeni'nden daha fazla turist çekiyordu. Ama babası gemiyi buraya yerleştirmişti ve eğer Doran babasına ulaşır başka bir plan yapmazsa bu planı uygulamak zorunda kalacaktı. “Bütün ayrıntıları bilmiyorum ama bu iş, öncelikli. Babam işi yapmak için başkasına güvenemeyeceğini söylemişti.”

Solara tekrar dönüp ona baktı. “Esrarlı konuşmuş sanki.”

“Pek değil,” dedi Doran. “Stajımın bir kısmı yeni gezegenleri ziyaret etmek ve araştırmalar için cevher numuneleri getirmekten ibaretti. Şirket rakiplerin de aynı yerlere gitmesini engellemek için bu görevleri gizli tutuyordu.”

“Ama zamanlama biraz şüpheli, sence de öyle değil mi? Bu gizli işin sana yönelik suçlamayla ilişkili olmadığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü babam bana bunu yapmaz,” dedi Doran. “Ayrıca zaten Lig'in tüm yakıt tedarikini biz kontrol ederken gizli kapaklı işler çevirmemiz için bir sebep yok.”

“Başarılı insanlar açgözlü olmaya meyillidir. Hep daha fazlasını isterler.”

Bu cümlemin ikiyüzlülüğü Doran’ın hayretle gülmesine neden oldu. “Benden çaldığın paralardan yapılmış bir kolye takıyorsun ve bana açgözlülükle ilgili nutuk mu çekiyorsun?”

Solara hızla doğrulunca Doran ona saldıracağını zannetti. Geri çekildi ama yataktan çıkmayan Solara ellerini ensesine götürüp deri ipi çözdü.

“Al,” dedi kolyeyi ona fırlatarak. “Senin olsun.”

Doran, fikrini değiştirmesine fırsat vermeden yakıt çiplerini aldı. “Ödeşmiş olmuyoruz,” dedi çipleri cebine tıktırırken.

“Ah, hiçbir zaman ödeşemeyeceğiz.” Solara’nın gözlerinde kötücül bir ışık parladı. “Ama ben denemeye devam edeceğim.” Sırtını yastığına yaslayıp, “Bana bir fincan çay getir,” diye emretti.

“Anlamadım.”

“Çay,” diye tekrarladı. “Hemen.”

“Kendi çayını kendin al.”

“Doran,” diye uyardı Solara, “sıradan bir günde seni bir trenin önüne itmek istiyorum. Bugün ise baharatlı dutlarım elimden alındı ve yerine bir intihar hapi verildi. Sabrımı zorlama istersen.”

Doran çenesini sıkarak, “İyi. Çay mı istiyorsun? Senin için ekstra özel bir çay yapacağım,” dedi.

Fırtına gibi mutfağa girdi ve bir çay poşeti bulana dek dolapları karıştırdı. Daha önce hiç çay yapmamıştı ama

temel adımları biliyordu: Bir fincana sıcak su koy ve poşeti içine birkaç kez daldır. On dakika sonra elinde metal kupayla odaya döndü.

“İç,” dedi, sonra öne eğilip ekledi, “sana meydan okuyorum.”

Çayda herhangi bir sorun yoktu ama Solara bunu bilmiyordu.

Kupayı geri verdiğinde suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kulaklarından duman çıksa Doran’ı şaşırtmayacaktı. “Gidişini görmek için sabırsızlanıyorum,” diye hırladı.

“İyi o zaman,” dedi Doran. “Demek ki bir ortak nokta-mız var.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Doran sonraki günleri iki bacağı olan tüm canlılardan kaçmaya çalışarak geçirdi ve en sevmediği iki bacak, üzerindeki yatakta uzanmışken bu hiç de kolay değildi. Solara kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, çıplak ayaklarından birini yataktan aşağı sarkıtmış vaziyette, yüzüstü uyuyordu. Uykusunda bir şeyler mırıldanıp battaniyesini yumrukladı, derken yumruğu Doran'ın kafasının üzerinde sallanırken tekrar uykuya daldı.

Çift kişilik yatak yeterli değilmiş gibi şimdi de onun alanını mı işgal ediyordu?

Kaşlarını çatarak Solara'nın eldivenlerine baktı ve Solara'nın bu kahrolası şeyleri elinden çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Onu tanıdığı için muhtemelen eldivenlerini duşta bile çıkarmadığını düşünüyordu. Mahkûmiyetine ilişkin kodları kimsenin görmesine izin vermediğine göre korkunç

bir şey yapmış olmalıydı. Ve eğer durum buysa Doran sözleşmelerini sonlandırmakla doğru bir karar vermişti. Zenith'teyken Solara'nın dövmelelerine daha yakından bakabilmiş olmayı diliyordu çünkü meraktan ölmek üzereydi.

Bugünden sonra bir önemi kalmayacak, diye hatırlattı kendine. Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Kurtuluyorum.

Aniden ağırlaşan kalbini umursamayıp döşeğini yerden kaldırdı. Şansı yaver giderse bu gece gerçek bir yatakta uyuyacaktı. Tamamen kendine ait bir odada. Belki de odasında bir banyosu ve sınırsız duş alma hakkı da olurdu. Bir hafta önce, duş almanın onun için bir lüks hâline geleceğini söyleseler gülerdi. Şimdiyse uzun ve sıcak bir duş almak için çeyrek düzlemdeki tüm şampanyolardan vazgeçmeye hazırды.

Yine bir sünger banyosuna razı olarak banyoya doğru yola koyuldu. Odasına döndüğünde Solara yatağında oturmuş uykulu gözlerini ovuşturuyordu.

Kız onu, "Günaydın," diyerek karşıladı, sonra konuşmadıklarını hatırlamış olmalıydı ki hemen kaşlarını çatı. Ama yanağına kazınmış yastık izi ve saç örgüsünden fırlamış dağınık saçlarıyla yarattığı etki tehditkâr olmaktan çok şirindi.

"Son kez birlikte uyanıyoruz," dedi Doran. "Sevinmelisin."

İki kolunu başının üzerine uzatıp esneterek, "İçimden gülümsüyorum," dedi Solara.

Doran bir sırt çantası bulup içine bir avuç dolusu kişisel bakım ürünü ve iki tulum koydu. Tüm bavulları Zenith'te olduğu için toplayacağı başka eşyası yoktu. Çantasını köşeye fırlatırken, “Hafif yolculuk etmek böyle olur,” diye mırıldandı.

Solara eldivenindeki bir tiftiği silkeledi. “Fikrini değiştirebilirsin.”

“Biliyorum,” dedi Doran. Ama eğer kalp atışlarını sabit tutmak istiyorsa kendi kararlarını sorgulamaması gerekiyordu. “Kararımı verdim.”

“Bol şans o zaman,” diyen Solara konuşurken gözlerini yerden ayırmıyordu. “Arkadaş falan olmadığımızı biliyorum ama umarım senin için her şey yoluna girer.”

Doran bir süre onu izledi. Bunu söylemek onun için zor olmuş olmalıydı ve yaptığı her şeye rağmen Doran hâlâ ona bir parça saygı duyuyordu. “Sana da bol şans,” dedi. Bunu söylerken samimiydi.

Sonraki birkaç dakikayı gözlerini birbirlerinden kaçırarak geçirdiler. Sonra diyafondan kaptanın sesi duyuldu. “Yolcular, köprüye rapor verin.”

Doran kafasını kaldırdı. “Sanırım bize diyor.”

“Pantolonumu verir misin?”

Doran pantolonu yatağa doğru fırlattı ve Solara giyinirken dışarıda bekledi. Sonra bütün mürettebatın onları beklemekte olduğu köprüye doğru sessizce yürüdüler.

Bu sessizlikte bir gariplik olduğu hemen anlaşıyordu.

Cassia ve Kane sırtlarını pilot dairesine yaslayıp oturmuş, duvardaki cıvataları inceliyorlardı. Kaptan yardımcısı

navigasyon masasının kenarına oturmuş gözlüklerini tekrar tekrar siliyor, kaptan ise onun yanında değneğine yaslanmış duruyordu. Kimse gülümsemiyordu. Renny bile.

“Ne oldu?” diye sordu Doran.

Kaptan sertçe başını salladı. “Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, ben de sizin için harikalar yaratamayacağım. Patladın.”

“Patladım mı?” diye sordu Doran. “Nasıl?”

Solara arkasından yaklaştı ve parmak uçlarında yükselerek fısıldadı. “Yani sırrın açığa çıktı demek istiyor.”

Kalp atışları seken Doran odada göz gezdirip silah, halat veya onu rehin almak istediklerine dair herhangi bir işaret görmeye çalıştı. Böyle bir şey göremeyince sessizce nefes verdi. “Yani kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Hep biliyorduk,” dedi Renny. “İnfazcıların ilk gece bizimle iletişim kurmasından beri. Doran Spaulding adında kayıp bir Zenith yolcusunu arıyorlardı. İki kere ikinin kaç ettiğini hesaplamak zor olmadı.”

Doran başını hayretle yana eğdi. “Neden bir şey söylemediniz?”

“Bizi ilgilendirmezdi,” diye cevap verdi kaptan. “Ama sizi buraya bunun için çağırmadım.” Ceketinden bir veri tableti çıkarıp uzattı. “Bu acil durum frekansında yayınlandı. Patladın derken tüm galakside patladın demek istedim.”

Doran tableti alırken Solara onun omzunun üzerinden okumak için eğildi. Üzerinde ismi ve üniversite son sınıfta, kolunun altına sıkıştırdığı futbol topuyla bir ağaca yasla-

nırken çekilmiş gülünç bir fotoğrafının bulunduğu bir arama emriydi bu. Gülümseyen yüzünün altında GÖRÜLDÜĞÜ YERDE TUTUKLANMA talimatı vardı.

Suçlamaları okudu: hükûmeti aldatmaya yönelik komplo kurma, hırsızlık, sanayi casusluğu, adaleti engelleme, tutuklamaya karşı koyma... Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

“Bunların hiçbirini yapmadım,” dedi.

Kaptan ona, “Okumaya devam et,” dedi.

Doran sayfanın sonuna doğru devam edince gerçek darbe geldi. Kalbine kurşun yemiş gibi geriye sendelemişti.

İSMİNİ VERMEYEN BİR VATANDAŞ SPAULDING’İN SON OLARAK PESIRUS’TA GÖRÜLDÜĞÜNÜ BİLDİRDİ. VARİŞ NOKTASI, #8774 NUMARALI İSTASYON ÜZERİNDEN OBSİDİYEN.

“Rotayı değiştirdim,” dedi kaptan. “Tam zamanında.”

Doran’ın tek yapabildiği başıyla onaylamak ve nefes almaya çalışmak oldu. Ava ona ihanet etmişti. Onu sevdiğini söylemiş, sonra da infazcılara her şeyi anlatmıştı. Doran’ın onunla birlikte yaşamak gibi bir niyeti olmayabilirdi ama ona güvenmişti. Onunla yatağını paylaşmıştı. Arkadaşlarına bile anlatmadığı sırlarını paylaşmıştı onunla, mesela uyuyamadığı gecelerde annesinin fotoğrafıyla konuştuğunu. Boğazına bir yumru oturdu ama ne kadar yutkunursa yutkunsun geçmiyordu.

Ava’nın onu ihbar ettiğine inanamıyordu.

“Obsidiyen çok karışık olacak,” diye devam etti kaptan. “O nedenle oraya uğramadan geçip doğrudan sınıra yöneleceğiz.”

Doran'ın gözlerinin arkasındaki basınç gittikçe artıyordu ama gözyaşlarına engel olmak için yanağını ısırdı. Kendini kaybetmeyecekti. Mürettebatın önünde yapamazdı.

Solara'nın eli kolunun üzerinde belirdi. Parmakları etine batıyor, sıkıca tutan eli onu ayakta tutuyordu. Kaptana, "Henüz bir karar vermeyelim," dedi.

"Karar verildi bile," dedi kaptan. "Eğer benim gemimi etkiliyorsa sizin söz hakkınız kalmaz."

Doran'ın kalbi kulaklarında atıyordu. Yol açtığı tüm sıkıntıları telafi edeceğine dair aceleyle bir şeyler mırıldandı, sonra güçsüzleşen dizleriyle merdivenlerden aşağıya doğru sendeledi. Odasına nasıl döndüğünü hatırlamıyordu ama şimdi yatağa uzanmış, duvara bakıyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

Babasına ulaşmanın bir yolu yoktu. Arkadaşlarına bir mesaj gönderebilirdi ama eğer Ava onu sattıysa onların da aynı şeyi yapması kuvvetle muhtemeldi. Nereye gideceğini bilmiyordu ve kaçarak geçirdiği her dakika daha da suçlu görünmesine neden oluyordu. Belki de teslim olmalı ve bu karmaşayı Spaulding avukatlarının çözmesini beklemeliydi.

Ama artık kimseye güveni kalmamıştı.

Kapı vuruldu ve Solara içeri girdi. Bir şey söylemedi ama Doran aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu.

"Haklıydın," dedi ona. "Durma, söyle."

"Buraya övünmek için gelmedim."

"Evet, onun için geldin," dedi Doran. "Eğer rolleri değişseydi Doran böyle yapardı. "Beni yalnız bırak."

“Önce sana bir şey göstermek istiyorum.”

Doran onu terslemek üzereydi ama Solara eldivenlerini çıkarıp arka cebine sokarak onu şaşırttı. Dövmelerini gösterdiğindeyse Doran’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Eğer çırlıçıplak soyunsaydı daha az şaşırdı.

Solara yatağa, onun yanına oturdu ve bir elini aralarına doğru uzattı. Siyah mürekkep ve kalın harflerle soldan sağa *SLPC 33.87, SLPC 43,14* yazıyordu.

“Güneş Ligi Ceza Kanunu,” diye açıkladı. “İlk numara büyük ölçekli hırsızlık, ikincisi ise komplo için. Bu da demek oluyor ki çok değerli bir şeyler çaldım ve başkalarını bana yardım etmeye ikna ettim.” Solara ona baktı. “Ama sadece ilk kısmı doğru.”

Doran onun devam etmesini bekledi.

“Gerçekte neler olduğunu kimseye anlatmadım,” dedi Solara. “Beni tutuklayan infazcılara bile. Ama hâlâ bilmek istiyorsan sana söyleyeceğim.”

Doran açık kalan ağzını güçlkle kapatıp başıyla onayladı.

“Her şey genç bir çocukla başladı,” dedi gözlerini boşluğa dikerek. “O da benim gibi yetimdi ama on dokuz yaşında ve özgürdü, bir işi ve birkaç kişiyle paylaştığı bir evi vardı. Öyle çok yakışıklı falan da değildi ama bana ilgi gösteriyordu. Yanından her geçişimde bana gülümserdi.” Bir süre sessizliğe gömüldü ve tırnağının kenarındaki ölü deriyle oynadı. “Kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Sanki şehirdeki tüm diğer kızlar sıradandı, bense muhteşemdim.”

“Erkek arkadaşın mıydı?” diye sordu Doran.

Solara başıyla onayladı. “İlk erkek arkadaşımdı. İlk aşkımdı. Öptüğüm ilk kişiydi. Ve ilk...” Yanakları kıpkırmızı oldu. “İlk *her şeyimdi* işte.”

“Her şeyin,” diye tekrarladı Doran merhametle. Bir erkeğin bir kızdan alabileceği birçok *ilk* vardı. Doran bu hikâyenin nereye gittiğini anlamıştı.

“Beni ağma düşürdükten sonra,” dedi Solara, “bana Koruyucu Kardeşler denen devrimci bir gruptan bahsetti. Dünyayı değiştireceklerdi. Açlara yemek verecek, yoksullara yardım edecek, herkesin Dünya’da yaşayabilmesini sağlayacaklardı. Ama bunu yapmak için paraya ihtiyaçları vardı.”

“Elbette,” dedi Doran. Bu dolandırıcılığı daha önce duymuştu. “Ne çalmanı istediler?”

“Belediyenin tramvaylarından soğutma bobinleri ve tampon plakalıklar,” dedi Solara. “Karaborsada bir servet ediyor. Benim gibi başkaları da vardı. Parçaları çalıp satacak ve parayı Kardeşlere gönderecektik.”

“Olmayan Kardeşlere.”

“En ufak bir fikrim bile yoktu,” dedi Solara. “İnfazcılar bizi yakalayınca ben davaya sadık kaldım. Onlara hiçbir şey söylemedim. Kendimi savunmak için tek kelime etmedim. Bana bir itiraf pazarlığı yapmayı önerdiklerinde bile.”

Doran, erkek arkadaşının bu kadar nazik davranmadığına emindi.

“Ama o bu arada,” diye devam etti Solara, “operasyonu benim üzerime yıkıyormuş.” Kafasını sallayıp yalandan güldü. “Karşılığında da tam dokunulmazlık almış.”

“Sen konuşmayı reddettiğin için de...”

“Otomatikman suçu üzerime almış oldum.” Eldivenlerini aldı ve hikâyeyi anlatmak onu tüketmiş gibi tüm parmaklarını tek tek sokarak yavaşça taktı. “Ceza kolonisinde olmamamın tek sebebi hâkimin çete lideri olduğuma inanmamasıydı.” Gülümsedi. “Sanırım böyle suçları planlayanlar duruşmaları sırasında benim gibi hıçkırıklara boğulmuyordur.”

“Erkek arkadaşına ne oldu?” diye sordu Doran.

Solara omuz silkti. “Hiç. Herhâlde hâlâ ortalıkta dolanıp çalacak yeni kalpler arıyordu.”

Bu, Doran’ın hoşuna gitmemişti.

“Bana özel olduğumu söylemişti,” dedi Solara sessizce. “Bu, kendimi teslim etmeme yetti. Yani neden bundan bahsetmek istemediğimi anlıyorsundur. Veya neden ellerime bakmak istemediğimi.”

Doran başıyla onayladı. Her şeyi anlıyordu. Anlamadığı tek şey, Solara’nın hikâyesini neden onunla paylaştığıydı. “Bana neden anlattın? Arkadaş bile değiliz.”

“Çünkü artık gizli bir kulübün üyesiyiz,” dedi Solara. “İkimiz de sevdiğimiz insanlar tarafından kullanıldık, aldıldık ve bir kenara atıldık.”

“Ben Ava’yı hiç sevmedim.”

“Olsun,” dedi Solara.

“Olsun,” diye kabul etti Doran. “Başına gelenlere üzüldüm.”

“Başıma bir şey geldiği yok. Kendim ettim kendim buldum.”

Doran onun şimdi siyah derinin altında olan ellerine baktı. Dövmelerini ilk gördüğünde paniklemesinin gerçek sebebini itiraf etmek istiyordu ama kelimeler göğsüne oturan o düğümü geçemiyordu. Bunun yerine, “Sanırım birbirimizden kaçamayacağız,” dedi.

Solara buruk bir şekilde gülümsedi ve Doran ilk kez gözlerinin ela olduğunu fark etti; dümdüz kahverengi veya yeşil değildi. Göz bebeklerinin etrafındaki kehribar rengi yıldızlar, zümrüt yeşiliyle çevrelenmiş zeytin rengi irislerle karışıyordu. Etkisi çarpıcıydı. Bunu daha önce fark etmemiş olması tuhaftı.

Bu gülen gözlere baktığında kendini o kadar da yalnız hissetmiyordu.

“Sanırım öyle,” dedi Solara. “Berbat çay yapıyor olman çok kötü.”

ONUNCU BÖLÜM

Sonraki haftalarda Solara, Doran ile sessiz bir ateşkes yapmış gibi hareket etti; ona karşı ne düşmanca ne de arkadaşça davranıyordu. Ona dövmelelerini gösterdiği günden beri başka bir sır paylaşmamışlardı ama Doran ona bir suçlu gibi davranmayı bırakmıştı. Onu hâlâ mutfakta temizlik işleri yapmaya ya da yük taşımaya zorlasa da bunu sadece mürettebattaki konumlarını sağlamlaştırmak için yapıyordu, inadına değil.

Eh, peki. Belki birazcık inadına.

Doran'ın ayak işleri yapmasını izlemenin verdiği hazzı inkâr edemezdi. Her işle birlikte Doran'ın tırnakları parlaklığını biraz daha yitiriyordu. Su toplayan avuçlarındaki kabarcıklar nasıra dönüşmüştü ve Solara bunun bir erkeğe, bebek teni gibi yumuşacık ellerden daha çok yakıştığını düşünüyordu.

Yani aslında Doran'a bir iyilik yapmış oluyordu.

"Şurası kaldı," dedi ona, banyo giderinin etrafındaki bir parça küfü göstererek. Gemide dolaşan hava o kadar kuydu ki yalnızca en kuvvetli küfler tutunabiliyor ve bu da küfü neredeyse yenilmez kılıyordu. "O kısım için epey ince iş gerekecek."

Doran işine ara verip duvara yaslandı. Bir koluyla terli alnını sildi ve çivit mavisi gözlerini onunkilere dikti; bakışlarında yaptığı zor işlerin verdiği yorgunluk pırıltısı vardı. Dudaklarının köşesi yorgun bir gülümsemeyle kıvrılınca sadece bir saniyeliğine Solara'nın karnında bir melek kanat çırpı.

Bu hissi silmek için elini karnına götürdü. Muhtemelen bu duş gününün verdiği heyecandı. O kadar.

"İstersen nasıl yapıldığını sen göster," dedi Doran.

"İyi denemeydi," diyen Solara havlusunu en yakındaki kabine astı ve bakım ürünlerinin olduğu sepeti duş başlığına geçirdi. "Tüm gün gıcırta sesinin nereden geldiğini anlamak için motorun içini dışına çıkardım." Ama bulamamıştı. "Bu duş benim hakkım."

"Bu seyahat için on bin çip ödedik," dedi Doran tahta fırçasını bir kenara atarak. "Ödedik derken, ödedim demek istiyorum."

"Yani?"

"Yani yaptığım tüm bu işlerin bir fark yarattığından emin misin?"

"Elbette," dedi Solara saç tokasını açarken. "Kendimizi mürettebata sevdiriyoruz."

“Bana öyle gelmiyor,” dedi Doran. “Kaptan beni bedavaya çalıştırıyor ama Obsidiyen’e götürmüyor.”

Solara tokasıyla onu işaret etti. “Böyle davranırsan götürmez.”

“Öf,” dedi Doran. “Gülümsemenin bir şey değiştireceğini zannetmiyorum.” Doran dişlerini göstere göstere gülümseyip elleriyle ağzını çerçeveledi. “Bu güzel yüzde bile.”

Solara içten bir kahkaha attı. Kötü de olsa Doran’dan duyduğu ilk espriydi bu. “Sabret, yakışıklı arkadaşım. Seni Obsidiyen’e götüreceğim.”

Doran gülümsemesini bozmadan kaşını kaldırdı. “Arkadaş olmadığımızı sanıyordum.”

“Değiliz.”

“O zaman neyiz?”

“İsmi mi koymak istiyorsun?”

“Evet,” dedi Doran. “Sanırım, istiyorum.”

Solara saçlarını tararken bunu düşündü. Aynı akademiye gitmişlerdi ama *sınıf arkadaşı* kelimesi bir çeşit yoldaşlık içeriyordu ve bu, onun aynı tulumu üst üste iki gün giydiğini göstermek için tulumundaki lekenin fotoğrafını SnapIt hesabına yükleyen çocuğu tanımlamıyordu. Geçen ay Doran’ı düşmanı olarak düşünmüştü ama artık bu da geçerli değildi. Artık ismi koyulmamış topraklarda, her gün yeni bir yol keşfediyorlardı.

“Suç ortağıyız,” dedi sonunda. “İnfazcılar bizi böyle sınıflandırırdı.”

Doran yüzünü buruşturdu. “Suç ortağı. Bana biraz baş-

tan savma geldi.”

“Ama doğru...”

“Eldivenlerin,” dedi Doran başını ellerine doğru sallayarak. “Haklıymışım. Duşa eldivenlerinle giriyorsun.”

Bu doğru değildi ve Doran da bunu biliyordu. Bu yüzden Solara cevap verme zahmetine girmedi.

“Eldivenlerini çıkarsana artık. Burada kimse parmaklarındaki işaretlerle ilgilenmiyor. Onları saklayarak mürekkebe fazla anlam yüklüyorsun.”

“Ah, şimdi de terapist mi kesildin?” diye sordu Solara.

“Sadece sağduyuluyum,” diyen Doran birden kaşlarını çattı ve sessizliğe gömülerek kendi parmaklarına bakmaya başladı. Yüzünden geçen gölgeyi görünce Solara onun ne düşündüğünü merak etti. “İnan bana,” diye mırıldandı Doran. “Eğer ben parmaklarındaki mürekkebe tahammül edebiliyorsam, sen de edebilirsin.”

Ona bakmaya tahammül edebiliyorsa mı?

Bu düşüncesiz sözler Solara’nın canını itiraf etmek istediğinden de çok yakmıştı; olduğu yerde küçülüp kamburunu çıkarttı. “Dilimizi sonradan öğrendin galiba,” dedi. “Ana dilin Hıyarca mı?”

Doran kafasını hızla kaldırdı. “Ne?”

Solara eldivenli ellerini eldivenin derisi çatlayana kadar sıktı ama göğsünde yükselen acı dalgasına engel olamadı. Hikâyesini onunla paylaşmamalıydı. Bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Doran’a kendisini incitecek gücü vermekle kalmıştı sadece. “Yüce Doran Spaulding dövmelerime bak-

maya dayanabiliyor diye gurur mu duymalıyım?”

“Öyle demek istemedim.”

“Çık dışarı,” dedi Solara parmağını kapıya doğru sallayarak. “Her şeyi mahvettiğin gibi düşümü da mahvetmene izin vermeyeceğim.”

Doran başını bir küçümseme ifadesiyle sallayıp ayağa kalktı. Yanında geçerken, “Neden uğraşıyorum ki?” dedi.

“Al benden de o kadar,” dedi Solara. “Rütbeni de suç ortaklığından yancılığa düşürüyorum.”

“Bir yanımı öpebilirsin.”

“Rüyanda görürsün!”

Banyonun kapısı çarpılarak kapandı ama tartışma bitmemişti. En azından Solara’nın kafasında. Tişörtünü çekerek çıkarıp duvara fırlatırken Doran’a küfretti. Diğer kıyafetlerini ve botlarını da aynı şekilde çıkardığında parmaksız eldivenleri hariç çırılçıplak kalmıştı. Bir süre alt dudağını ısırarak yıpranmış deriyi inceledikten sonra eldivenleri çıkarıp kıyafet yığınının üzerine fırlattı. Doran’ın sözlerini aklından uzaklaştırmak istese de kendini onun haklı olup olmadığını merak etmekten alıkoyamıyordu.

Mürekkebe gerçekten fazla mı anlam yüklemişti?

Buharı tüterek akan suyun altında bir eliyle saçlarını ıslatırken diğerini havaya kaldırıp inceledi. Sıcak su tenini kızartarak Solara’ya hükmün verildiği ve infazcılarını onu damgaladığı o günü hatırlattı. Kanunlar ona lokal ağır kesici kullanma hakkı verse de bu parmaklarının eldivene sığmayacak kadar şişmesine engel olmamıştı. Kimsesizler

yurduna döndüğünde utancını saklayamıyordu. Diğer yetimler soru sormamaları gerektiğini biliyorlardı ama Solara arkasını döner dönmez aralarında fısıldamaya başlıyorlardı. Daha da kötüsü Solara, Rahibe Agnes'i ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı. Kadın, ona tamircilik öğrettiği için kendini suçluyordu. Hatalarını ellerinde, bir işaret fişegi gibi, tüm dünyaya göstererek taşımanın verdiği aşağılamayı hiçbir zaman unutmayacaktı.

Bu son derece etkili bir cezaydı. "Canın cehenneme, Doran," diye mırıldandı kendi kendine. Doran'm her zamanki gibi dünyadan haberi yoktu.

Avucuna şampuan sıkı ama saçına sürmeye vakit bulamadan ileri doğru sendeleyip suratını kabine çarptı. Sağ elmacık kemiğinin arkasında patlayan acıyı aniden yere çarpan sırtından yayılan acı takip etti. Saldırı başladığı gibi hızla sona ermiş, Solara kaşla göz arasında ıslak fayansların üzerine düşüp şaşkınlıktan nefes nefese kalmıştı.

Ağzına metalik bir tat gelince elini yanağına götürüp yanağının kanadığını gördü. Duşa doğru emekleyip havlusunu aldı. Havluyu üzerinden sular damlayan vücuduna gevşekçe sardığı zaman akli, neler olduğunu muhakeme edecek kadar başına gelmişti. Herhangi bir çarpma sesi gelmediği için onu füze gibi duvara fırlatan eylemsizlik kuvveti, frenlerin lafın gelişi köklenmesinden kaynaklanmış olmalıydı. Bu da tek bir anlama geliyordu.

Gaz pedalı tekrar kırılmıştı.

Kıyafetlerini üzerine geçirirken kelime dağarcığındaki

bütün küfürleri mırıldandı. Motor dairesine vardığında sağ gözü şişip kapanmıştı. İyi haber, sorunu teşhis etmek için bir gözün yeterli olmasıydı. Kötü haber, bunu tamir etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Gaz pedalında bir şey yok,” diye seslendi yaklaşan ayak seslerine doğru. “Ama yakıt ünitesi sızdırıyor. Yenilemek gerek.”

Yanında beliren Renny eğilerek motor dairesinin zemininde köpüren yeşil limon rengindeki sızıntıya baktı. Madde görüldüğü kadar tehlikeli değildi. Yakıt oksijene maruz kalınca yanıcı özelliğini kaybediyordu. Geminin patlamasını engellemek üzere tasarlanmış bir güvenlik özelliği idi bu. Cızırdayan baloncuklardan her biri bir öncekinden daha sakın bir şekilde sönüyordu. Sıvı, saniyeler içinde durgun bir yapışkan madde havuzuna dönüştü.

“Yerden toplayıp tekrar içeri koyabilir miyiz?” diye sordu Renny.

Solara kafasını salladı. “Öyle olmuyor.”

“Yenisini nereden...” derken Renny sözlerini yarıda bıraktı; gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Aman tanrım!” diye bağırdı.

Solara şişmiş yanağını yavaşça yokladı. “O kadar kötü mü?”

Renny ona dokunmak için uzandı ama elini hızla geri çekti. “Bir-iki dikiş gerekecek. Cassia ilk yardım çantasını getirsin.”

O çağırmaya vakit bulamadan Cassia, arkasından topal-

layarak gelen Kane ile birlikte merdivenlerden indi. Doran da arkalarından geliyor, alnına bastırıldığı buz torbasıyla önünü görmeden ilerliyordu. Solara ile göz göze gelince ağzı açık kaldı.

“Ne oldu sana?” diye sorarken kaşları saçlarının ardında gözden kayboldu.

Solara yanında bir el aynası olmasını diledi. Korkunç görünüyor olmalıydı. “Duş kabiniyle biraz yakınlaştım da. O kadar kötü değil.”

“Emin misin?” diye sordu Kane yüzünü buruşturarak.

“Al,” dedi Doran buz torbasını ona doğru uzatarak. “Senin benden daha çok ihtiyacın var.” Solara torbayı almayı reddedince –çünkü ondan özürden başka bir şey istemiyordu– yaralı bir hayvana yaklaşır gibi ürkek adımlarla yaklaştı. “Ciddiyim,” dedi. “Yüzün düşmeden al şunu.”

Solara onun eline vurmaya denedi ama işe yaramadı. Doran’ın uzun ısrarları sonunda torbayı hafifçe yanağına bastırmasına izin verdi. Soğuk torbanın teması onu anında rahatlattı. Bu rahatlamaya çok ihtiyaç duyduğunu fark etti. Kendini o kadar iyi hissetmişti ki Doran’a neden sinirli olduğunu neredeyse unutacaktı. Ama unutmamıştı.

“Teşekkürler,” dedi elini isteksizce onun elinin üstüne koyarak. “Ben hallederim.”

“Kaptan durum raporu istiyor,” dedi Cassia.

Renny uzun bir nefes verdi. “Yeni bir yakıt tankına ihtiyacımız var.”

“Yoksa?” diye üsteledi kız.

“Yoksa sürüngen hızında ilerlemeye mahkûmuz,” dedi Solara. “Şu anda iki kişilik bir uzay mekiği bile Banshee’yi geçer.”

Cassia, Renny’ye döndü. “En yakın tedarikçiye ne kadar var?”

“Bu hızla mı?” dedi Renny. “İki ay.”

Herkes birbirine gergin gergin bakıyordu. Solara hepsinin aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti. Banshee bir yolcu gemisiydi, savaş gemisi değil. Bombardıman yapacak topları ya da yakıtları olmadan çeyrek düzlemde dolanan bütün yağmacılar ve soyguncular için kolay av konumundaydılar. Ya da daha kötüsü, Daevalar önlerine çıkabilirdi.

Düşüncesi bile Solara’yı titretmeye yetti.

Kane hayalet hikâyesi anlatacakmış gibi alçak bir sesle sessizliği bozdu. “Demarkus’a gidebiliriz.”

Renny yalandan güldü. “Gitmek için gönüllü mü oluyorsun?”

Kimse cevap vermeyince Solara, “Demarkus neresi?” diye sordu.

“Bir yer değil,” dedi Renny. “*Birisi.*”

“Bir korsan,” diye açıkladı Kane. “Bu çeyrek düzlemdeki karaborsa piyasası ondan sorulur. Ama önüne gelenle iş yapmaz. Tüm korsanlar Sürgün Kardeşler denilen bir ittifaka dâhil.” Hafifçe bileğindeki bir noktaya vurdu. “Kendilerini belli etmek için bir sembol taşırlar çünkü korsan kanunları korsanlara ayrıcalık tanır.”

“Ve eğer o çevrenin dışındaysan,” dedi Cassia, “Demarkus

seninle ticaret yapmaktansa seni soyup soğana çevirir. Kaptanın onunla alışveriş yapacak kadar itibarı vardı ama geçen yıl araları açıldı.”

“Kaptan onu vurdu,” dedi Kane bir gülümsemeyle. “İki kurşun, tam göğsünden. Demarkus tabancasını düşürmedi bile. Ama hedefini şaşırdı.”

“Kaptan bacağını böyle kaybetti,” diye ekledi Cassia.

Renny burun kemerini sıktı ve sanki yakıtı yeterince uzun bakarsa canlandırabilirmiş gibi gözlerini yakıt gölüne dikti. “Demarkus bizi tanıyor,” dedi. “Muhtemelen bizi köle olarak satar. O da şansımız varsa.”

Doran kuru bir kahkaha koyuverip Solara’ya baktı. “Solara dışında. O adam bile şu anda Solara kadar korkunç görünen biriyle uğraşmaz.”

Bütün mürettebat topluca nefesini tuttu ve tüm gözler Solara’nın dövmelerine kilitlendi. “Aslında,” dedi Kane çekingen bir tavırla, “kötü bir fikir değil.”

“Hayır, ben şaka yapıyordum,” dedi Doran kafasını sallayarak. “Bu berbat bir...”

“Bir dakika,” diye araya girdi Cassia. Başını yana eğip kıstığı gözleriyle Solara’yı inceledi ve sonunda dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Genç, tatlı bir suçlu. Şirin ama savaşçı ruhlı.” Başıyla onayladı. “Evet be! Demarkus ona bayılır.”

“Ben de bundan korkuyorum,” dedi Renny. “Solara’dan bu işe bulaşmasını isteyemeyiz. Başka bir yolunu bulacağız.”

“Peki neymiş bu yol?” diye sordu Cassia. “Buralarda bir

hurdalık yok. Yardım çağrısı da gönderemeyiz.”

Kimse ona karşı çıkmadı çünkü haklıydı.

Solara kurşungeçirmez bir korsan lorduyla pazarlık etmek fikrinden hoşlanmamıştı ama yedek parçayı almak için elinden geleni yapacaktı; hoşuna gitse de gitmese de.

Ama mürettebat bunu bilmiyordu.

“Bir anlaşma yapalım,” dedi Solara. “Beni ve Doran’ı Obsidiyen Sahilleri’ne götürürseniz sizinle korsanlar arasında aracılık yaparım.” Doran boğulur gibi bir ses çıkardı ama Solara onu sert bir bakışla susturdu. “Sonra da sınıra. En başta kararlaştırdığımız gibi...”

Ayaklarına bakan Renny’nin gözlüklü gözlerinin arasında iki çizgi belirdi. Bu fikrin onu cezbedtiği ve bu nedenle kendinden nefret ettiği belli oluyordu. “Kaptana sormam gerekecek.”

Solara omuz silkti. “Sor. Ama bundan daha azını kabul etmem.”

Kaptanın kabul etmesi şaşırtıcı olmadı.

Bir saat sonra Solara banyo aynasının karşısında durmuş, Cassia saçını yüzüne sert bir ifade vermek üzere sınıksıkı örerken yüzünü buruşturuyordu. Sıkı örgüsü, morarmış gözlerini köşelerinden çekerek yüzüne *Laflarınıza dikkat edin*, diyen öfkeli bir ifade veriyordu. Belli aralıklarla değıştirdikleri buz torbaları elmacık kemiğinin üzerindeki şişliğı indirmişti ama yine de bir bozayıyla on raunt dövüşmüş gibi görünüyordu.

Bu iyi bir başlangıçtı.

Solara geri çekilip aynadaki görüntüsünü inceledi. Kalçasında bir tabanca kılıfı, kılıfın içinde de Solara'nın nasıl kullanıldığını hiç bilmediği iki tabanca vardı. Bacağına sarılı kılıfta da bir bıçak göze çarpıyordu. Bıçağın kıvrımlı kenarı tehditkâr görünüyordu ama Solara bıçağı çekmeye çalışsa muhtemelen kendi atardamarını keserdi.

“Ben göz boyama diye buna derim,” dedi. Avuçları terlemeye başlamıştı.

“Bir şey olmayacak,” dedi Cassia hafifçe sırtına vurarak. “Yeter ki gülümseme. Hem de hiç. Ve mümkün olduğunca az konuş. Sana tank için ne fiyat söylerlerse sen onun yüzde altmışını teklif et. Daha yüksek fiyat söylersen kolay lokma olduğunu düşünürler. Daha azını ise hakaret kabul ederler.”

“Yüzde altmış,” diye tekrar etti Solara, karnına gerginlikten kramplar girerken. Kafasından hesap yapmayı hiç beceremezdi, özellikle de oranlar söz konusu olduğunda. Peki ya korsan kanunları ne olacaktı? Şu ana kadar korsanların kanunu olduğunu bile bilmiyordu. Onların kurallarına aykırı davranırsa ne olacaktı?

“Derin nefes al,” dedi Cassia.

Solara nefes nefese kaldığını fark etmemişti. “Tamam. Pardon.”

“Korsanların arasında bayılacak olursan uyanma zahmetine girme.”

Ah, harika. Bu bilgi çok işine yarayacaktı.

Derken banyo kapısının hızla açılmasıyla korsanlara dair tüm düşünceleri uçup gitti. İçeriye, kendisine en az iki

beden dar olan siyah kıyafetler içerisinde uzun, genç bir çocuk girdi. Kiraz kırmızısı saçları karman çormandı ve gözlerine sürme çekilmişti. Bir rock yıldızının bir sirk palyaçosuyla ilişkisi olsa ortaya böyle bir şey çıkardı herhâlde. Solara'nın onun Doran olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Dudaklarından bir soru çıkamadan Doran, "Pilotun ben olacağım," dedi.

"Sen mi?" dedi Solara güçlkle. "Hayatta olmaz. Bizi öldürtmek mi istiyorsun?"

"Beni öldürmezler," diye diretti Doran. "Fazla değerliyim."

"Ama ben değilim."

"Ben uzay mekiğinde bekleyeceğim. Her şey planladığımız gibi giderse beni hiç görmeyecekler."

"Peki, plan işlemezse?"

Doran elini kalçalarına götürdü. "Bak, ikimiz de biliyoruz ki sen uzay mekiğini uçuramazsın."

"Tabii ki uçurabilirim," diye karşı çıktı Solara. Tam olarak beceremediği, iniş kısmıydı.

"Pilot eğitimi dersinde kolumu kırdığın zamanki gibi mi?"

Solara ters ters bakmakla yetindi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Doran. "Şimdi tartışmayı bırak da gidelim."

Uzun adımlarla banyodan çıktı ve Solara'yı korkudan boğazına oturan yumruyla baş başa bıraktı.

"Bir şey olmayacak," diye tekrarladı Cassia. Ama bu sefer gözlerini kaçırmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Solara korsan bulmanın rahatsız edici derecede kolay olduğunu gördü. Doran’la birlikte Banshee ile aralarına bir saatlik mesafe koyduktan sonra pervaneleri durdurmuş ve şifreli bir radyo frekansından uzay mekiğinin koordinatlarını, Solara’nın ismi ve yakıt tankı talebiyle birlikte yayınlamışlardı. Kaptanın talimatlarına göre korsanlar Solara’yı bulacaktı. Şimdi tek yapması gereken kalbi göğüs kafesinden dışarı fırlamadan bu bekleme sürecini atlatmaktı.

“Doğru sinyali kullandığına emin misin?” diye sordu, Doran’m kolunun üzerinden uzay mekiğinin gösterge panelini kontrol ederek. Doran’ın saçlarından gelen keskin boya kokusu gözlerini sulandırınca geri çekilmek zorunda kaldı. “Şimdiye gelmiş olmaları gerekirdi.”

“Onlar hırsız, doktor değil,” dedi Doran. “Canları istediği zaman gelirler.”

Solara ellerini pantolonuna sildi. “Çok biliyorsun.”

Kavga çıkartmak için atılan yemi yutmak yerine dönüp ona bakan Doran’ın yüzünde panikten eser yoktu ve bu hiç adil değildi. “Sakin ol. Sorun çıkmayacak,” dedi.

“Biliyorum.”

“O zaman neden ellerin titriyor?”

Solara ellerine bakınca Doran’ın haklı olduğunu gördü.

“Bundan bir yudum al,” diyen Doran ceketinin içine uzandı ve bir matara çıkardı. “Kaptan bunun seni biraz rahatlatacağını söyledi.”

Solara matarayı kaldırıp ağzını alev gibi yakan sıvıyla doldurdu. Tadı onu neredeyse öğürtecekti. Öksürüp göğsüne vurdu. “Teşekkürler,” dedi hırıltıyla. “Eğer beni köşeye sıkıştıran olursa üzerlerine üflerim.”

“Daha iyi hissediyor musun?”

“*Daha iyi* derken kusacak gibi demek istiyorsan, evet.”

Doran derin bir nefes verdi ve Solara’nın bileğine doğru uzandı. “Elini ver.”

“Ne için?” dedi Solara onu temkinli bir şekilde süzerken.

“Rahatlamana yardımcı olabilmem için. Eğer bu insanlarla pazarlık ederken ellerin titrerse bittiğimizizin resmidir.”

“Nasıl yardımcı olacaksın.”

“Versene şu elini,” diye çıkıştı Doran. “Neden seninle her şey bu kadar zor?”

Solara homurdana homurdana, boşta olan elini ona doğru uzattı; bir parmağını özellikle daha çok uzatmayı ihmal etmedi. Doran’ın ne yapacağını bilmesine de başparmaklarıyla

avucuna hafifçe masaj yapmasını beklemiyordu. Hazırlıksız yakalandığı için birden doğruldu.

Doran fark etmiş gibi görünmüyordu. Avucunu dairesel hareketlerle ovarken sadece Solara'nın eline bakıyor, uzun süre yumruklarını sıkmasından dolayı gerilen kaslarını rahatlatıyordu. "Bunu annem ben küçükken yapardı," dedi. "Kâbus gördüğüm zamanlarda beni sakinleştirirdi."

Solara ne söyleyeceğini bilemiyordu. Doran elini tutuyordu. Bu, hangi paralel gezegende mümkün olabilirdi? Daha da tuhafı, Solara bu histen nefret etmemişti. Aslında harika bir histi. Bu sıcak dokunuşa tüm bedeni tepki veriyor ve onu rahatlatıyordu; o kadar ki neredeyse matarayı düşürecekti.

"Bazen sadece annem bunu yapsın diye kâbus gördüğümü söyledim," diye devam etti Doran. "Sanırım yalan söylediğimi anladı çünkü artık yapmamaya başladı."

"Annenle yakın mısınız?" diye sordu Solara. "Babanla olduğunuz gibi?"

Başparmakları bir an için durakladı. "Hayır."

"Sana el masajı yapmayı bıraktığı için mi?"

"Gittiği için. Yaklaşık sekiz yıl önce, babamdan boşandıktan sonra."

"Ah," dedi Solara yanakları kızarıırken. El masajı hakkında şaka yapmıştı ama şimdi o şakayı yapmamış olmayı diliyordu. "Gitti derken, temelli mi gitti?"

Doran başıyla onayladı.

"Neden? Nereye gitti?"

“Emin değilim,” dedi Doran. “Ama sanırım annem ile babam aynı gezegende yaşayamayacak kadar çok nefret ediyorlar birbirlerinden. Eskiden birlikte çalışıyorlardı. Bu şekilde tanışmışlar. Annem, Spaulding Yakıt Çipleri’ni icat eden bilim insanıymış. Bu sayede çok para kazanmışlar ama ayrıldıktan sonra birbirlerini görmeye bile tahammülleri kalmamış ve babam onu şirketten atmış. Sonra da...” derken sözlerini yarıda bıraktı. “Sanırım etrafında ona babamı hatırlatan hiçbir şeyin olmamasını istedi ve gitti.”

“Ondan hiç haber alıyor musun?”

“Bazen.” Doran başparmaklarını bileğinin iç kısmına getirerek buradaki küçük kemikleri hafifçe ovmaya başladı. Yumuşayan ses tonu Solara’nın kalbine dokundu. “Doğum günlerinde ve bayramlarda. Ama artık konuşacak pek bir şeyimiz kalmadı.”

“Üzüldüm,” dedi Solara. Gerçekten de üzölmüştü. Terk edilmenin ne demek olduğunu biliyordu. Ama onun annesinin aksine Doran’m annesinin gitmek için bir bahanesi yoktu. Annelik yapmak için gerekli kaynakları vardı ama isteği yoktu. Solara bunun insanı nasıl üzdüğünü hayal bile edemezdi. Şimdi Doran’a farklı bir gözle bakıyor, bakarken içine bir sıcaklık yayılıyordu. “Sanırım şimdi de ikinci gizli kulübün üyesi olduk. Benim annem de beni, ben küçükken terk etti. Babam da.”

Doran el masajını bırakıp matarayı işaret etti. Solara matarayı uzatınca büyük bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturup öksürdü. “Kendimize daha iyi kulüpler bulmamız lazım.”

“Katılıyorum,” dedi Solara. “Satranç olabilir.”

Doran kendi kendine küfredip Kristalinden bir yudum daha aldı. Sonra gözleri uzakta belli bir nokta üzerinde sabitlenirken ses tonu ciddileşti. “Panik falan yapma ama geldiler.”

Solara bakışlarını hızla onun baktığı yere çevirdi ve ciğerlerindeki tüm hava yavaşça boşaldı. Hayatında gördüğü en çirkin gemi müsveddesi onlara yaklaşıyordu; hareketlerinden bile kötülük akıyordu. En azından bir futbol sahası uzunluğunda ve iki katı genişliğinde olan gemi muhtemelen küçük bir kasabanın nüfusu kadar insan barındırıyordu, kim bilir belki hangarı bile vardı. Geminin gövdesinde göze çarpan yıpranmış metal yama, girdiği savaşların bir kanıtıydı ve dış cephesi boyunca yükselen toplar, darbe alabildikleri gibi saldırıda da bulunabileceklerini gösteriyordu.

Solara onunla görüşmeye bir uzay mekiğinin geleceğini düşünmüştü, tüm teşkilatın değil. Buna hazır değildi.

Diyafondan dijital bir ses patladı: “Ayarlarınızı nötr duruma alm ve gemiye biniş yapmaya hazırlanın.” Doran emirleri yerine getirdi ve uzay mekiği, geminin çekici halatına doğru atıldı. Devasa arka kapak açılınca kadar mesafeyi yavaşça kapattılar. Ejderhanın ağzı onları yaratığın midesine doğru çekiyordu sanki. Solara’nın dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı.

Doran elini tutup sıkı. “Bana bak,” dedi. Solara dinlemeyince yüzünü tutup çevirdi. “İniş yapmadan önce bunu neden yaptığını bilmek istiyorum. Arkadaş değiliz. Suç ortağı bile değiliz. Bana neden yardım ediyorsun?”

Solara ona bakarken bile göz ucuyla hangarı görebiliyordu; farklı farklı boylarda uzay araçlarıyla dolu, kocaman, karanlık bir yerdi. Kalbi küt küt atıyordu. Artık geri dönüş yoktu. “Nedenini biliyorsun,” dedi. “Eğer bir yakıt tankı bulamazsak öldük demektir.”

“Ama bunu benim için kullandın.”

“Ne olmuş?”

“Bir nedeni olmalı.”

Doran’ın hakkında bu kadar olumsuz düşündüğünü görünce kafasını salladı ama az önce onun hakkında öğrendikleri düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kendi annesine bile güvenemezken bir suçluya nasıl güvenecekti? “İşte bu konuda yanılıyorsun,” dedi Solara. “Çoğu insanın iyilik yapmak için bir sebebe ihtiyacı yoktur. Ben de o insanlardan biriyim. Biraz çabalarsan sen de olabilirsin.”

Bu onu etkilemiş gibi görünüyordu.

Diyafondan bir sonraki talimat yükselirken Solara’nın yüzünü bıraktı. “Yolcu Lara. Tüm silahları aracınızın içinde bırakın ve ellerinizi kaldırarak dışarı çıkın. Her türlü saldırı, öldürücü bir güçle karşılanacaktır.”

Titreyen parmaklarıyla silahlarını ve bıçağını yere bıraktı, sonra uzay mekiği devasa metal bölme içinde süzülüp yere konarken bir an durup derin bir nefes aldı. Bir sürtünme sesi kapağın kapandığını haber verdi. Ardından hangar sıcak oksijenle dolarken çıkan vınlama sesi geldi. Çıkmak güvenli hâle gelince bir elektrik zili duyuldu.

“Otuz dakika,” dedi Doran mekiğin kapısını açarken. “Sonra peşinden gelirim.”

Solara konuşabileceğini sanmıyordu, bu yüzden başıyla onaylayıp çelik zemine indi. Bölmenin ön kısmına doğru ilerledi. İki silahlı adam hava kilidine açılan metal kapının yanında nöbet tutuyordu. Solara onları korsana benzetememişti. Sokaktaki sıradan insanlar gibi görünüyorlardı. Sadece daha iyi beslendikleri belli oluyordu.

Kafa derisine ikinci bir çift göz çizilmiş olan kel bir adam yere çizilmiş daireyi göstererek, “Orada dur,” dedi.

Solara söyleneni yaptı ve başının üzerindeki ışık demeti, silahı var mı diye üzerini taradı. Tarama bitince mahkûmiyet işaretlerinin görüldüğünden emin olacak şekilde kolları kavuşturdu. İşe yaramıştı. Nöbetçilerin başlarını belli belirsiz sallamalarındaki saygıyı gördü. Mürekkebi bir kez olsun işe yaramıştı.

“Yakıt tankı, değil mi?” diye sordu birinci adam.

Solara başıyla onayladı.

“Elli bin yakıt çipi.”

Solara bunun yüzde altmışını aklından hesaplarken tekli düşünüyormuş gibi yaptı. Ellinin yarısı yirmi beş, ellinin yüzde onu da beş ederdi. Yani otuz mu oluyordu? Emin olmak için bunun üzerinde bir sayı söyledi. “Otuz beş.”

“Anlaştık,” dedi adam. “Ödemeyi içeride yapabilirsin. Sağdan ikinci oda. Parçayı pilotuna teslim edeceğim.” Bir düğmeye basarak hava kilidi odacığına açılan kapıyı açtı,

burası basıncı düzenleyen küçük bir bekleme bölgesiydi. Ama adam gemiye giden diğer kapıyı açmaya çalıştığında kapı yerinden oynamadı. “Lanet şey yine sıkışmış,” diye mırıldandı adam.

“Muhtemelen kapak sensöründen kaynaklanıyordur,” dedi Solara. Başka bir nöbetçinin kaşlarını çatarak ekipman paneline bakmakta olduğu kontrol odasını işaret etti. “Arkadaşına hangar ışıkları yanıp sönüyor mu diye sor.”

Kel adam ona şüpheyle baktı ama dediğini yaptı. Bir saniye sonra kulaklığına dokundu ve başıyla onayladı. “Hepsinin yandığını söylüyor.”

“O zaman sensörünüzün temizlenmesi gerekiyor,” dedi Solara. “Kolay iş.”

Adam alayla gülerek başını arkasındaki devasa kapağa doğru salladı. “Kapak sensörünün bu hava kilidiyle ne ilgisi var?”

“Bu bir güvenlik özelliği. Düşünün. Bu kapıların ikisi de...” Önlerini ve arkalarını gösterdi, “... hangarla aynı anda açık olsa ne olurdu?

Adam somurttu. “Hepimiz uzay tarafından yutulurduk.”

“Uzaya uçardınız,” diye düzeltti Solara. “Bu nedenle gemi hangarın kapalı olduğunu düşünmüyorsa iç kapıyı açmanıza izin vermez.” Hava kilidi odacığından çıkıp kapağa doğru yürümeye başladı ve adama takip etmesini işaret etti. “Ve eğer sensörünüz kirliyse...”

“Yanlışı mesaj mı gönderir?” diye sordu nöbetçi.

“Aynen.” Hangarın diğer ucundaki camlı sensöre ulaşınca cihazın yağlı bir kir tabakasıyla kaplı olduğunu gördü. Hazneyi tuniğiyle silerek temizledi ve tekrar ayağa kalkıp nöbetçiye gösterdi.

“Bu kadar mı?” diye sordu adam.

“Eh, bakalım işe yaramış mı.”

Hava kilidine döndüklerinde iç kapı sorunsuz bir şekilde açıldı.

“Gördünüz mü? Kolay iş,” dedi Solara biraz böbürlenerek.

Adam teşekkür etmek yerine onu çözemediği bir bulmacaymış gibi süzdü. Sonra işaret parmağını kaldırdı ve arkasını dönüp sessizce bir arama yaptı. Tekrar ona baktığında, “Demarkus seni masasına davet ediyor,” dedi.

Solara’nın gururlu gülümsemesi kayboldu. Demarkus’la muhatap olmak istemiyordu. Ayrıca kimse ona korsanlarla yemek yeme protokolünden bahsetmemişti. Yanlış çatalı kullanıp bir savaş başlatabilirdi. “Teklif için teşekkürler,” dedi. “Ama ben... şey... uzun yola çıkacağım ve kaptanımın bu parçaya ihtiyacı var.” Pot kırdığını hemen anladı. “Şefimiz,” diye tekrarladı adam, beş yaşında çocukla konuşuyormuş gibi, “seni masasına davet ediyor. Kardeşliğin dışındaki çok az kişiye bahsedilen bir onurdur bu.” Başka bir şey söylemedi ama Solara’nın seçme şansı olmadığı ses tonundan anlaşılıyordu. “Elbette,” dedi Solara sağ kulağına hafifçe vurarak. “Affedersiniz. Geçen yıl bir kafes dövüşünde işitme yetimin bir kısmını kaybettim. Şefinizle yemek yemeyi çok isterim.”

Muhafız onu içeri alıp geminin merkezindeki ana salona kadar koridoru takip etmesi talimatını verdi. Pas ve metal kokusu yerini kızarmış et ve ekmek kokusuna bırakmaya başladığında yaklaştığını anladı. Karnı, bağıra çağıra konuşan insanların seslerini bastıracak kadar yüksek sesle guruldayınca bir elini karnına götürerek sesi susturmaya çalıştı. Burada herhangi bir zayıflık, hatta açlık belirtisi bile göstermezdi. Ama zaten ana salona ulaştığında iştahı, sonbahar yaprağı gibi ufalanıp yok oldu.

Geminin göbeğinde çılgınlık hâkimdi.

Alanı kaplayan düzinelerce uzun masanın etrafındaki sıralar, açık seçik konuşan mürettebat üyeleriyle dolup taşmıştı. Alkolle ağırlaşan kahkahaları, odanın merkezine kurulmuş, çıplak elle yumruk dövüşü yapılan sahneden gelen haykırıslara karışıyordu. Boksörlerden biri ringin görünmez halatlarına biraz fazla yaklaşıncı bir elektrik akımı onu rakibinin yumruğuna geri gönderdi. Dövüşçünün başı geriye savruldu ve adam birbirine karışan tezahürat ve homurtuların arasında yere düştü. Kalabalıkta para değiş tokuşları yapıldı ve kazananlar, ganimetlerini harcamak için randevu kabinlerine koştular.

Solara korsanların işte *böyle* olduğunu düşünmüştü.

Bir başka silahlı muhafız, bu kez köprücük kemiklerinin üzerinde hançer dövmeleri olan kaslı bir kadın yaklaşıp, "Lara?" dedi.

Solara çenesini kaldırdı. "Evet."

"Bu taraftan," dedi kadın kalabalığa doğru yönelerek.

Solara, Doran'ın öğrettiği gibi nefes alış verişlerini yavaşlatmak için elinden geleni yapıp kadının ensesine odaklanarak peşine takıldı. Boks ringinin karşısında özel bir masa vardı. Masadaki dört kişi, uzun kaburga kemiklerinden kopardıkları et parçalarını yiyordu. Solara liderlerinin kim olduğunu hemen anladı.

Zor olmamıştı.

Tuniğinin üzerindeki kan kırmızısı kuşak kadar net bir otoriteye sahipti. Etrafındakiler kafalarını eğerek saygılarını gösteriyorlardı. Adamın odadaki herkese yukarıdan baktığı düşünülürse bu pek zor olmasa gerekti. Demarkus dağ gibi bir adamdı. Domuz budu büyüklüğündeki ellerini masaya koymuş kalabalığı inceliyordu. Bakışlarından okunan zekâ, adamın sadece kas gücünden ibaret olmadığını gösteriyordu. Kestane rengindeki uzun, dalgalı saçlarla çevrili yüzü bir zamanlar muhtemelen yakışıklıydı. Ama şimdi cildi yaralar ve şişliklerle lekelenmiş, güneş yüzünden kösele gibi olmuş ve yaşını tahmin etmeyi imkânsız kılacak bir biçimde kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Kara gözleri Solara'nın üzerinde durdu ve biraz genişledikten sonra ilgiyle parladı.

"Lara!" diye seslendi oturduğu yerden kalkarak. Eliyle bir kesme işareti yapınca masadaki herkes tek kelime etmeden gitti. Sonra aynı eliyle yanındaki yeri işaret etti ve şaşırtıcı derecede sıcak bir şekilde gülümsedi.

Solara onu hafife almaması gerektiğini biliyordu. Otururken dudaklarını düz bir çizgi hâlinde tuttu. "Teşekkür ederim," dedi. "Masanızı paylaşmaktan şeref duyuyorum."

“O şeref bana ait,” diyen adam yerine otururken Solara’nın mahkûmiyet dövmelerini inceledi. Tıpkı muhafızlar gibi bir kaşını beğeniyle kaldırdı. “Büyük ölçekli hırsızlık ve komplo. Bu genç yaşta!”

Solara bir parça ekmek kopararak, “Bir şey istedim mi alırım,” dedi.

“Hepimiz öyle değil miyiz?”

“Öyle,” dedi Solara. “Kimlerin arasında olduğumu unutmuşum.”

Adam bir süre sessizce baktı. “Ne çaldın?”

“Hızlı tren parçaları,” dedi Solara, gerçeği saklamak için herhangi bir sebep görmeyerek. “Karaborsada satmak için.”

“Makine eğitimin var o zaman?”

Solara başıyla onayladı. “O işi yapıyorum.”

“İşe yarayan bir beceri,” dedi adam gülerek. “Hava kili-dinin kapısını tamir ettiğini duydum. Haftalardır o kapıyla uğraşıyoruz.”

“Kolay işti.”

“Belli ki sen de bir savaşçısın,” diyen adam, işaret parmağını Solara’nın elmacık kemiğinde gezdirdi. “Seni kim kışkırttı, minik kuş?”

Solara geri çekilip onunla göz göze geldi. “İznim olmadan yüzüme dokunan adamın teki.”

Demarkus’un koyuverdiği şiddetli kahkaha, eğer suçlularla dolu bir gemide mahsur kalmış olmasa Solara’nın kalbini ısıtırdı. “İçindeki ateşi sevdim,” dedi. “Askıntılık etmemden korkmana gerek yok. Gemide bana seve seve izin

veren bir dolu kadın var.” Bıçağını bir parça ete mızrak gibi geçirdi ve kaldırıp gösterdi. “Şunu bil ki ben himayemdekilere göz kulak olurum. Bol bol yemek, ganimetlerden adil bir pay, özel bir yatak. Eğer bana sadakat yemini edersen beş yıl içinde kendi ekibinin lideri olabilirsin.”

“Mürettebata katılmak için gelmedim,” dedi Solara ona.

“Anlaşmayı daha cazip hâle getirirsem?”

“Fark etmez.”

“Giriş ikramiyesi?”

Solara başını salladı.

“Ama tamirciye ihtiyacım var,” dedi adam. “Söyleyeceğim hiçbir şey seni ikna edemez mi?”

“Teklifiniz beni gururlandırdı ama ben olduğum yerde mutluyum.”

“Yazık,” diyen adam bir ısırık alıp, “benim kaybım,” diye mırıldandı.

Bir süre sessizlik içinde yemeklerini yediler, sonra iki genç adam masaya yaklaşp Demarkus’tan aralarındaki mülke ilişkin bir anlaşmazlığı çözmesini istediler. İkili, ölen oda arkadaşlarının lazer silahını bırakmak için her ikisine de söz verdiğini ama yazılı bir vasiyette bulunmadığını söyledi. Masaya birer madeni para bıraktılar ve şeflerinden bir meydan okuma ilan etmesini istediler; artık bu ne demekse.

Demarkus eğilip Solara’nın kulağına, “Sen ne düşünüyorsun, minik kuş?” diye fısıldadı. “Sen şef olsaydın ne karar verirdin?”

Solara, Demarkus'un yaklaşmasıyla omuzlarının kasıldığını göstermemeye çalışarak adamları inceliyormuş gibi yaptı. "Silahı alıp cephaneliğime koyardım," dedi. "Veya satıp parayı tüm mürettebat için kullanırdım."

Adam cık cıkladı. "Tam bir Güneş Ligi siyasetçisi gibi konuştun. Daha fazla hayal gücünün olduğunu sanmıştım."

"Nasıl karar vereceksiniz?" diye sordu Solara.

"Bu vaka için yasalarımız açık. Benim seçeceğim bir dövüşte silah için yarışacaksınız." Demarkus adamlara dönüp, "Yer çekimsiz odada uzun sopalarla," dedi. "Bilincini kaybetmeyen kazanır."

Adamlar başlarını eğdi ve ikisi de masanın üzerine birer madeni para daha bırakıp geri çekildiler.

Demarkus, Solara'ya, "Korsan kanunlarını pek bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hem de hiç," diye karşılık verdi Solara.

"Grupların değil bireylerin gücüne üstünlük tanır. Böylece en güçlü olan zirveye tırmanırken en zayıf olan yok olur. Güneş Ligi'nden farkımız da bu. Biz de düzeni koruyoruz ama gücümüz pahasına değil. Eski şefim gücünü kaybettiği zaman kontrolü ele almak için ona meydan okudum. Kendisi şimdi mutfakta çalışıyor ve bu çeyrek düzlemde Kardeşliği ben yönetiyorum."

"Sadece bu çeyrek düzlemde mi?" diye sordu Solara. "Peki ya diğerleri?"

"Hepsinin kendi şefi var. Şefler olarak kendi bölgemizde kalıyoruz. Bu, işlerin medeni bir şekilde yürütmesini sağlıyor."

“Medeni,” diye tekrarladı Solara. “Korsanlar için sıkıcı bir şey olsa gerek.”

“Belki öyle ama en azından bizim adalet sistemimiz anlamlı. Aynı şeyi Güneş Ligi için söyleyebilir misin?” Bir parmağını Solara’nın dövme parmaklarında gezdirdi. “İşaretlerin bizim için bir şeref nişanıdır çünkü kendi kurallarını kendin koymaktan korkmadığını gösterir. Burada iyi iş çıkarırsın, birçok insanın hayatında göremeyeceği zenginliklere kavuşursun.”

Onu cesaretlendirmek istemeyen Solara sessiz kaldı.

Demarkus ensesine uzandı ve tuniğinin altına gizlenmiş altın bir gerdanlığı açtı. Solara el işçiliğini görebilsin diye, dövülüp parlatılmış kolyeyi masanın üzerine bıraktı. Solara hayatında hiç gerçek altın görmemişti, en azından bu kadar yakından görmemişti. Parmak uçları altına dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

“Çekinme,” dedi adam. “Isırmaz.”

Solara metale kazınmış Latince yazıları fark etti. “Burada ne yazıyor?”

“En kadim öğretilerimizden biri.”

Elbette öyleydi. Bir grup suçluya göre çok fazla kanunları vardı.

“Kolyeyi dene istersen,” dedi adam. Başını sallayarak cesaret veriyordu.

“Hayır, gerek yok,” dedi Solara. Sebebini tam olarak bilemiyordu ama yine de bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordu. “Mürettebata katılmak için gelmediğimi söylerken ciddi dim...”

“Pazarlık için geldin o zaman,” diye araya girdi adam. “Eğer kolyeyi takar ve bana seni o kolyeyle görme zevkini bahsedersen, kolyeyi çıkarmanı istemeyeceğim.”

Solara ona göz ucuyla baktı. “Benim mi olacak yani?”

“Ömrün boyunca.”

Bir yanı teklifi reddetmesini haykırıyor, çok daha büyük bir yanı ise bu kolyeyle kaç yıllık yiyecek alabileceğini hesaplıyordu. Başparmağıyla sıcak metale dokundu, itiraf etmek istemediği kadar büyülenmişti. Bu kolyeyle yeni, rahat bir hayata başlayabilirdi.

“Tamam,” deyip altını alıp boynuna götürdü.

Kolyeyi takmasıyla birlikte Demarkus’un yüzüne yerleşen kurnaz gülümseme Solara’nın kolundaki tüyleri diken diken etti. İşte o zaman adamın boynundaki tıpatıp aynı olan ikinci gerdanlığı fark etti.

“Kolye yakıştı, minik kuş,” dedi adam, dişlerini göstere göstere gülerek. “Ailene hoş geldin.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yirmi dokuz dakika, otuz yedi saniye.
Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Doran uzanıp hangarda Solara'ya bakındı ama hangardaki tek hayat emaresi, yirmi dakika önce yakıt tankını getirmiş olan korsandı. Adam keldi ve tepesinde ikinci bir çift göz dövmesi vardı. Kendisi şu anda metal kapıya yaslanmış vaziyette sentetik purosunu içmekteydi. Kol kaslarının hacmi kafasından büyüktü.

Doran oturduğu yerde kıpırdandı. Belki beş dakika daha beklemeliydi.

Ama sonra Solara'nın titreyen elini hatırladı ve zaten gereğinden fazla beklemiş olduğunu anladı. Eğer o, korsanlarla pazarlık edecek kadar cesur olabiliyorsa Doran da en azından gidip onu kontrol edebilirdi. Birkaç derin nefes

aldıktan sonra uzay mekiğinden çıkıp Dörtgöz lakabını tak-
tığını muhafıza yaklaştı.

“İade almıyoruz,” dedi Dörtgöz. Purosududaklarının
arasında gidip gelmişti.

Doran ellerini ceplerine sokup yalandan esnedi. “Lara
için geldim. Gideli yarım saat oldu.”

Adam kafasını salladı. “Şefle yemekte. Senin...”

Geminin içinden gelen gürültülü bir tezahürat sözünü
kesti. Gürültü öyle yüksekti ki botlarının altındaki metal
zemin titremişti. Dörtgöz kulaklığına dokunup görünürde
olmayan birileriyle konuştu, sonra dudakları kıvrılarak bir
gülümsemeye dönüştü; neredeyse purosunu düşürecekti.

“Vay anasını,” dedi adam kendi kendine. “Şef bir gelin
almış.”

“Şu anda mı?” diye sordu Doran. Şefin aşk hayatı umu-
runda bile değildi ama geminin içine girmek için bir fırsat
yakaladığını hissetmişti. “O zaman gidip adamcağızı kutla-
yalım!” Ağzına götürdüğü elinin ardından, “Mars’taki bü-
tün madenleri verseler parmağıma o yüzüğü takmam,” diye
ekledi.

“Al benden de o kadar, arkadaşım.”

Belli ki müzmin bekar olmaları, kardeşlik bağıyla bağ-
lanmalarına yetmişti. Dörtgöz silahını sırtından sallandırıp
kayan metal kapıyı açtı. Sonra bir kolunu Doran’ın boynu-
na doladı ve onu kutlamaların merkezine, geminin kalbin-
deki büyük salona götürdü. Doran, gördüğü yüzlerce insan
karşısında kalakaldı.

Yeni arkadaşını dirseğiyle dürtüp, “Şefiniz nerede?” diye bağırdı.

Dörtgöz, kafa denizinin üzerinde yükselen, salonun merkezindeki sahneyi gösterdi. Solara, burada kendisinden iki kat uzun bir devle birlikte duruyordu. Doran’ın ağzı açık kalmıştı. Hayatında bu kadar büyük bir insan görmemişti, geçen yaz katıldığı futbol kampında bile. Korsanların Demarkus’u şef yapmaları şaşırtıcı değildi. Demarkus bir adamı parmaklarının arasında ezebilirdi. Solara onun yanında çocuk gibi görünüyordu; kollarını sıkı sıkıya bedenine dolamış, fal taşı gibi açılmış gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Ama ikisi sahnede yalnızdı. Gelin neredeydi?

Masalarda elden ele bira kupaları dolaşmaya başladı ve Dörtgöz kendisine bir kupa kapıp bir tane de Doran’a uzattı. İkisi de birer yudum aldıktan sonra Dörtgöz kupasını sahneye doğru kaldırdı. “Bu seferki biraz genç ve zayıfmış. Aslında tipi değil,” dedi ve bir elini göğsüne götürüp kavun tartıyormuş gibi bir hareket yaptı. “Genelde daha dolgun hanımlardan hoşlanır, anlarsın ya.”

Birası soluk borusuna kaçınca Doran ciğerlerini kusarcasma öksürmeye başladı. Sahneyi bu kez dikkatle inceleyince Demarkus’un Solara’yı fuarda kazandığı bir ödül gibi sergilediğini fark etti. Solara boynundaki altın kolyeye dokundu. Yarım saat önce o kolye kesinlikle boynunda değildi. Ama yaşlı gözlerinde bu birlikteliği isteyerek seçtiğini düşündürecek hiçbir şey yoktu.

“O benim arkadaşım!” diye bağırdı Doran.

Dörtgöz güldü. “Artık değil.”

“Ama onu tanırım,” dedi. “Böyle bir şeye asla razı olmaz.”

Kalabalığın şamatası etrafındaki birkaç adamın onu duyabileceği kadar dinmişti. İçlerinden biri kaşını bir uyarı ifadesiyle kaldırıp, “Kız onun nişanını taşıyor. Kolyeyi kendi özgür iradesiyle tanıkların önünde taktı,” dedi.

“Nişan mı?” diye sordu Doran. “Sizin için evlenmek bu kadar kolay mı? Kolyeyi takarken muhtemelen ne yaptığını bile bilmiyordur.”

Adam omuz silkti. “Kanunumuzu bilmemek savunma olamaz. Evlendiler.”

“Tamam, evlenmiş olsunlar,” dedi Doran. “Peki, bunu nasıl geri alıyoruz?”

Bu soru yakındaki bir başka grubun dikkatini çekti, konuşmayı bırakıp dinlemeye başlamışlardı. Dörtgöz, Doran’ın yüzünü dikkatle inceledikten sonra, “Evlilik bağını bozmanın tek bir yolu vardır,” dedi.

“Nedir?” diye sordu Doran.

“İçimizden biri gelin için Demarkus’a meydan okuyabilir.” Dörtgöz yoldaşlarına baktı ve havlar gibi bir kahkaha attı. “Ama kim bunu yapacak kadar aptal olabilir ki?”

Onun kahkahasına diğerleri de katılırken Doran kalabalığın arasından, birkaç santim ufalmış gibi görünen Solara’ya baktı. Teni badem sütü rengini almış, yüzündeki morluklarla tezat oluşturmuştu. Biraz sonra gözleri Doran’ın kollarıyla buluştu ve koca dünyadaki tek arkadaşını bulmuş kayıp bir

ruh gibi rahatlayarak genişledi. Güçlü olduğunu göstermek istercesine başını kaldırdı ama gözleri yaşlarla titredi. Sonra gururlu çenesi de titremeye başladı.

Doran'ın göğüs kemiğinin arkasında bir şeyler parçalandı.

Ses tellerinin kontrolünü kaybetti ve kendini, "Ben yapacağım," derken duydu.

İki kalp atışı boyunca her yere sessizlik çöktü.

Doran daha yüksek sesle, "Ona meydan okuyorum," diye tekrar etti.

Korsanlar şeflerinin mutlu bir yuva kurmasından ziyade eğlenceli bir gece istiyor olmalıydılar çünkü yakınlardan tezahüratlarla birlikte, "Meydan okuma! Biri gelin için meydan okuyor!" sesleri yükseldi.

Dörtgöz, Doran'm sırtına sertçe vurup onu öne doğru bir adım tökezletti. "Bacaklarının arasındaki ikizler titanyumdan herhâlde, arkadaşım. Adın ne?"

Doran bu cevabı uzay mekiğinde çalışmıştı ama dilinin çözülmesi için birkaç deneme yapması gerekti. "Daro," dedi. "Kızıl Daro."

Dörtgöz, Doran'ın elini kaldırdı ve sahneye doğru, "Kızıl Daro kız için dövüşmek üzere resmen meydan okuyor!" diye haykırdı.

"Bir dakika. Dövüş mü?" Doran'ın yüzünden tüm kanı çekildi. O, meydan okumanın atletizm yarışlarıyla ilgili olacağını varsaymıştı. Hedefe atış yapma ya da belki koşu. Daha önce hiç dövüşmemişti, tabii futbol sayılmazsa. "Başka bir şey yapamaz mıyız?"

Ama artık çok geçti. Dörtgöz onu çekiştire çekiştire kalabalığın arasından geçirdi. O geçerken sert eller sırtını yumrukluyor, göremediği adamlar “Aferin, oğlum!” ve “Geber, manyak herif!” diye haykırıyordu.

Yürürken bir yerden sonra bacakları uyuşan Doran, platforma çıkan merdivenleri tırmanırken kendisini ahşap bir kukla gibi hissediyordu. Ayakları onu neyin beklediğini anlamış olmalıydılar çünkü döşeme tahtalarına yapışıp Doran’ı sahnede ilerlemek için tuhaf hareketler yapmaya zorluyorlardı. Sonunda bir filin yaşayabileceği kadar büyük bir çift botun önüne gelince durdu.

Doran başını kaldırıp –sonra biraz daha kaldırıp– Demarkus’un gözlerine bakınca kısa süre önce tuvalete gitmiş olduğuna şükretti. Çünkü bağırsaklarının bir kısmı pes etmiş, daha dövüş başlamadan teslim olmuştu.

Demarkus onu baştan aşağı süzmeyi bitirdiğinde, ki bu uzun sürmemişti, Doran ona harika bir düğün hediyesi vermiş gibi sevinçle gülümsedi. “Bana meydan okuyan bu mu?” diye sordu sırtarak.

“Kızıl Daro, şef,” dedi Dörtgöz. Adamın kolu hâlâ Doran’ın omuzlarına sarılıydı. “Kızın pilotu.”

“Ve sevgilisi,” diye ekledi Demarkus.

“Hayır.” Doran’ın sesindeki kesinlik kendisini bile şaşırtmıştı. Solara’ya baktı ve “Arkadaşı,” dedi. Kendini böyle tanımlamak garibine gitmişti ama iki küsur metrelik şefle dövüş onu arkadaş mertebesine yükseltirdi herhâlde.

Demarkus çenesini kaşıdı. “Kaç yaşındasın, çocuk?”

“Yeterli yaştayım. On sekiz.”

Korsan ellerini birleştirip Doran’ı gururlu bir baba gibi inceledi. “Bin adama hükmediyorum. Senden üç kat daha güçlü, tecrübeli savaşçılara. Buna rağmen birisi bana en son meydan okuyalı ne kadar zaman oldu, biliyor musun?”

Doran kafasını salladı.

“Beş yıl.”

Çünkü adamların akıllı, dedi içinden Doran.

“Sende akıldan çok yürek var,” dedi Demarkus. “Buna saygı duyuyorum. Geleneksel olarak silahları meydan okunan taraf seçer ama ben bu kararı sana bırakıyorum.”

Doran bakışlarını tercüme için Dörtgöz’e çevirdi.

“Avantajı sana bırakıyor,” diye fısıldadı Dörtgöz. “Silah tercihin nedir? Tabanca? Değnek? Sopa?” Cevap gelmeyince ekledi: “Uzun bıçak? Mızrak? Tüfek?”

“Hiçbiri,” diye fısıldadı Doran.

“Adamın dibi!” dedi Dörtgöz, saygıyla başını sallayarak. Aşağıdaki kalabalığa, “Sadece yumruklarla!” diye seslenince koro hâlinde tezahüratlar yükseldi.

Demarkus etli ellerinden birini Doran’ın omzuna koyup onu dişlerini zangırdatabilecek kadar hızla salladı. “Harika seçim. Gerçek adamlar böyle dövüşür.” Başını eğip, “Karakterini sevdim, çocuk. Seni öldürmemeye çalışacağım,” diye mırıldandı.

Eğer bunu Doran’ı rahatlatmak için söylediyse işe yaramamıştı.

Demarkus boks ringine gidince Doran ile Solara baş başa kaldılar. Solara hızla atılıp Doran'ı kollarından tuttu. Tırnakları tişörtünden geçip etine batıyor ama Doran bunu hissetmiyordu bile. Az sonra *gerçek* acıyı tadacaktı.

"Delirdin mi?" diye haykırdı Solara. "Seni öldürecek!"

Doran'ın beynindeki kablolar karışmış olmalıydı çünkü gülmeye başladı. "En azından kasten öldürmeyecek."

"Dövüşten çekil. Buradan çıkmanın başka bir yolunu bulurum."

Doran o zaman kendine gelip gözlerini onun gözlerine, cildindeki morluklara değil, bal rengi irislerinin yeşile karıştığı renk halkalarına dikti. "Kaçmayı başarsan bile," dedi, "ki bu küçük bir olasılık, bu gece... düğün gecende kaçamayacaksın. Bu adam için evliliğin şaka olduğunu mu sanıyorsun? Senden... biliyorsun ya..." Bir an için Doran'm bakışları soldu. "Şey yapmanı bekleyecek."

Solara'nın gözlerinde şimşekler çaktı. "Kendimi savunabilirim, çok sağ ol. Zaten durum öyle değil. Beni motor dairesine istiyor, yatak odasına değil. Burada kalayım diye evlendi benimle."

"Bu pek bir şey değiştirmiyor," dedi Doran. "Etrafına baksana. Kendini güvende hissediyor musun?"

"Bir yolunu bu..."

"Kahretsin, Solara. Eğer bunu yapmazsam sonsuza kadar burada mahsur kalabilirsin. Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır."

“O zaman bırak da onunla dövüşeyim,” dedi ve Solara’nın itirazlarına tekrar başlamasına fırsat vermeden ellerinden sıyrıldı. “Bu adama karşı bir şansım olmadığını biliyorum. Ama buradan öylece gidip seni bırakamam.” Şakağından aşağı akan ter damlasını tişörtünün koluna sildi. “İstersem benim de iyi bir insan olabileceğimi söylemiştin, o yüzden beni vazgeçirmeye çalışma. Zaten altıma yapmak üzereyim, sen de hiç yardımcı olmuyorsun.”

Solara alt dudağını ısırıldı. Tam karşı çıkmak üzereymiş gibi görünürken, “Onun ebatlarındaki adamlar yavaş olur. Yüzünü koru, ayaklarını hızlandır. Yumuşak yerlerine vur; göbeğine, böbreklerine, boğazına... Ama yüzüne vurma yoksa elini kırarsın. Onu bayıltamazsın ama belki iyice yorup yere düşürebilirsin. O zaman o ayağa kalkamadan kafasını tekmele. Kirli dövüşmekten çekinme.”

Doran duyduklarını sindirmeye çalışırken başıyla onayladı. Dövüşü kazanmak bu stratejiyle neredeyse mümkün görünüyordu. En azından Doran arkasını dönüp ringdeki Demarkus’un yanına giderken kendi kendine böyle söyledi.

Doran eşiği geçer geçmez arkasından bir zil sesi duyuldu. Görünmez halatlar onu içeri hapsetmişti. Demarkus uzun saçlarını atkuyruğu yaparken Dörtgöz ring dışında durmuş, kalabalığa “Şahitler, dinleyin!” diye haykırıyordu. Salon sessizleşince sözlerini sürdürdü. “Evliliğin bozulması için Kızıl Daro tarafından Demarkus Hahn’a resmen meydan okundu. Dövüş sadece yumruklarla yapılacak. Hiçbir darbe yasak değil. Ayakta kalan kazanır.” Şefini selamlayıp başını eğdi.

Demarkus parmaklarını esnetti ve başını yana eğip boyununu çıtlattı. Omuzlarıyla daireler çizdi ve başını sallayarak hazır olduğunu işaret etti. Doran da esnemesi gerektiğini düşünüyordu ama titreyen dizlerini sabit tutmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Rakibinin yüzündeki gülümseme gitmişti; Demarkus şu anda emin adımlarla, yumrukları havada, saldırıya hazır vaziyette ilerliyordu.

Doran, ilk darbeyi savuşturmak amacıyla ağırlığını parmak uçlarına verdi ama gözlerinin önünde bulanık bir el belirdi ve sol gözüne indi. Baş kırıbaç gibi geriye savrulunca dengesini kaybedip geriye yalpaladı. Sonra acı geldi. Daha gözünün etrafındaki zonklamayı tam olarak algılayamadan bir başka yumruk onu yere yıktı. Kıcının üzerine sertçe düşünce kuyruk sokumundan yukarı bir acı dalgası yükseldi.

Kalabalık kükreyerek kahkahalara boğuldu.

Bu da neydi böyle? Hani iri adamlar yavaş olurdu.

“Ayağa kalk,” diye çıkıştı Demarkus. Kaşlarını çatmış, ses tonu bir azarlama hâlini almıştı. “Seninle dalga geçiyorlar. Ayağa kalk!”

Doran dört ayak üzerinde doğrulup ayağa kalktı ama bu sadece yarım saniye sürdü. Sağdan çenesine inen bir yumrukla kendini yine döşemelerin üzerinde, gözlerinin önünde karıncalar dans ederken buldu. Bu kez Demarkus ona ayağa kalkmasını söyleme zahmetinde bulunmadı. Aşağı uzandı ve Doran’ı tişörtünden tutup, botlarının tabanları yere değene kadar kaldırdı.

Korsan ağzını Doran'ın kulağına bastırarak, "Haydi, çocuk. Sana yumuşak davranmaya devam edemem, yoksa adamlarımın saygısını kaybederim."

Böyle mi yumuşak davranıyordu?

"Karşılık ver," dedi Demarkus. "Senin de bana vurman gerekiyor."

Elini kıvrıp yumruk hâline getiren Doran homurdandı ve aşağıdan göbeğine doğru bir yumruk savurdu. Parmakları gevşek karın kaslarıyla buluşunca Demarkus geri çekilip ona, *Tüm gücün bu kadar mı?* dercesine, hayal kırıklığına uğramış gibi baktı.

"İçindeki ateş nerede?" diye sordu adam Doran'ı tişörtünden tutup sallayarak. Sonra bakışları arka plandaki bir şeye takıldı ve dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Lara'yı görebiliyorum. Senin için endişelenmiş gibi görünüyor."

Doran'ın karnında bir öfke kıvılcımı yandı. Korsanı göğsünden itti.

"Yetenekli bir kız," dedi Demarkus. "Buralarda nadir bulunan bir tür. Umarım onu fazla özlemezsin çünkü o buraya bayılacak. Yakında adını bile unuttur."

Doran düşünmeden Demarkus'un ağzına kafa attı, sonra adamı geriye doğru itip tam kasıklarının üzerine yumruk attı. Öfkesi kontrolü ele geçirip bütün bedenine yayıldı ve onu uyuşturdu. Adama tekrar tekrar, ulaşabildiği her yerden vurdu; ta ki dev bir yumruk onu yere yıkana kadar. Demarkus'ın çenesinden akan kanı ancak o zaman fark etti.

Yapmıştı. Doran ilk kez kan dökmüştü.

Demarkus tam olarak istediğini almış gibi gülümsüyordu, sonra dövüş başladı. Gerçek anlamıyla başladı. Doran yerden doğrulup devin üzerine doğru atıldı ve bir omzunu adamın karnına geçirdi. Demarkus yumruğunu Doran'ın sırtına çekiç gibi indirip onu kolaylıkla yere serdi. Doran karnı yere değer değmez yana yuvarlanınca midesine gelen tekmeden kaçmış oldu ama ardından gelen ve sağlam gözüne şimşek gibi inen yumruğu savuşturacak kadar hızlı değildi.

Bundan sonra Doran maçı eğilip kaçarak geçirdi. Gözlerini yakan ter, görüşünü bulandırırken şişmiş göz kapaklarının arasından saldırganına bakıyordu. Görüş açısı tamamen daralmıştı ve Demarkus da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü üst üste üç sol kroşe geldi. Doran ayağa kalktığı anda sadece bir sonraki darbeye hazırlanacak kadar vakit bulabildi: ağzına, burnuna ve karnına. Bedenin hiçbir parçası güvende değildi. Bir noktada kafasına öyle bir darbe aldı ki hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti.

Ve o hayat burada bitiyordu.

Bu stratejinin işe yaramayacağını anlamaya başlamıştı. Ne hızda ne de güçte rakibiyle boy ölçüşebiliyordu, o yüzden onu yormaya ve düşürmeye çalışmak, boşa zaman harcamak demekti. Dövüşü kazanmak için Demarkus'un en zayıf noktasını bulup bunu kullanması gerekiyordu. Doran adamın kibirli olduğunu biliyordu ama bunu nasıl avantaja dönüştürebilirdi?

Düşünmek üzere birkaç saniye kazanmak için bazı temel futbol taktiklerini uyguladı, ne yapacağına karar vermeye çalışırken sola gider gibi yapıp sağa yöneldi. Zihninin içinde Solara'nın tavsiyesi dönüp duruyordu. *Kirli dövüşmek-ten çekinme*. İçgüdülerini ona kilit noktanın bu olduğunu söylüyordu ama nasıl?

Doran çenesine inen bir başka yumrukla yere serildi ve yerde iki kez sekip sırtüstü kaldı. Adrenalinin etkisi geçmeye başlamış, yerini tüm bedenini yutan bir acı dalgasına bırakmıştı. Yüzü, fazla şişirilmiş bir balon gibi zonkluyor; ağzından sıcak kanlar akıyordu. Dilini dudaklarının üzerine götürdüğü zaman dili, orada olmaması gereken bir yarığa girdi. Bencil yanı bayılmayı, böylece artık acı duymamayı diliyordu.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Bayılabilirdi veya en azından bayılmış gibi yapabilirdi.

Ekstra yüksek bir inlemeyle yuvarlanıp dört ayak üzerinde doğruldu ve ileri geri sallandı, hatta etkiyi kuvvetlendirmek için öğürdü. Sert döşemelerden destek alıp doğruldu, sonra hemen yana doğru eğilip sendeleyerek kendini tekrar yere bıraktı. Yaklaşan ayak seslerini duyunca Demarkus'un botlarına gizlice baktı ve ayakların diğer yöne baktığını fark etti.

Canlanmanın tam vaktiydi.

Göbeğinin üzerinde Demarkus'a doğru birkaç santim süründü; adam kollarını havada savururken kendini öyle kaptırmıştı ki başka hiçbir şeyi fark edecek hâlde değildi.

Doran kafasını kaldırıp rakibinin açık bacaklarının birleştiği noktaya baktı ve Demarkus'un en zayıf noktasını savunmasız bırakmış olduğunu görünce sevindi.

Kibir, diye düşündü Doran, sırtarak.

Bir dirseği üzerinde doğrulurken diğer yumruğunu sıktı. Ringin dışından izleyen adamlardan birkaçı olanları fark etmeye başlamıştı. Parmaklarını ona doğru çılgınca sallıyor, şeflerini uyarmak için haykırıyorlardı. Doran bir saniye daha bekleyemeyeceğini biliyordu. Tüm gücünü toplayıp kolunu tam yukarı doğru savurdu ve düşmanının, bütün erkekleri zayıf yaratıklara çeviren o hassas yerine yumruk attı. Parmakları tatmin edici bir patlama sesiyle indi ve Demarkus anında, sanki görünmez bir el onu belinden ikiye ayırmış gibi iki büküm oldu. Devasa bedeni ağır ağır öne devrildi ve elektrikli halatlara yapıştı. Elektrik akımının uzun cızırtısının ardından yanık kıl kokusu geldi ve Demarkus kendini kurtarmak için mücadele ederken kaskatı kesildi. Acı onu sakarlaştırmıştı sanki çünkü kendini üç denemeden sonra kurtarabildi.

Doran ayağa fırlayıp Demarkus'u hızla geriye, halatlara doğru itti. Adam geri sektiğinde Doran onu tekrar itmek için hazır bekliyordu. Sonra bir kez daha itti. Voltaj her seferinde Demarkus'u biraz daha güçsüzleştiriyordu sanki; sonunda başı bir o yana bir bu yana savrulmaya, vücudu yalpalamaya başladı. Sonra Doran sıktığı yumruğunu kaldırıp Demarkus'a geçirince adam döşemeleri sallayan bir çatırtıyla yere yıkıldı.

Kalabalık sessizliğe gömülürken elektrikli halatlar kısa devre yaptı.

Doran güvenli bir mesafeden baktı, rakibinin yüzünü incelemek için yaklaştı. Gözleri kapalıydı; dudaklarının arasından yavaş, uzun nefesler alıyordu. Numara mı yapıyordu, yoksa gerçekten baygın mıydı, bilemiyordu; bu nedenle kemerini çıkarıp adamın ellerini arkadan bağladı. Ancak o zaman kalkıp kalabalığa baktı ve bir kolunu kaldırıp son ayakta kalanın kendisi olduğunu ilan etti.

Kimse tezahürat etmedi.

Bin tane korsan gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. Sonra dönüp şaşkınlık içinde birbirlerine bakmaya başladılar. Ellerini kısa bir an silahlarına götürdükten sonra kafalarını kaşımaya başladılar. Doran bu tepkilerinden ne yapacaklarını bilemediklerini anladı. Bir yabancının, hile yaparak galip gelen bir çocuğun zaferini mi onurlandırma-lydılar, yoksa liderlerinin intikamını mı almalıydılar?

Onların kararsızlığını Solara da fark etmiş olmalıydı çünkü kendine en yakın adamın kalçasından tabancasını kapıp etrafa sallamaya başladı. “Geri çekilin!” diye bağırdı kalabalığa. “Kurallarınıza göre hiçbir hamle yasak değildi. Pilotum meydan okudu ve kazandı. Kardeşlik kanunları gereği bizi serbest bırakmak zorundasınız.” Altın kolyesini Demarkus’un üzerine fırlatıp silahı Dörtgöz’e doğrulttu. “Sen! Silahını bırak ve buraya gel!”

Muhafız dediğini yaptı.

Solara tabancanın namlusunu adamın sırtına bastırarak, “Mürettebata yolumuzdan çekilmelerini söyle,” dedi. “Bizi hangara götüreceksin. Eğer biri bana veya pilotuma karşı bir hamle yaparsa göğsünde delik açarım.”

Dörtgöz tereddüt etti ama sonra ellerini kaldırdı ve etraftakilere gönülsüzce, yolu açmalarını söyledi. Etraftakiler krep üzerine sürülen reçel gibi büyük salonun kenarlarına doğru yayılıp yolu açtılar ama bunu yaparken gözlerini Solara’dan bir an bile ayırmadılar. Solara muhafızı dirseğiyle dürttü ve adam salonda ihtiyatla yürürken o da peşinden gitti. Doran da onu takip etti. Şişen gözleri neredeyse kapanmış, kalabalığı izlemesini imkânsız hâle getirmişti; o da gözlerini Dörtgöz’e dikti ve diğerlerini kontrol etme işini Solara’ya bıraktı.

Salonda ilerlerken Doran’ın kalbi küt küt atıyordu. Her sesle irkiliyor, her öksürük saldırı korkusunu tetikliyordu. Koridora ulaşana kadar geçen süre ona bin yıl gibi gelmişti. Koridora açılan eşiği geçtikleri zaman derin bir nefes verdi.

“Kapıları kapat,” dedi Solara ona. “Ve kilitleyebilirsen kilitle.”

Doran onun dediğini yaptı. Kilit yoktu, bu yüzden ceke-tini çıkarıp kapı kollarının etrafından dolayarak beceriksizce bir düğüm attı. Eğer mürettebat peşlerinden gelmeye karar verirse bu, onları durdurmasa da biraz yavaşlatabilirdi.

Hangara doğru koştular. Solara muhafıza kontrol odasında kalmasını ve onlar uzay mekiğine bindikten sonra kapağı açmasını emretti. Hangar tavanına monte edilmiş bir

kutuyu işaret etti. “Eğer bir sorun çıkarırsan hava pompanıza ateş etmeye başlarım. Anlaşıldı mı?”

Dörtgöz dişlerini sıkıp başıyla onayladı.

“Ayrıca kanunlarınıza uyduğumuzdan takip etmeniz için bir sebep yok.”

“Kimse peşinizden gelmeyecek,” dedi muhafız, sonra Solara’ya kötü kötü bakıp sözlerine açıklık getirdi: “Bugünlük.”

Bu, Doran için yeterliydi. Uzay mekiğine koşup yolcu kapısından içeri girdi. “Mekiği senin uçurman gerekecek,” dedi Solara’ya. Kendisi emniyet kemerini bile zar zor bağlayabilmişti. “Diğer kolumu da kırmamaya çalış.”

Solara pilot koltuğuna oturup motoru çalıştırdı. “Sana söylemiştim. Gayet güzel uçurabilirim.”

“Peki ya iniş?”

Solara kalkış yaparken, “Şşş,” diyerek onu susturdu. “Her şeyin bir sırası var.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Solara uzay mekiğini Banshee'nin yanaşma limanına dikkatle yaklaştırırken nefesini tuttu. Manyetik çekici kablolarını gönderme işlevini gören düğmeye özlemle baktı. Uzay mekiğini konumlandırmak için bu kabloları kullanabilmeyi dilerdi. Ama Doran inişi Solara'nın kendi başına yapması konusunda ısrar etmişti. *Yapabilirsin, demişti. Eğer bir salon dolusu korsana silah doğrultabiliyorsan iki kişilik bir hava aracını da indirebilirsin.*

Solara direksiyonu kavrayıp, "Böyle nasıl?" diye sordu.

Doran yan camdan dışarı baktı. "Güzel. Şimdi sağ pervaneye hafifçe dokun da biraz dönelim."

Solara onun dediğini yaptı. Uzay mekiği dönüp doğru açığı buldu ve gemiye yaklaştı. Çok yavaş geçen birkaç saniye sonra uzay mekiği, Solara ve Doran'ı oturdukları yerde sallayan hafif bir sarsıntıyla yerine oturdu. Solara'nın

dudaklarında kendiliğinden bir gülümseme belirdi. Birinin kemiklerini kırmadan ilk inişini yapmıştı.

“Başardım!”

“Ben demiştim,” diye böbürlendi Doran emniyet kemerini çözerken. Yan kapıyı açıp yakıt tankına işaret etti. “Bunu içeride kutlayalım. Sabaha varmadan korsanlardan birkaç güneş sistemi uzaklaşmak istiyorum.”

“İyi plan,” dedi Solara. Bu akşam bir arı kovanına çomak sokmuşlardı ve Sürgün Kardeşler öyle bağışlayıcı bir gruba benzemiyordu. Yine de Doran’ın arkasından içeri girerken başını yukarı kaldırdı. Kendini bir tamirciden çok aksiyon filmi kahramanı gibi hissediyordu. Keşke Rahibe Agnes onu böyle görebilseydi.

Doran’ın adımlarındaki canlılık onun da aynı coşkuya kapıldığını gösteriyordu ama Solara onun ne kadar coşkulu olduğunu ancak Doran arkasını dönüp Solara’ya sarılarak ayaklarını yerden kesince fark edebildi. Doran’ın kahkahası kulaklarında çınladı; ondan daha önce hiç, akademideki futbol sezonunda bile, duymadığı saf neşe dolu bir sestti bu. Onun tepkisi karşısında Solara da kıkırdamasına engel olmadı ve kendisine içini kıpır kıpır eden bu hissin yalnızca adrenalinden ibaret olduğunu söyledi.

Doran, “Harika iş çıkardık,” deyip Solara’yı yere bıraktı. Ellerini Solara’nın belinden çekmeden geri çekilip biri şişmiş olan gözleriyle ona baktı. “İnanabiliyor musun?”

Yukarıdan vuran ışığın altında ona bakınca Solara’nın gülümsemesi kayboldu ve az önce kıpır kıpır olan içine acı

doldu. Uzay mekiğinin karanlığı Doran'ın yaralarının ciddiyetini gizlemişti ama şimdi gözlerinin sadece çizgi hâlinde kaldığını ve yüzünün alt yarısının kurumuş kanla kaplanmış olduğunu görebiliyordu. Adrenalinin etkisi geçince Doran'ın canının nasıl yanacağını hayal bile edemiyordu.

Solara'nın üzerine suçluluk duygusu hücum etti. Bu onun suçuydu.

“O kadar kötü mü görünüyorum?” diye sordu Doran.

Doran'ın alt dudağındaki kesik yeniden açılınca Solara yüzünü buruşturdu ama sonra kendisine bu bulutlu gökyüzünden sızan tek umut ışığının Doran'ın mutluluğu olduğunu hatırlattı. O, bu akşam olağanüstü bir şey yapmış, Solara'nın mümkün olduğunu düşünmediği bir tür cesaret örneği göstermişti ve Solara onu bundan mahrum bırakmayacaktı. “Kötü haberi vermekten hiç hoşlanmıyorum,” dedi. “Ama artık ortamın en güzel kızı sen değilsin.”

“Biraz zamana ihtiyacım var,” dedi Doran kıkırdayarak. “Sen gül bakalım,” diyen Solara, Doran'ın çarpık bir açıyla eğilmiş burnunu inceledi; kesinlikle kırılmıştı. “Bunun acısı sabah çıkacak.”

“Ah, şimdi bile hissediyorum,” dedi Doran bir elini kurgularına götürerek. “Ama kimin umurunda? Onu nakavt ettim. Beş yıldır Demarkus'a ilk meydan okuyan benim ve kazandım.”

O, ringin dışından çaresizce izlerken yere düşen, ağzından kanlar boşalan Doran'ın görüntüsü aklına gelince Solara'nın kalbi sızladı. O, numara yaptığını anlamamıştı.

Doran'm öldüğünü sanmış ve tüm iç organları korkuyla düğümlemişti. Aklına gelen görüntü görüşünü bulanıklaştırınca kafasını eğip Doran'ın ayaklarına baktı. Botları bile kan içinde kalmıştı. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Bu kadar da heyecanlanma canım," diye mırıldandı Doran. "Altı üstü bir devî çıplak ellerimle yere devirdim."

"O dev seni öldürebilirdi," diyen Solara kafasını kaldırdınca Doran'ın kaşlarını çatıldığını gördü. "Ve bütün bunların tek sebebi, o aptal kolyeyi takmış olmam."

"Bilmiyordun."

"Evet ama bilmeliydim. Hayatta hiçbir şey bedava değildir. Ne yemek, ne toprak, ne kıyafetler. Özellikle de altın. Aslında bunun gerçek olamayacak kadar güzel bir teklif olduğunu biliyordum ama yine de kolyeyi aldım. Ve benim hatamın bedelini sen ödedin, Doran. Ölebilirdin."

Doran önce cevap vermedi. Solara gözlerine bakana kadar bekledi, sonra gülümseyerek Solara'nın keskin suçluluk duygusunu yumuşattı. "Ben iyiyim, gerçekten. Yaralarım, yüzeysel. Olağanüstü yakışıklılığım sonsuza kadar gitmiş değil."

"Demarkus canını yaktı."

"Evet ama karşılığını verdim," dedi Doran. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, muhtemelen hâlâ sol findıldığını arıyordur."

Solara kendini gülmekten alamadı. "Gerçekten de kendimi daha iyi hissettim."

“Ben de.”

“Şey,” dedi Solara. “Özür dilerim.”

Şimdi gözlerini kaçırma sırası Doran’daydı. Bir süre sessiz kalıp ceketinin fermuarıyla oynadıktan sonra hafifçe öksürdü. “Benim senden daha çok özür dilemem lazım. Seni o istasyonda tek başına bırakmaya çalıştığımda dışarısının nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum. Şimdi düşününce...” Cümlesini tamamlayamayınca Solara’ya baktı. “Ama belki ödeştik deyip baştan başlayabiliriz?”

Solara başıyla onayladı. “Çok isterim.”

“Güzel. O hâlde anlaştık.”

“Ve teşekkürler,” dedi Solara. “Özgürlüğümü sana borçluyum. Beni çok iyi tanıımıyorsun ama benim için özgürlüğümünden daha değerli bir şey yoktur.”

“Bir şey değil,” dedi Doran. Yüzünde dolaşan bakışları, Solara’nın yanaklarının kızarmasına neden oldu. “Arkadaşlar böyle günler için vardır, değil mi?”

Bir anlığına göz göze gelince atmosfer bir anda değişiverdi. Solara aralarından bir elektrik akımının geçtiğini hissettiğinden emindi. Doran’ın bir eli hâlâ belinde duruyordu. Solara bu elin ağırlığını ve sıcaklığını hissetmeye başlamıştı. Ama sonra Doran ne kadar yakın durduklarını fark etmiş olacak ki geri çekildi. Bu an öyle hızlı olup bitmişti ki Solara rüya görüp görmediğini merak etti. Üzülse mi rahatlasa mı bilemiyordu.

“Kusura bakma,” dedi Doran. “Muhtemelen leş gibi kokuyorumdur.”

Solara yakıt tankını göğsüne bastırıp motor dairesine doğru ilerledi. “Fark etmemiştim. Artık alabildiğim tek koku, yanmış lapa kokusu.”

“Asla unutturmayacaksın, değil mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Solara uzaklaşırken. “Sana takılmak benim görevim. Arkadaşlar asıl bunun içindir.”

* * *

İki saat sonra Banshee havada yine sakince süzülüyordu. Solara lobiden gelen kahkaha seslerini takip etti, belli ki bir kutlama vardı. İçeri girince mürettebatı üç boyutlu ateş görüntüsünün etrafına oturmuş, Doran’ın ağzından çıkan her kelimeyi pür dikkat dinlerken buldu. Arkasına yaslanmış oturan Doran’ın geriye attığı yüzü jel bir maskeyle kaplanmıştı ama bu, hikâyesini tüm detaylarıyla canlandırarak anlatmasına engel değildi.

“Sonra,” dedi Doran; kahkaha atarken neredeyse boğulacaktı, “bana şöyle dedi: Karakterini sevdim, çocuk. Seni öldürmemeye çalışacağım.”

Kaptan dizine vurup sarsıla sarsıla güldü. Acorn da cebinden dışarı fırlayıp aceleyle dizine doğru koştu, sonra tüylü kollarım açıp yere doğru uçu. “Eminim şu an tükürdüğünü yalamakla meşguldür,” dedi kaptan.

“Leş kargalarıyla beraber,” diye ekledi Renny, gözlerinden akan bir damla yaşı silmek için gözlüklerini çıkarırken. “Keşke ben de orada olabilseydim.”

“Ben de,” dedi kaptan. “Onu tam on ikiden yumrukladığında yüzündeki ifadeyi görmek için protez bacağıma verirdim.”

“Kim vermezdi ki?” diye sordu Cassia, yüzünde onu öfkeli bir kızıdan güzel bir kıza dönüştüren gülümsemesiyle. Daha çok gülümsemeliydi. “Video görüntülerine ulaşırsak köşeyi döneriz,” deyip yanında oturan Kane’i dirseğiyle dürttü ama o gülmüyordu.

Diğerlerinin aksine, gözlerinde Solara’nın sinir uçlarını uyaran yoğun bir ifadeyle Doran’a bakıyordu. Solara onun derdinin ne olduğunu bilmiyordu ama bundan hoşlanmamıştı.

“Kahramanımız nasıl?” diye sordu, Kane’i izleyerek. Kane ile göz göze geldiklerinde çocuk, onun düşüncelerini sezmiş olacak ki bakışlarını kaçırdı ve Acorn’a bir parça kurutulmuş meyve uzattı.

Doran maskesinin altından, “Şahane,” diye seslenip başparmaklarını havaya kaldırdı. Sesi sarhoş veya en azından çakırkeyif gibi geliyordu. “Dulumuz nasıl?”

“Hâlâ bekâr, sorduğun için teşekkürler,” diyen Solara, Doran’ın rahat duruşuna özenerek baktı. “Ama sen ne içtiysen ben de denemek isterim.”

Cassia sandalyesinden kalkıp Doran’a baktı. “Burnunu düzeltmeden önce ona ağrı kesici verdim. O biraz sersemletti.” Doran’ın jel maskesini kaldırıp burnundaki kırık tahtasını gösterdi. Solara şişliğin indiğini hemen fark etti.

“Vay canına,” dedi Solara. “İyi iş çıkarmışsın. Neredeyse insana benzemiş.”

“Bütün başarı bana ait değil,” diyen Cassia yerdeki, kıpır kıpır siyah sülüklerle dolu kavanozu gösterdi. “Bu sülüklerin sihri. Ödemi çok kısa zamanda emiyorlar.”

Solara yüzünü buruşturdu. “İşe yaradıysa iyi. Benim sülüklerden haberim yoktu.”

“İlk çift sülüğü yetiştiren kadını tanıyordum,” dedi Cassia. “Öğretmenlerimden biriydi. Bu şifa sırlarından birkaç tanesini bana da öğretti.”

“Şansımıza,” diyen Solara yerdeki kanlı bez parçalarını fark edince yanakları yeni bir suçluluk dalgasıyla kızardı. “Bu akşam senin becerilerini sağlam bir testten geçirdik.”

“Beni dinle,” dedi Cassia jel maskeyi ona doğrultarak. “Demarkus’la aranızda geçen şeyler yüzünden kendini paralama. O numaraya kanan ne ilk ne de son kişisin. Seni korsan hediyeleri konusunda uyarmalıydım. O hediyelerin arkasında her zaman bir şeyler vardır.”

Kendini paralama. Cuk oturmuştu.

Solara, Doran’a bir soru sorarak konuyu değiştirdi. “Ayakta durabilir misin?”

“Sanırım. Neden?”

“Bugün duş günüm,” dedi Solara. “Duşumu bitirme şansım olmadı, o yüzden sıra hâlâ bende. Benim hakkımı almak ister misin? Şu boyayı temizleyebilirsin...”

O sözünü bitirmeden Doran ayağa fırlayıp son sürat odadan çıkarken omzunun üzerinden, “Geri almak yok!” diye seslendi.

Mürettebat onun gidişini kahkahalarla izledi. Kane dışında herkes.

Doran'ın ayak sesleri uzaklaşıp duyulmaz olunca Kane diğer mürettebat üyelerine sertçe bakıp, "Şimdi neler olacağını biliyorsunuz, değil mi?" diye tısladı.

"Evet," dedi kaptan. "Demarkus'un sesi artık kadın gibi çıkacak."

Renny kıs kıs güldü. "Ah, orada olsam da görebilsem."

"Hiç komik değil," diye çıkıştı Kane. "Kardeşler Doran'm peşine düşecekler. Yani Banshee'nin peşine düşecekler."

"Bunu neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordu Solara. "Daevalar zaten peşinizde. Korsanlar onlara kıyasla köpek yavruları gibi kalır."

"Önemsiyorum işte," dedi Kane, Cassia'ya şöyle bir bakarak. "Daevalar tek bir ekip hâlinde geziyor ve eğer dikkat çekmezsek onları atlatabiliyoruz. Ama Kardeşler her yerde. Bir kişi Doran'ın yerini ihbar ettiği anda, biteriz." Kane kaptana dönüp üsteledi: "Onu bırakmak zorundayız."

"Ne? Hayır!" dedi Solara.

"Durun bakalım," dedi Kaptan Rossi ellerini kaldırarak. "Kimseyi yolda bırakmıyoruz."

"Onun bu gemide geçirdiği her dakika tehlikeli," diye karşı çıktı Kane. "Demarkus onu bulacak. Bunu biliyorsunuz. Bulunca neler yapacağını da söylememe gerek yok..."

"Baksana sen!" diye bağırdı Solara. "Kendi kışını kurtarmak için beni Demarkus'a altın tepside sunarken bu kadar

endişeli değildin,” diyen Solara bir parmağını tehditkâr bir biçimde ona doğru salladı. “Bir anlaşma yaptık. O yakıt tankını ben taktım. Taktığım gibi sökmesini de bilirim.”

Kaptan, “Hepiniz sakın olun!” diye bağırınca Acorn korkuyla en yakındaki oyun masasının arkasına kaçtı. “Kimse yolcularımızı yolda bırakmayacak. Ve kimse,” Solara’yı şöyle bir süzdü, “gemimi sabote etmeyecek. Anlaşıldı mı?”

Solara başıyla onayladı ama Kane pes etmeye hazır değil gibiydi. Öfkeyle nefes alırken çenesindeki bir kas gözle görülür bir şekilde seğirdi. Solara’nın ondan görmeye alıştığı ayartıcı bakışlar ve yılışık gülümseme gitmişti. Şu an gördüğü çocuk cinayet işleyebilirdi. Kane tek kelime etmeden sandalyesinden kalktı ve uzun adımlarla odasına yürüdü. Az sonra duvara çarpan bir nesnenin şingirtisi duyuldu.

Bir saç tutamını çekiştiren Cassia arkasından bakakalmıştı. “Affedersiniz,” dedi, Kane’in davranışlarının sorumluluğu ona aitmiş gibi. “Ona ne oldu böyle, bilmiyorum.”

Solara da bilmiyordu. Ve bu önemli bir sorundu.

* * *

Solara, yatak odasının kapısını kapatıp kilitlerken hâlâ Kane’in çıkışının şaşkınlığı içindeydi. Konuşmalarını aklında ne kadar evirip çevirse de bir anlam veremiyordu. Belki de Doran’la bir tartışma yaşamışlardı. Bu şaşırtıcı olmazdı. Doran insanları itme sanatında ders verebilecek becerilere sahipti. Veya belki de Kane dangalaklık ediyordu. Her şekilde Doran’ın ne olduğunu bilmeye hakkı vardı.

Kollarını birleştirip duvara yaslandı ve yatak yaptığı battaniyenin üzerinde dönüp duran, uykusunda anlamsız sözcükler mırıldanan Doran'ı izledi. Onunla sabah, ağrı kesici ilaçların etkisi geçtiğinde konuşmaya karar verdi. Şimdi onu başka bir nedenle uyandıracaktı.

“Doran,” diye fısıldadı dirseğini nazikçe sallayarak.

Doran bir homurtuyla kıpırdandı ve örtüyü başının üstüne çekti.

“Kalk,” diyen Solara battaniyeyi kenara fırlattıktan sonra Doran'm omuzlarını kaldırmaya çalıştı ama Doran neredeyse taş dolu bir çuval kadar ağırdı. “Haydi, kalk. Bu gece ben yerde yatacağım.”

“Hı?”

“Sen yatakta yatabilirsin.”

Bir şiş göz açıldı. “Benimle dalga geçme.”

“Yatak senindir. Hak ettin.”

Bu onu yerden kaldırmaya yetmişti. Sersemlemiş hâliyle yatağa tırmanması için Solara'nın yardım etmesi gerekti ama şansına yatak fazla yüksek değildi. Solara onun bacaklarını yatağa yerleştirdi ve Doran yastığına gömülüp mutlu sesler çıkarırken üzerini örttü.

“Böyle daha iyi, değil mi?” diyen Solara içgüdüsel olarak saçını okşamak için elini uzattı ama kendini tam zamanında durdurdu.

Doran cevap olarak, yarı uyur vaziyette bir şeyler mırıldandı, sonra “Sana da yer var,” dedi.

Solara onun yanındaki boş yere baktı ve karnında yine o tanıdık kelebekler uçuştı. Doran haklıydı. Yatağı paylaşabilirlerdi. Ama bu tehlikeli bir fikir gibi görünüyordu; aralarında bir şeyler olabileceğinden değil, Doran'ın iyileşmek için geniş bir alana ihtiyaç duymasından. Ya uyurken döner de yanlışlıkla Doran'ın yüzüne dirsek atarsa? Burnunu tekrar kırabilir ya da kesiklerinden birini açabilirdi.

Hayır, yerde yatacaktı. Aşağısı daha güvenliydi. Doran için.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Solara ertesi sabah esneyip gerindi, tutulan omuzlarına masaj yaparken yatakta bolca yer olduğu hâlde Doran'ı haftalarca yerde yatmaya mahkûm ettiği için pişmanlık duydu. Onun uyanıp uyanmadığını görmek için yukarı baktığında Doran'ın uykulu gözleriyle karşılaştı.

“Aşağısı berbat, değil mi?” diye sordu Doran.

Solara soruyu duymazdan geldi ve Doran'a daha yakından baktı çünkü bir şeyler ters görünüyordu. Yüzünün şişliği inmiş ve elmacık kemiklerini ortaya çıkararak gözlerinin tam olarak açılmasına imkân vermişti. Ancak buna rağmen benzi soluktu ve alnında biriken terler parlıyordu.

“Alınma ama,” dedi Solara, “pek çekici görünmüyorsun.”

“Alınmadım,” diyen Doran acı dolu bir inlemeyle yan döndü. “Acısı sabah çıkacak derken haklıydın.”

“Neren acıyor?”

Doran alayla, “Nerem acımıyor ki!” deyip kapıya baktı. “Sence Cassia’nın o sihirli haplarından kalmış mıdır?”

“Sorarım,” diyen Solara onun alt dudagındaki, her an tekrar açılabilirmiş gibi görünen, kurumuş çatlaklara endişeyle baktı. “Ama önce yaralarının tekrar nemlendirilmesi gerekiyor.”

Doran titreyen eliyle merheme doğru uzandı ama merhemi yere düşürdü. Çok güçsüz olduğu için Solara kavanozu yerden aldı ve yaralarının üzerine kalın bir tabaka sürdü. Susuz kalmış teni, yağı saniyeler içinde emiyor, Solara aynı işlemi tekrarlamak zorunda kalıyor ve parmakları Doran’ın dudaklarının üzerinde dans ederken karnında uçuşan kelebeklere aldırnamaya çalışıyordu. “Şimdi daha iyi oldu,” dedi ve ne yaptığının farkında olmadan parmağını yalayıp Doran’ın alnındaki kurumuş kanı sildi. Doran’ın yüzünü neden tükürüğüyle temizlediğini bilmiyordu. “Gidip haplarını bulayım.”

Kapıya giden yolu yarılادığında Doran hafifçe öksürüp, “Pantolon,” dedi.

“Ne?”

“Pantolonunu giymemişsin.”

“Ah, iyi ki söyledin,” diyen Solara pantolonunu yerden alıp giydi. Doran’a az önce iç çamaşırını göstermiş olmasına rağmen utanç duymadığı için şaşkıındı. Onun yanındayken kendini bu kadar rahat hissetmesi tuhaftı. Ona ne zaman bu kadar alışmıştı?

Çoraplı ayaklarıyla yürüyerek mutfağa girdiğinde Cassia'yı ve Renny'yi baş başa oturmuş, kahve fincanlarının üzerinden fısıldaşırken buldu. İkisi de arkalarındaki duvarda sessizce gezinen Acorn'un varlığından habersiz görünüyordu. Tüylü şeker planör, kanatlarını açtı ve uçup Cassia'nın kafasına konarak minik pençelerini kızın sarı saçlarına daldırdı. Cassia bir çığlık koyuverip kahvesini kucağına dökerken Renny gülmemeye çalıştı. Acorn'un pençelerini nazikçe çözmeye çalıştı ve hayvanı diğer yöne doğru göndermeden önce ona bir üzüm verdi.

Cassia hayvanın arkasından kötü kötü baktı. "Nefret ediyorum o küçük..."

"Doran uyandı," diye araya girdi Solara. "Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacı var. Enfeksiyona karşı antibiyotik de verebilirsin. Ateşi var gibi."

Bu, Cassia'nın öfkesini dağıttı. Masadan kalkarken yüzü asıktı. "Bir tane vermiştim zaten."

"Antibiyotik mi?"

Cassia başıyla onayladı. "Açık yaraları yüzünden."

Renny ile birlikte yatak odasına doğru yürüyen Solara'yı takip ettiler. Cassia, Doran'ın yatağının kenarına oturur oturmaz bir elini alnına götürdü. "Ateşi yok. Hatta cildi soğuk."

Doran titreyerek karşılık verip battaniyeyi boğazına kadar çekti.

"Baş dönmesi var mı?" diye sordu Cassia.

“Biraz,” dedi Doran. “Ama bunun haplardan kaynaklandığını düşündüm.”

“Haplar sisteminden saatler önce çıktı.”

“O zaman biraz daha hap ver. Ölüyorum.”

Bu, Cassia’nın hoşuna gitmemişti. Renny’ye şöyle bir baktıktan sonra tekrar hastasına odaklandı. “En çok neren acıyor?” diye sordu. “Burnun mu?”

“Hı-hı,” diyen Doran yatakta kıvrılarak fetüs pozisyonu aldı ve yine titredi. “Karnım ve yanlarım. Uykumda bin mekik çekmişim gibi hissediyorum.”

“Demarkus oralarına vurmuş muydu?”

Solara cevabı biliyordu. “Evet. Hem de tüm gücüyle.”

“Düz yat ve örtüleri indir,” dedi Cassia. “Tişörtünün altına bakmak istiyorum.”

“Tabii ki istersin,” diye dalga geçti Doran.

Bu, Cassia’yı gülümsetti. “Şanslı günümdeyim.”

Yüzü öfkeyle kızaran Solara, “Oyalanmayın,” dedi. “Şakalaşmanın zamanı değil.”

“Emredersiniz hanımefendi,” diye homurdanan Doran dönüp sırtüstü uzandı.

O tişörtünü kaldırır kaldırmaz Cassia iç geçirdi ama belli ki sebebi Doran’ın heykel gibi olan vücudu değildi. Gülümsemesi kaybolurken, “Aman tanrım,” dedi.

Solara neler olduğunu görmek için yaklaştı. Doran’ın çıplak tenine baktı ama çıplak olduğunu zar zor fark etti. Gövdesine yayılan, nerede başlayıp nerede bittiği bile belli

olmayan, kan oturmuş yaralar dışında hiçbir şey göremiyordu. Sanki birisi teninin altına şarap enjekte etmişti.

Solara'nın karnı düğümlendi. "Bu ne anlama geliyor?"

"İç kanama," dedi Cassia. "Baş dönmesinin sebebi bu. Çok kan kaybetmiş."

Doran tişörtünü aşağı çekti. "Ben burada değilmişim gibi konuşmayın. Bunu nasıl tedavi edeceğiz?"

Cassia cevap vermek yerine gözlerini Renny'ninkilere kilitledi.

"Tedavi edebilirsin," diye üsteledi Doran, bir birine bir diğerine bakarak. "Değil mi?"

"Sağlık çantasında sadece birkaç temel ilacımız var," dedi Cassia, ona. "Basit yaralara yönelik ağrı kesiciler ve antibiyotikler. İç organlardaki hasarı iyileştirecek türden ilacımız yok."

"Peki böyle bir ilaç var mı?" diye sordu Solara.

"Doku-Bağı," dedi Renny. "Pahalıdır."

"O zaman satın alırız."

"O kadar basit değil."

"Parayla her şey basittir," diye çıkıştı Solara. "Tonlarca yakıt çipimiz var. Karaborsadan satın alacağım."

Cassia başının alt kısmındaki, diğer saç tutamları arasında çok kısa kalan sarı bir saç tutamını gergin bir şekilde kıvrırdı. Kaptan yardımcısına bakıp, "Ona söylemelisin. Ben olsam bilmek isterdim," dedi.

"Sanırım kötü bir haber vereceksiniz," dedi Solara. "Sorun Demarkus, değil mi? Karaborsayı o yönetiyor ve bize ilaç satmaz."

Renny uzun bir nefes verdi ve pantolon ceplerini karıştırarak topladığı ıvır zıvırı inceledi: kırık bir kolye, içi sıvı dolu kapsüller ve Solara'nın az önce Doran'ın dudaklarına sürdüğü merhemle dolu küçük kavanoz. Solara elini Renny'ye doğru uzattı ve Renny kavanozu geri verirken nihayet konuştu. "Demarkus, Doran'ın başına ödül koymuş. Tercihen canlı olarak. Ama şart değil."

Doran dirsekleri üzerinde doğruldu. "Ne kadarlık bir ödül?"

"Güneş Ligi'nin teklif ettiğinin iki katı kadar."

"Harika," diye mırıldandı Solara. Kane muhtemelen öğrenir öğrenmez kazan kaldıracaktı. *Ya da ödülün peşine düşecekti.* Solara böyle düşündüğü için kendinden nefret ediyordu ama Kane'in dün geceki öfke nöbetine şahit olduktan sonra neler yapabileceğini kestiremiyordu.

Her zamanki gibi iyimser olan Renny, "Kişisel bir şey değil. Dövüşten beri Demarkus'un iki adamı ona meydan okumuş. Sanırım seni öldürene kadar rahat edememekten korkuyor," diye belirtti.

"Ah, rahatladım," dedi Doran. "Ben de artık beni sevmediğinden korkuyordum."

"Bir dakika ciddi olabilir miyiz?" dedi Solara. Battaniyeyi Doran'ın üzerine çekti ve battaniyenin kenarlarını nazikçe içeri kıvrırdı. "Hiçbiri komik değil. Şu anda nerede olduğunun bilgisi altın değerinde. Sana bir kaçakçıdan ilaç almaya kalksam muhtemelen nerede olduğunu söyletene kadar bana işkence ederler."

“Belki de ilaca gerek yoktur,” dedi Doran, umutla Cassia’ya bakarak. “Kanama kendiliğinden durur.”

“Zaman zaman garip şeyler oluyor,” dedi Cassia. “Ama küçük bir ihtimal. Kendini şanslı hissediyor musun?”

Solara başını salladı. “Hayatınla kumar oynamayacağız, Doran.”

“Babama ulaşabilsem...”

“Ama ulaşamazsın,” diye araya girdi Solara. Geçen iki hafta içinde iki kez geminin iletişim sistemi yoluyla Doran’ın babasını aramayı denemişler ama başarısız olmuşlardı. Solara bakışlarını indirip eldivenlerine baktı ve tek bir çözüm olduğunu anladı. “Bize ilacı satmazlarsa biz de çalarız.”

Renny sanki aklına gelen ilk fikir buymuş gibi anında, “İşe yaramaz,” dedi. “Hangi kaçakçılarda Doku-Bağı olduğunu öğrenmek için antenlerimizi açmamız gerekir. Tek başına bu bile niyetimizi açık etmeye yetecektir çünkü herkesin dövüşten haberi var.”

“Ben de kaçakçılardan çalarız demedim,” dedi Solara.

Renny’nin bir kaşı gözlük camlarının üzerinden merakla kalktı.

“Obsidiyen’e yakınız,” dedi Solara. “Sahiller, turistik bölge içinde bulunuyor; yani bol bol restoran, alışveriş merkezi ve stokları dolu olan fiyakalı sağlık merkezleri var.”

“Demarkus’un hastanelerde çalışan adamları da var,” dedi Renny. “Uyuşturucu maddelerinin yarısını hastanelerden temin ediyor.”

“Doğru,” diye ona katıldı Solara. “Ama herkes beni Solara Brooks olarak, sokaklarda yaşayan pis, yara bere içinde bir suçlu olarak tanıyor.” Malzeme sandığına doğru koştu ve kapağı kaldırıp içine baktı, sonra daha önce satın aldığı, hiçbir zaman giymeyeceğini düşündüğü balo elbisesini çıkardı. Elbiseyi kaldırarak gözlerini kırptırdı ve kelimeleri uzata uzata, “Bileğini burkmuş sosyetik tatilci Lacy Vanderbilt olarak değil.”

“Güzel elbise,” dedi Cassia.

“Teşekkürler. Bunu bana Doran aldı.”

“Aklımdan çıkmış olmalı,” dedi Doran, elbiseye gözlerini kısarak bakarken. “Bu küçük hediye bana ne kadara mal olmuştu?”

“Önemli değil,” diyen Solara, Renny’ye döndü. “Uyuşturucu ilaçlar kilit altında, iyileşme hızlandırıcı ilaçlar değil. Ben görevlilerin dikkatini dağıtırken senin hızlı parmakların sayesinde ilacın çalındığını biz gidene kadar fark etmezler.”

Kaptan yardımcısı gözlüklerini çıkarırken dudakları bir gülümsemeyle yavaş yavaş kıvrıldı. “Vay canına, Bayan Vanderbilt,” dedi Renny, hayali şapkasını çıkarıp reverans yaparak. “Düşünme tarzınızı sevdim.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yalnız kaldıkları zaman Doran arkadaşının sırtına doğru uzanan, kestane rengi örgüyü açıp saçlarını uzun parmaklarıyla nazikçe dağıtmasını izledi. Doran'm ona "aldığı" balo elbisesi duvarda sallanıyordu ve Solara parlak, şelale rengi kumaşa hayran hayran bakıyor, zaman zaman durup omzunun üzerinden Doran'ın hayatta olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Hâlâ buradayım," dedi Doran. "Ve hâlâ bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Ben de hâlâ umursamıyorum, o yüzden bu fikre alış," diye cevapladı Solara.

Solara'mn hırsızlık yapması fikrinden nefret ediyordu. Bu çok riskliydi. Ama Solara fikrini değiştirmeyi reddettiği için dilini tuttu ve içine dolan suçluluk duygusunu geri itip kendisine bu fikrin ona değil, Solara'ya ait olduğunu hatırlattı.

Solara'nın elbiseyi giymek için can atıyor oluşu Doran'a kendini daha iyi hissettirdi. Solara'nın elbisenin üç boyutlu parıltılarına hayran hayran bakışını, alt dudaklarını ısırıp başını bir öne bir geriye eğişini görünce kızın daha önce hiç düzgün bir elbise giyip giymediğini merak etti. Kilise ayinine gitmek için giydiği ikinci el elbiselerden değil, erkeklerin kafalarını çevirtip ağızlarını bir karış açık bıraktıracak türden bir kıyafetti bu. Solara akademide genelde pek konuşmaz ve dans gecelerine katılmazdı. İnceden bir utançla, Solara mezuniyet balosuna gelmiş olsa ona nasıl davranacağını düşündü. Ona hoş karşılanmadığını göstermek için ters ters bakar ve üstü örtülü hakaretler ederdi. Solara'ya *Sıçan Kuyruğu* diye hitap ettiğinde elini nasıl boynunun altına götüreceğini bilirdi çünkü bu, kızın zaten kırılğan olan öz güvenine darbe indirirdi; tam da Doran'ın istediği gibi.

Solara'dan özür dilemek, ona hedef tahtası olmanın ne demek olduğunu bildiğini söylemek istiyordu. Annesi git-tikten sonra yaşı daha büyük olan birkaç çocuk onu banyoda ağlarken yakalamışlardı ve Doran, akademinin ilk kuralının *Ez ya da ezil* olduğunu erken öğrenmişti. Ve yıllar sonra Solara mezunlar ödülünü kazandığında Doran ödülünden daha fazlasını kaybetmişti. Babasının gözlerindeki itibarını bir nebze yitirmişti ve babası, Doran'm ailesinden geriye kalan tek kişiydi. Solara'yla uğraşmış olmasının birçok açıdan korkakça olduğunu şimdi görebiliyordu ama bunu ona söyleyemezdi. Bunun yerine, "O elbise Belladucci'nin en

son koleksiyonundan bir tasarım. Seni o elbisenin içinde gören kızlar renkten renge girecek.”

Solara’nın tepkisi onu şaşırttı. Yüzünü buruşturup gözlerinde pişmanlık ifadesiyle Doran’a baktı. “Beş bin kredi,” diye fısıldadı. Ama yüz ifadesinden pişmanlık okunurken korumacı bir tavırla elbiseye uzanan parmakları, Doran’ın elbiseyi almak için cesedini çiğnemesi gerekeceğini söylüyordu.

Doran kahkaha atma isteği geçene dek nefesini tuttu çünkü kahkaha atmak canını çok yakıyordu, sonra yavaşça nefes verdi. “Seni elbisenin içinde görmek istiyorum. Ne de olsa gider hesabımdaki harcamaları açıklamak zorunda olan benim.”

Tabii tüm bu kargaşa bittiğinde hâlâ bir işinin olacağını varsaymıştı. Obsidiyen’deki gemisine ulaşp babasının ona verdiği koordinatların ne anlama geldiğini bulması gerekiyordu. Doran bu konuyu düşündükçe kendi görevi ile Güneş Ligi’nin asılsız suçlamaları arasında bir bağlantı olduğuna daha çok ikna oluyordu. Birileri itibarını yerle bir etmek için her yola başvurmıştı ve ortada mantıklı bir sebep yoktu. Bunun onu zıvanadan çıkarması gerekiyordu ama şu anda daha fazla açığı çekebilecek hâlde değildi.

Solara saçlarını yanda topladı ve aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. “Büyük bir mirasın vârisine benzemem için bir elbise yetmeyecek. Elbiseyle uyumlu ayakkabı almayı unuttum.”

“Yalın ayak git,” diye önerdi Doran. “Kızlar genelde dans etmek için ayakkabılarını çıkarır. Ayakkabılarını partide bırakmış gibi davranabilirsin.”

“Ama saçım ne olacak? Ve makyajım. Ben hiç...”

“Cassia’dan seni hazırlamasını iste. O bir sosyete kızı.”

“Ne?” Solara dönüp ona baktı. “Bunu sana kim söyledi?”

Doran, “Kimse,” derken omuz silkince yan tarafından aşağı doğru acı dalgaları yayıldı. Zonklama geçene kadar dişlerini sıktı. “Kendi türümü tanırım. Gemi babasının malıymış gibi yürüyor.”

“Bu bir şey ifade etmez.”

“Aslında eder,” diye üsteledi Doran. Cassia bu genç yaşında, güce alışmış insanlarda mevcut olan bir otoriteye sahipti. Doran bunu fark etmişti çünkü eskiden kendisi de böyle davranmıştı. Ta ki babası, şirketteki stajyerleri kendine güzel kızlarla randevu ayarlamaları için kullandığını anlayana kadar. O günden sonra Doran alçak gönüllülük dersi almak için stajyerlerin arasına katılmıştı. Ama Cassia’nın yetiştirilme tarzına ilişkin fiziksel bir kanıt da fark etmişti. Kız bu ipucunu teninde taşıyordu. “Onu hiç kokladın mı?” diye sordu. “Çok yakından?”

Solara, Doran sütyen bedenini sormuş gibi irkildi. “Hayır. Sen kokladın mı?”

“Bir kere,” dedi Doran. Pesirus acı dut festivalinin olduğu günün sabahı, sandıkları taşıyıp yükleyerek geçirdiği bir saatin sonunda olmuştu. Banyoda Cassia ile yanlışılla çarpışmıştı ve her ne kadar kızın tişörtünün önü terden

ıslanmış olsa da teninden sadece ve sadece orkide kokusu yayılıyordu. Doğal vücut kokusunu bu şekilde bastırabilen tek bir şey vardı ve bu işlem o kadar ağırlı ve pahalıydı ki Doran bile yaptırmayı reddetmişti.

“Cassia ter bezlerine parfüm mikropları yerleştirtmiş,” dedi. “Bunlar nadir bulunan, saldırgan mikroplar. Bu işlemi yaptırmış tek bir kişi daha tanıyorum ve o, Güneş Ligi’nde diplomat. Bu da demek oluyor ki Cassia sadece zengin değil, aynı zamanda önemli biri.”

Solara’nın bir şey söylemesini bekledi ama Solara öylece durmuş, ona kötü kötü bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Doran.

Solara kafasını salladı ve elbiseyi bir omzuna asıp tek kelime etmeden gitti.

* * *

Solara koridorda fırtına gibi ilerlerken Doran’ın Zenith’te söylediği bir şeyi hatırladı: *Hırdavatçı gibi kokan kimseye sarkıntılık etmem ben*. Solara bunu unutmuştu ve şimdi, bir haftadır düş almamışken nasıl koktuğunu merak ediyordu.

Parfüm kokmadığı kesindi.

Aslında bu onu ilgilendirmezdi ve neden bu kadar umursadığını da bilemiyordu ama Doran hangi koşullar altında Cassia’yı çok yakından koklamıştı ki? İkisi birlikte, en azından Solara’nın bildiği kadarıyla, fazla zaman geçirmemişlerdi ama öte yandan bu tür romantik kaçamaklar fazla zaman almazdı zaten. Cassia yolculuk deliliğiyle başa

çıkmanın en iyi yolunun bu tür ilişkiler olduğunu açıkça söylemişti. İkili gizli gizli birbirlerinin *endorfin salgısını hızlandırmaya* mı karar vermişti?

Solara'nın midesi bulandı.

Bunu yapmamalıydı, Doran ona aitmiş gibi kendi kendine teoriler üretip sonuçlara varmamalıydı. Doran'ın *onun* endorfin salgısını hızlandırmasını istiyor değildi nasılsa.

O hâlde neden nabızıyla birlikte yüzü de zonkluyordu?

“Boş ver,” diye mırıldandı. “Fark etmez.”

“Ne fark etmez?” diye sordu Cassia, sarışın kafasını yata-
tak odasının açık kapısından dışarı uzatmıştı.

Solara balo kıyafetini göğsüne bastırarak donakaldı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip, “Hiç,” dedi ama kendini, kızı başka bir gözle süzmekten alamıyordu. Aylardır bakım-sızlıktan cansızlaşıp sertleşmiş, bulaşık suyu sarısı saçları-nın ardına ve makyajsız, bronz yüzünün ötesine, altta yatan kişisel tavırlarına baktı.

Cassia ayrıcalıklı yetiştirilme tarzına ait tüm izleri saklamak için elinden geleni yapıyordu ama yine de belli oluyordu. Çenesini mağrur bir tavırla hafifçe kaldırıyor ve böylece minik mürettebat üyesi aradaki boy farkına rağmen Solara'ya yukarıdan bakabiliyordu. Cassia'nın beden dili bu açıdan Doran'inkine benziyordu; kendinden emin, etrafındaki her şeye hükmeder gibi. Doran haklıydı. İkisi aynı türe aitti.

“İyi misin?” diye sordu Cassia.

“Sadece yapacağım şey için biraz gerginim,” diye yalan söyledi Solara. “Beni güzelleştirebilir misin? Daha önce hiç makyaj yapmadım, o yüzden yardıma ihtiyacım var.”

“Sorun değil. İçeri gel.”

Solara onun arkasından içeri girince merak tüm bedenini ele geçirdi. Minnettarlığını gösterme bahanesiyle kollarını kıza dolayarak sıkıca sarılırken bir yandan da kokusunu derin derin içine çekmek için burnunu gömdü. Kızın teninin yüzeyinden değil de teninin altından geliyormuş gibi görünen, büyümlü bir bahçe kokusu bütün duyularına doldu. Bu, cennetten gelen bir kokuydu. Cassia’nın bedeni bu tuzağa tepki olarak gerildi ve Solara içinde yükselen kıskançlık dalgasıyla mücadele ederek geri çekildi. Motor yağları yerine bahar esintileri gibi kokmayı dilerdi.

“Teşekkürler,” dedi Solara. “Harikasin.”

Cassia’nın odası, çift kişilik yatak yerine koyulmuş ranza haricinde Solara’nın odasının tıpatıp aynısıydı. Kane’in üst yataktan, proteinli enerji yiyeceği dudaklarından birkaç santim ötede kalakalmış vaziyette onu izlediğini fark etti. Onun yüzünde de Cassia’nınki gibi şaşkın bir ifade vardı. Solara’nın bu ani sevgi gösterisine anlam vermeye çalışırken sarışın başları aynı açıyla eğilmişti.

Solara ona başıyla soğuk bir selam verdi.

Kendini toparlayan Kane’in gözlerinde özür diler gibi bir ifade belirdi. “Şey, dün gece için özür dilerim. Öyle ağzıma geleni söylememeliydin. Tek kelimesini bile içimden gelerek söylemedim. Kristalinin etkisiyle konuştum.”

Solara ona inandığından emin değildi. Kane ona gayet kendinde görünmüştü.

“Doran zaten berbat durumda,” diye devam etti Kane. “Benim, onun durumunu daha da kötüleştirmeme gerek yok.” Başını indirip “Söylediklerimi ona anlattın mı?” diye sordu.

“Hayır. Henüz anlatmadım.”

“O zaman belki de aramızda kalırsa daha iyi olur,” diye önerdi Kane. “Doran’ı severim. O iyi biri ve seyahatin geri kalanını küs geçirmek istemiyorum.”

Solara ne yapması gerektiğinden emin olamayarak parmaklarını elbisede gezdirdi. Kane samimi görünüyordu ama Solara öncelikle Doran’a sadıktı ve Doran’ın olanları bilmeye hakkı vardı.

“Bunu düşüneceğim,” dedi. Konuyu değiştirmek için ekledi: “Acele etmeliyiz. Renny çok geçmeden yola çıkmak istiyor.”

“Olur.” Kane’in dudakları hiçbir şey olmamış gibi bir sırıtma hâlini aldı. “Ama senin güzelleşmek için üç boyutlu bir elbiseye ihtiyacın yok.”

“Elbette yok,” diye ona katıldı Cassia ve Kane’in atıştırmağından bir ısırık almak için uzandı. Bir parça koparıp geri uzattı, sonra kendi yüzünü gösterip sözlerine açıklık getirdi, “Yani morluklar dışında.”

“Ve doğum lekesi dışında,” diye ekledi Kane. “Çok şirin ama kimliğini kolayca ifşa eder.”

Onu tam anlamıyla affetmiş olmasa da Solara’nın dudakları yukarı kıvrıldı. “Doğum lekem şirin mi sence?”

Kane'in şeytani gülümsemesi genişledi, sesi kalınlaşıp pürüzsüzleşti. "Bence senin her parçan şirin."

Cassia ranzanın merdivenlerini tırmanıp kafasına bir şaplak indirerek cevap verdi. Kane itiraz edince de ona doğru parmağını sallayıp, "Bu kızı seviyorum. Onu rahat bırak," diye tısladı.

Kane başını ovuşturup yatağının diğer ucuna doğru kaydığını ama bu onu, neredeyse kaşlarını tutuşturacak kadar kızgın bakan öfkeli kızıdan korumuyordu elbette. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum. Ne var bunda?"

"İkimiz de ne yapmaya çalıştığımızı çok iyi biliyoruz," diye çıkıştı Cassia. "Şimdi aşağı gel ve bana yardım et."

Solara belki de yüzüncü kez iki mürettebat üyesinin birbirini nereden tanıdığını merak etti. Keskin bakışlarına ve sert sözlerine rağmen Banshee'nin içinde birbirinin yö-rüngesindeki gezegenler gibi yürüyor, yemeklerden sadece ikisinin anladığı şakalara kadar her şeylerini kardeşlere özgü bir rahatlıkla paylaşıyorlardı. Ama gerçekten kardeş-lerse beden dillerindeki farklılık nereden kaynaklanıyordu? Kane utanmaz bakışları ve flörtöz gülümsemesiyle zengin çocuğundan ziyade, yemek parasını birilerini ayartarak kazanan birine benziyordu.

İkili münakaşalarına bir ara vererek Kane'in, Solara'nın saçlarına şekil verirken Cassia'nın da makyajı halletme-sinde karar kıldılar. Sonra onu aceleyle alt yatağın önünde bir tabureye oturtup işe koyuldular. Kane arkasından saçını tararken Cassia yatağın üzerine bağdaş kurarak oturup koz-metik ürünlerini koyduğu kutuyu karıştırmaya başladı.

Solara bu yeni gözetleme noktasından, Cassia'nın yatağının yanındaki duvara asılmış çeşit çeşit fotoğrafları fark etti. Fotoğraflardan birinde Kane'i gördü. Kolunu muzipçe Cassia'nın boynuna dolamış, ikisi kırmızı bir içecek dolu bardaklarını birbirlerine doğru kaldırmışlardı. Bardaklardaki belki de acı dut şarabıydı. Diğer fotoğraflarda manzara resimleri vardı: lavanta çiçekleriyle kaplı, yemyeşil, yuvarlak tepelerin arasından görünen, uçsuz bucaksız çivit mavisini bir göl; göldeki dalgacıklardan yansıyan ikiz ayların ışığı. Solara hiç bu denli nefes kesici bir manzara görmemişti. Cassia yanaklarına pudra sürmek için eğilerek görüşünü engelleyince kaşlarının çatıldığını fark etti.

"Bu fotoğraflar nereden?" diye sordu. "Çok güzeller."

Cassia'nın pudra ponponunu tutan parmakları gevşeyince ponpon yere doğru süzüldü. Hemen Kane'e bakınca gözlerindeki hüznün yumuşadı. "Eskiden yaşadığım yer," dedi. Kane tarağı bir kez daha saçlarından geçirdikten sonra başparmağıyla Cassia'nın bileğine dokundu. Bu, o kadar kısa bir dokunuştur ki Solara gözlerini kırpsa göremeyebilirdi. Ama görmüştü ve o kısacık anda ikisinin çok özel bir bağı paylaştığına şahit olmuştu.

Kesinlikle kardeş değiller, dedi içinden.

Sonra ikisi de konuşmadı. Bu yüzden Solara da sessiz kaldı. Ama içine yayılan endişe dalgalarına engel olamıyordu. Doran'la birlikte Banshee mürettebatına çabucak güvenmişlerdi ama bu insanları bir araya getiren şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Kimdi bu insanlar?

Solara ve mürettebat üyeleri odaya döndüklerinde baş dönmesiyle mücadele eden Doran, Solara'ya odaklanabilmek için gözlerini kısıtı. Onun elbiseyi giyince nasıl görüneceğini tahmin etmişti ama hiçbir şey onu, Solara'yı bir yabancıya dönüştüren bu müthiş değişime hazırlayamazdı. Güzelliği elbette çarpıcıydı ama öyle yabancıydı ki bu görüntü kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

İlk fark ettiği Solara'nın gözleriydi; uzun, rengârenk kirpiklerinin altından ona bakıyorlardı. Gözlerinin altında ve üstünde sonbahar renklerinde, üç boyutlu simlerle parlatılmış iki kelebek kanadı kıpraşıyor, Solara göz kırparken onlar da kanat çırpır gibi görünüyordu. Saç örgülerinin arasına dolanmış gümüş rengi kurdelelerle birleştiklerinde büyüleyici bir etki yaratıyorlardı. Ama Doran bu gözleri, her gece *Seç Bakalım* oynarken masanın karşısından bakan, alıştığı o bir çift gözle bağdaştıramıyordu.

Balo elbisesini baştan aşağı süzdü. Elbise yıldızlı gecelerdeki gökyüzü gibi ışıldıyordu. Askısız tasarım vücut kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sarıyor, çıplak omuzlarını ve kollarını ön plana çıkarıyordu. Yer çekimini mağlup eden bir mucize eseri, göğüsleri de neredeyse çenesine kadar yukarı itilmişti.

Doran az kalsın dilini yutacaktı. Gözlerini dikip bakmak için ciddi çaba gösterdi ve Solara'yı kimse böyle görmesin diye onu bir battaniyeye sarıp sarmalama dürtüsünü

bastırdı. Kendini zorlayarak bakışlarını, pembe ve mor oje-
lerle parlayan ayak tırnaklarına kadar indirdi. El tırnakları
da boyanmış ve dövmelelerinin üzeri kapatılmıştı. Tüm bu
ışılta ve şatafat içinde bir moda dergisinin kapağını süsle-
yebilirdi.

Doran bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu.

İçinde birbiriyle savaşılan dürtüler, onu anlayamadığı bir
duygu denizinin içine çekiyordu. Solara'ya bakmaya de-
vam etmek, ona nefes kesici olduğunu söylemek, ama aynı
zamanda ona makyajını yüzünden silmesini ve günlük kı-
yafetler giymesini, parlak ojelerini silip tırnaklarının güzel-
liğini ortaya çıkarmasını söylemek istiyordu.

Onun tanıdığı Solara olmasını istiyordu. *Onun* Solara'sı.
Cassia omzuyla Kane'e vurdu. "Bak. Nutku tutuldu."

"İyi iş çıkardık," dedi Kane, çalışmalarının ürününe hay-
ranlıkla bakarak.

Solara tekrar kafasını kaldırıp bakınca Doran nihayet
sesini buldu. "Vay canına," dedi. "Ne diyeceğimi bilemi-
yorum." Ama Solara bundan daha fazlasını hak ediyordu,
bu yüzden ekledi, "Beş bin krediye değermiş. Büyüleyici
görünüyorsun."

Solara'nın gülümseyerek karşılık vermesi kalbini ısıttı.

"Affedildin," dedi Solara. Doran ne kusur işlediğini so-
ramadan arkasını dönüp uzaklaştı. Doran arkasından dik-
katli olması için seslendi ama Solara'nın duyup duymadı-
ğından emin değildi.

Bir süre sonra, ağrıları dışında tamamen yalnız, yatağında uzanırken, Obsidiyen'e ulaştığında Solara ile yollarını ayıracaklarını fark etti. O, babasının verdiği görevi yerine getirip adını temizlemek için eve dönerken Solara sınırdaki işine başlamak için yola devam edecekti. Yolları bir daha hiç kesişmeyebilirdi.

Doran bu konuda ne hissettiğini de bilmiyordu.

Aslında, evet, biliyordu.

Ama göğsündeki bu yeni düğümün sebebini inceleme fırsatı bulamadan, onu iliklerine kadar donduran bir titreme ile birlikte yeni bir baş dönmesi dalgası geldi. İç organları iltihaplı bir diş gibi zonklarken Doran örtülerin altına gömüldü. Solara'nın çok geçmeden ilaçlarla dönmesini umdu. Aksi takdirde yolları Doran'ın planladığından çok daha erken ayrılabilirdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

En yakın istasyondan Obsidiyen'e giden rotayı takip eden pilotların ticaret uydusunu görmemesi imkânsızdı. Işıl ışıl reklam panoları bağlı olduğu Ay'ın üzerindeki kraterleri aydınlatıyordu. Bu Banshee'nin özenle kaçındığı rotaydı. Burası turistler için bir cazibe merkezi ve aylar süren yolculuklardan bıkan yolcuların sıkıntılarını ballı şaraplar, lazer oyunları ve adi hediyelik eşyalarla giderdikleri bir mola yeri idi.

Ama Solara hiçbiriyle ilgilenmiyordu.

Koltuğunda öne eğilip uzay mekiğinin camından dışarı bakarak rengârenk HIZLI UZAY MEKİĞİ TAMİRİ! ve GALAKSİNİN EN CÖMERT SLOT MAKİNELERİ! reklamlarına hızlıca göz gezdirdikten sonra bu kompleksi koruyan statik balonun en tepesindeki tek güvenlik kontrol

noktasını tespit etti. Bu dar tepe noktası içeri girmenin veya içeriden çıkmanın tek yoluydu.

Hızlı bir kaçış için ideal bir plan değildi.

“Lütfen gizli bir arka kapı olduğunu söyle,” dedi, mekiğin pervanelerini kapatıp kontrol noktasına yönelerek yağmurdan kaçarken doluya tutulmalarına sebep olacak olan Renny’ye. Araç yeterince yaklaşıncı Solara, asfalttan yükselen ısı gibi hafifçe dalgalanan, etrafındaki biçimsiz alan olmasa görünmeyecek olan perdelenmiş lazer topunun silüetini seçebildi.

“İstersen söylerim,” diye cevapladı Renny. “Ama yalan söylemiş olurum.”

Solara yüksek sesle nefes verdi ve ayak bileğine bir buz torbası bağladı. Renny de frakının manşetlerini çekiştirerek kol boyunu uzatmaya çalışıyordu. Daha zarif görünmek istiyorsa daha uzun bir adamın ceketini çalmalıydı.

“Unutma,” dedi Renny, çalıntı bir kredi anahtarlığını kaldırarak. “Ben, annenin kardeşi Jared daynım ve sen yazı benimle geçiriyorsun.”

Uzay mekiğini otomatik kontrol noktası tarayıcılarına doğru sürdü. Dar geçidin iki yanındaki paneller istasyonun içindeki bir muhafız tarafından kontrol ediliyordu. Gözle görülmeyen ışınlar uzay mekiğinde silah olup olmadığını kontrol ederken Renny çalıntı anahtarlığı yan cama bastırdı. Tıpkı oto-mağazalar gibi buraya da sadece bakmak için girilmiyordu ve ziyaretçiler içeri girmek için kredilerinin olduğuna dair kanıt sunmak zorundaydılar. Muhafız

istasyon camının arkasından anahtarlığa doğru portatif bir tarayıcı doğrultup Renny'ye adını ve kimlik kodunu sordu.

Renny istasyonun frekansına girip “Jared Rogers,” dedikten sonra bir dizi harf ve sayı söyledi. Muhafız onları daha fazla bekletmeden güvenlik kalkanını devre dışı bıraktı ve geçmelerine izin verdi.

“Zor olmadı,” dedi Solara, oturduğu yerde gevşeyerek. Avuçlarının terlediğini fark etti ve silecek bir yer bulmak için etrafına bakındıktan sonra nihayet Renny'nin kolunda karar kıldı. Renny itiraz ederek geri çekilince Solara omuz silkip elbisesini gösterdi. “Benimki beş bin kredi.”

Renny koltuğunun altına uzanıp bir Kristalin matarası çıkardı. “Bundan bir yudum al ama yutma,” dedi. “Ağzında biraz çalkala, sonra ellerine tükür ve önüne sür.”

Solara onun dediğini yaptı ama elbiseye bulaştırmamaya büyük bir özen gösterdi. Sarhoş olsa bile aklı başında hiçbir kız bu elbisenin üzerine içki dökmeydi. Eğilip “Çılgın bir partiden geliyormuş gibi kokuyor muyum?” diye sordu.

“Sayılır ama koku yakında uçacaktır.”

Doku-Bağmı bir an evvel kapıp kaçmak için bir sebep daha olmuştu. Giyinip süslenmek eğlenceliydi ama yapmak üzere oldukları şeyin gerçekliğini –ve başarısız olmalarının ya da yakalanmalarının doğuracağı sonuçları– idrak etmeye başlayan Solara'nın kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Renny bir dizi mağazayı ve yemek alanlarını geçip kompleksin diğer ucundaki sağlık merkezine geldi. Uzun

mekiğini acil girişin yanma park etmek yerine kendi araçlarının iki katı büyüklüğündeki bir geminin arkasına indi.

“Kolay olacak,” dedi Solara’ya motoru kapatırken. “Ama eğer bir şeyler ters giderse doğrudan buraya gel. Saklanmak için en güvenli yer uzay mekiği. Banshee’ye nasıl uçacağını biliyorsun, eğer...” *Eğer beni yakalarlarsa ve senin kaçman gerekirse.*

Son kısmı söylemesine gerek yoktu. Solara sokakta yaşadığı zaman içinde bunları öğrenmişti. Kimseyi arkada bırakmamak onurlu bir şey gibi gelse de bu aslında, daha fazla zarara sebep olacak safça bir politikaydı. İnfazcılar ikisini de tutuklar ve onları hızla mahkûm etmek için birbirlerine karşı kullanmaya çalışırlardı. Eğer muhafızlar onu yakalarsa o da Renny’den kendini kurtarmasını ve ilaçları Banshee’ye geri götürmesini beklerdi. Doran’ın hayatı ellerinden kayıp gidiyordu ve asil davranacak zamanları yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedi Renny’ye. “Bize neden yardım ettiğini bilmiyorum ama iyi ki buradasın. Bu işin altından tek başıma kalkamazdım.”

Renny, tanıştıkları an Solara’nın kalbini eriten o samimi gülümsemesini gösterdi yine. Solara onun gerçekten dayısı olmasını, aralarında ne kadar mesafe olursa olsun birbirlerine kan bağıyla bağlı olmalarını dilerdi. İnsanların ailelerini seçememesi çok kötüydü.

“Hayat hiç kolay değil,” dedi Renny. “Bunu zaten biliyorsun. O yüzden kader yoluna kendi kanından birini çıkarırsa o yolculuğu daimi kılmak için elinden geleni yap.”

“Senin hikâyen nedir?” diye sordu Solara. Bu onunla son konuşmaları olabilirdi ve birdenbire onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşmaya başlamıştı. “Sen nasıl geldin Banshee’ye?”

Solara kendine yeterince inanmadığı için Renny parmağını onu azarlarcasına salladı. “Sana şu kadarını söyleyeyim. Dünya’da bir evim, iyi bir işim ve beni hak ettiğimden çok seven bir karım vardı. Ama hastalığım her şeyi mahvetti. Yanlış insanlardan, mafyadan bir şeyler çaldım ve bu nedenle orada kalmak artık benim için güvenli değildi.” Solara’nın omzunu sıvazladı. “Gerisini dinlemek için biraz beklemen gerekecek.”

Uzay mekiğinin kapılarını açtı ve aracın etrafından dolanıp Solara’nın yanına gitti. Solara kollarını onun boynuna doladı ve gemilerin yanaştığı park bölümü boyunca taşınırken de muhafızların onları güvenlik kameralarından izliyor olabileceğini düşünerek yüzüne bir acı ifadesi yerleştirdi. Sağlık merkezinin acil durum kapıları birbirinden ayrılarak açıldığında antiseptik kokusuyla keskinleşip ağırlaşan soğuk hava yüzlerine çarptı.

Solara yüksek sesle inlerken Renny hızla kabul masasına yöneldi ve görevliye, “Yeğenim bir partide ayak bileğini incitti,” dedi. Bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam ederken her kelimesi ağzından daha da hızla dökülüyordu. “Gitmesine izin vermemeliydim ama içki içmeyeceğine söz vermişti.”

“Heyyyy,” dedi Solara, bir parmağıyla Renny’nin göğsünü dürterken. “Bu *bennnnim* hatam değil. Bana o bardakta meyve kokteyli olduğunu söylediler.”

Renny onu duymazdan gelerek yalvaran gözlerle resepsiyon görevlisine baktı. Orta yaşlı kadının yüzünde vardiyasının ve vardiyasıyla birlikte sabrının da tükenmek üzere olduğunu gösteren rahatsız bir ifade vardı.

“Yeğenimin bileğini düzeltecek ilaçlarınız vardır umarım,” dedi Renny. “Onu kız kardeşimin yanına bu şekilde geri gönderemem. Ona yemin etmiştim...”

“Bileğinizi nasıl incittiniz?” diye araya girdi kadın, bakışlarını Solara’nın boyalı yüzüne çevirerek.

“Anlaşılan o ki,” diyen Solara, inandırıcılığını güçlendirmek için hıçkırdı, “striptiz yapmayı pek beceremiyorum.”

“Annen beni öldürecek,” dedi Renny başını öne eğerek.

Gözlerini deviren resepsiyon görevlisi veri tabletini masanın üzerine itip başıyla arkalarındaki alanı işaret etti. “Bunu doldurun. Birazdan sizi çağıracaklar.”

Renny onları bekleme odasının uzak ucuna konuşlandırdı çünkü bekleme odasındaki yirmi kadar canı sıkılmış hasta Solara’ya, daha önce hiç sosyeteye ilk defa takdim edilen bir genç kız görmemiş gibi hayretle bakıyorlardı. Solara onları suçlayamazdı. Eğer rolleri değişselerdi gözlerini ayırmadan en çok bakan muhtemelen o olurdu. Bu ilgi başta sinirlerini gerse de başlarının üzerindeki ekranda devam eden haber programında tanıdık bir isim duymasıyla lobideki her şey görünmez oldu.

“Doran Spaulding’in nerede olduğu hâlâ bilinmiyor,” dedi kadın gazeteci tavana yerleştirilmiş hoparlörlerden. “Deha Akademi’nin genç mezunu, babasının cezaevine girmesine sebep olan aynı suçtan aranıyor. Kefaletle serbest bırakılma yolu kapatılan Spaulding Şirketleri sahibi cezaevinde duruşmasını bekliyor.”

Solara, Renny ile aynı anda başını ekrana çevirdi. Ekran da Doran’ın yüksek çözünürlüklü görüntüsü; kendisinin biraz daha uzun, üç parça bir takım giymiş versiyonuyla yan yana durmuş gülümsüyordu. Doran’ın babasına ulaşamamış olmasına şaşmamak lazımdı. Adam hapisteydi.

“Güneş Ligi yetkililerine göre,” diye devam etti kadın, “baba ve oğlu, yüksek koruma altındaki, devlete ait bir taşıttan İnfinyum olarak bilinen bir maddenin çalınmasını planladılar. Savcılar suça yönelik mahkûm edici deliller bulunduğunu söylüyor ama savunma avukatı, suç mahallinde bulunan DNA örneklerinin Doran Spaulding’e ait olduğu ortaya çıksa da her ikisi adına suçlamaları reddediyor.”

İnfinyum mu? Bu madde neydi ve neden yüksek koruma altındaydı? Solara, Doran’ı askerî bir araca gizlice girip soygun yaparken hayal etti. Bu mümkün değildi. Belki de Doran yanlışlıkla kendisini zan altında bırakacak bir şey yapmıştı.

“Genç adamın on sekiz yaşındaki sözleşmeli bir hizmetkârla birlikte seyahat ettiği düşünülüyor. Daha önce hüküm giymiş bir suçlu olan Solara Brooks, bir kredi sahteciliği soruşturması kapsamında sorgulanmak üzere aranıyor.

Onu kalıcı dövmelelerinden ve doğum lekesinden tanıyabilirsiniz...”

Solara sabıka fotoğrafının ekranda belirmesini beklememişti. “Beni buradan çıkar,” diye fısıldadı Renny’ye, adamın kolunu acıtacak kadar sertçe sıkarken. Bir elini dudaklarına bastırdı, onu izleyen herkesi eğlendirdi. “Ah, tanrım. Sanırım kusacağım,” diye inledi.

Renny onu kollarına aldı ve yüzünü ekşitmiş olan resepsiyon görevlisine döndü. Solara öğürme sesleri çıkarmaya başlayınca kadın hiç vakit kaybetmeden onları özel bir muayene odasına götürdü. Daha bir dakika bile geçmeden Solara kucağına yerleştirilen bir atık kutusuyla yumuşak örtülü bir masanın üzerinde oturuyordu. Renny, ikisi odada yalnız kalana kadar ona cesaret sözcükleri fısıldayıp sırtını ovuşturdu. Sonra bir elini saçlarında gezdirdi ve bir küfür savurdu.

“Panik yapmayalım,” dedi ama gergin bir şekilde çizdiği daireler kendi sözleriyle çelişiyordu. “Yüzündeki o makyajla seni annen bile tanıyamaz.”

“Emin ol tanıyamazdı,” diye mırıldandı Solara. “Git, Doku-Bağını ara. Eğer neden koridorlarda dolaştığını soran olursa midemi yatıştırmak için soda almaya çıktığını söyle.”

“Soda,” diye tekrarladı Renny başıyla onaylayarak.

“Çabuk ol. Bileğimi burkmadığımı anlamaları uzun sürmez. Muayeneyi elimden geldiğince uzatacağım ama...”

O cümlesini bitirmeden Renny çıktı.

Steril odada yalnız kalan Solara, kendisine Renny'nin haklı olduğunu hatırlatarak midesinde uçuşan kelebekleri sakinleştirmeye çalıştı. Doğum lekesinden dövmelerine kadar onu tanıyabilecekleri her iz bir üç boyutlu kozmetik ürünüyle gizlenmişti. Kimseye sahte kimliğini sorgulaması için bir sebep vermediği sürece sorun yaşamazdı.

Birkaç dakika sonra yaklaşan ayak seslerini duydu ve muayene masasında dar korsesinin izin verdiği ölçüde kıvrılıp bir top şeklini aldı. Kapı kayarak açıldı ve bir adam, “Bayan Vanderbilt?” dedi.

Solara sızlanarak doğrulup oturdu ve karşısındaki çocuğu görünce donakaldı. Çünkü bu çocuk, bebeksi yüzü ve cılız bedeniyle, yetişkin bir adama benzemiyordu. O kadar gençti ki Solara onun bir hademe olabileceğini düşündü. Ama sonra laboratuvar önlüğüne iştirilmiş yaka kartında DR. VEFAT yazdığını gördü.

Şaka falandı herhâlde.

“Soy adım ‘vefaat’ diye okunuyor,” dedi iç çekerek, sanki bu açıklamayı günde bin kez yapıyormuş gibi. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” Kibar sorusuna rağmen ses tonundaki monotonluk buradaki işlerin sadece bir formaliteden ibaret olduğunu ve adamın bu şekilde bir odadaki hastayı gönderip bir diğerine geçtiğini gösteriyordu. Çocuk, bakışlarını yandaki duvara asılı röntgen cihazına çevirince Solara onu oyalamak için yaratıcı olması gerektiğini anladı.

“Sizi gördüm daha iyi oldum,” dedi ve gülümseyip çenesini yere eğerek kirpiklerinin altından ona utangaç utangaç

baktı. Daha önce kimseyle bu şekilde flört etmemişti ama filmlerde işe yaradığını görmüştü.

Ciddi iş adamı maskesi yok olan doktor sanki uzaylı görmüş de gözlerine inanamıyormuş gibi ağzı açık, bakakaldı. Solara bu tepkisinden kızların genelde onu görmezden geldiğini anlayıp genç doktora acıdı. Onu baştan aşağı kısa, kahverengi saçlarından düz ayakkabılarının ucuna kadar cesurca süzdü ve sonra gördükleri hoşuna gitmiş gibi daha da geniş gülümsedi.

“Hiç beklediğim gibi biri değilsiniz,” dedi ona.

Genç doktor bir an kekeledikten sonra hafifçe öksürdü. “Siz de öyle.”

“Ama iyi anlamda, değil mi?”

Yanakları kızaran çocuk gözlerini kaçırdı. “Tabii ki. Çok hoş görünüyorsunuz.”

Çok hoş mu? Eğer çocuğun en iyi flört performansı buy-
sa kimseyle çıkamamasına şaşmamak lazımdı.

“Öyle mi?” diye sordu Solara utanmış gibi yaparak. Bir yandan da eğilip derin dekoltesini gösterdi. Tam da umduğu gibi bu hareket çocuğun gözünden kaçmamıştı. Gözleri Solara’nın kıvrımlarına kilitlendi ve yüzüne sersem bir ifade yerleşti. Ama tam Solara, onu avucunun içine aldığını düşünürken kaşlarını indirip başını yana eğdi.

“Şu nedir?” diye sordu boynunu işaret ederek ve bir adım yaklaştı. “Doğum lekesi mi? Yoksa bir yara izi mi?”

Solara elini boynunun altına götürdü ve burada yapışkan bir madde hissetti. Elini geri çektiğinde parmak uçlarına

yağlı, şeftali rengi yapışkan bir sıvı bulaşmıştı. Maddeye bakarken kaşlarını çattı ama sonra ne olduğunu anladı. Üzerine döktüğü yüksek oranda alkol içeren Kristalin makyajını yavaş yavaş emmiş olmalıydı. Bakışlarını parmaklarına çevirince kapatıcı tabakasının arasından siyah mürekkebin göründüğünü fark etti.

Bu doktorun da dikkatinden kaçmamıştı.

Solara ellerini arkasına sakladı ama artık çok geçti. Doktorun aklında soru işaretlerinin oluştuğunu, sertleşen bakışlarının tekrar boynuna odaklandığını görebiliyordu. Bir kızın parmaklarına kozmetik ürünleri sürmesinin tek bir sebebi olabilirdi ve tıp fakültesinden mezun olacak kadar akıllı biri bu sebebin ne olduğunu anlardı. Ve eğer bir mağrada yaşamıyorsa doğum lekesini de tanırdı.

Kapı kayarak açıldı ve diğer tarafta duran Renny odaya hızla göz gezdirerek neler olduğunu anlamaya çalıştı. Yanlarına gelmek yerine elini göğüs cebinin üstüne koydu ve başparmağıyla arkasını işaret etti. “Ben sigara içmek için dışarı çıkıyorum. Dayan, tatlım. Göz açıp kapayınca kadar döneceğim.”

Solara rahatlayarak nefes verdi. Parolaları buydu. Renny Doku-Bağım çaldığını ve Solara’yı uzay mekiğinde bekleyeceğini söylemek istiyordu. Şimdi tek yapması gereken onun peşinden gitmek için inandırıcı bir bahane uydurmaktı.

“Tamam,” dedi. “Ama keşke sigarayı bıraksan. Sigara içmek çok tehlikeli.”

Renny, “Sarhoşken striptiz yapmak da öyle,” diye cevap verip göz kırparak uzaklaştı.

Genç doktor gülmemişti. Renny’nin lobiye doğru gözden kaybolmasını izledikten sonra çatık kaşlarla tekrar Solara’ya döndü. Kafasında bir araya getirdiği yapboz parçalarını görmek için Solara’nın röntgen cihazına ihtiyacı yoktu. Buradan çıkmanın vakti gelmişti.

Bileğini döndürerek, “Buz torbası iyi gelmiş olacak çünkü kendimi biraz daha iyi hissediyorum,” dedi. Masadan kalktı ve ağırlığını ayağına vermeyi dener gibi yapıp çıplak ayağı yere değince topalladı. “Tuvalet nerede?”

Genç adamın gözleri biraz genişledi ve sonunda, bağlantıyı nihayet kurduğunu gösteren o kavrayış kıvılcımı geldi. Solara’nın kim olduğunu anlamıştı.

“Size bir tekerlekli sandalye bulayım,” dedi çıkışa doğru gerilerken. “Orada bekleyin.”

Sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Solara onun peşinden koştu ama çıkış paneline dokunduğunda kapı açılmayı reddetti. Kapının manuel kolunu tutup eğmeye çalıştı ama ne kadar sert çekse de kapı kırılamıyordu. Doktor onu içeri kilitlemişti.

Midesine kramplar girdi.

Doktor güvenliğe haber verdiği anda tesisin tüm çıkışları kapatılacaktı. Eğer park bölümüne yakın zamanda ulaşamazsa Renny’nin onu geride bırakmaktan başka şansı kalmayacaktı. Yani hayatı kaymış sayılırdı.

Hayatta kalma içgüdüleri kontrolü ele geçirdi ve Solara olduğu yerde dönüp bir pencere veya içinden geçebileceği kadar büyük bir havalandırma kanalı var mı diye baktı. Hiçbir şey, hatta bir kalorifer ızgarası bile yoktu. Hızla tekrar kapıya dönüp çıkış panelini inceledi. Dokunmatik olarak tasarlanmış, ince ve çelik bir plakaydı bu. Eğer paneli yerinden çıkarabilirse kilidi el yordamıyla açabilirdi.

Saç örgülerinden bir toka çıkardı ve tokenin sivri noktasını panelin altına sıkıştırıp ileri geri hareket ettirerek yarısına kadar panelin altına soktu. Sonra bir dil basacağını kaldıraç gibi kullanarak panel ve duvar arasındaki mesafeyi, parmaklarını araya sokabilecek kadar açtı. Hafif kuvvet uygulayarak paneli yerinden çıkardı ve diğer tarafa kablolarla bağlı olduğu için paneli gevşek bir biçimde bıraktı.

Terle ıslanan parmaklarını, fiyatını umursamadan elbisesine sildi. Şu anda hiçbir şey özgürlüğünden daha kıymetli olamazdı. Gözlerini kısıp elektrik kablosu yumağını inceledi ve hemen dokunulmaması gereken toprak hatlarını ve akım taşıyan kabloları ayırdı. Geri kalanları sırayla çekiştirip tekrar yerlerine takmaya başladı ve sonunda acil durum elle kumanda kablosunu buldu. Kapı kayarak açıldı ve Solara bir saniye daha beklemeden odadan çıktı.

Elbisesinin eteklerini toplayarak koridorda hızla koşup lobiye çıkarken yoluna çıkan herkesi kenara itti. Park alanına çıkan ikili kapıya odaklanmıştı, hiç arkasına bakmıyordu. Uzay mekiklerinden yayılan egzoz kokusunu alacak kadar yaklaşmıştı ki arkasından biri, “Dur!” ve “Çıkışı kapatın!”

diye bağırdı. Önünde sadece birkaç metre kalmıştı. Başını eğip hızla koştu ve tam kapılar kapanmaya başlamışken dışarı çıktı.

Park alanına ulaştı ama ayakları beton zemine değeri değmez görünmez bir güç onu geri çekti ve Solara arkasındaki kapalı camlara çarptı. Kafasını çevirince eteklerinin diğeri tarafa sıkışmış olduğunu fark etti. Nafile bir çabayla kumaşı çekiştirirken kalbi çılğın bir ritimle atıyordu. Camdan diğeri tarafa baktığında iki güvenlik görevlisinin onu gösterip resepsiyon görevlisine emirler yağdırdığını gördü. Elbisesi yırtılmayı reddedince Solara titreyen eliyle arkasına uzanıp elbisenin fermuarını indirdi. Elbiseyi kalçalarına kadar indirip çıkarttı ve son sürat uzay mekiğine koştu. Üzerinde devlete ait bir külot ve göğüslerini desteklemek için kullandığı uzun keten kumaşlardan başka bir şey yoktu.

Renny onun geldiğini görmüş olmalıydı çünkü uzay mekiğini çalıştırmış ve Solara mekiğe ulaştığında arka kapağı açmıştı. Solara başı önde içeri doğru uçarken “Devam, devam, devam!” diye bağırdı ve araç, kapı daha kapanmadan yerden yükseldi. Solara kapağı kapatıp dört ayak üzerinde kokpite doğru emekleyerek Renny’nin yanına yerleşti.

“Elbiseni unutmuşsun,” dedi Renny. Direksiyonu bembeyaz olmuş parmaklarıyla sıkı sıkıya kavramış, güvenlik kontrol noktasından jet hızıyla geçerken önüne bakıyordu.

“Bundan sonra kimse,” dedi Solara nefes nefese, “benim etkili bir çıkış yapmayı bilmediğimi söyleyemez.”

Renny bir süre güldü ama sonra yüz hatları sertleşti. Solara onun bakışlarını takip edince sebebini anladı. Muhafız istasyonunun dört yanında kırmızı alarmlar parlıyor ve güvenlik görevlileri camın ardında karıncalar gibi koşuyorlardı. Bir reklam panosunda ÇIKIŞ YOK yazısı parlıyordu. Tesisten çıkmak üzere sıralanan araçlar aniden durdu, neredeyse zincirleme kaza yapacaklardı.

“Renny...” dedi Solara, sonra sessizliğe gömüldü.

Renny yavaşlamak yerine gaza sonuna kadar basıp Solara’yı koltuğunda geriye yapıştırdı. Yarısı çıkış noktasından geçmiş bir uzay mekiğine doğru yaklaşırlarken Solara, Renny’nin ne yapmak istediğini anladı. Kalkan, aracın arkasından kapanamadan onu takip etmeye çalışacaktı. Ama eğer kalkan aracın arka kısmına değerse enerji akımı bütün devrelerini yok eder, onları doğrudan uydu dışına uçururdu. İnfazcılar da onları burada kolayca yakalardı, enerji akımı onları öldürmezse tabii.

“Sıkı tutun,” diye uyardı Renny. “Dışarı çıkmak için onlara çarpmak zorundayım.”

Solara koltuğun kollarını kavrayıp nefesini tuttu ve öndeki uzay mekiğinin kuyruğuna doğru baş döndürücü bir hızla yaklaşırlarken dehşetle bakakaldı. Hızla yanından geçtikleri muhafız istasyonunu göz ucuyla gördü ve kendini çarpışmaya hazırladı. İçgüdüsel olarak gözlerini sımsıkı kapadı. Birbirine çarpan çeliğin çılgınlıkları kulaklarını tırmalarken emniyet kemerinin içinde ileri doğru atıldı. Baş hızla bir ileri bir geri savruldu. Güvenlik kalkanını geçmişlerdi. Kokpitin içinde bir alarm korusu yükseliyordu.

Gözlükleri uçup gitmiş olsa da Renny hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu. Sağa manevra yapıp diğer uzay mekiğinden uzaklaştı ve top atışlarının menziline çıktı. Bir enerji patlaması geminin gövdesine teğet geçip onları kendi eksenlerinde döndürdü ama Renny aracı hızla toparlayıp ek motorları çalıştırdı. Uzay mekiği yakındaki aya doğru jet hızıyla ilerledi ve top ateşlerinin menziline çıktılar.

Ama hâlâ güvende değillerdi.

Renny ayın yer çekimi alanına girip daha da hızlanabilmek için uğraşüyor, bu sırada Noel ağacı gibi rengârenk yanan gösterge paneliyle ilgilenemiyordu. Buradaki tuşlara ve düğmelere aşina olmayan Solara aletleri olmadan hangi sistemlerin hata verdiğini bilemiyordu.

“Ne yapabilirim?” diye seslendi çınlayan alarmların sesini bastırmaya çalışarak.

Renny, “Telsizle Banshee’ye haber ver,” deyip titreyen direksiyonu kavradı. “Kaptana bul-ve-el-koy’a ihtiyacımız olduğunu söyle. O ne demek istediğini anlayacaktır.” Gösterge paneline bakıp ekledi: “Acil durum sistemimizin çöktüğünü söyle mutlaka. En fazla otuz dakikalık oksijenimiz var.”

Ve iniş yapacak güvenli bir yer yok, dedi içinden Solara. Sonra eğer ölürlerse Doran’ın da öleceğini fark etti çünkü Banshee onları zamanında bulup ilacını alamazdı. Bu düşünce korkuyla titremesine neden oldu. Bir yardım çağrısı gönderdi ama cevap gelmedi. “İletişim sistemimiz mi çökmüş yoksa sadece alıcıda mı sorun var, bilemiyorum,” dedi.

“Denemeye devam et.”

Solara da öyle yaptı ve defalarca denedi, ta ki tüyleri soğuktan diken diken olup dişleri tıkırdamaya başlayana kadar. Kokpitin içine sıcak oksijen pompalanmadığı için sıcaklık düşmüş, Solara’nın nefesi yoğunlaşarak havada bulutlar oluşturmaya başlamıştı. Koşullar yarı çıplak uçmak için pek de uygun değildi.

Renny ceketini çıkardı. “Bunu giy,” dedi ve sonra gömleğinin düğmelerini açarak onu da uzattı. “Bacaklarını da kapat.”

Solara, vücut sıcaklığıyla ısınmış ceketin soğumasını beklemeden üzerine sardı. Renny’ye teşekkür ederken omuzlarında, çıplak tenine yayılan pembe yara izlerini fark etti. Yaralara kaşlarını çatarak baktı. Net bir daire şeklindeki izler lazer yaralarına benziyordu.

“Sırtına ne oldu?” diye sordu.

Renny otomatik pilotu devreye soktukten sonra gösterge panosunun diğer yanında el yordamıyla gözlüklerini arayıp buldu ve kırılmadıklarını görünce gülümsedi. “Yanlış kişilerden bir şeyler çaldığımı söylemiştim ya?”

“Seni vurdular mı?”

“Aynen öyle,” dedi Renny buruk bir gülümsemeyle. “Ben hayatımı kurtarmak için çılgınlık atarak kaçarken. Tıpkı senin az önce uyduda yaptığın gibi.”

Solara, o adamların Renny’nin çalma içgüdüsüne engel olamadığını bilip bilmediklerini merak etti ama silahsız bir adamı sırtından vuracak türden insanlar için bu, bir şeyi

değiştirmezdi herhâlde. “Peki, o hanıma ne oldu?” diye sordu. “Seni seven kadına? O nerede şimdi?”

Renny’nin dudakları hüznölü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Keşke bilsem. Belki de bilmesem daha iyi.” Kafasını salladı. “Hâlimize baksana. Bir hayatımız yok. Gölgelede yaşıyor, hiçbir yere yerleşemiyoruz. Ben onun için daha iyisini istiyorum, gerçek bir evi ve gurur duyabileceğı bir ailesi olsun istiyorum. Bu yüzden onu arkamda bıraktım.” Yüzüne dalgın bir ifade geldi ve iç çekmesinde duyulan özlem Solara’nın yüreğini cız ettirdi. “Bazı günler onun kendine yeni bir hayat kurmuş olmasını istiyorum,” dedi Renny. “Bazı günler istemiyorum.”

Solara ne diyeceğini bilemiyordu, o nedenle Renny’nin elini tuttu ve zamanları oksijen tedarikleriyle birlikte tükenirken sessizce ön camdan dışarı baktılar.

Bir süre sonra elleri gevşedi ve tekrar el ele tutuşmak için çaba göstermeleri gerekti. Hareketleri beceriksizleşmiş, başları dönmeye başlamıştı. Kokpite göz gezdiren Solara yanıp sönen ışıkların ne anlama geldiğini çözemiyor, nereye gittiklerini hatırlayamıyordu. Nefes üstüne nefes almaya çalışıyor ama bedenini tatmin edemiyordu. Bu his ona Dünya’daki şehir tramvaylarını hatırlatmıştı. Yazları o kadar boğucu olurlardı ki vatman bir camı indirmek zorunda kalırdı.

“Baksana, b-bir cam açsak iyi o-olur,” diye kekeledi. “İçeri hava girsin.”

Renny gözlüklerinin arkasından ona baktı ve göğsünü

kaşımaya çalıştı ama eli kucağına düştü. “Bence bu iyi bir fikir değil.”

Solara neden diye sormak üzereydi ama gözüne ani bir hareket takıldı ve arkasını dönünce çirkin bir geminin yanlarında yol almakta olduğunu gördü. Bu gemiyi tanıyordu. İsmi ni hatırlamıyordu ama orada olmak için yanıp tutuşuyordu.

Gemiyi Renny de görmüş ve rahat bir nefes almıştı. “Fazla hızlı gidiyoruz,” dedi bakışlarını gösterge paneline çevirerek. “Yavaşlamamız lazım.”

Ama tek yaptığı alnını ovuşturmaktı.

Uzay mekiklerinden bir dizi kalm, metal kablo çıktı ve gemiye tutunarak onları yakına çekti. Motorlar sanki uzaktan kumanda ediliyormuş gibi durdu ve geminin yanaşma limanına yüksek bir gürültüyle oturdu. Solara koltuğundan kalkmayı denedi ama emniyet kemeri kalkmasına izin vermedi. Sonra sarı saçlı bir çocuk gelip kemerlerini çözdü.

Çocuk onu çekerek geminin yük bölümüne indirdikten sonra Renny’nin yanına döndü.

Geminin içindeki hava temiz ve saftı; ciğerlerini derin nefeslerle doldururken kaburgalarına sardığı uzun kumaşlar geriliyordu. Göğsü her inip kalktığında zihni daha da berraklaşıyordu. Renny kendine geldiğinde Solara ona sarılmış, histerik kahkahalar atıyordu.

* * *

Doran'a ilacı verip durumunun stabil olduğundan emin olduktan sonra mürettebat mutfakta toplandı. Burada çağrılarının kaptana hiç ulaşmamış olduğunu fark etti. Kaptan uzay mekiğini sürekli takip etmişti. Masada otururken Renny'nin söylediklerini, Dünya'daki kadınına vermek istediği şeyleri düşündü. *Gerçek bir ev ve gurur duyabileceği bir aile.*

Solara bu mürettebatın sırlarını veya yollarının nasıl keştiğini bilmiyordu ama bu yabancılar onu korumak için öz ebeveynlerinin on sekiz yılda yaptığından daha çok şey yapmıştı. Ona göre bu kesinlikle gurur duyulacak bir şeydi. Renny bir hayatlarının olmadığını söylerken yanılıyordu.

Şu anda Solara'nın olmak istediği tek yer, burasıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ilerleyen günlerde Doran geceden nefret etmeye başladı. Yatakta o kadar çok vakit geçirmişti ki bedeni uyku düzenini tamamen unutmuştu ve artık geminin sessiz ve hareketsiz olduğu sekiz saatlik zaman dilimi zihinsel bir hapis cezasına dönüşmüştü. Yalan söyleyip Cassia'dan ağrı kesici istemiş olmayı diliyordu. O zaman şu anda uyanık vaziyette yatmak ve Solara'nın söyledikleriyle ilgili endişelenmek yerine komadaymış gibi uyuyor olurdu.

Baban hapiste.

Bu sözlerin yankısı midesine kramplar girmesine neden oluyordu çünkü bu sözler korkunç bir gerçeği ortaya koyuyordu: Doran yalnızdı.

Bugüne kadar yardıma ihtiyacı olduğunda babasının yanında olmadığı bir gün olmamıştı. Yardıma ihtiyacı olmadığında bile, ayağı tökezlerse babasının onu tutacağını

bildiğinden, hayatta daha emin adımlarla ilerlerdi. Şimdi her düştüğünde onu tutacak o emniyet ağı gitmişti ve Doran o mide bulandırıcı düşme hissini üzerinden atamıyordu.

Peki ya babası? O da yalnız mıydı? Korkuyor muydu? Yoksa hücrelerini geçici bir ofise çevirmiş ve endişelenme işini avukatlarına mı bırakmıştı? Doran'ın bunu bilmesine imkân yoktu ve bundan nefret ediyordu. Babasının sesini özlemişti. Babasını güldürmeyi özlemişti. Artık konuşmalarına imkân yoktu ve Doran, dış diyardaki koordinatlara ulaştığı zaman ne yapması gerektiğini öğrenememişti.

Görevini yerine getirecekti ama suçlarından aklanmak konusunda artık kendine o kadar güvenmiyordu. Dün bir veri tabletini ödünç alıp dava hakkında bir detay öğrenmişti ve bu bilgi onu, birilerinin onlara tuzak kurduğuna inandırmıştı. Devlet içerisinde birilerinin... İnfazcılar, taşıtlarından çalman bir İnfinyum sandığında Doran'ın DNA'sını bulduklarını öne sürmüşlerdi. Ama Doran ne devlete ait bir gemiye adım atmış ne de İnfinyum diye bir şey duymuştu. Bu da kanıtı gemiye infazcılarının yerleştirdiği anlamına geliyordu ve eğer durum böyleyse Doran adil bir şekilde yargılanmayacaktı.

Göğüs kafesi panikle sıkıştı ve Doran, ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir şeyin eskisi gibi olmayabileceğini anladı. Eski hayatı sona ermiş; yerini, bu kaçmak ve saklanmaktan ibaret olan yeni varoluşa bırakmış olabilirdi.

Hayır. Kafasını sallayarak bu düşünceleri zihninden kovdu. Babası için güçlü olması ve işini yapması gereki-

yordu. Sınırdaki o koordinatlarda onu her ne bekliyorsa öz-
gürlüklerinin anahtarı oydu.

Buna inanmak zorundaydı.

* * *

Ertesi sabah geminin penceresinden sızan yıldız ışığı karşı-
sında gözlerini kısıtı ve aşağı, Solara'nın dertop olmuş vü-
cuduna baktı. Bir battaniye yığınının altına gizlenmiş olan
kızın sadece burnu görünüyordu.

Hafifçe öksürüp, "Neden hâlâ yerde yatıyorsun?" diye
sordu. Aşağıda yatmak çok rahatsız olmalıydı. Sadece
Solara'ya bakmak bile ona o zalim çelik panelleri hatırlatı-
yor, omuzlarının ağırmasına neden oluyordu.

Bu histen kurtulmak için kollarını yastığının üzerinden
geriye attı ve çıplak sırtını gererek kullanılmamaktan kas-
katı kesilmiş kaslarını uzattı. Yanıt olarak omurgası üzerin-
deki birkaç inatçı omur yerli yerine oturdu. Bu hareket ona
o kadar iyi geldi ki tekrar yaptı ve sonra bacaklarını esnet-
mek için dizlerini sırayla göğsüne doğru çekti. Tıpkı istedi-
ği zaman düş alma hakkı gibi kısıtsız hareket kabiliyetinin
değerini de onu kaybedene kadar anlamamıştı. Bundan son-
ra vücudunun kıymetini bileceğine yemin etti.

Solara esnedi ve dönüp sırtüstü yattı; gerinme sırası ona
gelince çıplak yumrukları örtülerin arasından göründü.
Doran onun eldivenlerini çıkarmış olduğuna seviniyordu
ama bir şey söylemedi. Solara parmaklarındaki işaretler
konusunda hassastı ve Doran bu konuyu onu kızdırmadan
konuşmayı başaramıyordu.

Solara cevap vermeyince yanındaki boş yeri gösterdi. “Bu yatak çift kişilik, unuttun mu? İki kişiye yeter de artar bile.” Kendisini koklayıp ekledi: “Kokmuyorum da. En azından bana öyle gelmedi.”

Solara homurdanıp boynunun yan tarafını ovuşturarak doğruldu. Örgülerinden kaçıp alnında kuş yuvasına benzer bir şekil oluşturan asi saç tutamlarına bakılırsa uykusunda dönüp durmuştu. Bu, Doran’ı gülümsetti.

“Nedenini biliyorsun,” dedi Solara. “Yaraların...”

“Her neyse,” diyen Doran, onun bahanesini elini sallayarak geçiştirdi. “Benim bir şeyim yok.” Battaniyeyi beline kadar indirip, “Gel, kendin gör,” dedi.

Üzerinde kalçalarını örten bir tişörtten başka bir şey olmayan Solara yerden kalkıp yatağın kenarına oturdu. Utanma duygusunu artık biraz kaybetmiş gibi görünüyordu ve Doran için bu da sorun değildi.

“Hâlâ yaralısın,” diye karşı çıktı Solara, derisinin altındaki sarı lekeleri göstererek.

“Ama artık acımıyor.”

Solara dudaklarını şüpheyle büktü ve sıcak avuçlarını Doran’ın bedeninin iki yanına yerleştirip göğüs kafesi boyunca bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Doran nefesini tuttu.

Vay canına.

Solara’nın dokunuşu leğen kemiklerinin arasındaki tüm iç organlarını harekete geçiriyordu. Hatta bazı dış organlarını da... Teni Solara’nın parmaklarının altında tam devreden

geçen elektrik gibi canlanıp hayat buluyordu. Doran, kalın bir battaniye tabakasının kucagını örttüğüne sevindi.

“Canını mı yakıyorum?” diye sordu Solara.

Doran kafasını iki yana salladı. Şu anda aynı anda birçok duygu hissediyordu ama acı bunlardan biri değildi. Belki de Solara ile beraber uyumak o kadar da iyi bir fikir değildi. Solara’nın ellerini yakalayıp güvenli bir mesafede tuttu.

“Gördün mü?” dedi güçlkle yutkunarak. “Yakında turp gibi olurum.”

Kendi parmak uçlarını inceleyen Solara parmaklarının onun ellerinin arasında olmasına aldırmıyor gibiydi. “Ve o zaman gideceksin,” dedi Solara. “Tüm yatak da bana kalacak. Bekleyebilirim.”

Doran bir şey söylemedi ama Solara haklıydı.

Banshee dün Obsidiyen’e varmıştı ve Solara iki kişilik uzay mekiğindeki hasarları onarıırken yörüngedeki büyük bir gök taşının arkasında saklanıyorlardı. Doran kendisini seyahat edecek kadar iyi hissettiğinde gezegende bekleyen özel gemiye doğru uçacaktı. Sonra da Banshee’yi veya mürettebatını bir daha asla görmeyecekti.

Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu.

Bunun yerine Solara’nın parmaklarını kendine doğru çevirdi ve başparmağını tenine dövmeyle kazınmış olan kodlarda gezdirdi. Bu işaretlerin onu artık rahatsız etmemesi tuhaftı. Eğer tüm varlıklarına el konulmamış olsaydı Solara’nın yeni bir başlangıç yapmasına yardımcı olmak

için ona bir deri kalpazanı tutardı. Onun için yaptığı onca şeyden sonra Solara bunu hak ediyordu.

“Artık dövmeleme tahammül edebiliyorsun demek,” dedi Solara.

“Ne?”

“O gün banyoda, yakıt ünitesi bozulmadan önce. ‘Ben dövmeleme bakmaya tahammül edebiliyorsam sen de edebilirsin,’ demiştin,” diyen Solara ellerini çekip bacaklarının altına soktu.

“Öyle demek istemedim,” dedi Doran. “Bana açıklama şansı vermedin.”

“Tamam o zaman,” diyen Solara, bir kaşını meydan okurcasına kaldırdı. “Açıkla.”

“Uzun hikâye.”

“Zamanım var.”

Doran onun bacaklarındaki tüylerin ürperdiğini fark etti. Bacaklarına baktığından değil tabii. Öylesine bir gözlemde bulunmuştu. Şortundaki problem de yatıştığı için örtüleri kaldırdı ve Solara’ya yanına gelmesini işaret etti. Solara bir an için tereddüt ettikten sonra emekleyerek yanına geldi. Az sonra aralarında on beş santim mesafeyle, tıpatıp aynı pozisyonda, ellerini karınlarında birleştirmiş tavana bakar vaziyette yatıyorlardı.

“Pekâlâ,” dedi Solara rahatça yatağa gömülürken. “Anlat bakalım.”

“Hikâyenin sonu iyi bitmiyor,” diye uyardı Doran. İsteyerek olmasa da meşum bir sesle konuşmuştu. Solara boynunu çevirip ona baktı ama Doran doğrudan karşıya

bakıyordu. Böylesi daha kolaydı. “Büyük bir kısmı herkesin bildiği şeyler. Hiç duymamış olmana şaşırdım.”

“Kimsesizler evinde magazin dergileri yoktu,” dedi Solara.

“Zamanında büyük olay olmuştu ama bu uzun zaman önceydi. Haberlerde görsen bile sanırım unutmuş olurdun.”

“Neyi unutmuş olurdum?”

“Ben dokuz yaşındayken kaçırıldım,” dedi. Ezberlediği bu sözler dudaklarından kolayca dökülmüştü. “Ben ve kardeşim fidye için kaçırıldık. İşin içinde dadı da vardı. Adamların herkes uyurken arka kapıdan girmesi için alarmı devre dışı bırakmıştı.”

Solara dirseklerinin üzerinde doğrulup Doran’ı onunla göz teması kurmaya zorladı. “Senin kardeşin mi var? Bunu bilmiyordum.”

“Yok,” dedi Doran ve Solara’nın bu bilgiyi sindirmesi için biraz bekledi. “Artık yok.”

Solara’nın dövmeli eli hızla göğsüne gitti ve Doran gözlerini kapatınca o gece eliyle ağzını kapatan ve onu yatağından sürükleyerek çıkaran adamın mürekkepli parmaklarını görür gibi oldu. Çok fazla işaret, sıra sıra kodlar vardı ama Doran ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Ertesi gün, beyin sarsıntısı geçirdikten sonra patlamış dudağıyla bir dolaba kilitlenene kadar. Sonra anlamıştı.

Solara nazik bir dokunuşla onu şimdiki zamana getirdi. “Çok üzüldüm,” diye fısıldadı. “Kaç yaşındaydı?”

“Aynı yaştaydık. İkizdik.”

“İkiz,” diye tekrarladı Solara. “Onu kaybetmek daha da zor olmuştur o zaman. İkiz kardeşlerin arasında özel bir bağ olduğunu duymuştum.”

Doran bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu çünkü kıyaslama yapabileceği başka kardeşi yoktu. Gage ile bir elmanın iki yarısı gibi olduklarını hatırlıyordu. Aynı kalıpla yapılmışlardı ama dikkatle bakan herkes farklı olduklarını görebilirdi. Doran babasına çekmişti, daha uygun fiyatlar önererek diğer çocukların limonata tezgâhlarını paramparça ederdi. Gage ise laboratuvarında annelerinin peşinden ayrılmaz, onun deneylerini büyülenerek izlerdi. Ama tüm farklılıklarına rağmen iki kardeş durdurulması imkânsız suç ortaklarıydı. Dadılarının ikisini birbirinden ayıramadığını küçük yaşta fark etmişlerdi ve kadın koltuğun üstünde zıplayanın veya piyanonun içine mermer atanın hangisi olduğunu hiç anlayamadığı için ikisi de ceza almazdı.

Tabii dadı intikamını almıştı. Hem de fazlasıyla.

Doran sustuğunu fark edince özür diler gibi bir ifadeyle Solara’ya döndü. Ama Solara aldırmamıştı. Sessizce uzanıp bir kolunu onunkine doladı ve Doran’ın devam etmek için kendisini hazır hissetmesini bekledi.

“Neyse,” dedi sonunda Doran. “Babam infazcılarını bizi kurtarabileceğine inanmıyordu. Bu nedenle bizi bulmaları için bir grup paralı asker tuttu.” Ve haklarını yememek lazım, onları bulmuşlardı da. Ama sonra olacakları kimse tahmin edemezdi. “Bizi iki gün sonra şehrin dışındaki bir göl evinde buldular. Planları hızla içeri girip bizi zorla almaktı

ama ekip pencereden içeri ses bombası atınca bu bir gaz kaçağını tutuşturdu ve bütün ev alevler içinde kaldı.”

Bacaklarını ağırlaştıran ve görüşünü bulanıklaştıran o gaz bombasının acı tadım şimdi bile alabiliyordu. El bombası görevini yerine getirmiş, evdeki herkesin hareketsiz kalmasını sağlamıştı. Doran dolabın içinde rutubetli halının üzerine uzanmış, uyuşturucu yüzünden alevlerden kaçamayacak kadar kafayı bulmuş adamların çığlıklarını dinlemişti. Bu gürültünün patırtının arasında Gage’in ıstırap içinde inlediğini duymuştu. Bu, hiçbir terapinin ona unutturamayacağı, korkunç bir sestti. Gittiği terapiler işe yaramamıştı.

“Paralı askerlerden biri beni dolapta buldu,” dedi Doran. “Ama o beni dışarı taşıırken üst kat çöktü. İçeri dönmek güvenli değildi.”

O gün bir düzine insan hayatını kaybetmişti: üç mürekkepli suçlu, sekiz silahlı adam ve Doran’ın diğer yarısı. Yangın o kadar uzun sürmüştü ve o kadar şiddetliydi ki olay yeri inceleme memurları herhangi bir ceset bulamayacaklarını düşünmüşlerdi. Ama Doran’ın annesi Gage bulunana kadar vazgeçmemiş, oğlunun ebedi istirahat yerinin o ev olmayacağına yemin etmişti. Metanetini kaybetmemişti ve ertesi hafta Gage’den geriye kalanları, el ve ayak bilekleri hâlâ bağlı vaziyette, bulmuşlardı.

Doran bu ayrıntıyı bilmemeyi dilerdi.

“Bu nedenle dolaplardan nefret ediyorsun,” dedi Solara.

“Ve mahkûm dövmelerinden,” diye ekledi Doran, Solara’nın elini kaldırıp parınaklarını inceleyerek. “Beni kaçıran adam dövmeliydi.”

Solara bir anda elini geri çekti ve kollarını birbirinden ayırdı. “Olamaz,” dedi. O kadar hızla doğruldu ki yatak sallandı. “Bu senin için bir tetikleyici. Beni eldivensiz ilk gördüğünde bu nedenle çıldırdın. Ve mürettebatın seni fidye için kullanabileceğini söylediğimde bu nedenle sessiz kaldın.”

Doran evet demek üzereydi ama Solara ona bu şansı vermedi.

Yataktan çıktı ve üst üste defalarca kez özür dilerken ona geri gelmesini söyleyen Doran’ı duymazdan geldi. Sonra kıyafetlerini karıştırıp o lanet olası eldivenlerini tekrar taktı.

“Hayır,” diye üsteledi Doran dirsekleri üzerinde doğrulurken. “Çıkar şunları.”

“Sorun değil,” dedi. “Takmak beni rahatsız etmiyor.”

“Ama beni ediyor!” Bağırarak istememişti ama Solara parmaklarını yeniden gizlemeye başlayacaksa da bunun sebebi onun hassasiyetleri olmamalıydı. “Mürekkebini görmek istiyorum. O senin bir parçan.”

“Ama...”

“Aması yok. Daha önce neler söylediğimiz umurumda değil. Senin o eldivenleri çıkarıp bana hikâyeni anlattığın gün, arkadaş olduğumuz gündü. Eğer şimdi benden gizlenmeye başlarsan bu, bir adım gerilemek gibi olur.” Doran’ın aslında bunu da umursamaması gerekirdi. Yakında gidecekti ve bunların hiçbirinin bir önemi kalmayacaktı. Ama yine de önemi vardı. Doran için vardı. “Çıkar.”

Solara tereddüt etti.

“Lütfen,” dedi Doran. “Benim için.”

Solara eldivenlerini ellerinden çıkardı ama sonra saçlarını tarayıp örerken gözlerini kaçırdı. Sessiz kaldılar. Doran onunla birlikte mutfakta kahvaltı etmeyi önerince Solara yatakta kalması konusunda ısrar etti. Doran itiraz etti ama sadece odanın kapısına kadar gidebildi. Baş dönünce tekrar yatağın yolunu tuttu. Aptal, hain vücut.

Doran’ın bu sessiz tepkiden daha da çok nefret ettiği şey, diğer herkes onun yükünü taşıırken onun hasta gibi yatmasıydı. Banshee’deki herkesin bir amacı vardı: Renny rotayı oluşturunuyordu, Solara tamir yapıyordu, Cassia ve Kane günlük işleri yapıyorlardı ve kaptan genelde hayatlarını kurtarıyordu. Doran’ın başardığı tek şey ise ezik bir korsan boşanmasıydı.

Asla değişmeyeceksin ve asla bir fark yaratmayacaksın. Öldüğünde de kimse seni özlemeyecek çünkü yaşayıp yaşamaman kimsenin umurunda olmayacak.

Solara’nın artık böyle düşünmediğini biliyordu ama bu sözler yine de canını yakıyordu çünkü derinlerde bir yerde doğruluk payı olduğunu biliyordu. Banshee’nin bu asteroitte böcek gibi saklanmasıyla ilgili sebebi de oydu. Çeyrek düzlemin yarısı onun peşindeydi ve eğer Daevalar yerini tespit ederse mürettebatı yakalamak için onu kullanabilirdi. Bu insanlar için yapabileceği tek iyilik, gitmektir. En azından bu şekilde küçük bir fark yaratabilirdi.

* * *

“Yeterince güçlendiğine emin misin?” diye sordu Solara. Doran’ın spor çantasını botunun ucuyla iterken bakışlarını kaçırdı. “Acele etmene gerek yok.”

Acele etmene gerek yok. Mürettebat da ona aynı şeyi söyleyip durmuştu ama bir hafta daha geçmişti ve Doran burada sonsuza kadar kalamazdı. Baş dönmeleri durmuştu ve bir süredir kendini seyahat edebilecek kadar iyi hissediyordu. Ama bunu itiraf edemezdi. Bu yüzden soruyu başka bir soruyla geçiştirdi. “Benimle gelmek istemediğine emin misin? Aslında gelebilirsin. İkimiz de sınıra gidiyoruz.”

Dün sonunda çözülmüş ve Solara’ya koordinatların dış diyarda olduğunu söylemişti. Babası bunu onaylamayacaktı ama Doran’ın umurunda değildi. O, Solara’ya güveniyor ve bu yolculuğa tek başına çıkmak istemiyordu.

“Teşekkürler ama bana burada ihtiyaçları var,” diyen Solara ana motorda sızıntı yapan soğutma bobinleriyle ilgili bir şeyler geveledi. “Senin gemin muhtemelen ceylan gibi sekiyordur.”

“Peki ya Daevalar?”

Solara omuz silkti. “Ne yaparsam yapayım, güvende değilim. Burada kalırsam tehlike, Daevalar. Seninle gelirim tehlike, Demarkus ve infazcılar. Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık.”

Doran buna karşı gelemezdi.

“Ama,” diye ekledi Solara, “seni gemine bırakacağım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Doran ona. “Kane ben bırakırım demişti.”

“Ben bırakmak istiyorum,” diyen Solara nihayet başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde çekingen bir gülümseme vardı. “Böylesi daha uygun. Seni bu çılgın yolculuğa çıkaran da benim.”

“Doğru. Sana bunun için teşekkür etmiş miydim?”

Solara alınmış gibi yaparak kafasını eğdi. “Hayır, sanırım etmedin.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi Doran. “Öyle de hıyarımdır işte.” Solara onu çınlayan kahkahasıyla ödüllendirdi. Doran o anda bu sesi bir şişeye koyup saklamak için her şeyini verebilirdi. “O zaman bunu vereyim,” diye ekledi yakıt çiplerinden yapılmış kolyeyi uzatarak. “Para, kelimelerden daha çok işe yarar.”

“Senin paraya ihtiyacın olmayacak mı?”

Doran kafasını salladı. Bütün Spaulding gemilerinde bir yakıt çipi zulası bulundurmak şirket politikasıydı. Bu işi hallederken ve belki sonrasında yetecek kadar parası olacaktı. Solara deri ipi boynunun arkasında bağladıktan sonra madeni paraları tişörtünün altına itti. Bu Doran’a bir şey hatırlattı ve Doran gülümsedi.

“Senin için Demarkus’a meydan okudum,” dedi. “Şimdi de benim nişanımı takıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Solara yine güldü. “Ben neymişim böyle. Bir korsan kocayı bırakıp diğerini buluyorum.”

“Rahibeler duysa ne der?”

“Sen söylemezsen ben de söylemem.”

“Anlaştık,” diyen Doran el sıkışmak için bir elini uzattı. “Bizim sırrımız olsun.”

Ama Solara avucunu onunkine yerleştirdi bu dokunuş ona yetmedi.

Doran onu kendine doğru çekti ve kollarını vücuduna doladı. Solara’nın geri çekilmesini bekliyordu. Solara beline sarılıp yanağını göğsüne dayayarak onu şaşırttı. Bu tepki Doran’ı hem sevindirmiş hem de paramparça etmişti. Çünkü şimdi gitmek iki kat daha zor olacaktı.

Uzun saniyeler geçti ama Solara’nın vücudu öyle sıcak ve yumuşaktı ki Doran ondan ayrılamıyordu. İnsanlarla temas etmeyi ne kadar özlediğini fark etmemişti. Burnunu Solara’nın başını çevreleyen saç tutamlarına gömdü ve kokuyu içine çekti. Bu, motor dairesinden gelen yağ buharıyla Solara’nın teninin doğal, tatlı kokusunun bir karışımıydı. Bu kombinasyonun bu kadar güzel kokacağını hiç düşünmemişti ama bu kokuyu da bir şişeye koyup saklamak istiyordu.

Sonunda ilk Solara geri çekildi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Doran hayal kırıklığını gizleyip çantasını bir omzuna astı. Sonra Banshee’deki herkesle el sıkışarak vedalaştı. Sonunda uzay mekiğine binip gideceği yere doğru yola koyulmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Geminin gizlendiği noktaya Doran’ın istediğinden çok daha hızlı bir şekilde vardılar. Burası Obsidiyen’de, kadim bir tuz okyanusunun uzun zaman önce yok olup çöle teslim

olduğu noktada, sahillerin karşı tarafındaki oniks rengi kumlardan oluşan düz bir alandı. Turistler buraya gelmiyordu. Kapkara kum tepelikleri dört bir yana uzanıyordu. Doran burada herhangi bir canlının yaşadığından bile şüpheliydi.

Bölgeyi gözleriyle tarayıp kumdaki, küçük bir yolcu taşıtı büyüklüğünde olan hafif renk değişimini fark etti. “Gemi şurada,” dedi Doran parmağıyla göstererek. “Bir brandanın altında.”

Solara başıyla onaylayıp yakınlarla bir yere iniş yaptı.

Pervaneler durunca uzay mekiğinin kapılarını açtılar ve kavurucu bir sıcaklık dalgası tsunami şiddetiyle üzerlerine hücum etti. Kurak alanda sıcak rüzgârlar dans ediyor, herhangi bir rahatlama getirmiyordu. Hava o kadar sıcak ve nemsizdi ki Doran, yüzüne doğru bir saç kurutma makinesi tutulmuş gibi hissediyordu.

“Demek cehennem böyle bir yer,” dedi Solara etrafına bakınarak. “Baban gemilerini hep çölde mi saklar?”

“Sadece bu gemiyi. Bu konuda ısrarcıydı.” Doran kuma gömülü olan brandanın bir kenarını buldu ve yukarı doğru çekmeye başladı. Bu kolay iş, Doran’ı saniyeler içinde bir defans oyuncusu gibi ter içinde bırakmıştı. Solara da yardım etti ve çok geçmeden geminin örtüsünü tamamen kaldırdılar. Bu, stajyerken çıktığı seyahatlerde kullandığı gemiler gibi küçük, standart model bir gemiydi.

“Bir süre kalmamı ister misin?” diye sordu Solara. “En azından motorun çalıştığından emin olana kadar.”

“Hayır, sorun değil. Yardıma ihtiyacım olursa telsizle haber veririm.”

“O zaman sanırım burada vedalaşıyoruz.”

“Evet,” dedi Doran, bir omzunu kaldırıp yüzündeki teri silerken. “Sanırım öyle.”

Sıcak bir rüzgâr dalgası yüzlerine ateş gibi olan kum tanelerinin çarpmasına neden oldu ve bu vedanın fazla uzamamasını sağladı. Solara korunmak için uzay mekiğine geri koştu. Tam kapıyı kapatacaktı ki Doran, “Bekle!” diye seslendi.

“Nereye gideceğini hiç sormadım sana,” dedi. “Yani dışarıda nereye.”

“Vega adında yepyeni bir gezegene!” diye seslendi Solara.

“Vega,” diye tekrarladı Doran unutmamak için. “Yolum o taraflara düşerse seni bulacağım.”

“Mutlaka bul. Ve kuş getir.”

Solara el sallayıp metal kapının ardında gözden kayboldu. Doran’ın gemisine tırmanmasını bekledikten sonra pervaneleri çalıştırdı. Doran kargo bölümüne kazasız belasız girdiğinde Solara’nın uzay mekiği havalandı ve güneybatıya döndükten sonra hızlanarak uzaklaştı. Doran aracın git-tikçe küçülmesini ve sonunda gözden kaybolmasını izledi. Sonra tam beş dakika boyunca öylece Solara’nın geri dönmesini bekledi.

Solara dönmedi.

Doran geminin dar koridorlarında ilerlerken kendisine

bunun bir veda olmadığını söyledi. Eğer kendisine yöneltilen suçlamalardan aklanırsa Spaulding Yakıtları'ndaki işi gereği galaksinin en uzak köşelerine, zaman zaman da her gün yeni elementlerin keşfedildiği sınır gezegenlerine seyahat edecekti. Vega'da onu bulması gerçekten de mümkündü.

Ama sonra bu ziyaretin nasıl olacağını hayal etti.

Solara'nın muhtemelen o zamana kadar kendine ait bir arkadaş çevresi, kanun kaçakları ve firarilerden oluşan bu yeni toplum içinde bir yeri olacaktı. Doran'm onlarla ne gibi bir ortak noktası olabilirdi ki? Peki ya Solara'nın hayatında bir erkek olursa? Solara'yı başkasıyla hayal edince Doran'm göğsüne keskin bir acı saplandı.

Her neyse, dedi içinden. Bunu sonra düşünürüm.

Kokpite girip döşemenin altındaki gizli bölmeye baktı ve yakıt çipleriyle dolu olan torbayı buldu. Cebine bir avuç çip doldurduktan sonra geri kalanları küçük bölmeye koyup geminin navigasyon ekipmanını çalıştırdı. Babası gideceği yerle ilgili olarak, *Oraya varınca ne yapman gerektiğini anlayacaksın*, demiş ama başka bir bilgi vermemişti. Doran da koordinatları girdi ve sonuçları okumak üzere pilot koltuğuna oturdu.

Harita en uzak sınır yerleşim bölgesine bir günlük mesafedeki, ay boyutlarında, isimsiz bir gezegeni gösteriyordu. Haritada yalnızca bir numara ile sınıflandırılan bu minik gezegen, güneşinden çok uzak olduğu için insan yaşamını

desteklemiyordu; yani hiçbir zaman terraforma* hak kazanamayacaktı. Doran bu tür, sadece yörüngelerinde dönen kaya parçalarından ibaret gezegenler görmüştü. Babası onu neden böyle bir yere gönderiyordu ki? Yeni bir element için mi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Tam kendisine ana hatlarıyla bir rota çizmişti ki dışarıda bir geminin motoru, gösterge panelini titretecek kadar şiddetle kükredi. Ön camdan dışarı bakınca gördükleri midesinin düğümlenmesine neden oldu.

İnfazcılar onu bulmuştu.

Kendi gemisinin iki katı büyüklüğündeki silahlı bir Güneş Ligi gemisi kum tepelerinin üzerinde süzülüyor, geminin pervaneleri dört bir yana abanoz renginde kumlar saçıyordu. Bir saniyeliğine Doran birisinin ona ihanet ettiğini düşündü ama sonra zihninde bir kaçış planı dışında hiçbir tutarlı düşünce kalmadı. Elleri hızla harekete geçip geminin motorlarını ve yardımcı sistemleri çalıştırdı. Aracın her iki tarafındaki pervaneler canlanıp kalkışa hazırlanınca Doran titreyen parmaklarıyla direksiyonu kavradı.

İnfazcılar onun bu hamlesini bekliyormuş gibi, iki mükemmel atışla Doran'ın pervanelerini işe yaramaz metal parçalarına çevirdiler.

Çarpmanın etkisiyle koltuğundan düşen Doran yukarıda çınlayan yangın alarmlarının eşliğinde, nefes bile alamadan, yere kapaklandı. Kokpite sızan duman havayı zehirleyince de

*Terraform: Yaşam için gereken koşulları yerine getirmek için bir gezegenin yüzeyinde ve atmosferinde değişiklik yapmak. (Ç. N.)

sürüne sürüne arka çıkışa doğru gitmek zorunda kaldı. İçeriye sıkışmış olan oksijen ile beslenen yangın göz açıp kapayıncaya kadar duvarlara sıçrayıp elektrik sistemine kısa devre yaptırdı. Doran arka kapağa ulaştığında acil durum ışıkları bile çalışmıyordu. Hiçbir şey göremediğinden el yordamıyla kapağın el ile çalıştırılan kolunu aradı ve kapıyı açtı. İçeriye bir sıcak hava dalgası ve yüzüne hücum eden kumlar ile birlikte parlak güneş ışığı doldu.

Doran sendeleyerek dışarı çıktı. Çölün saldırısına karşı elini gözlerine siper etti ve kendi etrafında daireler çizerek güvenli bir yer aradı. Aslında mantiken saklanacak bir yer olmadığını biliyordu ama gözlerinin de buna ikna olması birkaç saniye sürdü. Kendisine böylesinin daha iyi olduğunu, birilerinin onu eninde sonunda yakalayacağını, infazcıların Daevalardan veya Demarkus Hahn'dan daha iyi olduğunu söylemeye çalıştı. En azından böylece Dünya'ya tek parça olarak dönebilecek, hatta belki adil bir biçimde yargılanacaktı.

İnfazcılar iniş yaptığında Doran kendi yalanlarına inanmak üzereydi.

Ama sonra ona doğru yaklaşan bir başka araç gördü. Araç o kadar yüksekteydi ki Doran'ın gözlerini kısarak bakması gerekti. Devasa gemi daha da yaklaşıp güneşin önüne geçti ve gezegenin yer çekimi etkisinin hemen dışında bekledi. Doran bu mesafeden bile yıpranmış gemiyi tanımişti. Dümenindeki adam, korsan gibi devasa ve bir o

kadar da çirkindi. Geminin göbeği açılıp dışarı yarım düzine uzay mekiği ıktı. Her biri ona doğru ok gibi fırlamıştı.

Doran kaçma zahmetine girmeden oturup kum tepesine yaslandı. Kara kumlar sırtını kavuruyordu ama bunu da umursamadı. Çünkü ne yaparsa yapsın, zaten yanmıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rahibe Agnes güven duygusunun güneşte açan bir çiçek gibi olduğunu söylerdi. Kendinizi bu dünyanın sıcaklığına ne kadar açarsanız Tanrı'nın nimetlerinden o kadar faydalanırdınız. Solara'nın deneyimleri ise ona güvenin sustalı bıçak gibi olduğunu öğretmişti. Eğer bunu birine çok hızlı teslim ederseniz sırtınızdan bıçaklanırdınız.

Solara, Kane'in onlara dostça yaklaştığını düşünmek istese de uzay mekiğini Obsidiyen'e götürmeyi teklif etmesinden şüphelenmişti. Kane daha önce bu tür ekstra işler için hiç gönüllü olmamıştı, peki şimdi ne değişmişti? Mekiği Solara'nın götürmek istediğini öğrendiğinde Kane'in verdiği tepki ise daha da şüpheliydi. Bembeyaz olmuş ve bu bir hayat memat meselesiymiş gibi ısrar etmişti. Belli ki sakladığı bir şeyler vardı. Solara onun iyi niyet maskesinin ve sıradan gülümsemesinin ardında fokur fokur kaynayan

bir kaygı sezinliyordu ve bu Solara'yı, onun Doran'a karşı hislerinin değişmediğine dair uyarıyordu.

Bu nedenle Solara buraya gelmekte ısrar etmiş ve son birkaç dakikayı gökyüzünü kontrol etmek için güvenli bir yer bulmak üzere çölü inceleyerek geçirmişti.

Doran'ın bulunduğu yerin hemen batısında, Büyük Kan-
yon'a benzeyen, kül rengi bir vadiyi çevreleyen, geniş dö-
nemeçli bir uçurum vardı. Solara uzun zaman önce kuru-
muş bir nehrin yukarısında, üzeri taşlarla örtülü bir yarık
buldu. Yarık, uzay mekiğini saklayabileceği kadar geniş ve
derindi. Tam araçtan inip bacaklarını esnetmeye başladığı
an ufukta bir infazcı hava aracı belirdi. Görünüşe göre Kane
ödülünden faydalanmak istemişti.

Kalbine bir ağırlık çöktü. Bunu tahmin etmişti ama doğ-
ru olmasını istememişti.

Pilot koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladı ve tel-
sizle iki arama yaptı. İlk olarak kaptanı arayıp yirmi dört
saat boyunca uzay mekiğini takip etmemesini söyledi. Eğer
planı umduğu gibi gitmezse kaptanı da bu kargaşanın içine
çekmek istemiyordu. İkinci aramaya gelince... Bu bir hata
olabilirdi. Ama artık olan olmuştu ve şimdi her şeyi olurluna
bırakmak zorundaydı.

Doğuya doğru son sürat yol alıp tam kıyamet koparken
yetişti.

İrili ufaklı bir dizi korsan uzay mekiği Doran'ın ge-
misinin dumanı tüten enkazı üzerinde akbabalar gibi dai-
reler çiziyor, iniş yapabilecekleri ve yerdeki infazcılarının

atışlarından kaçabilecekleri güvenli bir yer arıyorlardı. Solara kara sisin içinden, gövdesi bulutlara doğru yükselen alevler tarafından yutulmuş hava aracının yirmi metre kadar arkasında oturan Doran'ı gördü. Şansları yaver giderse Solara gidip Doran'ı alırken duman onları kamufle eder ve buradan kolayca çıkabilirlerdi.

Solara geminin alevlerinin kendisi ile infazcılar arasında kalmasına özen göstererek Doran'a tehlikeli derecede yakın bir yere iniş yaptı. Doran'ın aklının, yoldan çekilip yolcu kapısını açacak kadar başında olduğunu umut ediyordu. Kumlar dört bir yana uçuşuyordu ama Solara'nın motorları kapatıp açmak gibi bir lüksü yoktu.

Hayatının en uzun beş saniyesi boyunca Doran'ın yanına gelmesini bekledi. Gelmeyince pilot kapısını açtı ve bir elini gözlerini korumak için siper etti.

“Doran!” diye bağırınca ağzının içi kum doldu.

Rüzgârın estiği yöne doğru tükürüp gözleriyle kum tepciklerini taradı. Kırmızı üniformalı birinin ona yaklaştığını görünce karnına ağırlar girdi. Eğer bu infazcı buraya kadar gelmişse diğerleri de fazla uzakta olamazdı.

Yukarıdan bir yerlerden gelen metal cayırtısını, yere çakılan bir uzay mekiğinin korkunç çatırtısı takip etti. Top atışları Solara'nın aracını da etkisiz hâle getirmeden önce Doran'ı buradan çıkarması gerekiyordu. Tekrar seslenince tişörtüyle ağzını ve burnunu kapatmış olan Doran görüş alanına girdi. Solara'nın kim olduğunu anlamış ve nihayet kendini toplamış gibi görünüyordu.

Yayan bir asker önüne çıktı ama bu Doran'ı ürkütmedi. Eğilip infazcının üzerine atıldı ve omzunu adamın karnına gömdü. Asker, kırmızı bir yumak hâlinde iki büküm oldu. Derken Doran açılan kapaktan içeri giriverdi. Doran kapıyı kapatmakla uğraşırken Solara bir an bile beklemeden havalandı. Vurulup alevler içinde kalan bir başka korsan uzay mekiği döne döne yere doğru çakılırken neredeyse araçlarının sancak tarafına çarpacaktı. Solara ters yöne manevra yapıp kumların içine doğru dalmaya çalıştı. Kum tepelerine ne kadar yakın kalırsa yukarıdan yağmur gibi yağın top atışlarından kaçma şansı o kadar yükselecekti. Çatışma alanından çıkar çıkmaz vadideki gizlenme noktasına doğru hızla ilerledi.

“Burada ne işin var?” diye sordu Doran.

Solara ona göz ucuyla baktı. “Sanırım, ‘Hayatımı kurtardığın için teşekkürler, Solara,’ demek istedin.”

“Ama sen...”

“Gitmedim.”

Dilindeki kum tanelerini temizlemekle uğraşan Doran bir yandan da ona bakıyordu. “Neden gitmedin?”

“Birinin seni satacağını hissettim.” Doran uzanıp Solara'nın kemerini bağlarken Solara her şeyi açıkladı. “Sana bunu daha önce söylemem gerekirdi ama inanmak istemedim.”

“Kane,” dedi Doran. Sesinden üzüntüsü anlaşılıyordu. “Demarkus'u bile çağırmış.”

“İl, aslında...” dedi Solara. Yönünü bulmaya odaklanmıştı. Sonra batıya döndü. “Demarkus’a haber veren benim.”

Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Efendim?”

“Demarkus’un Obsidiyen’in etrafında bir yerlerde gezeceğini hissetmiştim. O yüzden isimsiz bir ihbarda bulundum,” diyen Solara omuz silkip ekledi: “Sadece infazcılar da burada olduğunu belirtmedim.”

Doran’ın gülümsediğini göremese de sesinden anlamıştı. “Benimle savaşmak yerine birbirleriyle savaşacaklarını düşündün.”

Solara da gülümsemesine engel olamadı. “İşe yaramış gibi görünüyor.”

“Şeytani bir plan. Korsanın seninle evlenmesine şaşmamak lazım.”

Derken gruptan ayrılan bir uzay mekiği onlara arkadan çarpınca Solara öne doğru savruldu. Kalbi kulaklarında atıyordu. Direksiyonu Doran’a vermiş olmayı diledi. Onun uçuş tecrübesi çoktu. Solara ise kıvrak manevralar şöyle dursun, iniş bile yapamıyordu.

“Ondan nasıl kurtulacağım?” diye sordu. Navigasyon ekranına bakınca uzay mekiğinin hâlâ arkasında olduğunu gördü. “Mümkün olduğu kadar hızlı gidiyorum.”

Doran onu sakinleştirmek için bir elini omzuna koydu. “Bunu yapabilirsin, güven bana. Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim.”

Solara derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verdi.

“Ben işaret verince,” dedi Doran, “direksiyonu tüm gücünle geri çek ve tam bir daire çiz. Pencereden dışarı bakma yoksa başın döner. Ekrana bak, tamam mı?”

Solara başıyla onayladı.

Birkaç saniye sonra Doran, “Şimdi!” diye bağırdı.

Solara direksiyonu iki eliyle kavradı ve sonuna kadar geri çekti; dönüşü tamamlayıp uzay mekiğini tekrar düzeltene dek gözlerini navigasyon ekranından ayırmadı. Düz uçuşa geçer geçmez korsan aracının tam önünde olduğunu fark etti.

“Şimdi hazır ol,” dedi Doran. “Çünkü araç ya aynı şeyi yapacak ya da yatay olarak bir daire çizecek. Bunu yaptığı zaman uzay mekiğinin burnuyla onun dış kanadına vurmanı istiyorum. Sert değil, okşar gibi...”

“Okşar gibi mi?”

Doran başıyla onayladı. “Daha sert vurursan onunla beraber yere çakılırsınız.”

Solara dişlerini sıkıp, önündeki aracın rotasındaki en ufak bir değişiklik, bir sonraki hamlesini ele verecek herhangi bir şey görmek için araca kilitlendi. Araç sola döndüğünde Solara hazırды. Elleri beyninden bağımsız hareket ediyormuşçasma kontrolü ele geçirdi. Sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve uzay mekiğini diğer aracın kanadına vuracak şekilde eğdi, sonra diğer araç kontrolden çıkarken sertçe sola döndü.

Bir daire çizip tekrar yerine geldiğinde, korsan aracı kuma tepe üstü çakılmıştı.

Doran yüksek sesle nefes verip Solara'nın örgülerini karıştırdı. "Doğuştan yeteneklisin."

Solara güldü, parmakları adrenalin dalgasının verdiği etkiyle titriyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Bedenin rahatlamaya ihtiyacı vardı. Doran onun neler hissettiğini anlıyordu sanki. Solara'ya sakın olmasını söylemektense boynunu ovdu. Sonunda, "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler, Solara," dedi ve Solara'nın gözyaşları kahkahaya dönüştü.

Solara, onları kimsenin takip etmediğinden emin olduktan sonra büyük, dumanlı vadiye doğru alçalıp gizli saklanma noktasını buldu.

"Tahmin edeyim," dedi Doran, "şimdi ortalığın durulmasını mı bekleyeceğiz?"

Solara pervaneleri durdurup avuçlarını birbirine sürttü. Hâlâ titriyordu. "Burada beklerken aküyü çıkarmalıyız. Motorlar kapalıyken bile küçük bir elektrik akımı yaymaya devam edeceğiz..."

"Tarayıcıları aldatmak için," diye onun sözlerini tamamladı Doran, yüzünde takdir dolu bir gülümsemeyle. "Suç işlemekteki ustalığın şu an çok hoşuma gidiyor."

Solara kapısını açarken gözlerini devirdi. "Dikkat et, yine Hıyarca konuşmaya başladın."

"Bu bir iltifattı," diyen Doran kaputun kapağını açtı ve Solara aküyü ve yakıt kablolarını yerinden çıkarırken kapağı açık tuttu. "Keşke bende de senin içgüdülerinden olsa.

O içgüdüler burada babamın bana aldırıldığı işletme derslerinden çok daha faydalı.”

“Keşke senin baskı altında sakın kalma yeteneğinden bende de olsaydı,” dedi Solara, ellerine bulaşan yağı pantolonuna silerken. “Şimdi bulman gereken çözümü beş dakika sonra buluyorsan bir işe yaramıyor.” Bu sözleri söyler söylemez, bir keresinde Doran’a hiçbir işe yaramadığını söylediğini hatırladı ve hafif bir suçluluk duygusuyla Doran hakkında ne kadar yanıldığını fark etti. Aslında Doran’ın birçok yeteneği vardı, sadece bunlar Solara’nın yeteneklerinden farklıydı. Birlikte bu kadar etkili bir ekip oluşturmalarının sebebi de buydu. “İçgüdü demişken,” dedi Solara, mevcut sorunlarına dönerek, “Kane konusunda ne yapacağız? Onun seni ele verdiğine dair bir kanıtım yok, sadece içgüdülerim bu yöndeydi. Bu, mürettebatı ikna etmeye yetmeyecektir.”

“Bizim söylediklerimizi inkâr edecek,” diye ona katıldı Doran. “Onun kirli çamaşırlarını ortaya dökmeliyiz. O zamana kadar bir şeyden şüphelendiğimizi ona belli edemeyiz, yoksa kanıtları yok edebilir.”

“Geri döner dönmez gemiden yapılan aramaları kontrol edeceğim. Eğer kayıtlardan birini sildiyse bunu kayıt günlüğünü geri yükleyerek görebilirim.”

Doran derin bir nefes verdi ve başını artık Kane’den bahsetmek istemediğini gösterircesine salladı. “Sanırım bir süre daha benden kurtulamayacaksın.”

“Ta sınır bölgesine kadar,” dedi Solara, gülümsemesini saklama zahmetine girmeden. “Şanslıyım.”

Doran ile daha fazla vakit geçireceği için seviniyordu. Sınır bölgesi, turist daire diliminde bulundukları yerden dört halka uzaktaydı yani Solara, Doran ile birlikte birkaç hafta daha geçirecekti. Bu düşünce Solara'nın tüm uzuvlarına bir sıcaklık dalgası gönderip titremesini durdurdu.

Bu duygu güneş batana kadar sürdü.

Boğucu çöl sıcaklığının bu kadar hızla yok olması inanılmazdı. Sıcaklık içeri giren ilk gölgelerle birlikte mağaranın kara taş duvarlarından silinip gitmişti. Hava hızla soğudu ve Solara tekrar titremeye başladı. En azından ceketini yanındaydı. Doran kendi ceketini, yakıt çipi torbası ve sahip olduğu her şeyle birlikte enkaza dönen gemide bırakmıştı.

Solara dışarıda bir hareketlilik var mı diye kontrol ederken Doran'a da uzay mekiğinde acil durum paketi aramasını söyledi. Mağaranın ağzında oturup karanlık gökyüzüne bakarken pervanelerin turuncu parıltısını görmeyi bekledi. Gökyüzünde iki aydan ve bir yıldız bulutundan başka bir şey parlamıyordu. Ancak dışarıda tüm hareketliliğin durmuş gibi görünmesine rağmen Doran'ın çok sevdiği o *suçlu içgüdüleri* Solara'yı uyarıyor, orada bir süre daha bekleme-lerini söylüyordu.

Doran'm sesi yarığın arkalarından bir yerden yankılandı: "Bir şey buldum!" Ancak yıldızların ışığı yarığın o kısmını aydınlatmadığı için Solara, Doran'ın ne bulduğunu göremiyordu.

Solara bir kumaş hışırtısı duydu. "Battaniye mi?" diye sordu fazla umutlanmaktan korkarak.

“Sayılır,” diyen Doran, elinde yaklaşık bir banyo havlusu boyutlarında, folyoya benzer bir kumaş parçasıyla onun yanına geldi. “Umarım bunu paylaşmamızda bir sakınca yoktur.”

“O şey ikimizi de örtmeye yetecek mi?”

“Anlamanın tek yolu var,” diyen Doran mağara zeminini gözden geçirdi. “Nerede uyumak istiyorsun?”

Solara’yı yine bir titreme aldı ama bu seferkinin soğuk havayla ilgisi yoktu. Geceyi burada geçirmeye karar verdiğinde ısınmak için Doran’la sarılıp yatmaları gerekeceği aklına gelmemişti.

Solara cevap vermeyince Doran, “Sabaha kadar kalıyoruz, değil mi?” diye sordu.

Solara hafifçe öksürüp başıyla onayladı ve yanındaki yeri işaret etti. “Burada kamp kuralım ki etrafı gözetleyebilelim.”

Eğer Doran da Solara’nın yanında uyuyacağını düşününce içinde aynı gergin kıpırtıyı hissediyorsa da bunu belli etmiyordu. Kemerini çözdü –sadece rahatlamak için çözdüğünü umuyordu Solara– ve sonra sırtını mağara duvarına yaslayıp bir kolunu yastık gibi başının altında kıvrarak yan yattı. Diğer kolunu uzatarak Solara’yı davet etti.

Solara kendine bunun önemli bir şey olmadığını hatırlattı. İnsanların acil durumlarda vücut ısılarını paylaşmaları normaldi. Ama cesaretini toplamak için kendi kendine yaptığı tüm telkinlere rağmen ona neredeyse hiç değmeyecek şekilde Doran’ın yanına kıvrıldı. Doran bu sorunu, bir

kolunu Solara'nın beline dolayıp onu kendine doğru çeke-
rek halletti ve çekmecedeki iki kaşık gibi yan yana yattılar.
Solara'nın nefesi kesilirken teni alarma geçti. Doran'ın her
santimetresi onu çevreliyordu ve o kadar sıcaktı ki Solara
battaniyeye ihtiyaç duyduklarından şüpheliydi. Doran'ın
kalbi Solara'nın omzunun üzerinde güçlü, sabit bir ritimle
atıyordu. Hâlbuki Doran onun kalbinin sesini duysa göğ-
sünden dışarı fırlamak üzere olduğunu anlardı.

Doran küçük battaniyeyi iç içe geçmiş vücutlarının
üzerine örttükten sonra kolunu battaniyenin altına sokup
Solara'nın göğüslerinin altından uzattı ve ona daha da sıkı
sarıldı. Çenesini Solara'nın kafasının üzerine yerleştirip,
"Böyle daha iyi mi?" diye sordu.

Solara yutkundu.

Böyle çok daha iyiydi. Ya da daha kötü... Cevap, bu gece
dinlenmek isteyip istemediğine göre değişirdi. Bedenindeki
tüm atomlar çılgınca dans ederken uyumak mümkün olma-
yacaktı. Doran'ın dokunuşundan etkilenmemiş gibi davra-
nıyordu ve gerçekten de etkilenmemeyi dilerdi. Onlara göz
kırpan binlerce yıldızın altında yatarken Doran'm da aynı
çekimi hissedip hissetmediğini merak etti.

"Hâlâ üşüyorsan," diye mırıldanan Doran'ın sıcak nefesi
Solara'nın saçlarını uçuşturuyordu, "tişörtlerimizi çıkarıp
ten temasını deneyebiliriz."

Solara bunun bir şaka olduğunu fark ettiğinde tüm bedeni
çoktan alev almıştı. Dirseğiyle Doran'm karnına hafifçe
vurup, "Rüyada görürsün," dedi.

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Çok naziksin!”

Doran başparmağını Solara’nın alt kaburgalarında gezdirdi. Kendine engel olamayan Solara yüksek sesle iç geçirdi. “Gördün mü?” dedi Doran. “En azından bu konuda iyiyim.” Sonra da, “Vücudumun fırın gibi olduğunu söylerler,” diye ekleme ihtiyacı hissetti.

Ve böylece büyü bozuluverdi.

Çünkü bu sözler Solara’ya, Doran’m bu şekilde sarıldığı ilk kızın o olmadığını ve son da olmayacağını acı verici bir şekilde hatırlatmıştı. Doran da onun hissettiği çekimi hissediyor olsa bile bunun sonu nereye varabilirdi ki? Doran Dünya’daki hayatına ve kendisini bekleyen bütün o pembe saçlı prenseslere döner dönmez onu unutacaktı. Doran ve o ayrı dünyaların insanlarıydılar. Arkadaş olmuşlardı ama sadece koşullar öyle gerektirdiği için.

Solara’nın bunu unutmaması gerekiyordu.

“Sen uyu,” dedi Solara. Doran’ı hafifçe itip vücudunu saran kolunu gevşetti. Vücut sıcaklığına ihtiyacı vardı, konfora değil. “İlk nöbeti ben tutarım.”

“Tamam,” diyen Doran onun ruh hâlindeki değişikliği fark etmemiş gibiydi. Kolunu gevşetip iyice yerleşerek uzun ve yavaş bir nefes verdi. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti ve tam Solara onun uykuya daldığını düşünürken, “Bir şey daha var,” dedi Doran. “Neymiş?”

“Bir süre daha birlikte olacağımıza göre bence temel kurallarımızı gözden geçirmeliyiz.”

Solara bunu beklemiyordu. Şaşkınlıkla kulağını Doran'a doğru çevirdi. "Şok cihazımı geri alabilir miyim yani?"

"Benim üzerimde kullanmayacağına söz verersen, evet."

"Anlaştık."

"Ve ikincisi," dedi Doran, "kimse yerde uyumayacak. Bu madde tartışmaya açık değil. Ben tekrar yere kamp kuramam ve ben rahat rahat uyurken sen rahatsız olduğun için kendimi suçlu hissetmekten de bıktım. Karyolada yeterince yer var ve eğer uslu durmamamdan korkuyorsan merak etme. Uslu duracağım."

Solara alayla güldü. Ama aslında karnında yeniden uçuşmaya başlayan, sinir bozucu derecede ısrarlı kelebekleri kovmaya çalışıyordu. "Fazla yaklaşırsan dizimi nereye koyacağımı biliyorum nasılsa."

Solara'nın arkasında, Doran'ın kalçaları birkaç santim geri çekildi. "Yani sorun yok, değil mi?" diye sordu Doran.

"Benim açımdan aynı yatakta yatmakla ilgili bir sorun olmayacak," dedi Solara. "Sen yatağın sana ait olan tarafında kalırsın, ben de benimkinde." Bunu yapmak çok kolaymış gibi konuşmuştu ama daha bu sözleri söylerken bile bedenini Doran'ınkine yaslarken buldu kendini.

Ve gözlerini kapattı. Kendi kendini yalancı çıkarmamayı umuyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden Banshee'ye dönüp olup bitenleri mürettebata anlattılar. Solara infazcılarla karşılaşmalarını çılgın bir tesadüfmüş gibi geçiştirse de Kane ile her göz göze gelişinde öfkeden kuduruyordu. Yaşadıklarını tekrar anlatırken Kane'in onları nasıl bir tehlikeye attığını çok daha net görmüştü ve onun nasıl bir hain olduğunu ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Akşam yemeğinde masada onun karşısında oturdu. Yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirirken bir elini kucağında yumruk yapmıştı. "Kırmızıbiber sosu harika olmuş," dedi. "Farklı bir şey mi yaptın?"

"Aslında evet," diyen Kane neşelenip her zaman kullandığı bir baharatın yerine başka bir baharat kullandığını anlatmaya başladı ama Solara onu dinlemiyordu. Bunun yerine onu izleyip suçluluk duygusuna ait izler görmeye

çalıştı: gözlerini kaçırma, kıpırdanıp durma, göz bebeklerinin büyümesi, burun deliklerinin genişlemesi... Kane hiç renk vermiyordu. Yani ya doğuştan oyuncuydu ya da ruh hastası. “Fark ettiğin için teşekkürler,” diye ekledi.

“Benim için bir zevk.”

Aniden gelen bir hışırtı dikkatlerini mutfak dolaplarına yönlendirdi ve Kane kapağını açınca Acorn’u, yırtıp açtığı bir mercimek paketinin içine kafasını gömmüş vaziyette buldu. Küçük tahıl taneleri dışarı dökülüyordu. Acorn suçüstü yakalandığının farkında olmalıydı. Tüylü vücudu paketin içinde tamamen kaybolmuştu.

“Kahretsin,” diye küfretti Kane, hayvanı nazikçe dışarı çıkarırken. “Yarınki yemek böylece mahvoldu.”

Kaptan masanın diğer tarafından uzanıp Acorn’u eline aldı. “Senin hatan,” dedi Kane’e, bir taraftan başparmağıyla Acorn’un başını okşarken. “Yiyecekler kavanozlarda durmalı, poşetlerde değil. Eşelemek Acorn’un doğasında var.”

Açtığı işlerden haberi olmayan Acorn gözlerini kapattı ve keyifle mırladı. Solara bir sonraki hayatında şeker planör olmak istediğine karar verdi. İnsanın hayatta hiçbir derdinin olmaması güzel olmalı.

“Sıra sende,” dedi kaptan ona. “Bize bir soru sor.”

“Güzel olsun,” diye ekledi Renny.

Solara dudaklarını büzüp bir parmağını düşünüyormuş gibi hafifçe dudaklarına vurdu ama aslında soracağı soruyu saatler önce bulmuştu. “Peki, soruyorum. En karanlık sırtınızı tüm galaksiye itiraf etmeyi mi yoksa en yakın arkada-

şınızın sırrını onun en azılı düşmanına söylemeyi mi tercih ederdiniz?” Sorunun amacı Kane’i test etmektir, bu nedenle ilk ona döndü. “Cevabın nedir?”

“Kolay,” dedi Kane. “Birincisi.”

Solara bir kaşını meydan okurcasına kaldırdı. “Senin sırların fazla karanlık değil, demek ki.”

“Bilsen şaşardın,” dedi Kane ve bakışlarını yere saçılan mercimek tanelerine dikti. “Ama en yakın arkadaşımı korumak için elimden geleni yapardım.” Solara’ya bakıp üstüne basa basa, “Ne olursa,” dedi.

Solara bu cevap karşısında kaşlarını çattı. Beklediği cevap bu değildi.

Mürettebatın diğer üyeleri de yemeğin geri kalan kısmında birer birer aynı cevabı verdiler ve sonra boş kâselerini lavaboya yığıp geleneksel yemek sonrası içkilerini şöminenin etrafında içmek üzere çelik kupalarını aldılar.

Doran, Solara’yla göz teması kurup başını hafifçe salladı. Mürettebatın geri kalanını oyalayıp Solara’ya Kane’in yatağını araması için zaman vereceğine dair bir işaretti bu.

“Ben bir dakika odama gidiyorum,” dedi Solara diğerlerine. “Siz beni beklemeden başlayın.”

Solara merdivenlerden yukarı çıktı ve oturma bölümünü geçip odasının açık duran kapısına doğru ilerledi ve Doran’ın ikinci işaretini beklemeye başladı. Gemideki odalar kısa bir koridor ile oturma odasına bağlanıyordu. Bu nedenle oturma odasının diğer ucuna geçen herkes onu kolayca görebilirdi. Doran’ın mürettebatı bir poker oyununa

davet ettiğini ve onlar sandalyelere yerleşirken çıkan gürültüyü duyana kadar bekledi. Sonra da Cassia ve Kane'in odasına doğru parmak uçlarında ilerledi.

Odaya Cassia'nın çiçek aromalı kokusu sinmişti. O kadar hafif bir kokuydu ki Solara onun ter bezlerine parfüm mikropları yerleştirmiş olduğunu bilmesee kokuyu fark etmezdi. Cassia'nın eşyalarını karıştırırken hafif bir suçluluk duydu ama bu onu, duvara dayalı dolaptaki tüm çekmeceleeri aramaktan alıkoymadı.

Kane'in tişörtlerinden oluşan bir yığının altında, içinde yirmi yakıt çipi bulunan küçük bir kese buldu. Bu miktar, bir mürettebat üyesinin iki aylık maaşı demekti. Sıra dışı bir şey değildi. Kane'in çorap çekmecesinde de bir sürü ıvır zıvır vardı: ekranı çatlamış eski model bir veri tableti, hepsi Cassia'ya ait olmak üzere birkaç fotoğraf, hediyelik eşyalar, KANE ARRIC ismini taşıyan bir Güneş Ligi künyesi.

Ne kazanılan bir ödülde ne de elektronik bir kredi hesabından iz vardı. Kane'in kendine ait bir jileti bile yoktu ki bu, neden Cassia'ninkini kullanıp durduğunu açıklıyordu. Ranzanın alt katının altına bakınca da toz topaklarından başka bir şey göremedi. Odada gizli bir bölme varsa da bulamıyordu. Ancak ranzanın alt katındaki şiltenin altına elini soktuğunda ilginç bir şeyler bulabildi.

Hayatında ikinci kez altına dokunuyordu. Ama bu kolyenin yanında Demarkus'un kaba saba kolyesi taklit mücevher gibi kalırdı. Kalın, sağlam bir zincirin ucunda el büyüklüğünde bir muska sallanıyor ve muskanın ortasında

mavi bir taş parlıyordu. Taş, karanlık odada bile çıkış tabelasının ışığını yansıtıyor, Solara'mn koluna ışık prizmaları gönderiyordu. Solara daha yakından bakınca, iç içe geçmiş filizlerin ortasına yerleştirilmiş parçadaki ince işçiliğe hayran oldu. Bu sanat işçiliği, kolyenin seri üretim olmadığını gösteriyordu. Solara arkasını çevirince kolyenin diğer yüzünde hafif çizikler olduğunu ama bu çiziklerin kalın harflerle kazınmış ismi kapatmaya yetmediğini gördü.

Prenses Cassia Adelaide Rose

Solara kolyeyi elinden düşürünce, yere çarpmasını engellemek için bir dizi akrobatik hareket yapmak zorunda kaldı. Gözlerinin onu yanıltmadığından emin olmak için gözlerini kırıştırıp metni iki kez daha okudu.

Gözleri onu yanıltmamıştı. Cassia, kraliyet ailesindendi.

Ama hangi gezegenden? Monarşi olarak sınıflandırılan, ya gerçekten monarşi ile yönetilen ya da demokrasi ile yönetilip sembolik kraliyet aileleri bulunan onlarca koloni vardı. Güneş Ligi, Güneş Ligi kanunlarına riayet edildiği ve vergiler ödendiği sürece kolonilerin yönetim biçimiyle ilgilenmiyordu. Cassia'nın evinin hangisi olduğunu belirlemek için zaman ayırmak ve araştırma yapmak gerekirdi.

Ama asıl soru, Cassia'nın neden prenses hayatını bırakıp mürettebat üyesi kariyerini –üstelik kanun kaçaklarının arasında- seçtiği veya Daevaların gemiyi takip ettiğini anladığı anda neden eski hayatına dönmediğiydi. Eğer kendisini

burada kalmak zorunda hissediyorsa evinde korkunç bir şeyler olmuş olmalıydı. Peki, Kane bu yapbozun neresindeydi? Kane de aynı ırka ait gibi görünüyordu ama kişisel eşyalarına bakılırsa o basit biriydi, kraliyet ailesinden değildi. Solara odasında ödül parası bulamamış ve Kane için paranın önemli olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Kolyeyi şiltenin altındaki yerine geri sokarken yanağını ısırıldı. Kane'i yanlış mı değerlendirmişti? Yoksa Doran'ın gemiden gitmesini istemesinin altında başka bir sebep mi yatıyordu?

Beklendiği gibi Doran'm ilk tepkisi böbürlenmek oldu.

“Sana Cassia'nın önemli biri olduğunu söylemiştim,” dedi Doran, yatağın yanında ayakkabılarını çıkarırken. Tişörtünü çıkarıp omzuna attı, sonra da pantolonunu indirdi. “Haklıymışım.”

Solara başını diğer yöne çevirdi ama geç kalmıştı. Doran'ın şortlu görüntüsü retinalarına kazınmıştı bile. Nedenise aynı yatakta yatmayı kabul ettiğinde ikisinin de tamamen giyinik olacağını hayal etmişti. “Her neyse. Prenses olduğunu bilmiyordun.”

“Tam olarak bilmiyordum ama şaşırmadım.”

“Ama buna şaşıracaksın,” dedi Solara. Kapıya doğru bakıyordu ama kapı yerine Doran'ın sert karın kaslarını gördü. “Gemiden yapılan aramaları kontrol ettim ama hiçbir

şey bulamadım. Sistemi yeniden yüklemeyi bile denedim. Geçen haftadan beri kimse arama yapmamış.”

“Hmm. Belki de Kane hakkında yanıldık.”

“Düşünüyordum da,” dedi Solara, “değerlendirmedeğimiz bir seçenek var. İnfazcılar gemini takip sistemi yoluyla bulmuş olabilir. Eğer öyleyse, sen geminin navigatörünü açar açmaz ortaya çıkmalarını da açıklar bu.”

“Ama bunu yapmaları için tam olarak hangi gemiyi aradıklarını bilmeleri gerekir. Babam bu bilgiyi benimle bile paylaşmadı.”

“Muhtemelen soruşturma sırasında babanın kayıtlarına el koymuşlardır.”

“Olabilir sanırım,” dedi Doran. Sonra yatak örtülerinin hışırtısı ve karyola yaylarının gıcırtısı duyuldu. “Artık arkamı dönebilirsin bu arada.”

“Yüzünü duvara dön,” dedi Solara.

“Neden?”

“Enseni göreyim diye,” dedi Solara alayla. “Neden olabilir?”

“Ah, haydi ama. Seni daha önce kıyafetlerin olmadan gördüm.”

“O zamanlar yerde yatıyordun. O anlaşmayı değiştirmek ister misin?”

Doran birkaç renkli kelime homurdanıp yan döndü.

O arkasını döner dönmez Solara nemli avuçlarını battaneye silip titrek bir nefes verdi. Mağaradan ayrıldıklarından beri bu anı korkuyla bekliyordu. O sabah uyandığında

Doran'la sarmaş dolaş vaziyetteydiler. Hatta Solara onun neredeyse üstüne çıkmıştı.

Ve Doran bu konuda böbürlenmişti.

Kapının sürgüsünü bir kez daha kontrol ettikten sonra ışığı söndürüp pantolonunu çıkardı. Örtüler her zamankinden sıcaktı, Solara'dan birkaç santim ötede yatan "fırından" gelen sıcaklıkla ısınmaya başlamışlardı bile. Doran'm enerji yayan bedenini hissetti. Değecek kadar değil ama onu heyecanlandırarak kadar yakındı.

"Kay biraz," diye fısıldadı Solara.

Doran hareket edince şilte sallandı.

"Biraz daha," dedi.

"Duvara biraz daha yaklaşırsam," diye tısladı Doran, "duvara yemek ısmarlamak zorunda kalacağım."

Solara yastığını kavrayıp ikisinin arasına sokuşturdu. "Böyle daha iyi oldu."

"Bunu sorun etmediğine emin misin?"

"Elbette, eminim."

"Tamam o zaman," diye fısıldadı Doran. Solara onun gülümsediğini hissedebiliyordu. "Bu sefer ben uyurken üzerime çıkmamaya çalış."

Yüzü kızaran Solara bacağını tekmeledi. "Sen şaka yapmaya devam et. Sabaha uyanabilecek misin, bakalım."

"İyi geceler, Solara," diye mırıldandı Doran.

"İyi uykular," dedi Solara. "Çok uzaklarda uyu."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Doran mecbur kalmadıkça kızlarla beraber uyumazdı. Deneme-yanılma yoluyla senelerce edindiği tecrübeler ona ilişkilerin aslında kimya gibi olduğunu öğretmişti. Bazı elementleri birbirine karıştırmak güvenli değildi. Örneğin geceleri birlikte uyumak ve birlikte eğlenmek. Bu ikisini bir araya getirince “eğlence” hemen “duygulara” dönüşürdü ve ardından her şey yerle bir olurdu.

Ama bu sefer Doran bile şikâyetçi değildi.

İki haftadır her sabah Solara’nın çıplak kolu göğsünü örtmüş, nefesi tenini okşarken uyanıyordu. Doran’ın duvara ne kadar yaklaştığının bir önemi yoktu. Solara eninde sonunda örtüleri tekmeleyip atıyor ve üzerinde sadece bir tişört ve şaşırtıcı derecede seksi duran beyaz, pamuklu iç çamaşırıyla yatakta Doran’a doğru yaklaşıyordu. Sabah olunca da gözlerini açıp, sanki yanma gidip sarılan oymuş

gibi Doran'ı azarlıyordu. Doran ise gülümsüyor ve yatağın Solara'nın arkasındaki boş kısmını işaret edip, *Ne oldu? Yine mi tersinden kalktın?* diye dalga geçiyordu. Solara'nın yüzü her seferinde kıpkırmızı kesiliyordu.

Ne olursa olsun, güne böyle başlamak harikaydı.

Doran özellikle onu saç örgüsünün ucuyla gıdıklayarak uyandırmaya bayılıyordu. Her seferinde göğsüne şaplağı yiyordu ama buna değerdı. Ve bugün özel bir gün olduğundan belki Solara onu cezalandırmazdı.

Mümkün olduğunca az hareket ederek yastığın arkasından uzanıp Solara'nın örgüsünü tuttu, sonra ucunu Solara'nın alnının ortasından çenesine doğru indirmeye başladı. Solara'nın burnu tavşan burnu gibi seğirince kahkahasını güçlükle bastırdı. Solara homurdanıp eliyle burnunu kaşıdıktan sonra birden uyanıp darbesini indirmek için harekete geçti.

Doran onun elini havada yakaladı ve "Bugünün ne olduğunu unuttun mu?" dedi.

Nefesini tutan Solara'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Kara izni!"

"Aynen öyle," dedi Doran. Artık tehlikenin geçtiğini fark ederek Solara'nın elini serbest bıraktı. "Senin bile sınırlı olmaya hakkın yok."

Solara her zamanki kızgın bakışıyla yatağın kendine ait olan tarafına kaydı ve uykulu gözlerini ovuşturdu. "Tabii Pesirus'ta olduğu gibi erkenden gitmek zorunda kalmazsak. İşte o zaman mürettebat benim için biter."

“Ben kendi üzerime düşeni yaptım. Burada beni arayan kimse yok.”

Doran geçen hafta Dünya’daki arkadaşlarını aramış ve onlara –sırrını tutacaklarına yemin etmelerinden sonra elbette– Dünya’ya geri döneceğini ve babasının göl kenarındaki evinde saklanacağını söylemişti. İçlerinden en azından birinin onu ispiyonlayacağını düşünmüştü ve onlar da Doran’ı hayal kırıklığına uğratmamışlardı. Şimdi infazcılar Doran’ı ve hatta belki Demarkus’u galaksinin diğer ucunda arıyorlardı. Kaptan Rossi ise başka bir hileye başvurmuş ve sahte bir gemi ismi kullanarak Cargill adındaki bir gezegende kargo yüklemek için randevu almıştı. Daevalar onların izini bu yerleşim yerine kadar süremeyeceği için de kaptan tüm mürettebata bir günlük serbest zaman kazandırmıştı. Doran’m her şeyden çok endişelerinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bugünü sabırsızlıkla beklemişti.

“O zaman neden hâlâ yataktayız?” diye sordu Solara.

“Kendi adına konuş.”

Doran muzip bir ifadeyle yastığı Solara’nın yüzüne kapatıp yataktan yere atladı. Ardından önce tuvalete, sonra giyinmek için odalarına kadar yarıştılar. Yarış bir süre başa baş gitti, sonra Doran liderliği ele geçirdi ve mutfağa Solara’dan hemen önce girdi.

Ayak sesleri Kane’in dikkatini onlara yöneltti. Ocağın başında dumanı tüten bir yulaf lapası tenceresiyle ilgileniyordu. Doran ve Solara’ya doğru dönüp gülümsedi.

“Kahvaltı için bu kadar heyecanlısınız demek. Yetenekli olduğumu biliyordum.”

Doran bu gülümsemeye içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kane’in suçlu olduğuna işaret eden herhangi bir bilgi bulamamıştı. Görünüşe göre infazcılar onu gerçekten de geminin takip sistemini kullanarak bulmuşlardı. Bütün o öfkesinden kurtulmak, en azından öfkesini doğru insanlara yöneltmek Doran’a iyi gelmişti.

Cassia, elinde bir kahve fincanıyla yanında oturmuş, Acorn’a bir fasulye tanesi yedirmekte olan Renny’ye anlamlı anlamlı baktı. “Gerçekten de yeteneklisin, ona şüphe yok,” dedi şakayla. “Özellikle de...” Kaptan odaya girince Solara sözlerini yarıda bıraktı, sonra da zoraki bir gülümsemeyle bitirdi. “Yemek yapmak konusunda. Yulaf lapasını bu kadar güzel yapmayı nasıl başarıyorsun?”

“İçine sevgi katarak elbette,” dedi Kane dişlerini sıkarak.

Kaptan Rossi bir kahkaha koyuverip diğer taraftaki sıraya oturdu. Sakat dizine masaj yaparken bir yandan mürettebat üyelerine baktı. “Rol yapmanıza gerek yok. Kavga ettiğiniz için izninizi iptal etmeyeceğim.”

İki sarışın da rahatlayarak nefes verdi. Belli ki on saniye birbirlerine iyi davranmak onları fazlasıyla yormuştu. Ama birbirlerine baktıkları zaman içtenlikle gülümsediler. Temiz hava ve açık alanda bulunma beklentisi herkesin ruhunu güneş gibi aydınlatıyor, morallerini yükseltiyordu. Kaptanın bile yürüyüşünde, daha doğrusu topallayışında bu sabah bir canlılık vardı.

“Son zamanlarda düdüklü tencerede yaşıyor gibiydik,” diye devam etti kaptan. “O yüzden içinizde biriken, patlamaya hazır o buharı üstünüzden atmanızı istiyorum.” Sonra koca elini kaldırarak sözlerine açıklık getirdi, “Ama *sakin-ce*, kaynayan bir tencereden yavaşça yükselen buhar gibi. Isıtıcıda fokur fokur kaynayan sudan hızla yükselen buhar gibi değil. Yüzlerinizi gizleyin ve fazla dikkat çekmeyin. Yani nezarete atılmayın ve şehrin kilisesinde çıplak vaziyette sızıp kalmayın. Anlaşıldı mı?”

Renny kahve fincanının arkasından kıkırdarken diğer iki mürettebat üyesinin yüzü pancar gibi kızardı. Bakışlarını kucaklarına indirip başlarıyla onayladılar.

“Maaşlarınızı nasıl harcadığınız beni ilgilendirmez,” diye devam etti Rossi, “ama unutmayın, dikkat çekmemeye çalışıyoruz ve bu da daha az iş yapacağımız anlamına geliyor.”

“Merak etme, kaptan,” dedi Kane. “Yanıma sadece iki çip alacağım.”

“Akıllıca,” dedi kaptan ona. “Artık turist halkasında değiliz, o yüzden cüzdanlarınıza dikkat edin ve çalınmasını istemediğiniz değerli şeylerinizi yanınıza almayın. Gün doğumunda burada buluşuruz.”

Cassia heyecanla iç geçirdi. “Bütün gece özgür müyüz?”

“Bunu hak ettiniz,” diyen kaptan koltuk değneğiyle ocağına doğru işaret etti. “Şimdi kahvaltınızı bitirin ve gidip biraz eğlenin. Şehirde bir hasat festivali varmış diye duydum. Oradan başlayabilirsiniz.”

O andan sonra havada uçuşan kâse ve kaşıklarla hızlı bir faaliyet başladı. On dakikaya kalmadan da Doran ile Solara, hemen peşlerinden gelen Cassia ve Kane ile birlikte, sabah çamaşırları yıkama sırasının kimde olduğuyla ilgili didişerek şehir merkezine doğru yola koyulmuşlardı.

Ayaklarının altında ezilen kuru çimenler canlı bir müzik oluşturunken Doran, ellerini ve yüzünü güneş ışınlarına tapınırcasına kaldırdı. Burada mevsimlerden sonbahardı ve esen soğuk rüzgâr, patlamış mısır ve yakılan odunların kokusunu taşıyordu; hangi gezegen olursa olsun sonbahara özgü en belirgin koku buydu. Doran gözlerini kapasa kendisini Dünya’da, arkadaşlarıyla bir futbol maçı izlemeye giderken hayal edebilirdi. Ama bu anılar kalbini özlemle dolduruyor ve o hayata asla geri dönemeyeceğine dair korkularını körüklüyordu. Bu nedenle kendisine ait olmayan ceketinin fermuarını kapattı, beresini aşağı çekti ve şehir meydanındaki festivale doğru baktı.

Bu gezegeni turist halkasındaki gezegenlerden ayıran mütevazı mimari yapıyı ve dört bir yanda parıldayan reklam panolarının yokluğunu hemen fark etti. Teknoloji çok büyük oranda Dünya’da üretiliyordu ve bu nedenle otomatik olarak gezegenler Dünya’dan uzaklaştıkça ilkelleşiyordu. Cargill üçüncü halkada yer alıyor ve ağırlıklı olarak tahıl ürettiyordu. Bu halkanın ardından altın madenleri geliyor, bunu cezaevi yerleşkeleri takip ediyor ve son olarak da babasının verdiği dış diyardaki koordinatlar geliyordu.

Doran sınıra hiç gitmemişti ama orada yaşayanların mahsulleri elleriyle ektiğini duymuştu. Doran böyle bir hayat yaşadığını düşünemiyordu bile. Öte yandan Doran, Houston'ın aşırı kalabalık banliyölerine de hiç gitmemişti, dolayısıyla yargılamaya hakkı yoktu. O insanlar kaderlerini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Doran kadar çok, hatta muhtemelen daha çok çalışıyorlardı çünkü Doran'm kıymetini bilmediği en basit şeyler için bile çalışıp didinmek zorundalardı. Solara'ya baktı ve onun Vega'da mutlu olup olamayacağını merak etti.

Burada yaşayanlar sade hayatlarından memnun gibi görünüyor, kaba kaldırım taşlarıyla kaplanmış sokaklarda sıralanan satıcı tezgâhlarını açarken neşeyle sohbet ediyorlardı. Bir grup çocuk sokakta birbirlerini kovalıyor ve muhtemelen ağabeylerinden veya ablalarından kalan ve ayaklarına büyük gelen ayakkabılar yüzünden kendi ayaklarına dolanıp düşüyorlardı. Bu, Doran'a yangında kaybettiği tulumu yerine yeni kıyafetler satın alması gerektiğini hatırlattı.

Gruba, "Ben sizi bulurum," deyip ikinci el giysilerin yığılmış olduğu bir tezgâha doğru yürüdü.

Sadece yarım yakıt çipiyle üç pantolon, birkaç kazak, bir çift çorap, bir şort ve bunları taşımak için bir sırt çantası aldı. Kârlı bir alışveriş olmuştu çünkü Spaulding Yakıtları bu gezegende Obsidiyen'e göre iki kat daha pahalıydı. Doran, parasının değeri aniden yükselmiş olsa da tezgâhtan uzaklaşırken kaşlarını çattı. Yakıt çiplerinin değerindeki bu ani artışın sebebini anlayamamıştı. Yakıtın değeri uzak

gezegenlerde daha fazlaydı ama bu kadar fazla değildi. Arkadaşlarını belediye binasının arkasındaki alanda karnaval oyunları oynarken buldu. Kane omzuna bir lazer tüfeğini yerleştirmiş, havada hareket eden üç boyutlu hedeflere ateş ediyordu. Cassia'nın kahkahalarına bakılırsa henüz bir isabet bile kaydedememişti.

“Bu şey bozulmuş galiba,” diye mırıldandı Kane, tüfeğin merceğini inceleyerek.

“Eğer ‘bu şey’ derken kafanı kastediyorsan,” dedi Cassia, “sana katılıyorum.”

Bu stanttaki karnaval görevlisi, alt dudağında halter şeklinde bir piercing bulunan ve boynuna dövmeyle ÖLÜM MAKİNESİ sözleri kazınmış iri yarı bir adamdı. Bir eliyle tezgâha vurup, “Benim ekipmanım bozuk değil. Hanımefendiye ver de denesin,” diye kükredi.

Kane etrafına bakınır gibi yaptı. “Hanımefendi mi? Ben burada hanımefendi görmüyorum.”

“Dangalak,” dedi Cassia tüfeği ondan alarak. Kane'in göbeğini tüfekte dürttü, sonra silahı yavaşça hedeflere doğrultup ateş etti. Baloncuklardan biri patlayıp etrafa yarıp sönen ışıklar saçtı. “Gördün mü?” diyen Cassia silahı Kane'e sertçe geri verdi. “Bozuk olan bir şey varsa o da senin nişan alma yeteneğin.”

“Siz ikiniz fazla safsınız,” dedi Solara, elini kavrulmuş fındık paketine daldırırken. “Tüfeğin lazeri hedeflerle eşleşecek şekilde ayarlanmamış.” Bir fındıkla karnaval görevlisini işaret ettikten sonra fındığı ağzına attı. “O, ayağının

altındaki bir pedalla atışları kontrol ediyor. Çok klasik bir numaradır.”

Karnaval görevlisi ona çeliği bile eritecek kadar kızgın bir ifadeyle baktı. “Sen bana dolandırıcı mı diyorsun?”

Solara omuz silkti. “Bu tür oyunların hileli olduğunu herkes bilir.”

“Hileli mi?” diye sordu arkalarından biri.

Doran arkasını dönünce hayatında gördüğü en korkutucu kadınla karşı karşıya geldi. Kadın, ölümcül görünüyordu. Doran geri çekildiğini fark etti. Yaklaşık bir metre seksen santim boylarında ve otuzlu yaşlarındaki kadının çıkık elmacık kemikleriyle çarpıcı bir yüzü vardı ve buz gibi soğuk gülümsemesini gören, aklı başında herkes can havliyle ondan kaçırdı.

“Ben bu sistemdeki en iyi seyahat eğlencelerini sunuyorum,” dedi kadın. “Aksini iddia eden herkes benim ve çalışanlarımın geçim kaynağına saldırıyor, demektir.” Kadının üst dudağı kıvrılınca gözler önüne serilen ön dişi o kadar keskindi ki bir silah olarak kullanılabilirdi. “İftira atmanın cezası ne, biliyor musun küçük kız? İstesem senin dilini kestiririm.”

Gözlerinden alevler çıkan Solara bir adım öne çıktı ama Doran onun önüne geçip, “Kötü bir niyeti yoktu,” dedi.

Kadının dondurucu mavi gözleri kısıp çizgi hâlini aldı. “Kız benim çalışanımı oyuna hile katmakla suçladı. Niyeti kötü değildi mi diyorsun?”

“Hayır, değildi,” dedi Doran.

“O zaman bizim saygınlığımıza eğlencesine mi gölge düşürüyor? Bu daha mı iyi yani?”

“Biz başımıza iş almak istemiyoruz. Sadece...”

“Sizin ne istediğinizin bir önemi yok,” diye araya girdi kadın. “Başınıza iş aldınız bile. Şimdi bunun bedelini nasıl ödeyeceğinize bakacağız.”

Doran, Solara’yı elinden tutup kaçmayı düşünürken Kane lazer tüfeğini rahatça omzuna yerleştirdi ve kadına doğru aylak aylak yürüyerek yaklaştı.

“Kuzenimin kusuruna bakmayın,” derken Kane’in sesinden bal damlıyordu. Eliyle hafifçe alınına vurdu ve yüzüne o tanıdık yılışık gülümsemesini yerleştirdi. “O tanrının özel bir kulu. Annem öyle derdi. Geçirdiği havaleden sonra tam olarak iyileşemedi...” Sonra durup kadının yüzüne büyülenmiş gibi bakmaya başladı.

“Ne bakıyorsun?” diye sordu kadın.

“Özür dilerim,” dedi Kane. “Sadece... Ben Louronluyum ve Louron’da nehrin bembeyaz, el değmemiş kumların arasından akıp denizle buluştuğu bir yer var. Tam nehirle denizin buluştuğu noktada su mavinin muhteşem bir tonunu alır. O kadar güzeldir ki bakmaya kıyamazsınız.” Kane kadının yüzüne doğru uzandı, sonra geri çekildi. “Az önce gözlerinizin içine bakana kadar o rengi bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum.”

Doran mide bulantısını bastırmaya çalışırken bir elini kalbine götüren kadın kıpkırmızı oldu. Sonra yavaşça iç geçirdi.

Kadın bu palavralara gerçekten kanıyor muydu?

Bu sözleri geçiştirircesine bir elini salladı.

“Bana tokat atabilirsiniz,” diye fısıldadı Kane, “ama söylemek zorundayım...” Sonra ağzını kadının kulağına dayayıp bir şeyler mırıldandı. Kadın, pijama partisindeki bir lise bir öğrencisi gibi kıkırdadı.

Doran kaçmak için uygun zamanın geldiğine karar verdi.

Bir adım geri çekildi, sonra Solara’yı da çekiştirerek bir adım daha uzaklaştı. Güvenli bir mesafeye gelince Cassia’ya da yanlarına gelmesini işaret etti ve üçü birlikte hızla festival alanının diğer ucuna geçtiler.

“Dikkat çekmemek hayal oldu,” dedi Solara fındık paketini kafasına dikerken.

“Merak etme,” dedi Cassia. “Kane önüne gelen herkesi baştan çıkarabilir. İşe yarar tek yeteneği, bu.”

“Bunu çok sık yapıyor mu?”

Cassia bir yandan Solara’nın paketinden bir avuç fındık alırken bir yandan kahkaha attı. “Çocukluğumuzdan beri başı her derde girdiğinde cazibesini kullanıyor.”

Bu Doran’ın dikkatini çekti. “Siz beraber mi büyüdünüz?”

“Evet ama Louron’da değil. O kısmı yalandı.”

“Nerede peki?”

Cassia’nın yüzündeki ifade bu soruyu geçiştireceğini gösteriyordu ve kız, bileğinin bir hareketiyle tam olarak böyle yaptı. “Başka bir dilimdeki küçük bir koloni. Muhtemelen duymamışsınızdır.”

Doran onun konuyu tamamen kapatmasından korkarak gezegenin ismini sormadı. Bunun yerine, “Yolunuz nasıl Banshee’ye düştü?” diye sordu.

Doran, Cassia’nın boğazını ovuşturmaya başladığını fark etti ama kız onun bunu izlediğini görür görmez elini indirdi. Sonra bakışlarını yere indirdi. “Durumlar biraz karışık. Bir gün geri döneceğiz. Her şey yoluna girdiğinde.”

Cassia’nın genelde nükteli olan sesi öylesine hüznü doluydu ki Doran ona başka soru sormadı. Belli ki korkunç bir şeyler olmuş ve Cassia evini terk etmek zorunda kalmıştı. Ondan zorla bilgi almaya çalışmak bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir şeydi.

Sessizlik içinde şehir merkezine dönüp satıcı tezgâhlarına bakınmaya başladılar. Kane yanlarına gelince Cassia neşeleniverdi.

“Eee, yeni bir arkadaş mı edindin?” diye sordu Cassia, alaycı bir gülümsemeyle.

Kane yüzünü buruşturup sokağa tükürdü. “Evet. Haşhaş yaprakları çiğneyen bir arkadaş. Beni öptü. Tadı ağzımdan gitmiyor.”

“Al,” dedi Solara fındık paketini uzatarak. “Belki bunun faydası olur.”

Cassia araya girip paketi aldı ve Kane’e bakarak bir kaşını kibirli bir ifadeyle kaldırdı. “Bugüne kadar çıktığın kızları düşünürken bu kadın senin için büyük bir ilerleme olmalı.”

“Benim aşk hayatımla biraz fazla ilgileniyorsun,” dedi Kane, fındıkları onun elinden kaparak. “Bilmesem kıskandığını düşüneneğim.”

Cassia öfkeyle iç geçirdi. Onları duyabilecek kadar yakında olan herkes Kane’in kızın damarına bastığını anladı. “Sapkın fantezilerinde bile göremezsın!”

Kane eğilip Cassia’nın gözlerine baktı. “Fantezilerimin hepsi sapkın değil. Eğer kibarca sorarsan sana fantezilerimi anlatırım.”

Kızın ağzı açık kalınca Kane gülümsedi. Bu, bir silah gibi kullandığı o yılışık gülümsemesi değildi; dudakları içtenlikle kıvrılırken gözlerine ateşli bir ifade yerleşmişti. Onun böyle gülümsediğini hiç görmemiş olan Doran, gerçek gülümsemesinin bu olduğunu anladı.

Ve gerçek gülümsemesini Cassia’ya bahşetmişti.

Doran o zaman anladı. Kane, sosyal hiyerarşi merdiveninde kendinden basamaklarca yukarıda olan bir kıza âşıktı. Cassia’nın da aynı şeyi hissedip hissetmediği belli olmuyordu ama hissediyorsa bile Kane ile ilişkilerinin ciddi bir boyut almasına muhtemelen izin vermezdi. Eğer eve dönmek gibi bir niyeti varsa bunu yapamazdı. Doran, Kane için üzülmüştü. Odalarındaki elektrik bir füzeyi bile ateşleyebilecek kadar yoğun olmalıydı. Sürekli kavga etmelerine şaşmamak gerekirdi.

Solara’nın bakışlarından onun da durumu fark ettiği anlaşıyordu.

Cassia arkasını dönüp dikkatini mücevherat tezgâhına yöneltti. Kane kızın uçuşan saçlarından kaçmayı güçlkle başarmıştı ki Cassia heyecanla uzanıp koluna yapıştı.

“Kane,” dedi Cassia nefesini tutarak. Gözleri masaya kitlenmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Kane.

Hepsi tezgâhın başına toplamp Cassia’nın kaldırdığı kolyeye baktılar. Bu, basit bir tasarımdı; siyah bir zincirin ucunda lekelenmiş, gümüş bir çerçeve içine yerleştirilmiş mavi, mermer bir taş duruyordu. Doran neden şamata koptuğunu anlamamıştı.

Satıcı, gömleğinin yakasından beyaz kıllar fışkıran, kırış kırış, yaşlı bir adamdı. Bir elini kolyeye doğru salladı. “Bu Eturia’dan gelen bir kutsal taş. Kullanım amacı...”

“Ne olduğunu biliyorum,” diye çıkıştı Cassia. “Ne kadar?”

Adam Cassia’ya yaklaşmasını işaret etti, sonra kulağına fısıldadı.

“Ne?” diye haykırdı Cassia geri çekilerek. “Çıldırđınız mı? Bu bir aylık maaş demek.”

Satıcının cevap olarak omuz silkmesi, adamın bunu umursamadığını gösteriyordu. “Arz ve talep meselesi. Savaş başladığından beri Eturia’dan ihraç yapan olmadı.”

Cassia’nın kolyeyi tutan eli serbestçe yanında sallandı. “Ne savaşı?” diye fısıldadı. Sesi güçlükle duyuluyordu. “Ne zaman başladı. Hangi krallıklar savaşıyor?”

Adam yine omuz silkti. “Bilsem bile bu fiyatımı değiştirmeyecek.”

Cassia nefes alamıyor gibi görünüyordu. Kane kolyeyi onun elinden alıp tezgâhta sergilendiği kancaya geri taktı, sonra bir elini Cassia'nın omuzlarına dolayıp kızı sokağın diğer tarafına doğru yürüttü.

Solara, Doran'ın dirseğine dokundu ve parmak uçlarında yükselerek kulağına fısıldadı. "Sanırım artık nereli olduklarını biliyoruz," dedi. "Eturia hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Doran. Güneş Toprakları'nda yüzü aşkın koloni vardı. Sınır bölgesinde de en az bir düzine daha. Doran yalnızca şirket için önemli olan koloniler üzerinde çalışmıştı. "Cassia haklıymış. Bu koloniyi hiç duymamıştım."

Kalabalığın üzerinden baktığında Cassia'nın yüzünü Kane'in göğsüne gömmüş olduğunu gördü. Sokağa bir alışverişçi akını başlamıştı ve Doran ikiliyi sonunda gözden kaybedince satıcıya dönüp Eturia'yla ilgili sorular sordu.

"Küçük bir koloni," dedi adam. "Asla göremeyeceğiniz, muhteşem bir gezegende."

"Asla göremeyeceğimiz mi?" diye sordu Solara.

"Ziyaretçilerin ve göçmenlerin atmosfer kalkanından öteye geçmesi yasak." Adam masanın üzerindeki eşyaları gösterdi. "Bunların bu kadar değerli olmasının sebebi de bu."

"Peki ya savaş?" diye sordu Doran. "Neden savaştıklarını biliyor musunuz?"

Adam kaşlarını çatı; onların alıcı olmadıklarını anlamaya başlamıştı. "Arkadaşınıza söylediğim gibi, hiçbir şey bilmiyorum. Ve bilsem bile..."

“Bu fiyatınızı değiştirmez,” diye onun sözlerini tamamladı Doran. Adama teşekkür edip Solara ile birlikte tekrar sokağa doğru döndü. “şimdi ne yapacağız?” diye sordu ona. “Diğer satıcılarla konuşabiliriz. Bir şeyler bilen birileri çıkabilir.”

“Olabilir. Ya da kara iznimizin tadını çıkarabiliriz,” diyen Solara gökyüzünü gösterip ekledi: “Yukarıda gerçek bir güneş var, bizim seyahat hastalığına tutulmamızı engellemek için yakılan bir lamba değil. Gerçek toprak üzerine vuran gerçek güneş ışığı.”

“Ve güneş depolamak için sadece sabaha kadar vaktimiz var,” diye ona katıldı Doran. “Haklısın.”

“Haydi,” diyen Solara, Doran’m koluna girip onu diğer tarafa yöneltti. Burada, bir okul bahçesine devasa bir hasat labirenti kurulmuştu. “Mısırların içinde kaybolalım.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Doran kolunu Solara'nın koluna doladı ve labirente dolaştıkları süre boyunca da bırakmadı. İkisinin de acelesi yoktu. Kahverengi mısır sapı yığınlarının arasında amaçsızca dolaşıyorlardı. Yarış yapan çocuklar yanlarından koşarak geçip bitiş çizgisine ulaşmaya çalışıyordu. Konuşmuyorlardı ama bu sessizlik huzur vericiydi. Serin rüzgâr, sıcak güneş ışınları ve kahkahaların şarkısı bir araya gelip büyüleyici bir kokteyl oluşturuyor, Doran ve Solara da bunu kana kana içiyorlardı. Sonra istemeden kendilerini labirentin çıkışında buldular.

Karınları guruldamaya başlayınca bir yiyecek standı bulup ateşte kavrulmuş mısır, öğütülmüş elma şarabı, çöp kebabı ve onları şeker komasına sokabilecek kadar çok kuru, huni kek aldılar. Bunları çimenlik bir alana taşıyıp güzel

bir ziyafet çektiler ve şişkin karınlarıyla güneşin altına sere serpe uzandılar.

“Sanırım ölüyorum,” diye inledi Solara, karnını ovarak. “Ama en azından mutlu öleceğim.”

Doran kemerini gevşetip kollarını tekrar başının altında birleştirdi. “Benim için bugün ölme. Bu akşamki dans partisine gitmek için bir partnere ihtiyacım var.”

Solara kuru bir kahkaha attı. “Sanırım böyle yakışıklı olduğun için kızları bir yere nazikçe davet etmeyi öğrenmene gerek kalmamış.”

“Ben hıyarca konuşuyorum, unuttun mu?”

“Eh, o zaman bir de dilimizi dene.”

Doran yan döndü ve Solara’nın elini tutup göğsüne bastırdı. “Solara,” dedi şarkı söyler gibi. “Bu akşam Podunk dans partisine giderken bana eşlik etme onurunu bahşeder misin? Ayağına basmayacağıma söz veremem ama yemin ederim, bir kilise avlusunda çıplak vaziyette sızmana izin vermeyeceğim.” Doran göz kırptı. “Tabii istemiyorsan. Eğer istiyorsan bunu gerçeğe dönüştürmek için elimden geleni yaparım.”

Solara onu azarlamaya yeltendi ama dudakları seğirerek bir gülümseme hâlini aldı. “Neyse ki seni seviyorum. Yoksa bu akşam yalnız dans ederdin.”

Solara’nın sözleri Doran’ın içini gıcıklıyordu. “Beni seviyor musun?” diye sordu, parmaklarını onunkilere dolayarak. “Ne kadar?”

“Çıplak vaziyette bir kilise avlusunda bir şeyler yapacak kadar değil.”

“Yazık.”

Solara birbirine dolanmış ellerine baktı ve bir süre sesini çıkarmadı. “Beni ziyarete gelir misin sence?” diye sordu. “Ben Vega’da yaşamaya başladığım zaman?”

“Ziyaret mi? Eğer suçlamalardan aklanamazsam sonsuza kadar salonundaki koltukta uyumak zorunda kalabilirim.”

“Gerçekten soruyorum. Ciddi ol.”

Doran aslında tam olarak şaka yapmamıştı ama bir şey söylemedi. Babasının onu neden dış diyara gönderdiğiyle ilgili yeni bir teorisi vardı ve eğer haklıysa ikisi de bir daha asla özgür olamayacaktı. En azından Güneş Toprakları’nda oldukları sürece. Sınır bölgesinde hayatına baştan başlamak zorunda kalırdı. Tabii işe yarar herhangi bir ticari becerisi olmayan, on sekiz yaşındaki bir işletme stajyerini işe almak isteyen olursa.

“Dur bakayım,” diyen Solara başparmağını Doran’ın parmaklarında gezdirdi. “Söylediklerinde ciddi değildin, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Doran. “Sanırım İnfinyum’un ne olduğunu anladım.”

“Bunun benim koltuğumda uyumanla ne ilgisi var?”

“Sana işim gereği yeni elementler topladığımı anlatmıştım, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Solara. “Ürün geliştirme için.”

“Bazen bulduğumuz element yakıt elde etmek için fazla değişken ama bir şeyleri patlatmak için tam kararında olabiliyor. Böyle olduğu zaman babam numuneyi yok edip

tüm verileri arşivlerimizden siler. Bir kitle imha silahı yaratmaktan sorumlu olmak istemediğini söyler.”

“Sence İnfinyum da böyle bir element mi?”

“Öyle görünüyor,” dedi Doran. “Bence babam tehlikeli bir şey keşfetti, Güneş Ligi de bunu ele geçirdi. Babam bu nedenle adamlarını gönderip elementi o taşıttan çalmaya çalıştı ve beni de bu yüzden sınır bölgesine gönderdi. Belki de Lig İnfinyum’dan geriye kalanı bulmadan benim yok etmemi istiyor.”

“Devlet komplo mu kurdu diyorsun?” diye sordu Solara. “Biraz zorlama bir teori değil mi?”

“Aklına daha iyi bir fikir geliyor mu?”

“Aslında, geliyor,” diyen Solara yan dönerek Doran ile yüz yüze geldi. “Haydi, İnfinyum’dan bahsetmeyi bırakalım da kara iznimizin tadını çıkaralım.”

Solara kehribar yeşili gözleriyle ona bakıp o gamzeli gülümsemesini gösterince Doran’ın tüm endişeleri, kıştan kalan son karların ilkbaharda erimesi gibi çözülüp gitti. Yumuşak çimenlerin üstünde onunla el ele, yan yana uzanırken Solara’nın yanaklarına yayılmış çiller ve nefesinden yayılan pudra şekeri kokusu dışında her şeyi unutmak çok kolaydı. Kalbinin tutturduğu yeni ritim Doran’a başının dertte olduğunu söylüyordu. Çünkü bu kız onda bir iz bırakmıştı, zamanın silemeyeceği kadar derinlerde hem de.

Doran boşa olan eliyle onun çenesini tuttu. “Seni ziyarete geleceğim.”

“Söz mü?”

“Beni uzak tutmayı dene de gör.”

Solara’nın yüzüne gelen rahatlama ifadesi Doran’ın içini ısıttı, o da Solara’da bir iz bırakmıştı. “Şimdi kara iznimize geri dönelim,” dedi. “Ne yapalım?”

Solara ikisinin parmaklarını birbirinden ayırıp ayağa kalktı, sonra okul bahçesinden şehir meydanına doğru baktı. “Buralarda bir yerde saman arabasıyla tur olduğunu duymuştum. Gidip bakmak ister misin? Başka bir şey yapamayacak kadar çok yedim.”

“Olur. Ama giderken satıcılar sokağından bir kez daha geçelim.” Bu muhteşem güne dair bir hatıra; Solara Vega’ya gittiğinde onun eli yerine tutabileceği fiziksel bir anısı olsun istiyordu.

“Ne alacaksın?” diye sordu.

Doran omuz silkti. “Bakacağım.”

Ama satıcı tezgâhlarını baştan sona gezip bitirdiğinde tek bir çip bile harcamamıştı. Bir sürü satılık eşya vardı: ahşaptan oyma heykelcikler, süslü bıçaklar, ev yapımı şekerlemeler ve akla gelecek her türden takı...

Bunların hiçbiri Solara’yı çağıştırmıyordu.

O sabah Cassia’nın dikkatini çeken, Eturia’dan gelen muska için pazarlık yapmakta olan Kane’e rastladılar. Belli ki Kane gemiye geri dönüp para almıştı çünkü bir yakıt çipi kesesini açıp satıcıya gösterdi. Zavallı çocuk körkütük âşıktı. Doran onu rahatsız etmemeye karar verdi. Arkasını dönüp Solara’yı kentin kilisesine doğru yönlendirdi.

Oraya varınca içi taze saman dolu, ahşap bir arabaya bindiler. Araba eski püskü bir hava yastığı teknesine bağlanmıştı. Hava teknesi onları havaya kaldırdığında arabadan sallanan ayakları yabani otların uçlarına hafifçe değiyordu. Sonra yavaş bir tempo tutturdular. Arabada oturan Doran ve Solara'nın omuzları birbirine değiyor, hava yastığı teknesi onları açık alana, sonra da ormana doğru çekerken birlikte savruluyorlardı. Doran, ağaçların arasından yavaşça kaymak gibi basit bir şeyden bu kadar keyif alacağını hiç düşünmemişti ama turları bittiğinde bir tur parası daha verdi.

Güneş ufukta batıp yerini iki aya bıraktığı zaman yürüyerek halk merkezine gittiler. Burası saman balyaları, ahşap banklar ve zemine yayılmış samanlarla bir ambar gibi dekore edilmişti. Dans partisi çoktan başlamıştı. Akşam havasını keman ve yere vuran ayak sesleri dolduruyor, bu seslere bir mekânda toplanmış çok sayıdaki bedenden yayılan misk kokusu karışıyordu.

Girişin yanındaki duvara yaslanmış genç bir adam kollarını göğsünde birleştirmiş, duruyordu. Belli ki arkadaşları içeride eğlenirken kendisi kapıda insanları karşılamakla görevli olduğu için mutsuzdu. Ama Solara'yı görünce neşelenip sırtıarak kaşlarını oynattı. "Merhaba," dedi. "Eğlenmek ister misiniz?"

Doran adama kaşlarını çatarak bakıp elini Solara'nın beline koydu. "Eğlenmek için geldik zaten."

Kasabanın yerlisi olan adam istifini bozmadan bir elini uzattı. "Güzel. Ücret, üç çip." Ödemeyi aldıktan sonra elini

cebine sokup deri bir kese çıkardı ve ikisine de birer parça kuru elma verdi. “İyi eğlenceler,” dedi ve eliyle içeri girmelerini işaret etti.

Bu, garipti ama Doran fazla sorgulamadı. Solara’yla birlikte elma parçalarını ağızlarına atıp içeride devam eden partiye doğru ilerlediler. Sadece bir an sonra çiğnedikleri şeyin elma olmadığını fark ettiler. Acı ve küflü tat, bozulmuş mantara benziyordu. Doran etrafına bakınarak ağızındaki tükürecek bir yer aradı. Solara da bir eliyle ağızını kapatmış, aynı şeyi yapıyordu. Az sonra köşede bir atık bidonu bulup onun içine tükürdüler.

“Neydi o?” diye sordu Solara. “Bir tür mantar mı?”

“Küflü mantar,” dedi Doran ve çöp kovasına tekrar tükürdü. “Bir kadeh elma şarabı içeriz, geçer.”

Bu, işe yaramıştı. Kötü tadı damaklarından iyice arındırdıktan sonra dans pistine çıktılar.

Doran bu müzikte nasıl dans etmesi gerektiğini hiç bilmiyordu, o yüzden Solara’yı belinden tutup onu temel adımlarla yönlendirmeye başladı. Solara omuzlarından tutar tutmaz onun da bu müzikte dans etmeyi bilmediğini anladı ama sonunda kalabalığın salondaki dairesel hareketlerine ayak uyduracak kadar senkronize hareket etmeyi başardılar. Kendi sakarlıklarına kahkahalarla gülerek, orkestra yavaş bir şarkıya geçene kadar dönmeye devam ettiler.

Doran’ın gizli gizli umut ettiği de buydu. Solara’yı kendine doğru, muhtemelen olması gerekenden fazla yakına çekti ve o itiraz etmeyince aralarındaki mesafeyi biraz daha

kapattı. Solara kollarını Doran'ın boynuna dolayıp çenesini göğsüne dayadı, yavaşça sallanırlarken gülümseyerek Doran'a bakıyordu. Sarf ettiği efordan dolayı yanakları al al, gözleri parıl parıldı. O anda Doran, Solara'nın ne kadar nefes kesici olduğunu daha önce göremediği için kendine hayret etti.

Solara birbirine dolanmış bedenlerine baktı ve ona, "Rahibeler burada olsalar, aramızda Kutsal Ruh için yeterince yer bırakmadığımızı söylerlerdi."

Doran'm nefes alıp konuşabilmesi için bir an beklemesi gerekti çünkü Solara nefesini kesmişti. "Olsun. Kutsal Ruh'un yeri burası değil. Aramıza girmesin."

Onlar birbirlerine sarılmış vaziyette dans pistinde kaldıkça Doran'm bacakları hafifliyordu. Ayak parmaklarında ürpertici bir sıcaklık duydu ve sonra bu his damarlarından yayılarak tüm bedenine ulaştı; bugüne kadar içtiği tüm şampanyaların yarattığından daha güçlüydü bu his. Ve tuhaf bir şekilde müzik kulağına daha iyi geliyordu. Titreşimler kulağına o kadar tatlı geliyordu ki alnını Solara'nın alnına dayayıp inledi.

"Baksana," dedi Solara. Solara'ya son bakmasından bu yana sadece saniyeler geçmişti ama Solara'mn göz bebekleri büyümüş, kehribar rengi silmişti. "Sen de biraz... sarhoş gibi ama aynı zamanda sarhoş değilmiş gibi hissediyor musun? Sanki tenin uçup gitmek istiyormuş gibi?"

Doran her nedense bunu çok komik buldu. Kıkırdamaya başladı ve bir daha duramadı. "O mantarın ne olduğunu anlamadım, sanırım," dedi kahkahalarının arasından.

“Sihirli olan türden mi?”

“Hı-hı.” Eğer bu kadarıyla bile böyle çarpıldıysa tamamını yemediği için şanslıydı. Sabah kendini ne kadar kötü hissedeceğini düşünüp endişelendi ama sonra ürpertici bir sıcaklık onu bir battaniye gibi sarmalayınca tüyleri diken diken oldu.

Solara başını kaldırıp kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. “Parlıyorsun.”

Doran onun da parladığını fark etti. Teni, sanki yüzünü elmas tozuna daldırmışçasma ışıldıyordu. Doran elini onun gamzeli yanağına koyup yüzünü hayranlıkla izledi. Kendisine bakmakta olan bu kızdan o kadar etkilenmişti ki nefes almak acı veriyordu. “Sen de çok güzelsin,” dedi ona. Bakışları doğum lekesine kaydı ve aniden bu izi diliyle keşfetme ihtiyacı hissetti.

“Güzel değilim...”

Solara sözlerini bitiremeden Doran onun başını geriye itip boynunun alt kısmını yaladı. Tuzlu teninin altında tatlı bir katman vardı ve o kadar lezzetliydi ki Doran tekrar tekrar yaladı. Ta ki Solara kafasını tamamen geriye bırakana kadar. Doran daha fazlasını istiyordu, boynunun yan tarafına geçti ve oracıkta, kalabalık dans pistinin tam ortasında, onları kimin görebileceğini umursamadan kulağından omzuna kadar ilerledi.

Solara geri çekildiğinde göz kapakları ağırlaşmıştı. “Burası sıcak mı oldu?”

“Hem de nasıl,” dedi Doran. “Çok sıcak.”

“Biraz hava alalım.”

“Hava iyidir. Öyle yapalım.”

Dışarı çıktılar. Birkaç saniye sonra Solara’yı ambarın arka tarafındaki soğuk çimenler üzerine sırtüstü yatırmış, Solara ise bacaklarını sıkı sıkıya onun beline dolamıştı. Doran onun üzerine uzanmış, boynunun diğer tarafını öpüyordu.

Kalbi patlamak üzere olan Doran nefes alamıyordu ama Solara’nın tenini tatmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Solara’nın omzuna yaklaşıncı gömleğinin yakasını kenara çekip tenini biraz daha ortaya çıkardı, sonra dişlerini etinde gezdirdi. Uyuşturucu her nasılsa sinir uçlarının yarısını diline, diğer yarısını ise kulaklarına yönlendirmişti çünkü belinin altındaki her şey uyuşmuşken Solara’nın çıkardığı en küçük sesler ve iç çekişleri kulak zarlarını bir zevk dalgasıyla titretiyor, Doran’ı yıldızların arasında uçuruyordu.

“Doran,” diye fısıldadı Solara.

Doran başını kaldırıp onun dudaklarına baktı ve birden onu henüz öpmemiş olduğunu fark etti. Hâlbuki haftalardır bunun hayalini kuruyordu. Ama ağzını onunkine değdirdiği zaman hiçbir şey hissetmedi. Ten teması, dil buluşması, dokunma heyecanı yoktu. Ağzı dışçıye gitmiş gibi uyuşmuştu.

Aradaki bu görünmez bariyeri Solara da hissetmiş olmalıydı çünkü başını yana çevirip nefes nefese, “Olmuyor. Seni hissedemiyorum,” dedi.

“Ben de,” diye Doran ağırlığını dirseğine verip soluklanmak için durdu. “Dudaklarım uyuşmuş. Tenim uyuşmuş. Her yerim uyuşmuş.”

Solara onu göğsünden itince Doran yana doğru dönerek çimlerin üzerine uzandı. Nefes alış verişleri yavaşladıktan sonra bir süre öylece yattılar. Ara sıra kıkırdıyor veya aylara artık dönmemelerini emrediyorlardı. Doran yedikleri mantarın anestezi ilaçlarından bile daha etkili bir uyuşturucu olduğunu söylemek üzereydi ki birden aklına bir şey geldi ve doğruldu.

“Hatıra olarak ne istediğimi biliyorum.”

“Öyle mi?”

Solara’nın bileğini tuttu ve parmağını hassas teninin üzerinde gezdirdi. “Haydi dövme yaptıralım. Birbirinin aynı olsun. Böylece bugünü asla ve asla unutmayız.”

Solara mutlulukla iç geçirdi. “Ne muhteşem bir fikir!”

“Gerçekten mi? Benimle gelecek misin yani?”

“Elbette geleceğim,” dedi Solara. “Haydi, fikrimizi değiştirmeden gidelim.”

* * *

“Uyanın bakalım, sizi deli çocuklar.”

Birisi Doran’ın botunu tekmeleyerek onu bilinç diyarına çekti. Güneşin doğduğunu anlaması için gözlerini açmasına gerek yoktu. Güneş ışığı göz kapaklarını delip beynine işliyor, bütün başını zonklatıyordu. İnleyerek yan döndü ve şakaklarını tuttu. Ellerinin altındaki kuru bir madde Doran’ı kaşındırıyordu. Bir gözünü aralayınca kahverengi çimenlerin üzerinde yatmakta olduğunu gördü.

Çimenler mi?

Sesin sahibi tekrar konuştu: “Durumunuz kötü görünüyor. Ama en azından İlk Pesirus Presbiteryen Kilisesinin bahçesinde çıplak yatmıyorsunuz. O seviyenin altına düşmenize imkân yok.”

“Hayır,” dedi Cassia. “Ben şahitlik edebilirim.”

“Kaptan kışınızı başınızı toplayıp gemiye gelmenizi söyledi. Bunlar onun lafları, benim değil,” dedi Kane. “Bir saat önce buradan ayrılmamız gerekiyordu.”

Doran doğrulup otururken bedenindeki kasların yarısı acıyla itiraz etti. “Sarhoş değiliz,” dedi, kurumuş boğazıyla. Feci susamıştı. Yanına bakınca Solara’nın ambar duvarının hemen yanında yatmakta olduğunu gördü. Beyaz bir bezle sarılı bileğiyle alnına masaj yapıyordu.

Doran bandajı görünce dün geceye ait tüm anılar yüzüne atılan bir yumruk gibi üzerine hücum etti. Kendi bileğinin de sarılı olduğunu bilmesi için bileğine bakmasına gerek yoktu. Ve teni de artık uyuşuk değildi. Aksine, alev alev yanıyordu.

“Ah, hayır,” dedi. “Biz ne yaptık?”

Bu sorusuna cevap beklemiyordu. Çünkü her bir kelimeyi, kıkırdamayı, okşayışı ve en önemlisi, bunların hiçbirini asla ve asla unutmamasını sağlayacak mürekkepli iğneyi hatırlıyordu. Doran bir hatıra istiyordu ve bir hatırası olmuştu işte: Bir araya gelerek sekiz rakamını oluşturan dört antika korsan kılıcı şeklinde bir hatıra.

Sürgün Kardeşlerin sembolüydü bu.

Bunu hissedarlara açıklamak eğlenceli olacak, dedi içinden Doran.

Solara bir koluyla gözlerini kapattı. “Lütfen bu bir rüya olsun. Lütfen vücut boyama sanatlarına geçen ay başlamış emekli bir muhasebeci bizi boyamış olmasın.” Sonra bandajının altına bakıp inledi. “Olamaz. Rüya değil.”

“Neler yaptığınızı sorardım,” dedi Cassia, “ama zaten belli oluyor.” Gülümseyerek eğilip Solara’nın boynunu inceledi. “Amma vahşiymişsiniz!”

Kane gülüp Cassia’yı dirseğiyle dürttü. “Sessiz olanlardan korkacaksın.”

Gözleri Solara’nın kilere kilitlendikten sonra boynuna kayınca Doran tüm kanının yüzünden çekildiğini hissetti. Teni morluklarla kaplıydı. Solara aynaya baktığında onu öldürecekti.

“Özür dilerim,” dedi ama sonra yediği mantarın beyin fonksiyonlarını nasıl etkilediğini ve kulaklarında hissettiği o inanılmaz zevki hatırladı. Her şey o kadar çılgıncaydı ki kahkahasını bastıramadı. “Ben,” dedi boğulurcasına, kahkahalarının arasından, “yedinci sınıftan beri kimsenin boynunu bu şekilde morartmamıştım.”

Solara’nın yüzü kıpkırmızı oldu, neredeyse boynuyla aynı rengi alacaktı. “Bana bir deri kalpazanı ziyareti borçlusun,” dedi Solara ayağa kalkarken. “Ve aramızda olanlar,” --bir onu bir kendisini işaret etti-- “bir daha asla olmayacak.”

Solara öfkeyle uzaklaşırken yüzünü ifadesiz tutmakta zorlanan Cassia arkasından gitti.

Doran hâlâ gülüyordu ama bunun uzun sürmeyeceğini de biliyordu. Midesindeki gerilim, çok yakında acımasız tuvalet tanrılarının önünde diz çökeceğini gösteriyordu.

Kane onu anladığını belirtircesine göz kırpıp elini uzattı. “Bu sözleri ben de duymuştum. Geçen seneki acı dut festivalinden sonra.”

“Solara bunu unutacaktır,” dedi Doran uzatılan yardım elini kabul ederken. “Eninde sonunda.”

Kane onu gülerek ayağa kaldırdı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Doran’ın omzunu sıvazlayıp ekledi: “Sana bol şans. Buna ihtiyacın olacak.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Morluklar bir hafta içinde geçti ama mürettebatın her akşam mutfakta yaptığı bilmiş şakalar yanık lapa kokusu gibi asla bitmiyordu.

“Bu akşam fular takmadın mı?” diye sordu kaptan, Solara’nın boynunu işaret ederek. “Şu soğuk algınlığı virüsünü nihayet yendin galiba.”

“Bence onunki soğuk algınlığı değildi,” dedi Renny düşünceli bir şekilde. “Bence Hoover gribiydi. Hani şu Dünya’daki vakumlu elektrik süpürgeleri var ya, onunla aynı ismi taşıyan virüs.”

“Ah, ben o hastalığı duymuştum,” diye araya girdi Cassia. “Emilme izlerine benzeyen bir tür deri döküntüsü yapıyor, değil mi? Yakışıklı çocuklar ve Kristalin ile bir araya gelince bulaşıcılığı yükseliyor, sanırım?”

Renny başıyla onayladı. “Aynen, o hastalık. Çok pis hastalıktır, Hoover gribi. İnsanda ciddi ateş yapabilir.”

Solara rahatsızlığını, fasulye yemeğinden koca bir lokma alarak sakladı ama eğer azarlamaları sorunu yakında çözmezse, geri aldığı şok cihazıyla gemide bir isyan hareketi başlatmayı düşünebilirdi. Sabrının da bir sınırı vardı.

Kaptan kendi kendine gülüp başını Doran’a doğru salladı. “Yemekten sonra köprüye rapor verecek misin? Yoksa senin de mi ateşin çıkıyor?”

Doran bu şakalardan rahatsız olsa da belli etmiyordu. Solara kafasını kaldırdınca Doran’ın kupasının üzerinden onu izlemekte olduğunu fark etti; dudaklarında, Cargill’de birlikte geçirdikleri geceden beri takındığı o huzursuz edici gülümseme vardı. Solara’ya artık farklı bakıyordu. Sanki onun içini görmüş ve artık bütün sırlarını biliyormuş gibi. Bu, her seferinde Solara’yı altüst ediyordu. Sayısız kez bir şey söylemek üzere ağzım açmış ama ne söyleyeceğini unutmuş veya bir şey almak üzere odaya gelmiş ama ne alacağını unutmuştu. Aslında az önce neden bu kadar rahatsız olduğunu bile hatırlamıyordu.

“Son zamanlarda biraz ateşim var,” dedi Doran, gözlemini Solara’dan ayırmadan. “Ama tedavi olmak istediğimi söyleyen kim?”

Masadaki herkes kahkahalara boğuldu ve ıslıklar yükseldi.

Ah, evet. İşte bu yüzden rahatsız olmuştu.

Solara bir nefes aldı ve iğneli bir karşılık vermeye hazırlandı ama Doran, dünyasını bir kez daha altüst etmişti. Gıcık çocuk.

“Sen yine de köprüye rapor ver,” dedi kaptan. “Senin gideceğin yeri biraz daha netleştirmemiz gerekiyor. Senin şu isimsiz gezegenine ulaştığımızda boşuna uzun mesafeler katetmeyelim.”

Doran’ın gülümsemesi o akşam ilk kez silindi. Sınır bölgesine yaklaştıkça babasının verdiği görevden bahsetme isteği azalıyordu. Solara onu suçlayamazdı. Doran’ın tüm geleceği, daha önce hiç gitmediği bir gezegende daha önce hiç görmediği bir maddeyi bulmasına ve belki de hükümetin kurduğu bir komploya engel olmasına bağlıydı. Düşüncesi bile Solara’yı korkutmaya yetiyordu.

“Ne aradığımı hâlâ bilmiyorum,” diye itiraf etti Doran. “Ama orada gerçek bir yerleşim alanı olmadığından bir elektronik eşya taraması yaparak yerini bulabiliriz...”

Mutfağın ışıkları titreyip tamamen söndü. Ardından ortam aniden sessizliğe gömülünce Solara yardımcı motorların durduğunu anladı. Masanın üzerindeki tabağı tıkırdayınca kendisi de oturduğu yerde zıpladı. Sanki Banshee bir hız tümseğine çarpmıştı. Bu arıza sadece bir saniye sürdü ama zemin boyunca parlayan acil durum ışıkları dışında hiçbir ışık tekrar yanmadı.

Kaptan, Acorn’u cebinden çıkarıp Cassia’ya uzattı. “Onu kafesine koy,” dedi. “Ama onu önce benim gömleklerimden birine sar ki kokumu alabilsin.”

Cassia, geri çekilip pimi çekilmiş bir el bombası tutacakmış gibi kollarını ileri uzattı. “İğrenç! Elimi yaladı. Bütün bakterileri bana geçti.”

Kaptan, “Onun hakkında böyle konuşma,” diye azarladı onu.

“Dilimizi bilmiyor.”

“Ama hislerini anlayabilir,” diye tısladı kaptan. “Sen istesen de istemesen de bu yaratık bize bağlı. Ve onun tek...”

“Ailesi biziz,” diye onun sözlerini tamamladı Cassia iç çekerek. “Biliyorum, biliyorum.”

Cassia uzaklaştıktan sonra kaptan değneğini kavrayarak Solara’ya gidip motor dairesine bakmasını, bu arada kendisinin de köprüye dönerek ekipman göstergelerini kontrol edeceğini söyledi. Doran da Solara ile gitmek için gönüllü oldu ve birlikte merdivenlerde aşağı inip loş ışıkla aydınlatılmış ok işaretlerini takip ettiler. Doran parmaklarını Solara’nın beline dolayıp durunca Solara ona karanlıkta meraklı gözlerle baktı.

“Yeniden türbülansa girersek diye,” diye açıkladı Doran.

“Düşersen beni tutabileceğini mi zannediyorsun?”

“Belki. Ya da en azından düşüşünü yavaşlatırım.”

Solara, Doran’ın elini uzaklaştırırken onunla gereğinden birkaç saniye fazla el ele kaldı çünkü beyni ve bedeni aynı fikirde değildi. Gerçek şuydu ki Doran’ın dokunuşlarını arzuluyordu. O kadar arzuluyordu ki rüyalarında onu görüyordu. Ve bu onu korkutuyordu. Çünkü yakın gelecekte bir gün Vega’da yapayalnız kalacak, Doran ise başka birinin yatağını ısıtacaktı.

“Düşüşümü yavaşlatmanı istemiyorum,” deyip Doran’ın önünden yola devam etti.

Tam yardımcı motor dairesinin kapısına ulaştığında iletişim sisteminden kaptanın sesi, kesik kesik duyuldu. “Ayrılmayın... inceleme... jeomanyetik fırtına... elektrik sistemleri... zorundayız... geçene kadar gezegende beklemek zorundayız.”

Mesaj yeterince açıktı. Sert bir iniş yapacakları için üst kata dönüp yerlerini alarak kemerlerini bağladılar ve iniş yaptıktan sonra tekrar toplandılar.

“Neredeyiz?” diye sordu Kane, dökülen fasulye tanelerini masadan temizlerken.

Cassia bezi onun elinden alıp temizliğe devam etti, muskası her hareketiyle sallanıyordu. “Dışarısı nefes almaya uygun mu? Yoksa özel kıyafetleri giymemiz mi gerekecek?”

“Özel kıyafete gerek yok,” dedi Kaptan Rossi. “New Haven’dayız.”

Solara’nın kaşları havaya kalktı. “Ama bu demek oluyor ki...”

“Dış diyardayız,” diye bitirdi kaptan. “Ve hayır, infazcılar bize burada dokunamaz. Ama fazla heyecanlanmayın. İnfazcıların bu kolonilerde devriye gezmemesinin bir sebebi var.”

Solara buna karşı çıkmadı ama o sebep, kime sorduğunuza göre değişirdi. Siyasetçiler sınır bölgesinin devlet kaynaklarını boş yere harcadığını, dış yerleşim yerlerinin

polis korumasını hak edecek kadar gelir üretmediğini iddia ediyorlardı. Bazıları kolonicilerin gittikçe hayvana dönüştüğünü ve burada devriye gezmenin güvenli olmadığını iddia ediyordu. Ama Solara'nın duyduğu bazı haberlere göre infazcıların buradan uzak durmasının asıl sebebi, sınır yerleşimcilerinin kontrol edilmeyi reddetmesiydi.

Solara en çok bu nedeni sevmiştii ve buna inanmayı seçiyordu.

“Kuzeydeki yerleşim bölgesinden bir yardım çağrısı aldım,” dedi Kaptan Rossi. “Gidip bakacağım.” Solara'ya doğru başını salladı. “İstersen sen de benimle gel ve *yeni hayatının* nasıl olacağına dair bir fikir edin.”

Kaptanın ses tonundaki bir şeyler Solara'nın gerilmesine sebep olmuştu ama başıyla onayladı. Bir sınır şehrinde işlerin nasıl yürüdüğünü görmek istiyordu.

“Ben de geliyorum,” dedi Doran. Bir elini Solara'nın omzuna koydu ama Solara omuz silkerek onun elini hemen geri itti.

“Sen bilirsin,” dedi kaptan. “Ama uzay mekiğı iki kişilik, o yüzden kucakını feda etmen gerekiyor.” Kaptan odasına doğru topallayarak ilerledi ve bir omzunun üzerinden seslendi, “Gemide herhangi bir silahınız varsa getirin. Ne kadar büyük olursa o kadar iyi.”

Doran, Solara'ya bakıp, “Bu iyiye alamet değil,” dedi.

Solara ona katılıyordu ama bir şey söylemedi. Bunun yerine gidip şok cihazını aldı ve kendine, kaptanın durumu abarttığını söyledi.

Bir saat sonra, kaptanın hiç de abartmadığını anlamıştı.

“Tanrım,” dedi Doran, uzay mekiğinin penceresinden aşağıdaki yıkıntıya bakarak. Solara’nın beline doladığı kollarını ya korumacı bir hareket olarak ya da yaşadığı şoktan dolayı sıktı. Solara hangi seçeneğin doğru olduğunu anlamamıştı. “Burada ne olmuş böyle?”

Solara onun kucağında kıpırdandı ve şehri ya da şehirden geriye kalanları incelemek için biraz daha eğildi. Hayatında böyle bir yıkım görmemişti. Ahşap binalar dümdüz edilmiş, parça parça olan kütükler çamurlar içinde sağa sola saçılmıştı. Kalıntılarda bir yangına ya da sele dair izler yoktu. Sanki gökyüzünden dev bir ayak inmiş ve yerleşim yerini yerle bir etmişti. Daha da tuhaf olanı, yerleşim alanını çevreleyen tarlalardaki bitki örtüsünün ve üzüm bağlarında yarısı görünen biçme makinesinin hiç zarar görmemiş olmasıydı.

“Acaba bu yıkıma bir silah mı sebep oldu?” dedi Solara.

Kaptan başını sallayıp uzay mekiğinin yönünü doğuya çevirdi. “Bir yıldırım oluğu.”

“Bir ne?”

“Gezegeni yaşanabilir hâle getirirken yeterince özen gösterilmemesinin bir sonucu. Bu durum, atmosferde çalkantılar olduğunda tuhaf fırtınalara neden oluyor. Basıncı biriktirip sonra tek bir hamlede boşaltan kasırgalar gibi. Hasarın sınırlarını görüyor musun?”

Solara başıyla onayladı.

“Bunu görünce insan anlıyor,” diye homurdandı kaptan. “Yerleşim yeri simsarları bu gezegenleri fazla çabuk kolonileştiriyorlar. İnsanları bedava arsa vaadiyle sınır bölgesine çekip onları ömür boyu kaderlerine terk ediyorlar, o ömür ne kadar sürerse artık.”

“Yerleşimciler neden geri dönmüyor?” diye sordu Doran.

“Hangi parayla?” dedi kaptan. “Simsar ücretini ve vadedilen arsaya gidecek tek gidişlik bilet ücretini ödemek için sahip oldukları her şeyi satıyorlar. Buraya geldikten sonra ise kalan tüm paralarıyla tohum, ekipman ve ekipmanları çalıştırmak için yakıt alıyorlar. Geriye ulaşım ücreti için pek bir şey kalmıyor.”

“Peki yakıt fiyatları?” diye sordu Doran. “Burada yakıt tankını doldurmak istesen maliyeti ne olur?”

Kaptan kafasını salladı. “Böyle bir şey yapmak için aptal olmak gerek.”

“Olsun, söyle. Birim başına kaç para?”

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi Rossi omuz silkerek. “En az yüz kredi, belki daha fazla.”

Doran’ın ağzı bir karış açık kaldı. “Ama Obsidiyen’de sadece iki krediydi.”

“Artık Obsidiyen’de değilsiniz.”

“Fahiş fiyatlar,” dedi Doran. “Yerleşimciler ekipmanlarını nasıl çalıştırıyor?”

Solara tarladaki terk edilmiş biçme makinesini hatırladı. “Sanırım çalıştırmıyorlar,” dedi ve düşünceleri Vega’ya kayd. Eğer makineler için yakıt satın alamıyorlarsa bir tarmirciye daha ne kadar ihtiyaç duyacaklardı?

“Her neyse,” diye devam etti kaptan. “Kolonciler bir şekilde Dünya’ya geri dönmek için bilet bulsalar bile bir dolu aileyle beraber sıkışacakları tek odalı bir daire dışında yaşayacak yer bulamazlar. Zaten en başta Dünya’dan ayrılmalarının sebebi de bu.”

“Ve kendilerine başka bir yerde hayat kuramıyorlar,” dedi Solara. “Paraları veya önceden ayarlanmış bir işleri yoksa.” İçine bir ürperti yayıldı. Turist halkasında bir iş bulsa infazcılarının menziline girip bir başka suçtan yargılanacaktı. Vega ve cezaevi kolonisi arasında bir seçim yapması gerekse şansını sınır bölgesinde denerdi. Kendisine her şeyin yoluna gireceğini, buna hazırlıklı olduğunu söyledi.

Ama bu bir yalandı.

“O yüzden kalıyorlar,” dedi kaptan.

“Ve ellerindeki imkânları en iyi şekilde değerlendiriyorlar,” diye bitirdi Solara. “Ben de öyle yapacağım.”

Doran bir eliyle Solara’yı kendine doğru çekip diğer eliyle kendi kulak memesini çekiştirdi. Bu, bir tartışmadan sonra veya Solara’dan özür dilemesi gerektiğinde yaptığı bir şeydi. Solara onun, hakkındaki suçlamalardan aklanamaması hâlinde kendisiyle aynı kaderi paylaşmaktan endişelendiğini düşündü.

“Sorun yok,” diye fısıldadı. “Baban muhtemelen bir yere sandıklar dolusu para saklamıştır. Benim koltuğumda uyumak zorunda kalmayacağından eminim.”

Doran onun söylediklerinin tek kelimesini dinlememiş gibi bir eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra dikkatini tekrar aşağıdaki manzaraya yöneltti. “Eğer birileri yardım çağrısı gönderdiyse hayatta kalanlar var demektir. En yakındaki şehir nerede? Belki oraya gitmişlerdir.”

“Banshee’yi indirdiğimiz yerin güneyinde, yaklaşık dört günlük yürüyüş mesafesinde,” dedi kaptan. “Ama yaralılar varsa seyahat edemiyorlardır. Muhtemelen geçici bir kamp kurmuşlardır.” Kaptan ince parmağıyla görünürde ne insan ne de bina bulunan boş bir alandan kıvrılarak yükselen ince duman bulutunu gösterdi. “Şuradaki gibi.”

Kaptan uzay mekiğini bu alanın yaklaşık yirmi metre uzağındaki bir tepeye indirdi ama yan kapıları açmak yerine antika bir silahı havaya kaldırdı. Enerji akımı yerine metal parçaları püskürten eski moda bir silahtı bu.

“Bu silahlardan kullandınız mı hiç?” diye sordu. Doran ve Solara kafalarını sallayınca onlara birer kılıflı hançer verdi. “O zaman bunları kemerlerinize sokun. Ve kullanmaktan korkmayın.”

“Yardım etmek için geldiğimizi sanıyordum,” dedi Doran.

Kaptan göğsüne bir tabanca bağladı. “Hiç boğulan birini kurtarmaya çalışmadın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Doran kaşlarını çatarak. “Bunun ne ilgisi var...”

“Boğulmakta olan kişi panikler,” diye araya girdi kaptan. “Sana tutunur ve seni aşağı çeker. Elinde değildir. Nefes alabilmek için her şeyi yapar.” Rossi onlara ikinci bir tabanca gösterdikten sonra bunu kemerine taktı. “İnsanlar çaresizse hayatta kalmak için insan bile öldürür. Ben bu yerleşimciler için elimden geleni yapacağım ama kendi adamlarımı kaybetmek pahasına değil. Anlaşıldı mı?”

Başlarıyla onayladılar.

“Güzel,” dedi kaptan kapıyı açarak. “Şimdi, birbirinizi kollayın.”

Uzay mekiğinin gürültüsü bir düzine yerleşimciyi saklandıkları yerden çıkarmıştı bile. Yerleşimciler kafataslarından fırlayacakmış gibi görünen, kan çanağına dönmüş gözlerini kırptırıyorlardı. Yüzleri öyle çok kirle kaplanmış, saçları o kadar keçeleşmişti ki Solara erkekleri kadınlardan ayırt edemiyor, yaşlarını bile anlayamıyordu. Kıyafet parçaları zayıf, ince omuzlarından sarkıyor ve kemikleri çıkmış ayak bilekleri pantolonlarının yırtık paçalarından görünüyordu.

Her ne yiyorlarsa yeterince bulamadıkları kesindi.

“Yardım sinyalinizi aldım,” dedi kaptan ceketinin önünü açıp iki tabancasını gözler önüne sererek. “Yaralılarınızı taşıyabilirim. Kaç yaralı var?”

Önce çıkan bir kişi kalın bir erkek sesiyle konuştu: “Hiç yok. En azından, artık yok. Son yaralımız birkaç gün önce kan kaybından öldü.”

“Hayatta kalan kaç kişi var?”

“Burada gördükleriniz.” Adam başparmağıyla omzunun üzerinden geriye gösterdi. “Artı yer altı sığınaklarındaki elli kişi.”

Solara dikkatli bakınca grubun arkasındaki tepe yamacında, çamurdan yapılmış birkaç mağara gördü. Kampın merkezinde küçük bir ateş çatırdayarak yanıyor, üzerine yerleştirilmiş birkaç et parçasını kurutuyordu. Göz ucuyla ani bir hareket yakaladı ve çamura bulanmış bir çocuğun kafasını mağarasından dışarı uzatmış onu incelemekte olduğunu gördü. Bakışları Solara ile göz göze gelince gözleri kocaman açıldı ama birisi onu hemen içeri çekti.

“Eğer başka bir yerleşim yerine gidecek araca ihtiyacınız varsa,” dedi Kaptan Rossi, “muhtemelen ayarlayabiliriz.”

“Teşekkürler, dostlar,” diye cevap verdi adam. Sözlerinin aksine soğuk bir ses tonuyla konuşmuştu. “Ama biz burada kalıp evlerimizi yeniden inşa edeceğiz. Hasat mevsimine sadece bir ay kaldı ve bu yıl ekinler gayet iyi görünüyor. Kışı atlatmamıza yetecektir.”

“O zamana kadar ne yiyeceksiniz?” diye sordu Rossi. “Etrafta herhangi bir besi hayvanı görmüyorum.”

Adam ateşin üzerinden sarkan uzun, kırmızı et parçalarını gösterdi. “Son danamızı yeni kestik. Etini iyi muhafaza ediyoruz.”

“Yetecek mi?”

Adam kemikli omzunu silkti. “Eğer yetmezse köle tacirleri yakında gelecek. Hep gelirler. En zayıflarımız adam başı kırk kilo tahıl eder.”

“Kendi insanlarınızı mı satacaksınız?” diye sordu kaptan. Sesi şaşırmış gibi gelmiyordu.

“Köle hayatı yaşamak açlıktan ölmekten iyidir.” Adamın gözleri birden aklına gelen bir fikirle aydınlandı ve ekledi: “Dul kadınlarımız var. Ve yetim kızlar. Mürettebatınıza yol arkadaşlığı edebilirler. Eğer takas etmek isterseniz...”

“Ben insan karşılığı takas yapmam.”

Adam şaşırmış ve sanki kaptan onu hemen reddettiği için hakarete uğramış gibi görünüyordu. Kirli kafasını yana eğip hepsini tek tek incelediğinde Solara’nın ensesindeki tüyler ürperdi. Adam sonra gözlerini kaptanın tabancalarına çevirip, “Mürettebatında kaç kişi var?” diye sordu.

Solara’nın kalbi korkuyla çarptı çünkü adamın ne düşündüğünü anlamıştı. Köle tacirleri Solara karşılığında kırk kilo tahıldan daha fazla ödeme yaparlardı. Doran gibi güçlü, genç bir adam için ise çok daha fazla. Adamın onları tırtıldığını, kaptanın saldırı karşısında teslim olmadan kaç el ateş edebileceğini hesapladığını anladı. Bir elini bıçağının kabzasına götürdü ama silahlı olsalar bile altmış kişilik bir grupla başa çıkamayacaklardı.

Solara aniden gelen bir fikirle gömleğinin kolunu kıvrıp dövmesini gözler önüne serdi. “Yeterince,” dedi düşünmeden. “Kim olduğumuz düşünülürse.”

Gözleri fal taşı gibi açılan grup lideri bir adım geri çekildi. Kendisi de Dünya’dan kovulmuş olduğu için Sür-gün Kardeşlerin sembolünü ve bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Bu işareti taşıyan herkes, acımasız

dövüşçüler ağının mensubuydu. Birine savaş açmak, hepsine savaş açmak demektir.

Neler olduğunu hemen anlayan Dolan da kendi bileğini gösterdi. Çenesini kaldırıp gruba yukarıdan baktı ve tehditkâr bir ses tonuyla, “Korsan şefi Demarkus Hahn’ın ve onun balyoz gibi yumruklarının hikâyelerini duymuşsunuzdur. Ben onu yere devirip gelinini elinden alan adamım,” dedi.

Solara onun hikâyesini başını sertçe sallayarak onayladı.

“Çeyrek düzlemin iç bölgesini o idare ediyor olabilir,” diye devam etti Doran, “ama sınır bölgesi bana ait. Bu diyardaki bütün Kardeşler, Kızıl Daro’ya hesap verir.” Doran korsan lordunu kusursuz bir şekilde taklit ederek parmaklarını çatırdattı ve kafasını yana eğdi. “Ya da bana, tanıkların önünde meydan okur.”

Kimse gönüllü olmadı.

“Bizim sizinle bir kavgamız yok,” dedi grup lideri. Bir adım daha geri giderken ellerini yalvarırcasına havaya kaldırdı. “Dost ve müttefik olarak ayrılalım.”

Doran bu teklifi bir süre düşünür gibi yaptıktan sonra sanki adama iyilik yapıyormuş gibi başıyla onayladı. Sonra uzay mekiğine binip arkalarına bakmadan uzaklaştılar.

* * *

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Banshee kilitlendikten sonra mürettebatın tüm üyeleri yataklarında uyurlarken Solara odasındaki aynanın karşısına geçmiş; soğuk, terli

parmaklarıyla saç örgüsünü açıyordu. Yerleşimcilerin kıyafetlerinden görünen kemikleri veya onları insandan çok korkuluklara benzeten donuk gözleri aklından çıkmıyordu. Vega'da bir sene geçirdikten sonra o da mı bu hâle gelecekti?

Evet, dedi içinden. Eğer birileri beni satmazsa.

Kaptan onu bu konuda aylar önce uyarmıştı ama o, kendi kendine yetebilme ve bir yere ait olma hayallerine inatla tutunmuştu. Avuçlarındaki nasırlar ve tırnaklarının altındaki yağ lekeleri sayesinde saygı görecekti. Burada özgürlük diye bir şey yoktu aslında. Boyunduruğun bir türünden kaçıyor, başka bir türünün altına giriyordu. Dünya'da da olsa Vega'da da olsa yaşamı, hayatta kalmak için eldivensiz boks maçı yapmaktan ibaret olacaktı.

Gözlerine yaşlar doldu ama bu yaşları gözlerini kırpıştırarak kovdu ve Doran'ın aynadan yansıyan görüntüsüne odaklandı. Onun da aklının başka yerde olduğunu hissedebiliyordu. Doran yatağın kenarına kamburunu çıkararak oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerine bakıyordu. Elleri güzeldi; aylardır iş yapmaktan güçlenmiş ve sertleşmişlerdi ama Doran'ın baktığı şeyi gördüğünden emin değildi.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Bu akşam çok sessizdin."

Doran'ın dudaklarında gerçek olmayan ve gözlerine yansımayan bir gülümseme belirdi. "Sadece düşünüyorum."

"Demek ki burnuma gelen yanık kokusu yanan beyin devrelerinin kokusuymuş," diye dalga geçti Solara. Yaptığı şaka Doran'ı neşelendirmeyi başaramayınca arkasını döndü ve işaret parmağıyla Doran'ın çenesini kaldırdı. "Ne oldu?"

Doran onu bir süre inceledi, sonra omuz silkti. “Sanırım, hayattaki amacımı buldum.”

Ses tonundaki umursamazlık Solara’yı şaşırttı. Neşesiz bir kahkaha atıp, “Hepsi bu mu? Bu kadar heyecanlanmaya çalış. Kalbin dayanmaz sonra.”

“Heyecanlanacak bir şey yok. En azından henüz yok. İnsanın amacını bulması ve bu amaca ulaşması iki ayrı şey.”

Sözleri Solara’yı can evinden vurmuştu. Solara bakışlarını yere çevirdi. Bugüne kadar o da hayatta bir amacının olduğunu zannediyordu. Artık emin değildi.

“Burada bir fark yaratabilirim,” dedi Doran. “Sadece fahiş fiyat uygulamasına bir son vererek. Yakıt fiyatlarının düşmesinin sınırda yaratacağı etkiyi düşünsene. Daha fazla ekin, daha yüksek teknoloji, her yere seyahat etme özgürlüğü. Bu, her şeyi değiştirir.”

Solara ona bakınca gözlerinde daha önce hiç görmediği bir tutku gördü. Belli ki bunu epey düşünmüştü. Ama, “İnsanlara yardım edebilirim,” derken yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

“Sorun ne?”

“İnfazcılar suçlamaları düşürmezlerse hiçbir şey yapamam,” dedi. “Ve Spaulding Kurulu beni görevime geri getirse bile sınırda bir değişim olması için aylar gerekir. Burası güvenli değil. O zamana kadar korkunç şeyler olacak. Senin başına birçok şey gelebilir.”

Solara bir anlığına Vega’yı unutmuştu ve bu hatırlatma tüylerini diken diken etmişti. “Beni merak etme. Bana bir şey olmaz.”

“Evet, olur,” dedi Doran. “Bana da olur. Eğer benden seni burada bırakmamı istersen...”

Solara başını salladı. “Bana bir şey borçlu değilsin.”

“Aslında borçluyum. Ama seni bırakmak istemememin nedeni sadece bu değil.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Bu şu demek oluyor,” dedi Doran yataktan kalkarak, “eğer suçlamalardan aklanırsam Dünya’ya geri gelip benimle kalmanı istiyorum. Temelli olarak.”

“Seninle kalmamı mı?” Kısa bir an için Solara’nın kalp atışları hızlandı. Ama sonra Dünya’dan neden ayrıldığını hatırladı. “Kalıp ne yapacağım?”

“Ne istersen.”

“Dolandırıcılık suçlamalarını unuttun mu?”

“Benim kredi hesabımı kullanmıştın. Soruşturma görevlilerine kredimle istediğini alman için sana izin verdiğimi söylerim.”

“Ama benim aldığım eğitim belli,” dedi Solara. “Ben Dünya’dan ayrılırken makine mühendisleri için yeterince iş yoktu ve o zamandan beri hiçbir şey değişmedi.”

“Spaulding’in seni işe almasını sağlarım. Bizim makinecilere hep ihtiyacımız var. Veya istersen sana yeni bir kariyer için yardımcı olurum. Mesela ürün geliştirme. Böylelikle şimdi yaptığımız gibi birlikte seyahat edebiliriz.”

“Peki insanlar ne der?” Solara dövmeli parmaklarına baktı ve magazin dergilerinin ne yazacağını hayal etti:

SPAULDING VÂRİSİNİN SON SEVGİLİSİ BİR GECE-KONDULU. “Benim gibi sabıkalı biri şirketin gelecekteki sahibiyle yan yana çalışıyor?” Solara kafasını salladı. “Sen neler söylediğinin farkında mısın?”

“Suç kaydını sildirmek için bir deri kalpazanı tutarım.”

“Yine de uyum sağlayamam. Ben öyle kültürlü veya güzel değilim...”

“Şunu söylemeyi kes,” diye araya girdi Doran. “Sen çok güzelsin.”

“Sen şunu söylemeyi kes,” diye karşı çıktı Solara. “Çünkü doğruyu söylemediğini biliyorum.”

Mavi gözlerinde alevler yanan Doran bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

“Bana yalan söylediğimi söyleyemezsin,” dedi sert bir sesle. “Nereye gitsem, sadece seni görüyorum. Beynimin seçme şansı bile yok artık çünkü sende çok ender bir şeyler var. Işık saçıyor ve diğer herkesi gölgede bırakıyorsun. Senin sonradan elde edilemeyecek, içeriden gelen bir güzelliğin var.” Doran bir parmağıyla göğsüne vurdu. “Seninle karşılaşmadan önce gerçek güzelliğin ne olduğunu bilmiyordum ama şimdi anlıyorum. O yüzden inan bana, benim dünyamdaki en nefes kesici kız sensin.”

Solara’nın gözleri yaşlarla yanıyordu. Gözlerini kırıp Doran’ı net olarak görmeye çalıştı ama içinde sıcak, hüznü dolu yaşlar birikiyor ve tüm yüzünü ıslatıyordu.

“Ben senin kokunla uyanmayı seviyorum,” dedi Doran, bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla. “Bana her baktığın-

da gözlerinin arasında beliren o küçük kırışıklığı seviyorum. Bütün bunları geride bırakacağımı düşününce nefes alamıyorum.” Solara’nın yüzünü sıcak, nasırlı ellerinin arasına aldı. “Bugün seni geride bıraktığımı düşününce bunu yapamayacağımı fark ettim. Ve merhamet ettiğimi falan da düşünme.”

“Doran,” diye fısıldadı Solara buruk bir gülümsemeyle. “Seni asla merhametli olmakla suçlamam.”

“O zaman beni tanıyorsun,” diyen Doran da bir gülümsemeyle cevap verdi ve başparmağıyla yanağını okşadı. “Benim sebebim tamamen bencilce... Sana ihtiyacım var. Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum.”

Yaşlar yanaklarından akarken Solara başını salladı. Ona inanmak istiyordu ama ruhunun derinliklerinde Doran’ın yalnızlıktan dolayı ona bağlandığından endişe ediyordu. Doran başka seçenekleri olduğu zaman farklı hissedebilirdi.

“Şimdi böyle düşünüyorsun,” dedi Solara geri çekilerek. “Ama bu hislerinin gerçek olduğu anlamına gelmez. Birlikte çok şey yaşadık. Böyle yalnız olduğun zaman yanındaki ne karşı bir şeyler hissetmen normal.”

“Yani sana mecburen âşık olduğumu mu düşünüyorsun?” Solara başıyla onayladı.

“Ben,” dedi Doran bakışlarında muzip bir ışıltıyla, “daha önce hiçbir kıza onu sevdiğimi söylemedim. Yani bu benim için önemli bir olay ve sen bu anı mahvediyorsun.”

Bu, Solara’yı güldürdü. Gömleğinin koluyla gözlerini kuruladı ve Doran’ın haftalar önce söylediklerini tekrar etti. “Şaşırtıcı değil. Ben öyle, hıyarın tekiyimdir.”

Doran yaklaşıp Solara'nın yüzünü tekrar tuttu. "O zaman biz harika bir çiftiz, değil mi?"

Solara ona cevap vermek için nefesini toplayamadan Doran onu öptü ve Solara'nın aklından, birbirine değen dudaklarının yarattığı elektrik ve heyecan dışında her şey uçup gitti. İç organları en küçük bir dokunuşta bile taklalar atıyordu ve onu daha güçlü öpmek için parmak uçlarında yükselince damarlarında akan bütün kanı alev aldı. İşte o zaman Cargill'deki ambarın arkasında gerçekten öpüşmemiş olduklarını anladı. Çünkü o zaman böyle hissetmemişti. Sanki teni bir enerji akımıyla canlanmıştı da havai fişekler hâlinde patlayacaktı.

Bu onların ilk öpücüğüydü.

Bu bile Solara'nın aklını başından almaya yetmişti ama dilleri birbirine değdiğinde hissettikleriyle kıyaslanamazdı bile. Bütün sinir uçları alev aldı ve geriye kalan o cılız kontrolünü de kaybetti. Ellerini Doran'ın boynuna dolarken Doran da bir elini gömleğinin altından içeri kaydırıp ve yatağa doğru ilerleyip, birbirine dolanmış bir düğüm hâlinde uzandılar.

Doran nefeslenirken Solara'yı ağırlaşan göz kapaklarının ardından izledi. Gözleri mavi kor parçaları gibi yanıyordu. Solara onun duygularını en saf hâliyle yüzünde gördü ve parmaklarının çaresiz dokunuşunda hissetti. İşte o zaman ona nihayet inandı. Doran kalbini ona vermişti. Bunu anladığı zaman kendi kalbinde bir şeylerin değiştiğini ve büyüdüğünü, yayılarak göğsünün içinde başka bir şeye yer bırakmadığını hissetti.

“Cevabım evet,” diye fısıldadı.

Doran, Solara’nın elini tuttu. Solara’ya bakarken gözle-
rinden akan minnet duygusu o kadar yoğunlu ki Solara’nın
boğazı düğümlendi. “Her şey bitince benimle eve dönecek
misin?”

Solara başıyla onayladı. Bir araya gelen bedenlerinin ya-
rattığı sabun ve yağ buharı kokusunu içine çekti. Bu koku
onlara aitti ve yapılan tüm kalıcı parfümlerden daha tatlıy-
dı. “Seninle her yere gelirim.”

Solara bacaklarını onun beline dolarken karnından ayak
parmaklarına kadar bir ürperti yayıldı. Az sonra kalçaları
kendiliğinden hareket etmeye ve nefesleri düzensizleşmeye
başladı. Doran bir kez daha onu sevdiğini fısıldadı ve eğilip
onu öptü.

Sonra bir daha konuşmadılar.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bana üçte ikilik hidrolik İngiliz anahtarını uzatır mısın?" dedi Solara. Düşün filtreleme sistemine doğru eğilip beline kadar girmişti ve bedeninin arka tarafı boşlukta kıpırdanıp Doran'ın dikkatini tamir işinden çok uzaklara taşıyordu. Solara onun dinlemediğini fark etmiş olmalıydı çünkü "Tutacağı mavi olan," diye açıkladı.

"Hı-hı," dedi Doran, aval aval bakmaya devam ederken.

"Doran!"

Doran bakışlarını ondan ayırıp mavi İngiliz anahtarını uzattı, sonra eğilip Solara'nın işinin ne zaman biteceğini anlamaya çalıştı. Döşemelerin altındaki kablo yumağı, karından dışarı dökülmüş bağırsakları andırıyordu. Dolayısıyla işi muhtemelen yakında bitmeyecekti.

Doran'ın omuzları çöktü.

Jeomanyetik fırtınanın geçmesini bekledikleri günlerde Solara, Banshee'yi tepeden tırnağa elden geçirmeyi kendine görev edinmişti. Bu güzel bir jestti ama Doran onu gemiyle paylaşmaktan bıkmıştı. Onu alıp baş başa tropikal bir yerlere gitmenin hayallerini kuruyordu. Hayallerinde hayat normale dönmüştü ve Doran, Spaulding oyuncaklarına sınırsız erişime sahipti.

“Hiç okyanusu gördün mü?” diye sordu.

“Bir kere,” diye seslendi Solara omzunun üzerinden. “Rahibeler bizi günübirlik Galveston'a götürmüştü. Bütün gün yağmur yağmıştı ama eğlenceliydi. Rahibe Agnes onu boynuna kadar kuma gömüp bir deniz kızı yapmama izin vermişti.”

“Seni Karayipler'e götürmek istiyorum,” dedi Doran. “Babamın küçük yatlarından birini ödünç alırız. Böylece adaların sığılıklarına demir atabiliriz.” Bu şekilde tüm gözlerden uzak olurlardı; otel yok, turistik sahiller yok, onları rahatsız edecek mürettebat üyeleri bile yok. “Dalış yapar, tekneden denize gireriz.”

“Hususi yat demek. Sırada ne var? Hususi uzay mekiği mi?”

“Eh, tabii,” dedi Doran. “Yoksa tekneyi almak için marinaya nasıl gideceğiz?”

Solara doğruldu ve ağırlığını bir dirseğine verip Doran'a gülümsedi. “Beni şımartmaya çalışıyorsan işe yaramaz. Kendi paramı kendim kazanabilirim.”

Kalbi eriyen Doran ona bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ona karşı hisleri göğüs kafesinin içinde dalga dalga kabarıyor, neredeyse elle tutulacak hâle geliyordu ve Doran kendini sürekli bu hislerini anlatma ihtiyacı içinde buluyordu. Her gece onu ne kadar sevdiğini göstermek için elinden geleni yapıyordu –ikisi de nefes nefese kalıp güçsüz düşene kadar– ama yetmiyordu. Solara’ya dolaplar dolusu parıltıya-yan gece elbisesi hediye etmek, onu egzotik yerlere götürmek ve karnını en seçkin yemeklerle doyurmak istiyordu. Onu mutlu görmekten daha güzel bir ödül olamazdı, bu nedenle şu andan itibaren işi gücü onu pohpohlamak olacaktı.

“Ama ben bu konuda çok istekliyim,” dedi Doran. “O yüzden sana mücadele etmemeni öneririm.”

Solara eğilip ona kısa bir öpücük kondurduktan sonra işine geri döndü. “Kendini fazla kaptırıyorsun. Geri dönmeyebiliriz.”

Doran kaşlarını çattı. Bunu en iyi o biliyordu. “Hayal kurmak yasak değil ya.”

Kaptanın, Banshee’nin diyaфонundan yükselen sesi hayallere noktayı koydu. “Fırtınanın en şiddetli kısmı geçmiş gibi görünüyor. Kalkış için hazırlanın. Sabaha X Gezegeni’ne varırız.”

X Gezegeni. Doran’ı bekleyen görev buradaydı. Yani zorlu yolculuğu sona ermek üzereydi ama iyi mi kötü mü biteceğini bilemiyordu.

“Bunu konuşmak ister misin?” diye sordu Solara.

“Hayır,” dedi.

Bunu düşünmek de istemiyordu. Geçen birkaç hafta boyunca ölümüne düşünmüş, kendisini nasıl kurtaracağına ve babasını özgürlüğüne nasıl kavuşturacağına ilişkin bulmacayı çözmeye çalışmıştı. Artık sınır bölgesinde kaç kişinin hayatının, Doran'ın Spaulding Yakıtları'na dönmesine bağlı olduğunu biliyordu. Bu nedenle omuzlarına binen yükün ağırlığı altında zaman zaman kamburunun çıktığını hissediyordu. Ya başarısız olursa? Veya başka birileri koordinatları öğrenir de oraya ondan önce giderse?

Hayır, kesinlikle bunu konuşmak istemiyordu.

“Geri alıyorum,” diye kükredi Kaptan Rossi iletişim sisteminden. “Fırtına ana vericiyi devre dışı bırakmış olmalı. O tamir edilene kadar kalkmak istemiyorum. Lara, gelip bakabilir misin?”

Solara döşemelerin altındaki boru sarmalından kendini çekerek çıktı. “Tabii, bir dakikaya geliyorum.”

“Sanırım parçalar yanmış,” dedi kaptan. “Belki ihtiyacımız olan parçaları diğer sistemden alabilirsin.”

“Hangi diğer sistem?” diye sordu Solara alnını ovuşturarak.

“Acil durum iletişim sistemi. Bu, iyi bir yedek sistem ama ikisi arasında tercih yapmam gerekiyorsa ana vericinin çalışmasını tercih ederim.”

“Yedek sistemimiz olduğunu bilmiyordum.”

“Bilemezsin. Konsolun altında gizli duruyor.”

Solara ve Doran uzun uzun, sessizce bakiştılar. İkisi de gemiyi ararlarken bir yeri atladıklarını fark etmişlerdi.

Doran her ne kadar başa dönmek istemese de Kane'in infazcılara haber vermek için acil durum iletişim sistemini kullanmış olma ihtimalini göz ardı edemezdi.

“Pekâlâ,” dedi Solara kaptana. “Geliyoruz.”

On dakika sonra Doran pilot kabinindeki kontrol panelinin altına uzanmış, minik iletişim ekranına gözlerini kısarak bakıyor, Solara ise yanında sistemi tekrar yüklüyordu.

Eski moda ekran canlandı ve Doran'dan bir alıcı frekansı girmesini istedi. Doran bu işletim sistemine aşina değildi. Bu nedenle ana menüye ulaşması biraz zaman aldı ama ana menüye ulaştınca GİDEN dosyasına dokundu ve verilerin dökülmesini bekledi. Az sonra ekranı sayfalar dolusu satır doldurdu; her bir satırda Banshee'den yapılan aramaların tarihi, saati, frekansı ve uzunluğu belirtiliyordu. Geçen aya ait sonuçlara geldi ve Güneş Ligi'nin bir dizi sıfır ile biten kodunu aradı.

Verileri incelerken, mide bulandırıcı bir önseziyle kötü bir şeylerle karşılaşacağını anladı. İlk kız arkadaşını gizlice gözetleyip onu başka bir çocukla yakaladığı günü hatırladı. Şimdi geriye baktığında aslında kanıtı ihtiyacı olmadığını görüyordu. İçgüdüleri ona bir şeylerin yanlış gittiğini söylemişti ve Doran o zamandan beri içgüdülerine güvenirdi. Şu anda da içgüdüleri Doran'a geminin sisteminde hükûmetin frekansını bulacağını söylüyordu.

Ve buldu.

Haftalar önce, Doran'ın Obsidiyen'deki uzay mekiğine gitmek üzere ayrıldığı sabah infazcılara kısa, tek yönlü bir

arama yapılmıştı. Bilgileri iki kez okuduktan ve tarihi üç kez kontrol ettikten sonra artık şüpheye yer kalmamıştı.

Kane ona ihanet etmişti.

Doran o anda gelen darbeye karşı hazırlıklı değildi. Göğsünün içinde bir sızı, sadece bir arkadaşının verebileceği türden bir acı hissetti. Ama acı fazla uzun sürmedi. Hemen arkasından gelen öfke öyle şiddetliydi ki gözlerini kör etmişti. Yeterince düşünmeden konsolun altından çıktı ve bütün sağduyusu pencereden uçtu, gitti. Strateji ya da zamanlama umurunda değildi. Önemli olan tek şey, yumruklarını yerleştireceği bir yer bulmaktı ve Doran bunun neresi olduğunu çok iyi biliyordu.

Solara'nın sorularını duymazdan gelen Doran pilot kabininin kapısını çarparak açtı ve merdivenlerden, gök gürültüsü gibi gümbürdeyen ayak seslerine aldırmadan, uçarcasına indi. Nabızı kafasında deli gibi bir öfkeyle atıyordu. Doran bunu istese de durduramazdı. Aldığı soğan kokusu onu mutfağa yöneltti; kapı aralığında durup Cassia ve Renny'nin arkasında, ocağın başında duran sarı rastalı çocuğu tespit etti.

Ve harekete geçti.

Omzunun üzerinden arkasına bakınca gözleri fal taşı gibi açılan Kane elindeki kepçeyi bırakarak darbeye hazırlandı. Kısacık bir an sonra bedenleri büyük bir gümbürtüyle çarpıştı ve Kane sendeleyerek ambarların olduğu duvara yapıştı. Dolaplar sallandı ve kalay kupalar yerlere çarparken Doran'ın arkasından çığlıklar yükseldi. Kane ayağa kalkma

çabasıyla kollarını kaldırdı ama Doran ona bu şansı vermedi. Bir elini duvara dayayıp diğer yumruğunu Kane'in midesine geçirdi, sonra geri çekilip sağ eliyle çenesine alttan bir yumruk daha indirdi.

Doran'ın parmakları birbirine çarpan kemiklerin verdiği acıyla yanıyordu ama o acıyı duymazdan geldi. Tam bir başka darbe indirmek üzere hazırlanmıştı ki güçlü kollar onu göğsünden tutup geriye, masaya doğru çekiştirdi.

"Yeter," dedi Renny, kulağının dibinde. Doran vahşi bir hayvan gibi yumruklar, tekmeler savuruyordu. Fırının kapığına çarpan botu kapakta hafif bir çöküntü yarattı ama yine de kendisini tutan ellerden kurtulamadı. Renny gördüğünden daha güçlüydü. "Yeter," diye tekrarladı. "Sana şok vermek zorunda bırakma beni."

Doran'ın gözleri utanmadan kötü kötü kendisine bakmakta olan Kane'e kilitlendi. Kane elini kanayan dudağına götürüp, "Senin derdin ne?" diye sordu.

"Benim mi derdim ne?" diye bağırdı Doran ve tekrar kendini tutan ellerden kurtulmaya çalıştı. Ancak boşa çabalıyordu. İçinde biriken acı ve öfke zirveye ulaşmıştı. "Ne yaptığını biliyorum, pislik!" diye bağırdı. "Sen yaptın!"

Kane'in yüzünde neler olup bittiğini anladığını gösteren bir bakış, ardından da yakalandığını fark eden bir suçluya ait olan o ifade belirdi. Kane başını salladı ama yaptığını inkâr etmeye kalkmadı. Sadece ses çıkaramadan ağzını açıp kapattı. Bu sefer kendini, cazibesini kullanarak kurtarmayacaktı.

Kaptan, yanında Solara ile birlikte kapıda belirdi. Mutfağa saçılan tabak çanağı inceledi ve değneğiyle içine çökmüş olan fırın kapağını işaret etti. “Burada kıyamet kopmuş. Birileri hemen konuşmaya başlasa iyi olur.”

“Haydi,” dedi Doran, Kane’e. “Anlat.” Sesi duygusuzlaşırken içindeki kavga ateşi söndü. O çırpınmayı bırakınca Renny onu serbest bıraktı. “Beni ödül için nasıl sattığını anlat.”

Kane’in ifadesi sertleşti, neredeyse yaptığıyla gurur duyuyor gibiydi. Kollarını kavuşturarak itiraf etti: “Evet, ben yaptım. Para için yaptım. Pişman da değilim.”

Herkesin ağzı bir karış açık kalırken mutfağa bir sessizlik çöktü. Derken Cassia, Kane’in önüne geçti ve kafasını ona doğru salladı. “Yapma,” diye emredip yüzünü Doran’a döndü. “Seni o ele vermedi. Aramayı yapan bendim.”

“Onu dinleme,” dedi Kane kızı kenara iterek. “Ben yaptım.”

Cassia hızla Kane’e doğru döndü, minik ellerini yumruk yapmıştı. “Kapa çenenin, Kane! Beni korumana ihtiyacım yok!”

“Öyle mi sanıyorsun? Patlamış dudağım hiç öyle demiyor ama!”

Kaptan değneğini yere çarpıp, “Ne haltlar dönüyor?” diye haykırarak bu saçmalığa bir son verdi.

“Ben de bunu öğrenmek istiyorum,” dedi Doran. “İnfazcılar beni Obsidiyen’de kazayla bulmadılar. Birisi onlara orada olacağımı söylemiş.”

“O birisi bendim,” dedi Cassia. “Kane’in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ona başta söylemedim ama sonra öğrenir öğrenmez sana yardım etmek istedi. Bu yüzden...”

“Uzay mekiğini kullanmayı teklif etti,” diye onun sözlerini bitirdi Solara. “Bu yüzden uzay mekiğini uçurma görevine talip oldu. Görevi neredeyse kaba kuvvetle elinden almak zorunda kaldım.”

Cassia gözlerini Doran’dan ayırmadan başıyla onayladı. “Seni güvenli bir yere götürüp infazcılar gidene kadar uzay mekiği bozulmuş gibi yapacaktı.”

“Ama neden?” diye sordu Doran. “Ben sana ne yaptım?” Doran bunun bir önemi olmadığını biliyordu –her şekilde sırtından bıçaklanmıştı– ama bilmek istiyordu. “Benden o kadar mı nefret ediyorsun?”

“Senden nefret falan etmiyorum.”

“Bunu ne kadar da tuhaf yollarla gösteriyorsun.”

“İster inan ister inanma ama kötü bir niyetim yoktu,” dedi Cassia. “Senin zayıf biri olduğunu, dışarıda hayatın ne kadar tehlikeli olduğunu farkında olmayan şımarık bir zengin çocuğu olduğunu düşündüm.” Cassia bakışlarını ayaklarına çevirdi. “Çünkü ben evden ayrıldığımda aynen öyleydim. İnfazcılar seni Dünya’ya götürmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Böylece başına bir şey gelmeyecekti.”

Doran burnundan soludu. Kızın iyi niyetli olduğuna bir saniye olsun inanmamıştı. “Bana iyilik mi yapıyordun? Borcumu ödemek için sabırsızlanıyorum.”

Kane bir elini Cassia'nın omzuna koydu. "İzin ver. Başka şeyler de vardı."

"Elbette vardır," dedi Doran. "Aptal değilim."

"Nasıl bir tehlikede olduğumuzu bilmiyorsun," dedi Cassia ona. "Eğer Daevalar seni yakalarlarsa..."

"Öldürene kadar işkence yaparlar," diye araya girdi Doran. "Bunu zaten biliyorum."

"Hayır, öldürene kadar değil," dedi Cassia başını kaldırarak, bakışları korku doluydu. "Benim nerede olduğumu söyletene kadar."

Doran onu doğru duyduğundan emin olmak için başını yana eğdi.

"Sözleşmede benim adım var," diye devam etti Cassia. "Benim ve Kane'in. Ama o yanlış bir şey yapmadı; benim yanımda durmaktan başka. Eğer Daevalar bizi yakalarlarsa onu öldürür, beni de eve götürüp öldürmekten beter ederler."

"Neden?" diye sordu Solara. "Ne yaptın?"

Cassia birkaç saniye boyunca doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Ancak Kane elini tuttuktan sonra konuşabildi: "Eturia'dan kaçıp bir savaş başlattım."

"Bu onun suçu değil," dedi Kane. "Eturia'daki iki hükümdar aile asırlardır kanlı bıçaklılar. Savaş çıkacağı zaten belliydi."

"Ama ben evlenseydim savaş olmayacaktı," diye mırıldandı Cassia bakışlarını yerden ayırmadan. "Annem ve babam düşman hanedanla bir toplantı yaptılar. Beni Marius

isimli bir prens ile evlendirerek aileleri birleştirmeye karar verdiler.” Üst dudağı seyirdi. “Ama ben onu istemiyordum. Sinirden küplere bindim ama annem ve babam kararlarından dönmüyorlardı. Bana bencil olduğumu, bütün bu kavgaya son verme görevinin bana düştüğünü söylüyorlardı. Aylarca tartıştık. Bir yerden sonra konuşmayı bıraktık. Düğünden önceki hafta ailem Marius için bir ziyafet verdi ve orada Marius’u adamlarından biriyle konuşurken duydum. O da beni istemiyordu. Ve ailesinin amacı barış değildi. Benimle evlenip babamı öldürecek, böylece her iki krallığa hükmedecekti.”

“Bir de,” diye ekledi Kane, “Cassy’nin beynini saksıya çevirip onu bir kukla hâline getireceklerdi.”

Cassia başıyla onayladı. “Daevaların prefrontal korteksleri bloke etmek için kullandığı teknolojiyi onun ailesi icat etti. Her şeyi düşünmüşlerdi. Kusursuz bir ele geçirme olacaktı. Ama babama söylediğimde bana inanmadı. Sanırım bütün o öfke nöbetlerinden sonra düğünü ertelemek için başka bir numara yaptığımı düşündü.” Kane ile göz göze gelince yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. “Ben de en iyi arkadaşıma gidip yardım istedim. Kâtip çıraklığı neredeyse bitmiş olmasına rağmen her şeyi bırakıp peşimden geldi.”

Kane onun elini sıktı. “Saray hayatı fazla abartılıyor.”

“Birkaç hafta sonra kaptanla tanıştık,” dedi Cassia. “Her limanda bir iş için yalvarıp duruyorduk. Bizi sadece o yanına aldı...”

“Bir dakika,” dedi Doran şakaklarını ovarak. “Çok acıklıymış ama bütün bunların beni infazcılara satmanla ne ilgisi var?”

“Panikledim ve hata yaptım,” dedi Cassia. “Senin kolay çözüleceğini veya yerimizi Daevalara açık edeceğini düşündüm.” Dile getirmedeği bir özür ifadesiyle ellerini iki yana açtı ama özür dilediğini söyleme zahmetine girmemesi Doran’ın dikkatinden kaçmamıştı. “Yanıldım. Sen düşündüğünden çok daha çetin ceviz çıktın.”

“Size bir haber vereyim, majesteleri,” diye çıkıştı Doran. Öfkesi yine taşmaya başlamıştı. “Sen bu mürettebat için benden çok daha büyük bir tehditsin. Eğer birilerinin gemiden atılmasını istiyorsan işe kendinle başlasaydın.”

“Hey, sakın ol,” diye onu uyardı Kane. “Yanıldım dedi işte. Kimse zarar görmedi.”

“Kimse zarar görmedi mi?” dedi Doran, Kane’e kötü kötü bakarak. “Sen ağzından çıkan sözlere gerçekten inanıyor musun yoksa prensesinle işi pişirmek için mi böyle söylüyorsun?”

Kane bir ayı gibi göğsünü kabartıp üzerine yürüdü. “Onun hakkında böyle konuşma.”

“İkiyüzlü,” dedi Doran tükürürcesine. “Canım nasıl isterse öyle konuşurum.”

Renny ikisinin arasına girip onları ters yönlere itti. “Kessin kavgayı, ikiniz de,” dedi. “Yeterince ileri gittiniz. Ya el sıkışın ve bu meseleyi yetişkin insanlar gibi konuşalım ya da size oda cezası veriyorum.”

Doran gözlerini kısıtı. Kane’i bir güzel sıkmak istediği doğrudu ama elini değil, boğazını sıkmak istiyordu.

“Peki o zaman,” dedi Renny. “Dairelerinize dönün. İlk sen, Kane.” Hareket eden tek şey Kane’in burun delikle-riydi. Renny, “Bu bir emirdir!” diye kükredi. Kane fırtına gibi uzaklaşıp odasının kapısını çarpınca Renny kafasını Doran’a doğru sallayıp ona da odasına gitmesini söyledi. “Ve kibar davranmaya hazır olana kadar da,” diye seslendi Renny, “odalarınızdan çıkmayın.”

* * *

Altı saat sonra açlıkları onları odalarından çıkıp gergin bir şekilde el sıkışmaya ve anlamsız özür sözleri söylemeye zorlayana kadar odalarından çıkmadılar. Doran, Cassia ve Kane’in varlıklarına tahammül edebilirdi ama arkadaşlıkları bitmişti.

O akşamki yemek, mezar taşı kadar soğuk bir atmosferde geçti.

Kimse göz teması kurmuyor, sadece çatal bıçakların tabaklara sürtünme sesi duyuluyordu. Acorn bile ortamdaki gerginliği hissetmiş gibiydi. Yemek boyunca kaptanın cebinde saklandı. Sadece ara sıra bir üzüm tanesine uzanmak için patisini çıkarıyordu.

Yemeğin ortasına doğru kaptan hafifçe öksürdü. “Bakın,” dedi ortaya konuşarak. “Herkes panikleyip aptalca seçimler yapabilir, ben bile. Son savaşta ordudan kaçtığım

için Dünya’da hâlâ aranıyorum.” Doran’a bakıp sordu: “Sana bunu anlatmış mıydım?”

Doran başını gönülsüzce iki yana salladı. Kaptanın nasihat vereceğini anlamıştı ve nasihat dinleyecek havada değildi.

“Senin yaşlarındaydım,” dedi kaptan. “Katılacağım ilk savaştan önceki geceydi. Çok korkuyordum. Yatağımdan kalkıp çavuşa tualete gideceğimi söyledim, sonra pantolonumu giyme zahmetine bile girmeden kaçtım.” Kendi kendine homurdandı. “Şunu söyleyeyim: İç çamaşırınla bir yerden tüymek kadar kötüsü yok.”

Doran çatalıyla yemeğini dörterken, kaya gibi sağlam olan kaptanı kavgadan kaçarken hayal etmeye çalıştı. Edeemedi.

“Eve dönüp babamın karşısına çıkamazdım,” diye devam etti Rossi. “O yüzden bir geminin mürettebatına katıldım. Ve işte buradayım. O günden sonra ailemi hiç görmedim ama onları bir daha utandırmayacağıma yemin ettim. Ve yeminimi tuttuğumu gururla söyleyebilirim.” Acorn’a bir üzüm daha yedirdi ve “Hayatta bir-iki zayıflık anımız olabilir. Herkes hata yapar,” dedi.

“Doğru,” diye ona katıldı Doran ve bu vaazı bir cümleyle bitirdi. “Ama bazı hatalar diğerlerinden daha büyüktür.”

Bunun üzerine Renny akıllıca bir hamleyle konuyu değiştirdi. “Bu akşam sıra kimde?”

Kaptan kaşığını Kane’e doğrulttu.

“Bir soru hazırladın mı?” diye sordu Renny.

“Evet, hazırladım,” dedi Kane. Suyundan bir yudum alıp kupasını masaya koydu ve Doran ona bakana kadar bekledi. Kane’in gözlerinde hâlâ gücenmiş bir ifade vardı. “İki masum yabancıнын hayatını mahvetmeyi mi,” diye sordu, “yoksa sevdiğin birinin vahşice ölmesini izlemeyi mi tercih ederdin?”

Ne kastettiği gün gibi ortadaydı. Doran kupasını dudaklarına götürüp başım geriye attı, ilk cevap veren o olmayacaktı. Diğer mürettebat üyeleri araya girdi ve hepsi aynı cevabı verdi. Eğer böyle bir seçim yapmak zorunda kalsalardı, sevdikleri kişiyi korumak için tereddüt etmeden masum hayatları feda ederlerdi. Kaptan bir adım daha ileri gidip onlara New Haven’daki yerleşimcileri hatırlattı ve kendi mürettebatının güvenliğini oradaki koca bir köyün güvenliğinden üstün tuttuğunu söyledi.

Tüm gözler Doran’a çevrildi. Masanın altından Solara’nın elini sıkıttığını hissetti ve Solara o gamzeli gülümsemesiyle ona baktığında, Cassia ile Kane’in durumunda olsa aynı şeyi yapacağını kendine itiraf etti. Bu, onlara güvendiği anlamına gelmiyordu ve onları affetmeye hazır da değildi. Ama cevap olarak, başıyla isteksizce onayladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Kane ve dikkatini tekrar kâsesine yöneltti. “Bizden farklı değilsin.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tam da Doran'ın beklediği gibi X Gezegeni bomboş, dondurucu bir araziden ibaretti.

Ufukta sadece sıcak bir iğne deliği gibi görünen güneş, önlerinde uzanan manzaraya geniş ışınlarını gönderiyor ama aydınlıktan çok gölge yaratıyordu. Oluşan tezat, gezegendeki tepelerin küçük basamaklar hâlinde üst üste yığılmış buz parçalarından oluştuğunu gösteriyordu. Bunun dışında her yer dümdüzdü; yer yer çiçek bozuğu bir yüzü hatırlatan sığ çöküntüler vardı. Eğer burada işe yarar veya tehlikeli bir maden varsa da Doran'ın bunu bulmak için endüstriyel bir sondaja ihtiyacı olacaktı.

Babası bu koordinatlarda ne yapmasını beklemişti?

Doran pilot kabininde durmuş bu ıssız manzarayı inceleyenken aşağıda herhangi bir yaşam izinin bulunmadığını anladı. Bitki veya hayvan yoktu. Ama yine de Banshee'nin

sensörleri bütün bir şehre yetecek kadar büyük bir elektrik akımı tespit etmişti. Bir şeyler onu yanıltıyordu; ya geminin ekipmanı ya da gözleri.

“Sensörlerinize en son ne zaman baktırdınız?” diye sordu kaptana.

“Ekipmanlarımda bir sorun yok,” dedi Rossi. Kaşlarını çatarak ön camdan dışarı bakarken bir yandan sakalını okşuyordu. “Eğer bir elektrik akımı görüyorsak burada çalışan makineler var demektir.”

“Belki makineler perdelenmiştir,” dedi Doran. “Ya da yer altına gömülmüştür.”

Alandaki metalleri tespit etmek için bir tarama yaptılar ve güç kaynağının merkezine yakın bir buz parçasının içine gömülü bir disk buldular. Bilgisayarın ortaya koyduğu ön çizime göre bu bir hava kilidi kapağına benziyordu ki bu da gezegenin yüzeyinin altında bir şeylerin çalıştığı yönündeki teorilerini destekliyordu.

“Aşağıda her ne varsa çok büyük olmalı,” dedi kaptan düşünceli bir şekilde. “Bir ton yakıt kullanıyor.”

“Kapağın yanına inmeye çalışın,” dedi Doran. “Özel kıyafeti giyip içeri girmeye çalışacağım.”

“Renny ve Kane’i de yanına al,” dedi kaptan. “Silah da alm. Her ihtimale karşı.”

Doran tereddüt etti. Kane’in onunla hiçbir yere gelmesini istemiyordu. “Onsuz da idare...”

“Renny ve Kane,” diye tekrar etti kaptan. “Bu, tartışmaya açık değil.”

Doran ona karşı gelmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

Kargo katına indi. Banshee gezegenin yüzeyine konduğunda üçü, oksijen başlıklarını basınçlı kıyafetlerine takıyorlardı.

Doran kıyafetin iletişim bağlantısını kontrol etmek için Renny'ye bakıp, "Aşağıda bizi neyin beklediğini bilmiyorum ama İnfinyum'un bir tür silah olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Eğer haklıysam bu silahı kim üretiyorsa bizim ziyaretimizi hoş karşılamayacaktır."

"Sorun değil," dedi Renny. "Biz arkadayız."

Kane eldivenlerini takarken bir saniye donakaldı. Fiberglas başlığının ardındaki dudakları gerildi ama başıyla onayladı. Renny ikisine de birer tabanca verdi ve silahlarını kalçalarına bağladıktan sonra gemiden çıktılar.

Yalıtkan kıyafetleri soğuğu dışarıda tutmaya yetmiyordu. Ayak bileklerine ağırlıklar bağlanmış olsa da botları buzlu yüzeyin üzerinde kayıp duruyor, kapağa doğru güçlkle ilerliyorlardı. Çorak toprak üzerinde şiddetli bir rüzgâr esiyor, her hareketlerini zorlaştırıyor ve Doran'm başlığı içine sabit aralıklarla salınan oksijen ile karıştığında ürkütücü bir ısıklık oluşturuyordu. Kapağa ulaştıklarında Doran'ın tüylerini ürperten, soğuk havadan çok bulundukları ürkütücü ortamdı.

Otomatik bir düğme göremediler. Bu yüzden Doran el kaldıracını kavrayıp kenara çekti. Bu sırada Kane kalın, metal kapıyı çekerek açtı. Merdivenlerden teker teker hava kilidi bölmesine indiler. Doran kapağı kapatmak üzereydi ki

aniden beliren bir diğerk başlık onu ürküttü. Neredeyse üzerinde durduğu çelik basamaktan kayıp düşecekti.

Gelen Solara'ydı.

"Bunu kaçıracağımı düşünmedin herhâlde," dedi Solara iletişim bağlantısı yoluyla.

Doran rahat bir nefes aldı. Solara, onlar buranın güvenli olduğunu anlayana kadar geride kalacağına söz vermişti ama Doran belli etmese de onu gördüğüne sevinmişti. "Peki ama acele et. Rüzgâr beni mahvediyor."

Solara da merdivenlerden inip kapağı kapattıktan sonra bir oksijen şalterini kaldırdılar ve bölmeye dolan sıcak havanın çıkardığı alçak sesi dinlediler. Optimal basınç seviyesine ve oksijen doygunluğuna ulaşıldığını gösteren yeşil bir ışık yandı ve odacığın duvarında yer alan kapı, bir *tık* sesiyle aralandı. Doran başlığını çıkarıp bunu kalçasına sardığı kemerine taktı, sonra kapıyı açıp diğerk tarafa baktı.

"Bir yer altı sığınağına benziyor," dedi, loş bir ışıkla aydınlatılmış koridorun beton duvarlarını ve zeminini inceleyen. Koridor yaklaşık on metre kadar ilerideki bir köşede son buluyor, buradan sağ tarafa doğru devam ediyordu. Geri dönüşümden gelen havanın hafif bayat kokusunu aldı ama sıra dışı bir şey görünmüyordu. Herhangi bir çürüme veya küf kokusu duyulmuyordu. Buna rağmen Doran'ın içgüdüleri ona buranın masum bir yer olmadığını söylüyordu.

"Kimseyi görmüyorum." Kulak kabartıp ekledi: "Hiçbir şey duymuyorum."

Bölmenin tavanından gelen dijital ses herkesi olduğu yerde sıçrattı. “İç hava kilidi kapısı on saniye içinde kapanıyor,” dedi ses ve sonra ondan geriye saymaya başladı.

Doran diğerlerine gergin bir şekilde baktı. Artık ya devam etmek ya da geri dönmek zorunda olduklarından koridorun içine girdiler ve hava kilidi kapısı arkalarından kapanırken başlıklarını çıkardılar. Doran sığınağa doğru en önde, ürkek adımlarla ilerledi. Köşeyi döner dönmez hareket sensörleri başlarının üzerinde uzanan bir ışık çizgisini aktive edince Doran ışık yüzünden elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı.

Solara başlığını beline takarken gözlerini kıstı. “Bu sensörler merkezi bir sisteme haber veriyor olabilir,” diye uyardı. “Her an birileri bizi karşılayabilir. Hazırlıklı olmalıyız.”

“Silahlarınızı elinize alın,” dedi Renny. “Ama emniyetleri kapalı olsun.”

Daha önce hiç tabanca kullanmamış olan Doran ne yapması gerektiğini öğrenmek için Kane’i izlemek zorunda kaldı. Eldivenlerini çıkarıp tetiğin yanındaki mandalı başparmağıyla kapalı konuma getirdi, sonra elinde silahla boş koridorda ilerlemeye devam etti.

İki köşeyi daha döndükten sonra dışarıdan sürgülenmiş, çift kanatlı bir kapıya ulaştılar. Cam bir bölüm veya herhangi bir yazı bulunmadığından kapının nereye açıldığını anlamak mümkün değildi. Doran koridorun sonunda bir başka köşe olduğunu gördü. Devam etmek ile kapının arkasında neler olduğuna bakmak arasında kalmıştı.

“Siz Solara ile birlikte burada kalıp kapının arkasında neler olduğunu inceleyin,” diye önerdi Renny, başını kapıya doğru sallayarak. “Kane ve ben de koridorun sonunda neler olduğuna bakalım.”

“Olur,” dedi Doran, her ne kadar ikiye bölünme fikrin-den hoşlanmasa da. Kıyafetlerin iletişim bağlantıları yoluyla haberleşmeye karar verdiler. Sonra grubun yarısı koridorda uzaklaştı.

Solara, Doran’ın elini tuttu ve cesaret vermek istemesine sıkıttı. Birlikte kapının sürgüsünü açtılar. Kapının kanatlarını santim santim açarlarken Doran tabancasını içeri doğrulttu. Yarattıkları hareket, tavandaki bir başka dizi ışığı tetikleyince geniş oda aydınlandı. Doran’ın gözleri kendiliğinden, odayı herhangi bir yaşam formu olup olmadığını görmek için taradı ve Doran odanın boş olduğunu anlayınca odayı daha yakından incelemek için harekete geçti.

Beyaz duvarları ve parlak seramik zemin döşemeleriyle bu alan, gayet iyi durumdaydı. Duvarlar boyunca birçok masa yerleştirilmiş ve üzerlerine bilgisayarlar, mikroskoplar ve çeşit çeşit cihaz koyulmuştu. Odanın ne işe yaradığını anlamaları uzun sürmedi.

“Burası bir laboratuvar,” dedi Doran.

Solara onun omzunun üzerinden etrafı inceliyordu. “Ne tür bir laboratuvar? Tıp mı?”

“Bilmiyorum.” Oda güvenli görüldüğü için tabancasını kılıfına sokup odaya girdi. “Haydi, gidip bakalım.”

Ters yönlerle doğru yönelip biri odanın bir yarısını, diğeri ise diğer yarısını incelemeye koyuldu; girişten başlayıp odanın arka kısmına doğru ilerliyorlardı. Doran bir masadan diğerine geçerken tanıdık bir koku aldı. Bu koku ona, yeni ürün geliştirme konusunda staj yaptığı döneme ait olan anılarını hatırlatmıştı. Bu, hafif keskin ve metalik bir kokuydu; erimekte olan maden kokusu gibi. Sonra duvarın içine yerleştirilmiş, cam bir levha ile çevrili endüstriyel fırını ve bunun içinde yanan metal parçayı fark etti ve bütün taşlar yerine oturdu.

“Bunu daha önce görmüştüm,” dedi. “Burada yakıt geliştiriyorlar.”

“Sıradan bir yakıt türü değil.” Solara’nın sesine aniden gelen kararlılığı duyunca dönüp ona baktı. Solara işaret parmağını duvara asılmış bir veri tableti boyunca gezdirdi. “Senin çalmakla suçlandığın yakıtı üretiyorlar.”

Doran aceleyle onun yanına gidip ekrana baktığında sayfanın birçok farklı yerinde yazılı İnfınyum kelimesini hemen gördü. Metnin geri kalan kısmı anlamsız kelimeler ve formüller bütünüydü, bu nedenle panele dokunup ana veri dizinine geri döndü.

Burada G. S. İNFİNYUM LABORATUVARI GÜNLÜĞÜ isimli bir dosya bulup bunu seçti. O, girdiler arasında gezinirken Solara da onunla birlikte okuyordu.

G. S. GİRDİ #1: 3. Güneş Günü, 9. Döngü. Sıra Dışı Şekilde Uzun Yanma Özellikleri Olan İnstabil Bir Maden Keşfedildi.

“Bak.” Doran masanın üzerinde duran küçük, şeffaf bir torbayı işaret etti; etiketinde HAM İNFİNYUM MADENİ NUMUNELERİ yazıyordu. “Sana söylediğim gibi. Eminim babam bu maddenin ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmiş ve bunu yok etmek istemiştir.”

Peşinden gelen girdilerde bilim insanları maddenin stabilizasyonuna ilişkin zorlukları anlatıyordu ve bu, Doran’ın teorisini destekliyordu. Metal kendi başına o denli yanıcıydı ki bir silah olarak kullanılabilirdi. Ama sonra günlükte olayların akışı değişiveriyordu. Birkaç ay süren deneme ve yanılmaların sonunda G. S., madenin patlamaya gerek olmadan tutuşup enerji üretmesini sağlayacak bir katkı maddesi kombinasyonu buluyordu. İşlem tamamlandığında bu yeni maddeye İnfinyum adını vermişti çünkü madde, sonsuza kadar yanma özelliğine sahipti.

G. S. GİRDİ #243: İnfinyum artık stabil hâlde ama sıcaklık çıktısı, mevcut motor sistemlerinde kullanılamayacak kadar yüksek.

Başka bir haftalık rapora gelmişlerdi ki kıyafetlerinin iletişim bağlantısı aktive oldu ve yakalarının içinden Renny’nin sesi duyuldu.

“Rapor verin,” dedi Renny. “İyi misiniz?”

“İyiiz,” diye cevapladı Doran. “İnfinyum laboratuvarını bulduk, şimdi veri dosyalarına bakıyoruz. Sizde durum ne?”

“Burada özel bir rezidans var,” dedi Renny. “İçinde...”

“Malikâne diyelim şuna,” diye araya girdi Kane. “Burası acayip fiyakalı. Her yatak odasında bir sinema perdesi, kocaman bir spor salonu, içinde boğulabileceğiniz kadar büyük duşlar. Güneş lambaları ve bir kumsal simülatörüyle ısıtılmış bir havuz bile var.”

“Doğru,” dedi Renny. “Ben hayatımda böyle bir şey görmedim.”

“Peki evde kimse yok mu?” diye sordu Solara.

“Sanmıyorum,” dedi Renny. “Lavaboda bulaşıklar ve soğutucuda yemekler var ama kimseyi görmedik.”

“Biz de görmedik,” diye ekledi Doran, arkasını kontrol etme ihtiyacı hissederek. Arkasında kimse yoktu ama yine de endişeleri yok olmadı.

“Hangar boş, burada her kim yaşıyorsa gitmiş olmalı,” dedi Renny. “Tetikte olun, sizi birazdan yine kontrol ederiz.”

Doran ve Solara endişeli endişeli bakiştılar. Havalı bir yaşam alanı, gizli bir laboratuvar. Belli ki babası birisini, burada kalması ve Güneş Ligi’nden çok uzaklarda İnfinyum deneyleri yapması için cömertçe ödüllendirmişti. Ama verilerde, Doran’ı burada bir kitle imha silahının bulunduğunu düşünmeye sevk eden bir şey yoktu.

Eğilip ekranda göz gezdirmeye devam etti ve bilim insanının kaydettiği ilerlemeleri anlattığı bir sonraki girdiyi buldu. Birkaç ay geçmişti ama G. S. sonunda Spaulding

yakıtının yerini alabilecek bir İnfinyum numunesi üretmeyi başarmıştı.

G. S. GİRDİ #360: Maddenin uyumluluğunu test etmek için bileşiğimizin güç kaynağını, laboratuvardaki yakıt olarak otuz santimetre karelik İnfinyum numunesi kullandığım yakma tankına bağladım. Sonuç başarılıydı, enerji akışında herhangi bir kesinti olmadı. Numunenin tükenmesine kadar geçen süreyi belgelendireceğim.

Doran sonraki iki aya ait girdilere baktı ama orijinal numunenin tükendiğini gösteren herhangi bir işaret bulamadı. Doran arkasını döndü ve odanın diğer tarafında, laboratuvar tankının içinde yanmakta olan taş parçasına baktı. Sonra gözlerini kırıştırıp tekrar baktı.

“Yani,” dedi Doran, “bu koca tesisin enerjisini küçücük bir taş parçası mı üretiyor? Hem de *aylardır*?”

Solara onun koluna dokundu. “Eğer bu doğruysa ne anlama geldiğini bir düşün.”

Doran düşünmeye başlamıştı bile. Zihni, İnfinyum’un piyasaya sürülmesinin yaratacağı etkileri ölçüp biçiyordu. Bu süper yakıtın tek bir parçası, şu anda dış diyardaki tarlalarda hareketsiz durmakta olan tarım makinelerini bir ömür boyu çalıştırmaya yeterdi. Evleri nesiller boyu ısıtabilirdi. Seyahat harcamaları düşer, yepyeni ticaret yolları açılır, yerleşimciler istedikleri yere istedikleri gibi gider gelirdi. Ticaret canlanır, hayatlar kurtulurdu.

İnfinyum, her şeyi değiştirecek güce sahipti.

Ama bunların hiçbirisi babasının onu neden buraya gönderdiğini veya Doran'ın DNA'sının nasıl o malzeme sandığında bulunduğunu açıklamıyordu. Doran'm tek bildiği, bu numunelere hiç dokunmamış olduğuydu. Laboratuvarı etrafına bakındı ve sonunda uzun, simsiyah bir saç teli bulunduğunda aklına bir fikir geldi. Bir cımbız ile yerdeki saç telini aldı ve bunu laboratuvarın genetik tarayıcısına götürdü.

“Bakalım şu G. S. kimmiş,” dedi Doran.

Numuneyi yerine yerleştirdikten sonra makine birkaç dakika boyunca titreyerek çalıştı ve ekranda EŞLEŞME BULUNDU sözleri belirdi. Doran GÖSTER seçeneğine dokundu ve eğilip daha yakından baktı. Nabızı heyecanla hızlanmıştı. Ama sonuç panelde belirdiğinde, kendi yüzü ekrandan ona bakıyordu. Fotoğrafla beraber beliren metinde, DORAN MICHAEL SPAULDING, HOUSTON, TEXAS: DÜNYA yazıyordu.

“Bu doğru olamaz,” dedi Doran. “Saç telini gördün. Benim saçım değil.”

“Saçların hiç o kadar uzun oldu mu?” diye sordu Solara. “Belki o saç telini buraya birisi koymuştur.”

“Hayır, hiç.”

“O hâlde saçın sahibinin seninle aynı genetik koda sahip olduğunu varsaymak zorundayız.”

“Ama olamaz.”

“Emin misin?” Solara başını eğdi ve Doran'ın gözlerine kararlılıkla baktı. “Doran,” dedi eline nazikçe dokunarak.

“Bir düşün. Uzun zaman önce senin DNA’nı paylaşan biri vardı. Bence İnfinyum’u icat eden de o. Ya da en azından babanın Güneş Ligi taşıtından çaldığı iddia edilen sandığı tutan, o.”

Doran’ın ikizi mi? Solara’nın ima ettiği şey o kadar saçmaydı ki Doran neredeyse kahkaha atacaktı. “Kardeşim öldü. Cesedini bulduk.”

“Ondan geriye kalanları gördün mü?”

“Elbette görmedim. Dokuz yaşımıdaydım.”

“Adı neydi?” diye sordu Solara. “Bana söylememiştin.”

“Gage,” dedi Doran. Kelime dudaklarından dökülür dökülmez kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Gage Spaulding.”

“Baş harfler uyuyor. Her şey uyuyor.”

“Hayır,” diye fısıldadı Doran. “Bu çılgınlık.”

Başını tekrar tekrar salladı; kendisini durduramıyordu çünkü içinde yanan umut ışığını bastırmanın tek yolu, inkârdı. Umut edemezdi. Ne kadar umut ederse gerçeklerle karşılaştığında canı o kadar çok yanardı. Kardeşi hayatta olamazdı. Olsaydı Doran bunu bir şekilde hissederti. Peki ya annesi ve babası? Eğer oğulları yaşasaydı bunu bilirlerdi ve Doran’dan böyle bir sır saklamazlardı.

Solara yanılıyordu. Yanılmak zorundaydı.

Ama sonra laboratuvarın kapıları savrularak açıldı ve Doran’m ayaklarını yerden kesen bir görüntüyü gözler önüne serdi. Renny ve Kane, ellerini başlarının arkasında

bağlamış vaziyette içeri girdi. Doran'ın öfkeli, biçimsiz bir versiyonu da arkalarından geldi, silahını onlara doğrultmuştu.

Hatıralar Doran'a hücum etti; çocukluğuna ait, neredeyse unuttuğu anılar. Yatağından kaçırıldığı geceyi, bir uzay mekiğinin soğuk zemininde gözleri bağlı yattığını ve kardeşinin elini tuttuğunu hatırlıyordu. Ağzına tıktırılmış küflü bir bez parçasıyla birlikte korkunun da etkisiyle boğulacaktı gibi hissetmiş ama Gage'in parmakları, güvenli ve tanıdık bir şeye dokunmak, aklını başında tutmuştu.

Şimdi o parmaklar bir tabancayı kavramıştı.

Doran kendisine nefes alması gerektiğini hatırlattı. Bu her ne kadar imkânsız da olsa Gage Spaulding sağ salım karşısında duruyordu. Ama Doran'ın hatırladığı o küçük çocuktan geriye ne kalmıştı?

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Gage," diye fısıldadı Doran. Bedeni kaskatı kesilmişti. İkiz kardeşinin gözleri adını seslenen kişiye doğru kayıp fal taşı gibi açıldı. Solara, bu karşılaşma yüzünden onun da grubun geri kalanı kadar şaşkın olduğunu görebiliyordu. Gage kardeşine baktı; şüphesiz, onları birbirinden ayıran belli belirsiz farkları inceliyordu. Gage'in teninde, doğal güneş yerine yapay ışıktaki yaşayanlara özgü o hafif parlaklık vardı; yüzünde de sol gözünün köşesinden aşağı doğru gümüşü bir ağ çizerek uzanan bir yara. Saçlarını ensesinde toplamıştı ve saç kuyruğu tıpkı Doran'ın gibi olan geniş omuzlarının arkasında kaybolmuştu. İkisi de çenelerini aynı kibirli hareketle kaldırıyorlardı. Solara aylar içinde bunun bir tür savunma mekanizması olduğunu fark etmişti. İkisi de birbirini

aynı çekingen merak ifadesiyle, sanki gözlerine inanmaya korkuyormuş gibi süzüyordu. Aradaki benzerlikleri görmemek imkânsızdı.

Ancak bu ikiz, silah kullanmayı biliyordu.

Doran kardeşine doğru bir adım atınca Gage silahını ona doğrulttu ve titrek bir sesle uyardı: “Tabancanı yere bırak ve yaklaşma. Neden burada olduğunuzu biliyorum.”

Doran silahını yere atıp ellerini öze uzattı. Nutku tutulmuş gibiydi çünkü birkaç deneme yaptıktan sonra ancak konuşabildi. “Sen nasıl hayattasın?”

Sanki bu soru onu hazırlıksız yakalamış gibi Gage’in rengi attı. “Sen nasıl hayattaysan, öyle. Ev yanmadan dışarı çıktım.”

“Ama seni gömdük. Bir ceset vardı.”

Gage bunu duyduğuna şaşırmamış gibiydi. Bakışlarını kardeşinden uzaklaştırdı, yere atılan tabancaya düşünceli bir şekilde baktı, sonra bunu yerden alıp kemerine taktı. “Ceset bana ait değildi. Koşarak iki cadde geçtim ve bir çöp kovasının arkasına saklandım. Orada beni annem buldu. Beni babamdan korumak istiyordu, o nedenle öldüğümü sansın istedi. Ama senin sırrımızı bildiğini söylemişti. Bundan sana hiç bahsetmedi mi?”

“Bahsetmedi mi?” diye tekrarladı Doran. “Cenazende yanımda oturdu.” Doran sonra uzunca bir süre sessizliğe gömüldü. Nihayet sessizliği bozduğunda gözleri dökemediği yaşlarla parlıyordu. “Sonra beni babamla bırakıp seni buraya getirdi ve bunca yıl birlikte yaşadınız. Çünkü sen bir bilim dehasıydın, ben değil. Ben ortalama biriydim. Ben...”

Onun işine yaramazdım.

Solara'nın bu kelimeleri duymasına gerek yoktu, kelimeler Doran'm yüzünden okunuyordu. Onun gözyaşlarını gözlerini kırpıştırarak geçiştirmeye çalışmasını izlerken kalbi sızladı. Terk edilmek yeterince kötü bir şeydi ama Doran'm annesi, diğer çocuğunu ona tercih etmişti. Solara bunu kimseye söylememişti ama biyolojik annesini ve babasını bulmaya çalışmamasının sebebi de buydu. Onların Solara'sız bir aile kurmuş olmaları olasılığına dayanamıyordu.

"Annem şu an burada mı?" diye soran Doran, gömleğinin koluyla gözlerini sildi.

Gage kafasını iki yana salladı.

"Güzel," diye mırıldandı Doran. Güçlkle yutkundu. Gözleri birden buz kesmişti. "Benim için o gün senin yerine o öldü."

Bu, Gage'i kızdırmış gibi görünüyordu. Çenesiyle birlikte tabancasının ucunu da kaldırdı. "Laflarına dikkat et."

"Onu mu savunuyorsun?" diye sordu Doran. Tokat yemiş gibi geri çekilmişti. "Sana öldü süsü verip bizi neredeyse on yıl boyunca görüştürmedi. Peki ne için? Babamdan intikam almak için mi? Mükemmel bir yakıt türü icat edip babamı iflas ettirmek için mi? Bu korkunç bir şey!"

Solara ona katılıyordu. Spaulding'ler yüzünden yetim olduğuna şükrediyordu.

"Babam da süttten çıkmış ak kaşık, değil mi?" dedi Gage alayla.

“Belki değildir ama bu hikâyede o da mağdur.”

“Mağdur mu?” diye çıkıştı Gage. Gözleri öfkeyle alev alevdi. “Beni biliyor! Annem icadımı anlatmak için onu aylar önce aradı. İnfinyum’un her şeyi değiştireceğini, Güneş Ligi’nin ilk parti için bir servet ödediğini anlattı. Ama sence o benden eve dönmemi istedi mi?” Gage iğrenir gibi bir ses çıkardı. “Hayır. Bana projeyi yok etmem için yalvardı. Annem beni bu konuda uyarmıştı. Babam, İnfinyum’un Spaulding Yakıtları’nı işe yaramaz hâle getireceğini ve aile mirasımızı yok edeceğini söyledi. Ben onun dediklerini yapmayı reddedince de ilk partiyi araçtan çaldı. Sonra yerimizi tespit etti ve bizi buraya birini göndermekle tehdit etti. Ya araştırmamı yok edecek ya da çalacak birini. Hangisi olduğunu söylemedi.” Gage durakladı. “Sadece öz kardeşimi göndereceğini bilmiyordum,” diye eklerken sesi çatladı.

Doran’ın omuzları çöktü. Hem iki ebeveyninin de yalancı olduğu hem de hayal ettiği geleceğin artık yok olduğu bilgisi onu bozguna uğratmış olmalıydı. Spaulding Yakıtları iflas edince ortada babasından devralacağı bir şirket kalmayacaktı.

“Ama sen geldin,” dedi Gage monoton bir sesle. “Benim laboratuvarımdasın, bilgisayarımı karıştırıyorsun. Annem bana senin tıpkı babam gibi olduğunu söyledi. Sanırım bu konuda da haklıymış.”

“Hayır,” dedi Doran. “Beni buraya babam gönderdi ama nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Senin çalışmanı asla yok etmem. Sınır bölgesinin o çalışmaya ihtiyacı var.”

“Tabii canım,” dedi Gage, belli ki ikna olmamıştı. Tabancasının ucunu önce Solara’ya, ardından Renny ve Kane’e doğrulttu. “Arkadaşların kim?”

Kimse cevap veremeden iletişim bağlantılarının hoparlörleri çalıştı ve kıyafetlerinden Kaptan Rossi’nin sesi duyuldu. “Toparlanma vakti. Cassia, Banshee’nin ön inış takımlarında bir takip cihazı buldu. Sanırım New Haven’da biri Kızıl Daro’nun başına konan ödülü almak için cihazı oraya yerleştirdi. Şimdilik gökyüzü temiz görünüyor ama bu durumun ne kadar süreceğini bilemeyiz.”

Solara’nın elleri buz kesti. “Gitmemiz gerekiyor,” dedi Gage’e. “Hem de hemen.”

“O, haklı,” dedi Doran. “Demarkus adında bir korsan buraya geliyor ve benim yüzümü taşıdığın sürece onunla karşılaşmak istemezsin.”

Gage tabancasını kaldırdı. “Kimse bir yere gitmiyor. Sizinle ne yapacağıma daha karar vermedim.”

Nabızı küt küt atan Solara laboratuvarı etrafına bakınıp Gage’e karşı kullanabileceği bir silah veya onlar gemiye dönerken Gage’i oyalayacak bir şeyler bulmaya çalıştı. İnfinyum madeni numunelerinin bulunduğu torbayı görünce hızla bir karar verdi. Bir eliyle torbayı masadan kaptı ve açık kapılardan dışarı koştu. Gage’in onu vurup da hepsini havaya uçurma riskini göze almayacak kadar akıllı olduğunu umuyordu.

Peşinden gelen ayak seslerini ve ardından, yerine kaydırılan sürgünün çıkardığı metalik sesi duydu. Omzunun

üzerinden geriye doğru baktığında Gage'in diğerlerini laboratuvara kilitlediğini gördü. Tabancasını yere bırakmış, hızla yalıtkan kıyafetini giyiyordu. Onun hızlı hareketleri Solara'nın da bacaklarını hızlandırmasına neden oldu.

Koşarken cevher numunelerini kıyafetinin cebine tıktırıp oksijen başlığını bağladı. Eğer gemiye Gage'ten önce ulaşırsa kaptanla birlikte onun silahını elinden alıp diğerlerini özgür bırakabilirlerdi. Hava kilidi bölmesine ondan önce ulaştı ve iç kapıyı kapattı, sonra hiç zaman kaybetmeden merdivenlerden tırmanıp yüzeye ulaştı. Tüm gücüyle kapağı itip açtı ve dışarı çıktı.

Ve olduğu yerde kalakaldı. Korsanlar gelmişti.

İrili ufaklı yaklaşık bir düzine gemi Banshee'yi çevrelemişti ve Banshee'nin kargo bölümünden yere uzanan yol, korsanların gemiye girdiğini gösteriyordu. Solara'nın yüreği hop etti. Cassia'dan ve kaptandan bir iz görebilmek için dört yanına baktı. Kaptanın iletişim bağlantısından onları uyarmamış olması, korsanların onu ele geçirdiğini gösteriyordu.

Ya da daha kötüsünü.

Ama mürettebattan hiçbir iz yoktu. Kimseden bir iz yoktu.

Gage yanına geldi ama Solara kaburgalarına bastırılan tabancayı görmezden gelerek karanlık gökyüzünü gösterdi. Uzaklardaki ay, gezegenin yer çekimi menzilinin hemen dışında süzülmekte olan devasa korsan gemisini aydınlatıyordu. Solara olanları açıklamak üzereyken demirden bir el

omzuna değdi. Solara öyle büyük bir hızla arkasını döndü ki popo üstü yere düştü. Aynı el Gage'in eline vurup silahını yere düşürdü.

Kuyruk sokumundan acı dalgaları yayılan Solara başını kaldırıp, termal uzay kıyafeti içindeki iki küsur metrelik kas yığınınına baktı. Demarkus'un sesini duyamıyordu ama adamın dudaklarının, aynı anda hem çekici hem de ürkütücü olan o tanıdık gülümsemeyle kıvrılmasını izledi. O dudaklardan dökülen sözleri Solara rahatça okuyabildi.

“Merhaba, minik kuş.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Doran ve diğerlerinin bir çekmecedeki buldukları tornavida ile laboratuvar kapılarını menteşelerinden sökmeleri yirmi dakika sürdü. Doran'ın az önce öğrendiklerinin verdiği şokla elleri titremiyor olsaydı bunun yarısı kadar sürerdi.

Doğru düşünemiyordu. Artık hiçbir şeyin bir anlamı kalmamıştı. Ömrünün yarısı boyunca özleyip durduğu annesi, alacağı intikamı çocuklarından çok umursuyordu. Doran'ın emeklemeye başladığından beri bir idol olarak gördüğü babası, aile şirketlerini ailesinden daha fazla önemsemişti. Ve Gage. Dirilmişti. Bütün bunlar, sindiremeyeceği kadar fazlaydı.

“Doran!” Kane parmaklarını yüzünün hemen önünde şıklattı. “Uyan!”

Doran gözlerini kırptırdı, Renny ve Kane'in peşinden koridora çıkarken birden kendini toparladı. Solara'ya ulaşmak istiyorsa düşüncelerinin dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Solara için tetikte olması gerekiyordu ve onu hayal kırıklığına uğratamazdı.

"İletişim bağlantısı koptu," dedi Kane, göğsündeki butona dokunarak.

"Demek ki birisi sistemi kapattı," dedi Renny meşum bir ses tonuyla. "Ve bunu sadece pilot kabininden yapabilirler."

Doran'a bu kadarı yetmişti. Oksijen başlığını taktı ve üçü birlikte hava kilidi bölmesine doğru koştu. Merdivenlerden tırmanıp gezegenin yüzeyine çıktığında tüm kasları gerilmiş, dövüşe hazırlanmıştı.

Yumrukları havada, kendi etrafında döndü ama kimse yoktu.

Kollarını indirdi, şaşkın şaşkın bir ileri bir geri baktı. Buz tutmuş topraklar tıpkı ilk geldiklerindeki gibi görünüyordu. Olağan dışı hiçbir şey dikkati çekmiyordu, ta ki bakışlarını gökyüzüne çevirip başlarının üzerinde süzülen korsan gemisini ve gemiye giren uzay mekiği konvoyunun ardından kapanan hangar kapısını görene dek. Neler olduğunu o an anladı ve Solara ile Gage'i kaybetmenin korkusuyla öyle hızlı ayağa sıçradı ki bir an jet hızıyla aya uçacağını zannetti.

Renny onu sertçe sallayarak dikkatini Banshee'ye ve geminin uzay mekiğine yöneltti. Gemi hâlâ hava kilidi kapısının karşı tarafında duruyordu. Doran koşmaya hazırlandı

ama Renny onu çekerek durdurdu ve iki parmağıyla ilk önce gemiyi kontrol edelim işareti yaptı.

Doran kendisini sakinleşmeye zorladıktan sonra başıyla onayladı. Korsanlar, bir gemi ve kargosu gibi işe yarar şeyleri asla geride bırakmazlardı. Muhtemelen bazıları hâlâ buradaydı.

Renny, biniş rampasına doğru başı çekti. Rampaya ulaştıklarında Doran içeri baktı ve burada bir hareket gördü. Hemen geri çekildi ama kargo bölümünde dolaşmakta olan iki korsan onu görmüştü bile. Biri diğerine seslendi ve birlikte metal rampadan aşağı indiler.

Doran'ın kalbi boğazında atıyordu. Kane'e doğru geri çekildi. Kane de nafile bir çabayla saklanacak bir yer bulmak için etrafına bakınıyordu. Onları saklayacak hiçbir şey, bir kaya parçası bile yoktu.

Onlar geri çekilmeye devam ederken Renny rampanın altına eğildi ve adamlar onun yanından geçip gidene kadar orada kaldı. Sonra ikilinin arkasından yukarı tırmandı ve adamlara doğru sessizce ilerledi. Doran göz açıp kapayıncaya kadar adamlardan birinin kemerinden silahını kaptı. Korsanlar arkalarını döndüler ve Renny hemen, ikisini de göğsünden vurdu. Daha duman dağılmadan el işaretleriyle içeri gireceğini anlattı ve rampadan çıkarak gözden kayboldu.

Doran, cesetlerden yükselen dumana bakmamaya çalıştı. O, diğer adamın silahını alırken Kane de kendine bir çift bıçak aşırıldı ve Banshee'yi didik didik aramakta olan Renny'ye katıldılar. Gemiye köşe bucak arayıp başka

yağmacı olmadığından emin olduktan sonra köprüde buluşup ne yapacaklarını tartışmaya koyuldular.

Zeminin üzerinde botlar volta atıyor, hiçbiri hareketsiz duramıyordu.

“Burada daha fazla vakit kaybedemeyiz,” dedi Doran, bir parmağını gerginlikle kemerine iliştirdiği başlık üzerinde tıklatarak. “Hemen gitmemiz lazım. Demarkus şu anda...”

“Katılıyorum,” diye araya girdi Kane. “Hemen havalanalım. Ne yapacağımıza yolda karar veririz.”

Renny bir elini kaldırıp onları mantıklı düşünmeye davet etti. “Tamamen silahlı bir savaş gemisiyle karşı karşıyayız ve elimizdeki tek silah, onları hazırlıksız yakalamak olacaktır. O yüzden iletişim bağlantısını henüz aktif hâle getirmediğim. Eğer iyi bir plan yapmadan gidersek hiç şansımız yok. Öürsek kimseye yardım edemeyiz.”

Doran anlıyordu ama Demarkus sevdiği herkesi öldürürken eli kolu bağlı duramazdı. Basit bir çözüm vardı ama acele etmeleri gerekiyordu. “Demarkus’un istediği benim. Beni ona götür.”

“Söz konusu bile değil,” diye itiraz etti Renny, gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturarak. “Demarkus sandığından daha akıllı. Kimsenin gitmesine izin vermeyecektir. Aksi takdirde bu, bir zayıflık işareti olarak algılanır.”

“Ben dışarı çıkmalarını sağlayacağım,” dedi Doran.

Kane kaşını merakla kaldırdı. “Nasıl?”

“Özel kıyafetleri üzerlerinde olmalı, değil mi? Yoksa korsanların uzay mekiklerine binemezlerdi,” diye belirtti Doran. “Eğer oksijen başlıkları hâlâ yanlarındaysa...”

“Onları hava kilidinden veya açık bir hangardan dışarı itebilirsin,” diye bitirdi Kane, bakışlarını Renny’ye çevirerek. “Eğer sen Banshee ile orada bekleyip onları içeri alabilirsen işe yarayabilir.”

“Bu planda biraz fazla *eğer* var,” dedi Renny.

Kane onu duymazdan gelerek Doran’a döndü. “Ben de seninle geliyorum.”

Doran kafasını iki yana salladı. “Renny’nin kaçırdığı birileri olursa onları toplamak için uzay mekiğinde olman lazım.”

Kane bu fikri kafasında tartarken yanağının iç kısmını kemirdi ve sonunda Doran ile göz göze gelip tek bir talepte bulundu: “Cassy’yi kollayacağına söz ver. Sana yaptığı yanlıştı, biliyorum ama...”

“Onu geri getireceğim,” dedi Doran. “Canım pahasına.”

“Pekâlâ. O zaman varım.”

Kane elini uzattı ve ettikleri kavgadan bu yana ikinci kez el sıkıştılar. Ama bu jest, yapmacık bir ateşkesten öteydi. Birbirlerinin elini tutup göz göze geldiklerinde aynı düşünceleri paylaştıklarını anladılar. Arkadaşlarını eve getirmek için ne gerekiyorsa yapacaklardı.

YİRMİ YEDİNCİ DÖLÜM

Solara, çok yolculu uzay mekiğinin penceresinden korsanların hangar kapısını kapatmalarını izledi. Bu gemiye özgür iradesiyle girdiği gün, daha dün gibiydi. Şimdi ise imkânı olsa kendini uzay boşluğuna atardı. Demarkus yanlış ikizi yakaladığım fark ettiğinde burada olmak istemiyordu.

Bakışlarını kucağına çevirip ellerini bağlayan iplerinden kurtulmaya çalıştı ama sıkı bir şekilde bağlanmış olan iplerden ceza olarak hafif bir elektrik akımı yayıldı. Solara koltuğunda sıçrayınca Gage'in omzuna çarptı ve tam karşısında oturmakta olan Cassia ile Kaptan Rossi'nin bakışlarını üzerine çekti.

Kaptan birbirine bağlı ellerini başına götürüp başlığını açtı. "Oksijen kaynağınızı boşa harcamanıza gerek yok," dedi. "Uzay mekiğinin havasını bedavaya soluyabiliriz."

Cassia da başlığını çıkardı.

Solara omurgasını dikleştirip uzay mekiğinin ön camından dışarı bakınca pilotların gitmiş olduğunu gördü. Başlığını çekip çıkardı. “Bu gemiden bir kere kaçtım, bir kere daha kaçabilirim. Ama ilk olarak şu ipleri çözmem gerekiyor.”

Gage başlığını çıkarınca Cassia ve kaptanın ağızları aynı anda bir karış açık kaldı. “Bu kim?” diye sordu Cassia.

“Ah, bu mu?” dedi Solara, etrafta kilidi açmasına yardımcı olacak bir şeyler ararken. “Bu, Doran’ın kötü kalpli ikizi.”

Gage gözlerini devirdi. “Galaksinin dört bir yanındaki insanları korumak istediğim için beni affedin. Araştırmamın amacı bu da, o yüzden.”

“Senin yerinde olsam,” diye tavsiyede bulundu Solara, “o araştırmadan bahsetmeyi keserdim. Babanın kötü olduğunu düşünüyorsun ama korsanlar icadını keşfederlerse neler yapacaklarını hayal bile edemezsin.” Başparmağıyla Gage’i gösterip Cassia ve kaptana, “Size Gage Spaulding’i takdim edeyim. Kendisi İnfinyum’un mucidi. Annesi dokuz yıl önce ona öldü süsü vermiş. O zamandan beri sapkın bir intikam fantezisi içinde yaşıyorlar.”

“Vay canına,” dedi Cassia yüzünü buruşturarak. “Benim ailevi problemlerim sizinkilerin yanında solda sıfır kalır.”

“Yeter benden bahsettiğimiz,” dedi Gage. Öne doğru eğilip pencereden, hangarın diğer ucunda sohbet etmekte olan adamlara baktı. “Bu Demarkus denen adam Doran’dan ne istiyor?”

“Adamlarına ibret olsun diye onu öldürmek istiyor,” dedi Solara.

“Sanırım bana da aynı şeyi yapacak,” diye ekledi kaptan. “Geçen sene onu göğsünden vurduğum için.” Geniş omuzlarından birini silkti. “Onu suçlayamam tabii.”

Kendi kaderinden endişe eden Cassia oturduğu yerde kıpırdandı. “Sanırım bizi öldürmekten beter edecek.”

Gage gözlerini onunkilere dikti. “Daha beteri ne olabilir ki?”

“Köle pazarına gitmek,” dedi Cassia. “Çünkü muhtemelen gideceğimiz yer, orası. Korsanlar alçaktır ama iş ticarete gelince aptal değillerdir. Bizi öldürürlerse para kazanamayacaklarını biliyorlar.”

“Ben hariç,” dedi kaptan yarım bir gülümsemeyle, Beatmaster 3000 marka yapay kalbinin üzerini ovuşturarak. “Benim kadavramı yedek parça niyetine satabilirler.”

Cassia onu dirseğiyle dürttü. “Böyle şakalar yapma.”

“Şaka yapan kim?”

Korkuya kapılan Solara nefesini tutup ondan geriye doğru saydı. Bu sorunu çözmenin tek yolu sakın kalmaktan geçiyordu ve dış diyara gelmesinin amacı kesinlikle köle olarak satılmak değildi. Saymayı tamamladığında gözlerini kapattı ve ulaşabileceği tüm araç gereçleri düşündü. Aklına bir fikir gelince elini cebine götürüp cevher numunelerinin hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol etti.

“Şu laboratuvarından çaldığım taş parçaları vardı ya,” dedi Gage’e.

“Sanki aklımdan çıkması mümkünmüş gibi.”

“Ne kadar yanıcı bir madde bu?”

Gage ona şöyle bir baktı. “Aşırı. Neden?”

“Çünkü sanırım buradan çıkmanın bir yolunu biliyorum.” Solara kalçasını döndürüp ellerini cebindeki torbaya götürdü. Bu hareket bir düzine elektrik şoku yemesine sebep olmuştu ama cebinden birkaç parça cevher çıkarıp diğerlerine uzatmayı başardı. “Bunları kaybetmeyin. Ben işaret verdiğimde onları havaya uçuracağız.”

Gage güldü. “Sonra ne olacak?” İşaret parmağını kaldırıp ekledi, “Tabii cevheri tutuşturmayı başardığımızı ve göğsümüze şarapnel parçaları yemediğimizi varsayarsak.”

“Sonra buraya dönüp bir uzay mekiği çalacağız,” dedi Solara. “Bakın, mükemmel bir plan olmadığını biliyorum ama daha iyi bir fikriniz yoksa...” derken Demarkus’un adamlarının yanından ayrılıp onlara doğru gelmekte olduğunu fark etti ve sözlerini yarıda bıraktı.

Solara dev korsan şefini hiç bu kadar mutlu görmemişti. Zengin bir çocuğun Noel sabahı neşesiyle sekerek uzay mekiğine yaklaştı. Ama uzay mekiğinin kapısını açıp Gage’e bakınca gülümsemesi kayboldu.

Alnı buruşan Demarkus koltuğun üzerinden uzanıp Gage’i özel kıyafetinin yakasından tuttu. “Sen kimsin?” diye sordu. “Kızıl Daro nerede?”

İkisinin arasında ezilen Solara, Gage’in kaslarının kordudan gerildiğini hissedebiliyordu. Gage titrek bir sesle, “Daro öldü. Ben onun kardeşiyim,” dedi.

Demarkus bu haberi düşünürken Solara parmaklarını adamın kemerinde gezdirdi, kelepçeleri açmak üzere işine yarayabilecek bir şeyler arıyordu. Şansa bakın ki eline

küçük bir anahtar halkası geldi. Halkayı çekip aldı ve bunu tam zamanında gömleğinin kolunun altına saklayarak, bıçak çeken Demarkus'un elinden kaçmayı başardı.

Demarkus, "Artık değilsin," deyip Gage'in saç kuyruğunu kesti. "Onun yerine sen idare edeceksin." Saç tutamını kenara atıp dördüne uzay mekiğinden çıkmalarını işaret etti. "Rövanş maçı için adamlarımı topladım." Daro'nun yedeğinin sırtına vurarak ekledi: "Merak etme, evlat. Çabucak olup bitecek."

Hava kilidine doğru ilerlerken Gage dirseğiyle Solara'yı dürtüp, "Numaranı istediğin zaman yapabilirsin. Tercihen ben ölmeden olsun," diye fısıldadı.

Solara halka üzerindeki bütün anahtarları tek tek denedi ve en sonunda bir tanesi işe yaradı. Ellerini, kilidini açtığı kelepçelerden çıkarmadan, uzay mekiğine geri dönüp kendilerini mekiğe kilitlemelerinin risklerini hesapladı. Muhtemelen kızgın tel yöntemiyle madeni tutuşturabilirdi ama muhafız istasyonunda kapıyı açacak kimse olmazsa sinek gibi içeride kısılr kalırlardı. Başka bir seçenek göremediği için kelepçelerini çıkarmaya hazırlanıyordu ki Demarkus'un adamlarından biri, "Bir arama geldi, şef!" diye bağırdı.

Demarkus *ne olmuş* gibisinden bir hareket yaptı.

"Kızıl Daro'dan," dedi adam. "Gemiye gelmek için izin istiyor."

Demarkus'un yüzüne gelen zevk ifadesini izlerken Solara'nın bedeni uyuştı. "Bak sen şu işe. Demek dostumuz dirilivermiş," dedi ve Gage'e eğlenir gibi bir ifadeyle baktı. "Böyle bir mucizeyi geri çevirecek hâlim yok ya.

Daro'yu büyük salona getir de onu yaratıcısına geri gönderelim."

Büyük salonun girişine geldiler. Solara bir zamanlar burada rehin aldığı korsanların kendisine müstehcen ifadelerle baktığını görebiliyordu. Özellikle kel kafasında göz şeklinde dövme bulunan muhafız onu kelepçeli gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. O boks ringinin hemen dışında durmuş, purosundan bir nefes alırken Solara etrafını inceledi. Özellikle üzerlerine saldıracak kadar yakın mesafede olan adamların sayısını kestirmeye çalışıyordu.

Bir düzine, diye düşündü. Hepsinin de tüfekleri var.

Gage'e doğru eğilip, "Cevheri tutuşturmanın bir yolu var. Tabancaları," diye fısıldadı.

Gage kafasını salonun diğer tarafında açık bir ateşin üzerinde pişmekte olan domuza doğru salladı. "Aslında iki yolu var. Eğer kolun güçlüyse ve isabet ettirebilirsen..."

Solara arkasından gelen ayak seslerini duyup dönünce Doran'la göz göze geldi. Onun yüz ifadesinde bir ipucu görmeye çalıştı. Doran'ın bakışlarındaki kararlılık bir planı olduğunu söylüyordu ama başka bir şey anlamadı. Onun yüzünü görmek Solara'yı rahatlatmış ama aynı zamanda da korkutmuştu çünkü Doran'da silah olmadığını biliyordu. Yanındaki muhafızlar üstünü aramış olmalıydı.

Doran yanına geldiğinde Solara'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu idama gider gibi öptü. O kadar inandırıcıydı ki Solara bir an onun rol yapmadığından şüphelendi ve kalbini buz gibi bir dehşet duygusu sardı. Ama sonra Doran kulağına, "Oksijen başlığın yanında mı?" diye fısıldadı.

Solara, özel kıyafetine takılı olan başlığın ağırlığını hissederek başıyla onayladı.

“Diğerlerinin?”

Yine başıyla onayladı.

“Güzel,” diye fısıldadı Doran. “Başlıklarınızı takıp hangara doğru koşmaya hazır olun. Renny dışarıda sizi yakalamak için bekliyor. Kane de öyle.”

Solara, “Sen de bizimle geliyorsun,” deyip Doran’ın avucuna bir parça maden bastırdı. “Zamanı gelince bunu at...”

Solara başka bir şey söyleyemeden bir muhafız Doran’ı çekip götürdü.

Doran, Demarkus ile karşılaşmak için salona girerken Solara sahte gözyaşları döktü ve “teselli” için Cassia ve diğerlerinin yanma koştu. Onları etrafına toplayıp sessizce mesajı ilettiler ve kelepçe anahtarlarını verdi. Sadece Doran’ın avucuna ne bıraktığını anlamış olmasını umuyordu.

Doran büyük salonun merkezine ulaşınca kalabalığın uğultusu kesildi. Doran, Demarkus’un önünde dimdik durup sert bir sesle, “Arkadaşlarım için geldim. Eğer gitmemize izin verirsen kimsenin ölmesine gerek kalmaz,” dedi.

Her yandan kahkahalar yükseldi ama Demarkus’un gırtlaktan gelen kahkahası hepsini bastırıyordu. “Karakterini sevdim,” dedi Demarkus, kafasını Doran’ı öldürmek zorunda olduğu için üzgünmüş gibi sallayarak. “Başka bir hayatta seninle arkadaş olabilirdik. Ama bu hayatta seni ikiye bölmek zorundayım.” Yüzüne, sonraki sözleriyle çelişen bir gülümseme yayıldı. “Umarım bundan hiç zevk almadığımı biliyorsunuzdur.”

“Son şansın,” diyen Doran elini kemerine taktığı başlığa götürdü. Uyarısı yine kahkahalarla karşılanınca iletişim bağlantısını açıp, “Renny. Kane. Hazır olun,” dedi.

Demarkus bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar kendine geldi ve şaşkın şaşkın baktı. Dudakları bir soru sormaya hazırlandı ama o soruyu hiç sormadı çünkü Doran elindeki taşı ateşe attı ve bir an sonra gemi büyük bir patlamayla sarsıldı.

Ayaklarının altındaki zemin sarsılınca Solara dengesini kaybedip sendeledi. Yeniden doğrulduğunda kulaklarında ikinci bir patlama sesi çınladı. Bu seferki ilkinden iki kat daha şiddetliydi. Görünüşe göre Gage de elindeki numunelerden birini tutuşturmuştu. Adamlar çıkışlara doğru sendeleyerek ilerlerken alarmlar ötmeye başladı ve hava dumanla doldu.

Solara kelepçelerini çıkarıp en yakındaki kemerden bir tabanca kaptı. Tabancanın sahibi arkasını dönünce birkaç el ateş etti ama hiçbirisi isabet etmedi. Adam diğer yöne doğru koşmaya başlayınca Solara durup başlığını bağladı. Patlamadan beri geçen birkaç saniye içinde hava buz gibi soğumuştur. Bu, geminin gövdesinde bir delik oluştuğunu ve geminin hasarlı bölgeleri henüz kapatamadığını gösteriyordu. Bu cevher Solara’nın düşündüğünden de kuvvetli olmalıydı.

Başlıklarını bağlamış olan Cassia ve Gage kaptanın iki yanında yerlerini aldılar.

“Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz,” dedi kaptan, iletişim bağlantısından. “Herkes tabanları yağlasın. Hangara!”

Solara onlara devam etmelerini işaret etti ve kendisi parmak uçlarında yükselerek duman bulutunun içinde Doran'ı görmeye çalıştı. Doran'ı kendisinin bulunduğu yöne doğru koşarken gördü, adamlar da hemen arkasındaydı. Doran yanına gelip elini tuttu ve birlikte koridor boyunca depar atıp diğerlerinin önüne geçtiler. Solara omzunun üzerinden geriye bakıp bir kişi eksik olduklarını fark ettiğinde hangara neredeyse varmışlardı.

“Kaptan,” dedi, adamın topallayan silüetini daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak. Kaptan bir elini duvara dayamış, diğer eliyle göğsünü yumrukluyordu. “Bir şey olmuş.”

Geri döndüler ve Demarkus'un muhafızlarının eşliğinde koridorun diğer ucundan kendilerine doğru koşmakta olduğunu gördüler. Solara tabancasını kaldırıp ateş etti. Adamlar bir an için eğildiler ve sonra Solara'nın hiçbirine isabet ettirememiş olduğunu görüp takiplerine devam ettiler.

“Kötü nişancısın demiyorum,” dedi kaptan acı dolu bir gülümsemeyle. “Ama kayıktan düşsen suyu bile tutturamazsın.” Tabancayı alıp birkaç el ateş etti ama Solara onun hedeflerine dikkat etmemiştii. Gözleri kaptanın, camın altında terden parlayan yüzünde geziyordu. “Ben iyiyim,” dedi kaptan onun baktığını fark edince. “Beatmaster'ın şarj edilmesi gerekiyor. Hep olur. Haydi, gidelim.”

Doran ve Gage kaptanın yürümesine yardım etmek için kollarına girdiler ama yeterince hızlı değillerdi. Demarkus adımlarını sakarlaştıran oksijen eksikliğine rağmen elinde tabancasıyla aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Tavandaki

boru sisteminden gelen bir pervane sesi geminin sıcak havayla dolduğunu bildirdi. Yani Demarkus ve adamları rüzgârı arkalarına alacaklardı. Gerçek anlamda...

Birkaç saniye sonra koridor sola doğru kıvrıldı ve Solara açık olan hava kilidi kapılarından geçip hangara girdi. Kaçış yakın görünüyordu ama Solara eşiği geçer geçmez kalakaldı. Bir sorun vardı. Birinin hangar kapağını muhafız istasyonundan açması gerekecekti ve bunun için iç taraftaki hava kilidi kapısının kapanması gerekiyordu. Bu, Solara'nın haftalar önce korsan muhafıza anlattığı bir güvenlik mekanizmasıydı. Yani birinin içeri geri girip Demarkus'la yüzleşmesi gerekecekti.

Diğerleri de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü kimse tek kelime etmiyordu.

Doran iletişim bağlantısına basıp, "Ben yaparım," diyordu ki hava kilidinin kapısı çarpılarak kapanınca sözleri yarıda kaldı. Arkalarını dönünce kaptanın kalın cam panelin ardından, diğer taraftan onları izlediğini gördüler. Doran kapının kolunu kavradı ve iki eliyle kenara itti ama kaptan kendini çoktan içeri kilitlemişti.

"Gidin," dedi Kaptan Rossi. Tabancasıyla birlikte bir parça cevheri de havaya kaldırdı. "Ben kapağı açacağım ve elim değmişken birkaç korsanı da cehenneme göndereceğim."

Solara onun ne demek istediğini anladığında nefesi kesildi.

"Hayır!" diye haykırdı Cassia yumruklarını cama vurarak. "Seni bekleyeceğiz!"

Rossi cam panelin diğer tarafından inatçı bir bakış attı ve bir parmağını hangar kapısına doğru salladı. “Hemen tabanları yağlayacaksın Cassy Rose. Bu bir emirdir. Hemen o çıkışa gitmeni ve ben düğmeye bastığımda hazır olmanı istiyorum.”

Cassia, “Ama...” diye söze başladıysa da sözleri bir hıçkırıyla kesildi.

“Aması falan yok,” diyen kaptan muhafız istasyonuna doğru gözden kayboldu. Onu göremiyorlardı ama iletişim bağlantısından son sözlerini duydular. “Sakın benim için ağlamayın. Birçok insandan iki kat fazla yaşadım ve niha yet uğruna ölecek bir şey buldum. Bu bir hediye.” Sonra sesi yumuşadı. “Şimdi gidin ve birbirinize iyi bakın. Sizin gibi bir mürettebata sahip olmak benim için bir onurdu.”

Bundan sonra duydukları ilk ses, aynı anda limanlarından ayrılan bir düzine uzay mekiğinin çıkardığı klik sesleri ve ardından açılan hangar kapısının vınlamasıydı. Ortam basıncı değişince Solara’nın ayakları yerden kesildi ve bedeni çıkışa doğru süzölmeye başladı. Yer çekiminin yokluğuna hazır olmayan kolları ve bacakları savruldu ama az sonra bir dümene tutundu ve bunu kullanarak vücudunu topladı.

Uzay mekikleri uzay boşluğunda süzölüyor ve Banshee kargo rampasını açmış, Solara’yı içeri çağırıyordu. Solara kendini çıkışa doğru iterken kaptanın sesini duymak için kulak kabarttı, kaptanın yanlarına gelebilmesini delicesine umut ediyordu. Ama muhafız istasyonundan keskin bir *hum*

sesi yükselince kalbi paramparça olurken yaşlarla dolan gözlerini sımsıkı kapattı.

Kendisini, dışarıdaki manzaraya odaklanmaya zorladı. Burası, boşlukta süzülen enkaz parçalarından oluşan bir engelli koşu yolu gibiydi. Uzak mekiğinden gemi gövdesi parçalarına ve donmuş cesetlere kadar çeşit çeşit cisim vardı. Solara bir yol açıldığını görür görmez bacaklarıyla kendini uzay boşluğunun dondurucu soğuşuna itti ve Banshee'nin kargo bölümüne çarpmaya hazırlandı. Bir çarpma sesi çıkararak rampanın ucuna yapıştı ve sıkı sıkıya tutunup kendini yukarı çekti. Gage ve Cassia peşinden geldiler. Arkasını dönünce korsan gemisinin kuyruk kısmının, kaptanın yarattığı patlamadan dolayı neredeyse tamamen kopmuş olduğunu ve dışarıya yeni enkaz parçaları gönderdiğini fark etti. Gözleri, o kıyım içinde Doran'ı aradı ama bulamadı.

“Doran!” diye seslendi iletişim bağlantısından. “Neredesin?”

Doran cevap vermedi.

Rampanın kenarını tutup deliye dönmüş vaziyette Doran'ı aradı. Önünde süzülen bir metal levhası görüşünü engelliyordu. Levhayı kenara itince onu gördü ve karnına öyle bir kramp girdi ki neredeyse iki büklüm olacaktı. Çünkü orada, enkaza dönen korsan gemisinin altında Doran, gezegenin yer çekimi menziline girmiş, kontrolsüz bir biçimde, serbest düşüşle ölüme gidiyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doran bağıramıyordu. Bağıramayacak kadar korkuyordu.

Kollarını sallayarak bedenini doğrultmaya çalıştı ama görüş alanına bir yıldızlar, bir toprak giriyordu ve Doran artık yukarıyı aşağıdan ayırt edemiyordu. Dönüp duran görüntüler yüzünden öğürüyor, boğazına doğru keskin bir safra yükseliyordu. Gözlerini kapatıp güçlkle yutkundu ve nefes almaya odaklandı. Suyun altından şnorkelle nefes alır gibiydi. Nefeslerini saymaya başlayıp zihninde dönüp duran o korkunç soruyu görmezden gelmeye çalıştı.

Ne zaman çarpacağım?

On ikiye geldiğinde başlığının içinde sesler duydu.

“Kane!” diye haykırdı Solara. “Onu görüyor musun? Düşüyor!”

“Gördüm onu,” diye geldi cevap. “Doran, geliyorum. Uzay mekiğinin kapısı açık. Tek yapman gereken, tutunup içeri girmek.”

Doran gözlerini açtı ve karnını sıkıp kollarını ve bacaklarını uzattı. Yalpalamamak için rüzgâra karşı direnmeye çalışıyordu. Hemen işe yaramadı ama birkaç denemeden sonra yüzünü aşağıdaki gezegene dönüp hızla yaklaşan yüzeyi görünce çılgılık attı.

İletişim bağlantısına basıp, “Kane!” diye bağırdı.

“Hemen arkandayım,” dedi Kane. “Neredeyse geldim.”

Doran bakışlarını gezegenden ayırıp omzunun üzerinden geriye baktı. Uzay mekiğinin burnu hemen peşinden geliyordu ama onu yakalayacak kadar hızlı değildi. Kane de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü hava direncini yok etmek ve hızını artırmak için kapıyı kapattı.

İşe yaramıştı. Uzay mekiği hızlandı ama şimdi de Doran içeri giremeyecekti.

Aşağı bakmak gibi bir hata yaptığında neredeyse altını ıslatıyordu. Eğer on saniye içinde bir şeyler olmazsa mürettebat uzay mekiğinin ön camına yapışan vücut parçalarını temizlemek zorunda kalacaktı. Başını çevirip sağ tarafa, tam yanında uçmakta olan Kane ile göz teması kurdu.

“Planı değiştiriyoruz!” diye bağırdı Kane, Doran’ın önüne geçerek. “Çekici kablolarını gönderiyorum. Bir tanesini yakala ve sakın bırakma.”

Doran başta bunun işe yaramayacağını, dengesiz ağırlık dağılımı yüzünden uzay mekiğinin döne döne yere

çakılacağını ya da kabloları tutunamayacağını düşündü. Ama aşağı baktığında zemin o kadar yakındaydı ki korsanlara ait, yere çakılmış bir klozeti seçebildi. Bu, kollarını harekete geçirmeye yetmişti. Öne uzanıp uzay mekiğinin kuyruğundan dışarı çıkan metalik borulardan birini tutarken başka bir kablonun omzuna çarpmasına aldırmadı. Daha sıkı tutunmak için kabloyu bileğine sarmaya çalıştı ama ip çok sertti.

“Sıkı tutun,” dedi Kane ve uzay mekiğini hızla havalandırarak Doran’ı ormanda daldan dala atlayan maymunlar gibi ileri doğru zıplattı. Dondurucu rüzgâr eldivenlerinden içeri işlerken korkunç bir acı dalgası el bileklerinden parmak uçlarına hücum etti.

Bu kez geriye doğru çekildiğinde kabloya sıkı sıkı tutundu ama kasları titriyordu. Aşağıya hızla bakınca zeminin botlarından sadece bir buçuk metre kadar aşağıda, bulanık bir buz kütlesi hâlinde akmakta olduğunu gördü. Bu mesafeden düşerse muhtemelen hayatta kalabilirdi. Tahmin ettiği gibi uzay mekiği ağırlığıyla sarsılmaya başlamıştı. Kane bu dengeyi sağlamak için biraz fazla hızlanınca Doran’ın kolları yuvalarından kopacak gibi oldu. Elleri acıdığı için uzun süre tutunamayacağını biliyordu.

“Bırakmak zorundayım!” diye bağırdı Doran.

“Bir saniye,” dedi Kane. “Elimden geldiğince yavaşlayacağım.”

Uzay mekiği yüzeyin hemen üzerinden yalpalayarak ilerlerken Doran aklından, donmuş zemine bedenindeki bütün kemikleri kırmadan çarpmanın yollarını hesapladı.

Tam Kane, “En fazla bu kadar yavaşlayabiliyorum,” derken kablo Doran’ın elinden kaydı. Eylemsizlik kuvveti onu ileri doğru iterken Doran kollarını göğsünde birleştirip kıvrıldı. Çarpma anı nefesini kesti. Başlığına aldığı darbe kulaklarını çınlattı. Omuzlarına ve kollarına taşlar çarptı. Bir tepe, ivmesini yavaşlatana kadar hızla yuvarlanmaya devam etti. Sonra her şey başladığı kadar büyük bir hızla bitti ve Doran kendini sırtüstü yatmış, yıldızlara bakarken buldu.

Ve inanılmaz bir şekilde hayattaydı.

Dudakları çılgınca bir kahkahaya aralandı. Başlığının içinde öyle şiddetle gülüyordu ki karnına ağırlar girdi. Kollarını ve bacaklarını denemek için birer birer oynattı. Sol bileği kesinlikle kırıktı. Birkaç kaburgasını da kırmış olabirdi ama gülümsemesi yüzünden silinmedi. Acı tedavi edilebilir ve kemikler kaynayabilirdi ama galaksideki hiçbir ilaç öleni geri getiremezdi. Ve o, ölmemişti. Bunu mürettebata anlatmak için sabırsızlanıyordu.

“Ben iyiyim,” dedi. “Biraz haşat edildim ama önemli bir şeyim yok. Kane, her şey bittiğinde sana bir çocuk doğuracağım!”

Yüzünde gülümsemeyle, Solara’nın bir kahkahayla araya girmesini veya Kane’in, bunun yerine bir aylık mutfak işlerini devretmeye razı olduğunu söylemesini bekledi. Ama kimse cevap vermedi.

Doran iletişim bağlantısının çarpmadan ötürü koptuğunu zannederek düğmeye tekrar bastı. “Beni duyan var mı?”

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup ayın aydınlattığı gökyüzünde uzay mekiğini aradı. “Kane? İyi misin?”

Bağlantı birden çalıştı ve Renny’nin sesi duyuldu. “Anlaşıldı. İyi olduğuna sevindik,” dedi Renny. “Özel kıyafetlerinizdeki takip cihazlarına göre Kane, senin bulunduğun yerden yaklaşık bir kilometre kuzeyde. Oraya gidip bakacağız.”

“O, iyi mi?” diye sordu Doran.

Cevap alamayınca Kuzey Yıldızı’na bakmak için doğrulup oturdu ama sonra Dünya’da olmadığını hatırladı. Onu bulmasının tek yolu, onu uzaktan tespit edebileceği kadar yüksek bir gözetleme noktasına gitmekti. Ayağa kalkarken bir ayak bileğini burktuğunu fark etti. Topallayarak tepeye tırmandı ve her yönü gözleriyle taradı.

İşe yaramamıştı. Beklemek zorundaydı.

Diğerlerinin onu burada bulmasının daha kolay olacağını düşünerek yere oturdu ve adrenalinin sisteminden çıkmasını bekledi. Kulaklarında ısıklık çalan rüzgârın dışında yapayalnız kalınca, bir saat önce aklında olan düşünceler yavaş yavaş geri gelmeye başladı: annesi ve babasıyla ilgili soruları, yeni bulduğu kardeşi ve hepsinden önemlisi, geleceği. Doran bunların hiçbirisiyle yüzleşmeye henüz hazır değildi, bu nedenle dikkatini gökyüzüne yöneltti ve gezegenin yörüngesindeki korsan gemisinden geriye kalanları inceledi.

Devasa bir çatlak geminin kuyruğunu geri kalanından ayırıyordu ama eğer acil durum sistemleri çalışıyorsa mühürlenen alanlar içerisinde hayatta kalanlar olmalıydı. O

insanlara ulaşmanın en iyi yolunu düşünürken, yakınlardan bir uzay mekiği motorunun kükremesi duyuldu. Omzunun üzerinden bakıp uzay mekiğine işaret etti. Solara korsan araçlarından birini çalmış olmalıydı.

Doran iniş yapan uzay mekiğine ulaşmak için tepeden topallayarak indi. Yan kapı açılırken tanımadığı bir çift bot görüldü. Bunlar kesinlikle Solara'nın botları değildi. Bunlar, orta boylu ama bir boğa gibi sağlam yapılı bir adama aitti. Göğsü o kadar genişti ki termal kıyafetinin gümüş rengi kumaşı son raddeye kadar gerilmişti. Doran olduğu yerde kaldı. Adam yalnız görünüyordu ama kemerinden sarkan çeşit çeşit alete –iki kavisli bıçak, üç kelepçe ve bir elektrikli halat– bakılırsa takviye kuvvete ihtiyacı yoktu.

Kelepçe taşıyor, diye düşündü Doran. Bir adım geriye atarken tabancasını bulmak için elini kalçasına götürdü ama tabanca yoktu. *Bir ödül avcısı veya köle taciri.*

Ama adam kafasını çevirdi ve uzay mekiğinden gelen ışık, başlığının altındaki bir şeylerden yansıdı. Şakağının üzerinde parlayan metal çiviler, prefrontal korteks engelleyicileriydi.

Doran tepeye hızla tırmanırken yere düştü. Ayaklarını ve kollarını buzun üstünde çılgınlar gibi savurarak ilerliyor, adamla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. Eli boyuna doğru gitti ama tabancası gibi siyanürlü kolye ucu da Banshee de kalmıştı.

Aklından, hepsi ölümle sonuçlanan onlarca dehşet senaryosu geçti. Ölümü de kolay olmayacaktı. Parmakları

öyle şiddetle titriyordu ki iletişim bağlantısına ancak üçüncü denemesinde basabildi. “Renny,” dedi, kısık sesle. “Eğer beni duyuyorsan Cassia’yı buradan götür. Hem de hemen. Daevalardan biri bizi buldu.”

* * *

Solara ve Gage dizlerinin üzerinde, zeminin altına gizlenmiş bir bölmede silah ararken kargo bölümünün hoparlöründen Renny’nin sesi duyuldu.

“Varmak üzereyiz.”

Solara en yakındaki gemi penceresinden karanlığa bakıp Doran’ın gemide, güvende olmasını diledi. Doran iyi olduğunu söylemişti ama sonra iletişim bağlantısı susmuştu. “Eğer uzay mekiği çok kötü durumda değilse,” dedi, “Siz Kane ile ilgilenirken ben Doran’ı bulmaya gidebilirim. Veya kaptan...” Solara hatasının farkına varıp sözlerini yarıda bırakırken boğazına bir yumru oturdu. Kaptanın öldüğünü unutup duruyor ve her hatırladığında kalbine bir bıçak saplanıyordu.

Sonra sessizleşip bölmeyi araştırma işine devam etti. Gage de bir konuşma başlatmaya çalışmadı. Bunun konuşmak için uygun zaman olmadığını biliyor olmalıydı. İki mürettebat üyesi kayıptı. Kelimelere ve yasa daha sonra sıra gelecekti. Ailelerini güvenle bir araya topladıktan sonra.

Ailelerini.

Solara o ana kadar fark etmemişti ama bu gemideki insanlar onun ailesi olmuştu. Tesadüfen çıktığı bu yolculuğun

bir noktasında gözlüklü kleptomana, kara sevdalı bir kalp hırsızına ve onun yurdundan olmuş prensesine, hepsinden çok ona Sıçan Kuyruğu adını takan, sinir bozucu asilzadeye âşık olmuştu. Ev denilen şeyin sabit bir yer olmadığını anlamıştı ve ister bir gezegende, bir uyduda ya da paslı bir gemide olsun, bu mürettebat onun eviydi.

Onlardan birini daha kaybedemezdi.

Banshee iniş yapınca rampadan ilk inen Cassia oldu. Özel kıyafetini çoktan giymiş, ilk yardım çantasını kolunun altına sıkıştırmıştı. Solara başlığını bağlayıp onun peşinden koştu. Solara kaza yerine ulaştığında Cassia uzay mekiğinin üzerine tırmanmış, ön camdan içeri bakıyordu.

Solara araca bakar bakmaz, onun uçacak durumda olmadığını anladı. Burnu akordeon gibi ezilmişti ve yolcu tarafındaki kanadı doksan derecelik bir açıyla eğilmişti. Bu da Kane'in kontrolü kaybettiğinde kafa üstü düştüğünü gösteriyordu.

İçeride hareket görünmüyordu.

Solara, ay ışığıyla aydınlanan manzaraya baktı. Doran orada bir yerlerdeydi. İçinden koşarak gidip onu bulmak geliyordu ama uzay mekiğine bakınca ayaklarını kıpırdatamadı. En azından Doran hayattaydı. Kane için aynı şeyi kesin olarak söyleyemiyordu.

“O nasıl?” diye sordu iletişim bağlantısı yoluyla.

“Bilinci kapalı,” diye cevap verdi Cassia. Hiç vakit kaybetmeden kanat üzerinde sürünerek ilerledi ve pilot kapısını eliyle açmaya çalıştı. Kapı kolunu çekiştirdi ama kol kıpırdamıyordu. “Sıkışmış. Renny, levveyi getir.”

“Hidrolik penseyi de getireyim,” dedi Solara. “Her ihtimale karşı.”

Gemiye geri koştı ve uzay mekiğine döndüğünde Renny ile Gage’in uzay mekiğinin kapısını kuvvet uygulayarak açmış olduğunu gördü. Ağır penseyi kenara atan Solara yaklaştı ve parmak uçlarında yükselip Kane’e baktı. Pilot emniyet kemeri bedenini dik tutuyordu ama başı, hareketsiz omuzlarının arasında serbestçe sallanıyordu.

Şanslarına Cassia paniğe kapılmadı. Çantasından bir tüp amonyak gazı çıkarıp bunu Kane’in başlığının içine boşalttı. Amonyak tuzu oksijen kaynağına girince Kane aniden uyandı. Başını hızla kaldırınca başlığının camı Cassia’nın kine çarpıp kızı arkasındaki Gage’e doğru sendeletmiş, Gage’i de kanattan aşağı popo üstü yere düşürmüştü.

Cassia sürünerek Kane’in yanına geldi ve bir çırpıda, “İyi misin? Nefes alınca canın yanıyor mu? Bir yerin kırıldı mı?” diye soruları sıraladı.

Kane inleyerek başını geriye attı. “Doran nasıl?”

Cassia başlığına bir şaplak atarak karşılık verdi. “Bana cevap ver!”

“Tamam,” diye seslendi Kane başını koruyarak. “Evet, hayır ve olabilir.”

Cassia’nın verdiği uzun nefes, iletişim bağlantısından duyuldu. Omuzlarını indirip birden ağlamaya başladı. Hıçkırıklar içinde Kane’in omzunu inceledi ve ona canının acıyıp acımadığını sordu. Kane hayır deyince omzuna bir yumruk indirip. “Öldün sandım!” diye bağırdı.

“Ah!” Kane omzunu ovuşturdu ve ukalaca bir yorum yapmaya yeltendi ama Cassia bu yorumu, ikisinin başlık camlarını kaldırıp onu tutkuyla öperek susturdu. Kane oksijensiz kalmaya aldırıyor gibiydi. Cassia’nın ense-sini arzuyla kavrayıp onu kendine doğru çekmesine bakılırsa, öpücüğe son vermektense nefessiz kalıp boğulmaya razıydı.

O zaman Solara, o olmadan da idare edebileceklerini anladı.

“Doran’ı yayan olarak arayacağım,” dedi. İletişim bağlantısını ayarlayarak Doran’ın sinyalini tespit etti, sonra doğru yönü bulana kadar sinyalleri takip etti. “Çok uzak değil. Yanma vardığımda haber veririm.”

Gage ona bir tabanca uzattı ve ağız hareketleriyle *Bunual*, diye işaret etti.

Solara tabancayı kemerinin altına sıkıştırırken başını sallayarak teşekkür etti.

* * *

Doran sonsuza dek kaçamazdı. Aslında hiç kaçamıyordu. Bu yüzden olduğu yerde kalmaya karar verdi. Eğer ölecekse savaşıarak ölmeyi tercih ederdi. Onun alet edevatla dolu bir kemeri olmayabilirdi ama kader ona bir futbol oyuncusu kolu ve sayısız taş parçası vermişti.

Bunlarla idare edecekti.

Eline bir taş aldı ve boğaya benzeyen adam yaklaşırken ayağa kalktı. Taşın ağırlığını elinde tarttıktan sonra geri

çekilip Daeva'nın suratına fırlattı. Taş, adamın başlığının kenarından sekip karanlıkta gözden kayboldu.

Adam hiç istifini bozmadan yavaşça yaklaştı ve Doran onun, beyaz olması gereken yerleri kızıl bir örümcek ağına dönmüş olan soğuk gözlerini gördü. Daeva başını hafifçe yana eğip kızıl bakışlarını Doran'a dikti ve bir süre, onu bir veri tabanında arıyormuşçasına bakışlarını ayırmadı. Gerçekten de onu veri tabanında arıyor olabilirdi.

Adam iletişim bağlantısının hoparlörüne dokundu. "Doran Spaulding," dedi tüyler ürpertici şekilde monoton, robotik bir sesle. "Aynı gemide yolculuk ettiğin arkadaşın nerede? Cassia Rose isimli kız."

Doran yerden bir başka donmuş taş parçası kapıp adamın dizine nişan aldı ama Daeva ondan iki kat daha hızlıydı. Doran'ın bileğini tutup bükerek taş parçasını elinden düşürdü.

"Nerede o?" diye tekrar etti Daeva.

"Gitti!" diye bağırdı Doran. Bileğini sıkarak mengene biraz daha daralırken acıyla inledi. "Son uğradığımız istasyonda başka gemiye geçti."

"Yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim! Lüks bir yolcu gemisinde sağlık görevlisi olarak işe başladı. Sanırım geminin adı *Zeni*..."

Adam bir kobra gibi hızlı hareketlerle Doran'ı boğazından kavrayıp botları boşlukta sallanana kadar yukarı kaldırdı. Doran'ın soluk borusu baskı altında sıkıştıyordu. Nefessiz kalan Doran boğazını sıkarak parmakları tutmaya çalıştı.

Yüzü karıncalanıp şişti, düşmanının kanlı gözlerine bakan gözleri zonkladı.

“Bir daha deneyelim,” dedi Daeva. Arkasını dönüp Doran’ı uzay mekiğine doğru sürükledi. Vardıklarında Doran’ı ayaklarının üzerine kaldırıp nefes almasına izin verdikten hemen sonra başlığını aracın çelik gövdesine çarptı. “Prenses nerede?” dedi Daeva.

Adam, Doran’ın başını üst üste araca çarptı ve sonunda başlığın camı çatlayarak aralandı. Çatlaktan dışarı buhar sızarken Doran, afallamış vaziyette yere düştü. Çatlaktan giren soğuk havayı telafi etmek için başlığının içine düzenli aralıklarla sıcak hava verildi. Rezervleri hızla tükenecekti. Başlığı bu hızla oksijen püskürtürken en fazla birkaç dakikası kalmıştı.

“Boğularak ölmek korkunçtur,” dedi adam ve eldivenli elini uzay mekiğine doğru salladı. “Senin için aracımı sıcak havayla doldurabilirim. Eğer beni kıza götürürsen...”

Doran’ın gözleri istem dışı olarak, açık kapıdan görünen minderli pilot koltuğuna çevrildi. Evet demeyi düşündü, sonra uçuş sırasında adamı sabote eder veya yanlış yöne sevk ederdi. Ama eğer Kane’in uzay mekiği bir kilometre ötede düştüyse Daeva’nın Banshee’yi kendiliğinden fark etmesi sadece an meselesi olurdu.

Doran adamın havalanmasına engel olmalıydı. “Sen o sıcak havayı al da,” diye inledi, “bir yerlerine püskürt.”

Daeva eğilip bir parmağını bıçağının kenarında gezdirdi. “C’iğerlerin dümdüz olup çığlıklar atmaya başlayınca fikrini

değiştireceksin. Veya bilgiyi senden kesip alabilirim. Öyle daha hızlı olur.”

“Pek kibirlisin,” diye mırıldandı Doran. “Senin gibi adamlar hiç ders almıyor.” Adamın tam bacaklarının arasına bir tekme indirdi ama botu, plastik bir kupanın direnci ile karşılaştı.

Daeva ilk kez gülümsedi. İki sıra mat, metal dişi gözler önüne seren mekanik bir gülümsemeydi bu. “Daha önce benim gibi birini görmedin,” dedi ve bıçağını kılıfından çıkardı. Bir eliyle Doran’ın başlığını buza doğru bastırırken diğer eliyle bıçağı, camdaki çatlaktan içeri soktu.

Doran acıyla çığlık attı. Teninden akan sıcak kan, elmacık kemiğini ısıttı. Daeva bir kesik daha atmak için geri çekildi ama arkalarından bir tabanca ateşlenince durdu. Hızla geriye dönen adam aniden ayağa fırlayıp Doran’ı kanlar içinde yerde bırakarak açık kapıya doğru koştu.

Doran dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Solara’nın tabancasını uzay mekiğine doğrultmuş olduğunu gördü. Solara iki el uyarı ateşi etti. Atışları Daeva’nın her iki yanından geçip uzay mekiğinin gövdesine isabet etti.

“Vur onu,” dedi Doran. “Uyarıyı boş ver!”

“Zaten vurmaya çalışıyorum!” diye bağırды Solara.

Solara tekrar ateş açtı ama bu da isabet etmeyince Daeva pilot koltuğuna atlayıp yan kapıyı kapattı. Az sonra motor çalıştı. Araç yerden havalandı, pervaneleri dört bir yana sıcak hava dalgalarıyla birlikte çakıl taşları gönderiyordu.

Solara, Doran'ı enkaz parçalarından korumak için koşup bedenini ona siper etti ama Doran kafasını sallayıp uzay mekiğini gösterdi. "Daevalar. Mürettebatın peşinden gidecek. Onu durdurmamız lazım."

"Patlayıcı taşlar olur mu?" diye sordu Solara cebinden bir torba çıkararak. "Bende hâlâ biraz kaldı."

Doran torbayı aldı ve sallayıp içindekini avucuna döktü. İki parça cevher vardı. "İki şansımız var," diye mırıldandı. "Hepsi bu kadar."

"Sen taşı at ben ateş edeyim," dedi Solara. Doran onun oldukça şüpheli olan isabet yeteneğinden bahsetmedi ama Solara ne düşündüğünü anlamış olmalıydı çünkü, "Iskalamayacağım," diye ekledi.

Doran başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve kendisi ile uzaklaşan uzay mekiği arasındaki mesafeyi ölçtü. Sonra sağlam kolunu geri çekti ve ilk taş parçasını havaya fırlattı. Taş parçası uzay mekiğinin arkasından menzile girince Solara peş peşe üç el ateş etti.

Iskalamıştı.

"Bir daha!" diye haykırdı.

Uzay mekiği hız kazanırken Doran son cevher parçasını aldı ve koşarak ileri atıldı. Daha fazla ivme kazanamayacağını anladığında bedenindeki bütün kasları kullanıp taşı uzay mekiğine attı. Taş elinden çıkarken inlemişti.

Cevher parçasının havada uçmasını izlerken, *Iskalama*, dedi içinden.

Bu, son şanslarıydı.

Lütfen ıskalama.

Tabancayı iki eliyle kavrayan Solara tetiğe hızla, üst üste bastı ve karanlık gökyüzünü parıltılar kapladı. Doran kaç el ateşin isabet bulamayıp uzay mekiğinin gövdesinden sektiğini sayamamıştı. Ama sonra bir ışık topu belirdi ve gittikçe parlaklaşarak Doran'ı, elini gözlerine siper etmek zorunda bıraktı. Bir gök gürültüsü havayı yırttı ve Doran parmaklarının arasından bakınca uzay mekiğinin kuyruk kısmının havaya uçtuğunu gördü. Alevler yakıt tankına ulaşmış olmalıydı çünkü bir başka patlama duyuldu ve bir an sonra motor parçaları gökyüzünden yağmur gibi yağmaya başladı.

Doran, burkulmuş bileğini boş verip Solara'yı elinden tuttu ve güvenli bir yer bulmak için koşturdu. Metal parçalar yere çarpıyor, her çarpmada adrenalin düzeyi yükseliyordu. Sonunda ciğerlerine çektiği yarı boş havadan başka bir şey hissedememeye başladı. Uzay mekiğinin gövdesinden kopan bir metal levhayı eğilerek savuşturdular ve hemen ardından Doran'ın bedeni, ağırlığını taşıyamayıp yere yığıldı.

Oksijensiz daha fazla devam edemezdi.

Solara onun yanında diz çöktü ve oksijen tüpünü çekip çıkararak yerine kendisinininkini koydu. Doran itiraz etmeye hazırlandı ama Solara onu susturdu.

"Paylaşacağız," dedi. "Yüzünü kapatıp sızıntıyı yavaşlat." Doran tıslayan başlığının içinde iletişim bağlantısının canlandığını duydu, ardından Solara'nın mürettebata ilettiği mesaj geldi: "Renny acilen yerimizi tespit edip bizi bulun," dedi. "Beş dakikalık oksijenimiz kaldı. Anlaşıldı mı?"

Başta sadece sessizlik vardı. Ardından Renny, dillerindeki en güzel iki sözcüğü söyledi: "Hemen geliyoruz."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“Şefiniz öldü!” diye bağırdı Doran, o gecenin ilerleyen saatlerinde büyük salonda önünde diz çöken elli kadar korsana. Burası gemide oksijen kaynağı olan en büyük odaydı; bu nedenle hayatta kalanlar silahlarını teslim edip burada toplanmışlardı. Sıra sıra dizilmiş adamlar, başlarını yere eğdiler. Parmaklarını enselerinde bağlamış, yargılanmayı bekliyorlardı. Doran’ın niyeti onları öldürmek değildi ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

“Kızıl Daro’nun merhameti sayesinde yaşıyorsunuz,” diye devam etti Solara, bir elini omzuna astığı tüfeğine koyarak. “Onun işaretini taşımayı seçerseniz, sizin için onardığım uzay mekiklerine binip gideceksiniz. Ama iki şart var. Birincisi; bu enkaza ya da aşağıdaki gezegene asla geri dönmemeniz. Ve ikincisi; Daro bir gün sizden bir iyilik yapmanızı isterse ona olan borcunuzu ödemeniz.”

“Eğer bu şartlara itiraz eden olursa,” dedi Doran, “kendisine memnuniyetle en yakındaki hava kilidine kadar eşlik ederim.”

Hâliyle itiraz eden olmadı.

Doran onları tek tek yanma, odanın merkezindeki sahneye çağırana kadar dizlerinin üzerinde kaldılar. Doran’a bağlılık yemini ettiler ve kıyafetlerinin kollarını kıvrıp bileklerini açtılar. Önceki şeflerin her biri etlerine, madeni para boyutunda, belli belirsiz bir yara veya soluk dövme kazımişti. Demarkus Hahn’dan başka kimseye hizmet etmemiş olan genç Kardeşlerde sadece tek bir dövme varken yaşlı gazilerde, ön kollarının yarısını kaplayan semboller vardı. Doran kendi işaretini diğerlerinin üstüne ekledi. İç içe geçmiş DR harflerinden oluşan bir monogramı, termal mürekkeple kollarına işledi. Mürekkep, Doran aktive ettiğinde soğuyacaktı.

“Bu soğuduğunda,” diye açıkladı, “sizi çağırdığımı anlayacaksınız.” Sonra eğer o gün gelirse talimatlarını vereceği radyo frekansını verdi.

Korsanlar Doran’ın işaretini taşımayı kabul ettikten sonra Solara onları çalışır hâlde olan son hava kilidine götürdü. Burada Renny ve Gage uzay mekiklerini doldurup yolluyordu. Mürettebat bu işleme hiç durmadan devam etti ve birkaç saat içinde gemiyi tamamen boşalttılar.

Görev tamamlanınca kırılan kemiklerle, kesiklerle ve lazer yanıklarıyla ilgilenmek üzere Banshee’ye döndüler. Doran kardeşine, geceyi konforlu yer altı sığınağında

geçirip geçiremeyeceklerini sormayı düşünüyordu ama tam o sırada Solara bileğine bir sabitleyici bağlayınca aklındaki tüm tutarlı düşünceler uçuştu gitti. Onu yanağından öptü ve yatağa yığıldı. Bütün kıyafetleri üzerindeydi ve akşam yemeği yememişti.

Ölümden dönmek, insanı yoruyordu.

* * *

Ertesi sabahın ilk ışıklarıyla Doran üstünü değiştirip yüzünü yıkadı, sonra mutfakta mürettebatla bir araya geldi. Gage bile onlara katılmış, masanın en uzak ucuna oturmuştu. İçeriye pişen lapa kokusu doldurmuştu ama metal bir koltuk değneği masada dururken hiçbiri kâselerine dokunmamıştı.

Kaptandan geriye kalan tek şey, buydu.

Acorn odaya girdi, kayıp “annesini” bulmak için havayı koklarken burnu seğiriyordu. Duvara tırmanıp masanın üzerine atladı. Masa boyunca çaresizce bir aşağı bir yukarı volta attı. Kaptanı bulamayınca attığı yürek burkan çığlık üzerine Cassia koşarak mutfaktan çıktı. Döndüğünde üzerinde dizlerine gelen soğuk mavi bir ceket vardı, elleri ceketin devasa kollarının derinliklerinde kaybolmuştu. Bu, kaptanın ceketlerinden biri olmalıydı çünkü Cassia oturur oturmaz neşelenen Acorn göğüs cebine kafa üstü daldı.

Cassia başparmağıyla Acorn’un başını okşadı. “Şimdi başlayabiliriz.”

Renny başıyla onayladı ve masanın başında oturduğu yerden kalktı. “Hayatımın en kötü döneminde karşılaştım

Phineas Rossi ile,” dedi. “Evimi terk ettikten yaklaşık altı ay sonra. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde köhne bir bardaydık. Orada beni cebinden bir şeyler çalarken yakaladı.” Renny bu anıyı zihninde tekrar yaşıyormuş gibi gülümsedi. “Dudağımı patlattı. Sonra, parasını değil de yağlı boya kalemimi çaldığımı fark edince gülüp bana bir içki ısmarladı.”

Kane hafifçe güldü, Cassia da başım onun omzuna dayadı.

“İkinci el gemiler satan bir adamdan küçük bir kargo gemisi almıştı,” diye devam etti Renny. “Banshee’nin pek şatafatlı olmadığını ama eğer istersem ona katılabileceğimi, bunun muhtemelen önüme gelenin cebini karıştırmaktan daha iyi bir seçenek olduğunu söyledi. Kaybedecek bir şeyim yoktu. O yüzden genel işlerden sorumlu mürettebat üyesi olarak gemide işe başladım. Bir hafta sonra rota oluşturmayı öğrendim ve o da beni kaptan yardımcılığına terfi ettirdi. Hiç düşünmeden... Benim hakkımda hiçbir şey bilmeden... Sadece haplarını çaldığımı biliyordu.” Renny duraksayıp gözlüklerini çıkardı ve bir damla gözyaşını sildi. “Bana önce yeni bir hayat, ardından gelen yıllar boyunca da dostluğunu verdi. Hangisi benim için daha değerliydi, bilmiyorum çünkü ikisine de ihtiyacım vardı.”

“Hatırlıyor musun, bir kez Beatmaster’ının şarj pedalı kaybolmuştu?” diye sordu Cassia burnunu çekerek. “Herkes seni suçlamıştı. Kaptan hariç. Ve haklı çıkmıştı. Şarjörü fark etmeden yanlış çekmeceye koyan, bendim.”

“Bir hırsıza güvenmek için büyük adam olmak gerekir,” diye ona katıldı Renny.

Doran, yanındaki Solara’nın oturduğu yerde doğrulduğunu hissetti. Solara bir süre tereddütle dövmele parmaklarına baktı. “Ben de onu en çok bu yüzden seviyordum,” dedi. “Eskiden dövmeleime bakmaktan nefret ederdim. Ama kaptan bana dövmelelerin hiçbir şey ifade etmediğini öğretti. Çünkü benim kişiliğim, hatalarımdan ibaret değil.”

Doran onun elini tutup parmaklarını parmaklarına dola-
dı. “Kaptan Rossi bana kendi babamdan daha çok güvendi.” Doran babasını bir daha ne zaman göreceğini veya görüp göremeyeceğini düşünmemeye çalıştı. Yarası hâlâ çok tazeydi. “Babama her zaman çok değer verdim ama eğer kendi kardeşime ihanet edeceğimi zannettiye, karakterim hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor demektir.”

Gage cevap vermedi, yüzü bembeyaz olmuştu. Muhtemelen kısa zaman önce kendisi de Doran hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu.

“Çocuk sahibi olunca otomatik olarak anne-baba olunmuyor,” diye ekledi Cassia, Eturia’dan gelen muskasına dokunarak. Parmak uçlarını öpüp Acorn’un kafasına götürdü. “Kaptan öldü de beni bir eşya gibi satmazdı. Aynı şeyi ailem için söyleyemiyorum. Onlar beni sadece satılık eşya olarak gördüler.”

Bunun üzerine mutfak sessizliğe büründü. Derken Gage hafifçe öksürdü. Kaşığıyla lapasını karıştırırken başını hiç kaldırmadan, “Rossi’yi tanımak için vaktim olmadı ama iyi bir adama benziyordu. Ölmesine üzüldüm,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Renny, her zamanki nazik tavrıyla. “Onu özleyeceğiz.” Sanki Gage yirmi dört saat önce tüm mürettebata silah doğrultup onları laboratuvarına kilitlememiş gibi, sesinde hiçbir dargınlık yoktu.

İşte o zaman Doran, gemideki herkesin hayatını değiştiren tek kişinin Kaptan Rossi olmadığını fark etti. Hayatlarını aynı zamanda kaptan yardımcısına da borçluydular. Doran bir elini önündeki koltuk değneğinin üzerine koyup “Kimse kaybettiğimiz adamın yerini alamaz. Ama Banshee’nin bir kaptana ihtiyacı var ve ben bu iş için Renny’yi öneriyorum,” dedi.

“Katılıyorum,” dedi Solara başını kararlılıkla sallayarak.

Renny gözlüklerinin ardında gözlerini kırptırırken Kane, “Katılanlar?” diye sordu.

Gage de dâhil beş kişinin sesi aynı anda yükseldi. “Katılıyorum.”

Doran, Renny’ye döndü. “Oy birliğiyle karar verilmiştir. Bu, kolay bir iş değil ve maaşı da muhtemelen berbattır ama senden başkasının dümene geçtiğini hayal edemiyorum. Kabul ediyor musun?”

Yüzü kızaran ve gevelemeye başlayan Renny nihayet evet dedi ve bu kararı, Renny’nin özel zulasından çıkardığı sulandırılmış Kristalin kadehlerini kaldırarak kutladılar.

“Peki şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu Renny, boşalan kadehini masaya koyarken. “Depolarımız yakında boşalacak. Ödeme yapan yolcularımız da artık mürettebat üyesi

oldular. Muhtemelen fazla dikkat çekmeden bizim için birkaç iş bulabilirim ama değişen bir şey yok.”

Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Herkes bir şeylerden kaçıyor. Ya kanunlardan, ya mafyadan ya da uzaklarda savaşılan krallıklardan. Görünüşe göre tek seçenekleri, sınır bölgesinde yaşamaktı. Doran bir zamanlar bu seçeneğin cezaevinden bile daha kötü olduğunu düşünüyordu. Şimdi ise kendisinin gülümsediğini fark etti.

Elini Solara’nın beline koydu. O yanında olduğu süreçte nerede olsa yaşardı. Başparmağıyla kardeşini işaret etti. “İnfinyum bağlantım var. Bir daha asla yakıt satın almak zorunda kalmadığımızı düşünüsenize.”

“Tüccarlık yapabiliriz,” diye önerdi Solara. “Saygın bir iş sayılır.”

“Biraz da karanlık bir iş ise olabilir,” diye dalga geçti Kane. “Aksi takdirde bunun eğlencesi nerede?”

“Karanlık tüccarlar,” dedi Doran, kulağa nasıl geldiğini test ederek. “Bizi iyi anlatıyor.” Masanın ucundaki kardeşine baktı. Soracağı sorunun cevabını biliyor ama yine de sorma ihtiyacı hissediyordu. “Sen de gelmek ister misin? Senin şu lüks rezidansın zaman zaman sıkıcı oluyordur.”

Cevap olarak Gage’in yüzünde beliren gülümsemeye aslında gülümseme bile denemezdi. Muhtemelen diğerleri için bu, hiçbir anlam ifade etmemişti ama Doran için dünyalar demektir. Kardeşinin gözlerindeki o kıvılcım, çocukluk hatıralarındakinin aynısıydı ve o an kısa bir süre için Banshee’de değillerdi sanki. Battaniyeden inşa ettikleri

kalenin içine girmiş, el fenerleriyle birbirlerinin yüzlerini aydınlatıyorlardı. Doran bir gecede her şeyin değişmeyeceğini biliyordu ama göğüs kemiğinin arkasında beliren o sıcak his, bir gün tekrar öyle gülebileceklerini vadediyordu.

“Bir sonraki sefere,” dedi Gage. “Şimdi yapmam gereken işler var.” Bir şey daha söylemeye hazırlandı ama sonra cebine uzandığında gülümsemesi kayboldu.

“Ne oldu?” diye sordu Doran.

“Veri sürücüm,” dedi Gage, oturduğu yerden kalkıp panikle üstünü başını yoklayarak. “Dün üzerimdeydi. Bütün araştırmalarım orada. Eğer biri onu bulursa dosyalarım erişebilir ve bunu en yüksek fiyatı teklif edene satabilir.”

Mürettebat yeri aramaya başlayarak Gage’i, “En son nerede gördün?”, “Başka bir pantolonunun cebinde olabilir mi?” diye soru yağmuruna tutarken Renny sessizce cebindeki masaya boşalttı. Üç yakıt çipi, bir mermer parçası, küçük pembe bir cihaz ve en önemlisi, altın rengi bir veri sürücüsü. Renny veri sürücüsünü masanın üzerinden kaydırırken herkes toplu hâlde nefes verdi.

“Kusura bakma.”

Cassia pembe cihazı sertçe aldı ve bunu Renny’ye doğru salladı. “Benim lazer bıçağımla derdiniz nedir? Ben kıllı olayım diye komplo mu kurdunuz?”

“Ben almadım demiştim,” dedi Kane ona bakarak.

“Bu seferlik,” dedi Cassia, saç tutamlarını savurup.

“Başlamayın yine,” diye uyardı Solara onları. “Şok cihazımda hâlâ birkaç kullanımlık enerji var. Kullanmaktan hiç çekinmem.”

Renny elini cebine daldırdı ve portatif şok cihazını cebinden çıkardı. “O hâlde sanırım bunu geri istersin.”

Doran kahkahasına engel olamadı. Kardeşine döndüğünde yüzünde bir dehşet ifadesi görmeyi bekliyordu. Ama Gage bu atışmaları büyülenmiş gibi izliyordu. Bu, Doran’ın Banshee’de geçirdiği zaman içinde tecrübe ettiği bir başka duyguydu: Buraya ait olma arzusu. Gage de bunu istiyordu. Belki de Doran ve o, birbirlerinden o kadar da farklı değildi.

“Haydi,” dedi Doran ve kardeşinin omzunu sıvazladı. Anneleri üç gün sonra dönecekti ve Doran, o zamana kadar buradan çoktan ayrılmış olmak istiyordu. “Senin şu rezidansında mükemmel bir sahil simülatörü varmış diye duydum.”

Bakışlarında bir meydan okuma beliren Gage, başıyla onayladı. “Ve bir bayrak futbolu seti.”

“Olamaz.”

“Olur.”

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, biliyorum,” dedi Gage. Ve sadece kardeşlerin hoş görebileceği o tehditkâr gülümsemesini sergiledi. “Seni mahvedeceğim demek oluyor.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Sıcaklık, uzayda nadir bulunan bir nimetti. Solara, güneş ışınlarının teninde yarattığı hissi neredeyse unutmuştu ve bunun tadını çıkarırken keyifle mırıldanıyordu. Bu simülatör lambalar neredeyse gerçek gibiydi. Plaj havlusunun üzerinde, kollarını başının üzerine doğru uzatıp el ve ayak parmakları kumlara değene kadar esnedi. İnce kum taneleri yukarıdan gelen sıcaklığı emmişti ve Solara da bu sıcaklıktan faydalanmak için ellerini kuma gömdü. Sadece birkaç saat sonra gideceklerdi. Bir saniyesini bile boşa harcamaya niyeti yoktu.

“Mmm,” dedi tekrar, gülümseyerek. “Burası cennet gibi.”

Gözleri kapalı olsa da Doran’ın onu izlediğini biliyordu. Doran’ın işaret parmağını göbeğinin etrafında gezdirmesinden anlayabiliyordu bunu. Solara şortuyla birlikte tişörtünü

keserek yaptığı uyduruk bikinisinin içinde gülünç göründüğünü düşünüyordu ama belli ki Doran ona katılmıyordu. Çok geçmeden dokunuşu başka yerlere kaymaya, Solara'nın bel kıvrımlarında dolaşarak onu gıdıklamaya başladı.

Kıkırdayarak dönüp karnının üzerine uzandı ve bir yanğını havlunun üzerine koydu. "Tatil sözü vermiştin ve sözünü tuttun," dedi. "Biraz daha gevşersem, eriyen vücudumu kumun üzerinden toplamak zorunda kalabilirsin."

"Karayipler'de özel yat tatili gibi değil ama idare eder."

"Bir özel yat değil," diye tekrarladı Solara onunla dalga geçerek. "Ama bu oda bir harika."

Solara ışık karşısında gözlerini kısarak kumlara hafifçe vurmakta olan turkuaz rengi sulara baktı. Dalga havuzu, eğimli zemininin yarattığı etki ile bir okyanus izlenimi vermek üzere tasarlanmıştı ve çok yakından bakılmadığı takdirde gerçek bir okyanusa benziyordu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Doran, iki parmağını onun belinde gezdirirken. "Yatları ve açık denizde şnorkelle dalış yapmayı unut. Bu tatil mükemmel çünkü bize Dünya'da bulamayacağımız bir şeyi sunuyor."

"Öyle mi?" diye sordu Solara. "Neymiş o?"

Doran, çıplak göğsünün sıcaklığı Solara'nın omuzlarına değene kadar eğildi. Sonra ağzını onun kulağına götürüp fısıldadı: "Baş başayız."

Solara aynı fikirde olduğunu belirtmeden Doran dudaklarını onun boynundaki hassas kıvrımlarda gezdirince

Solara'nın nutku tutuldu. Doran'ın bedeni bu kadar yakında olunca vücudunda yeni bir sıcaklık hasıl olmuş, nefes alış verişleriyle birlikte nabzını da hızlandırmıştı. Onu öpmek için arkasını döndü ama Doran kafasını eğip onu öpmek yerine, yan yatıp ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi. Yüzünde, yıldızları ilk defa görmüş gibi bir ifade vardı.

Ondaki bu değişim, Solara'yı hazırlıksız yakaladı. "Sorun nedir?"

Doran önce bir şey söylemedi. Solara'nın saç örgüsünden kaçan asi bir saç tutamını geriye doğru taradı ve yanğını okşarken gözlerini onun yüzünde gezdirdi. Sonra kaşları, ikinci dereceden bir denklem çözüyormuş gibi çatıldı. "Bazen sana bakarken göğsümün içi oyuluyormuş gibi hissediyorum. Bunu bana nasıl yapıyorsun?"

Solara'nın dudakları birbirinden ayrıldı. Bunu nasıl mı yapıyordu? O da Doran'a aynı soruyu sorabilirdi ama sormadı. Çünkü Doran ile yalnız kaldığı zamanlarda hep olduğu gibi o anda da kelimeleri bulamıyordu. Neden olduğunu bilmiyordu, sadece kalbi ve sesi arasındaki bağlantı kopuyordu sanki. Belki de Doran'ı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyordu.

Konuşmak yerine parmaklarını Doran'm ensesindeki siyah saçlara daldırdı ve onu bütün kalbiyle öpmek için kendine doğru çekti. Bir gün hislerini sözlere dökemeyi umut ediyordu. O zamana kadar ona bunu başka şekillerde göstermesi gerekecekti. Ve gösterdi. Birbirlerine öylesine dolanmışlardı ki kapının açıldığını duymadılar.

“İyy, lütfen ama,” dedi Kane üstüne basa basa. “Çılgın aşkınızı başka yerde yaşayın.”

“Gerçekten,” diye ona katıldı Cassia. “Aramızda öğle yemeğini kusmak istemeyenler var.”

Solara onlara ters ters bakarken Doran kapalı gözleriyle başını onlara doğru çevirip, “İşareti okumadınız mı?” diye homurdandı.

“Hangi işaret?” diye sordu Kane, katlanan sandalyesini koyacak en iyi noktayı tespit etmeye çalışırken.

“Bu sabah kapıya astığım işaret,” dedi Doran ona.

“Ah,” dedi Cassia. “Üzerinde ‘İçeri Girmeyin’ yazan tabela mı?”

“Ta kendisi.”

“Ben onun korsanlar için geçerli olduğunu sandım,” dedi Cassia ve mavi çizgili havlusunu kumlara yaydı. “Veya Daevalar için.”

“Burası halka açık bir plaj çocuklar,” diye ekledi Kane her zamanki flörtöz gülümsemesiyle. Gülümsemenin onlarda işe yaramadığını biliyordu ama yine de bunu kullanmak konusunda ısrarcıydı.

Solara uzun ve yavaş bir nefes verdi. Doran’ın kulağına eğilip, “Yatlar ve baş başa olmakla ilgili bir şeyler mi diyor-dun?” diye sordu.

Doran güldü. “Açık deniz şu an pek de kötü bir fikir gibi görünmüyor, değil mi?”

“Cargill ambarının arkasındaki çimenlik alan bile kötü bir fikir gibi görünmüyor.”

“Unutmadan,” dedi Cassia, plaj çantasını karıştırarak. “Size bir şey vereceğim. Renny, Gage ile birlikte gemiye yakıt ikmali yapmak için yüzeye çıktı ve çıkmadan önce bunları bana verdi. Bunları verirken her zamanki laflarını iletmemi istedi. Çok özür diliyormuş, elinde değilmiş.” Bir elini havada salladı. “Falan, filan.”

Baş başa geçirdikleri süre sona erdiği için Solara doğru-
lup oturdu ve çantadan çıkanlara baktı. Bir çift gümüş ren-
gi bilezik görünce şaşırdı ve bunların, Doran’ın hizmetkârı
olarak onu Doran’a bağlayan sözleşme bantları olduğunu
anlaması birkaç saniye sürdü.

“Bak,” dedi Doran’a, bilezikleri eline alırken. Bilezik-
ler hatırladığından daha ağırdı ama Solara gecenin bir ya-
rısında ona seslenen o tiz bip sesini hatırlamakta hiç zorluk
çekmedi. “Bunlar Renny’nin eline nasıl geçti acaba. Ben
varlıklarım bile unutmuştum.”

Doran bantlara kaşlarını çatarak baktı ve bir elini EFEN-
Dİ yazan ambleme dokunmak üzere uzatıp geri çekti. Bun-
lara bakmaktan hoşlanmadığı belliydi. Gözleri Solara’nın
boynunun hemen altındaki doğum lekesine kayınca Solara
onun bilet istasyonundaki o günü düşünüp düşünmediğini
merak etti.

*Bir konuda anlaşalım, Sıçan Kuyruğu. Eğer senin bilet
paranı karşılırsam önümüzdeki beş ay içinde ağzından sa-
dece ‘Emredersiniz, Bay Spaulding,’ kelimeleri çıkacak.*

Yanında, kuma oturmuş olan çocuğun parlak mavi göz-
lerine baktı. Smokin ceket ve kibirli gülümsemesi gitmiş,

yerine ikinci el, bol kıyafetleri ve samimi bir pişmanlık ifadesi gelmişti. Doran'ın bu versiyonu, lüks hayatını terk etmiş ve kanun kaçaklarından oluşan bir mürettebat ile kü-lüstür bir gemide yola çıkmıştı. Bu Doran ile diğerini, yer-leri silmesi ve şampanya getirmesi için Solara'yı işe alan Doran'ı birbiriyle bağdaştıramıyordu.

Doran'm yaralanan bileğini tuttu ve nazıkçe kendine doğru çevirip kendi dövmesiyle aynı olan dövmeyi ortaya çıkardı, sonra mürekkeple işlenmiş kılıçların hatlarını par-mak ucuyla takip etti. "Bu bilezikleri taktığımız günden beri bir ömür geçmiş gibi geliyor, değil mi?"

Doran ona bakmıyordu. "İki ömür."

"İkimiz de nasıl bir yola çıktığımızdan habersizdik."

"Birimizin haberi vardı," diyen Doran kara kirpiklerinin arasından ona baktı. "Sana nazık davranmak gibi bir niye-tim yoktu. Eğer Zenith'te kalsaydık sana hayatı zindan ede-cektim. Sadece elimde öyle bir güç olduğu için. O zamanlar ne kadar berbat biri olduğumu bilmiyorsun."

"İnan bana," dedi Solara gülümseyerek. "Biliyordum." Sözleşme bantlarını havaya kaldırıp, "Bunları ne yapaca-ğız?" diye sordu.

"Yakacağız."

Solara, Doran'ın metal bantları almasından korkup on-ları sıkı sıkı tuttu. Daha birkaç saniye öncesine kadar var-lığını bile unutmuş olduğu bu bantları bu kadar çok iste-mesi gülünçtü. Ama Doran'la ikisinin bir geçmişi vardı ve bu bilezikler, o geçmişin her çılgın anını simgeliyordu. Bu bantlar, onu bir suçlu olarak damgalayan dövmeleri gibi

Solara'nın bir parçasıydı ve aynı şekilde dövmeleri de sil-dirmeye niyeti yoktu.

"Bütün bunlar olduğu için pişman değilim," dedi Solara.

Doran dönüp onun gözlerine baktı ve kafasını sallayıp Solara'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben de değilim," dedi. "Sadece *bu şekilde* olduğu için pişmanım."

"Ne fark eder," diye geçiştirdi Solara elini sallayarak. Onu burnundan öpüp bilezikleri plaj havlusunun altına, görünmeyecek bir yere tıktırdı. Bunları saklayacaktı. "Ama bu konudan konuştuğumuz yeter. Bana tatil sözü vermiştin."

"Verdim."

"O zaman tatilimize geri dönelim. Birkaç saate oyun zamanı sona ere..." Nefesini tutunca sözleri yarıda kesildi, Cassia tarafından suya itilen Kane'in etrafa saçtığı sularla yüzü sıırıslıklam olmuştu. Kısa süre sonra, Kane prensesini omzuna atıp intikamını alınca ikinci kez etrafa sular saçıldı. Yanaklarından sular damlayan Solara sözlerini, "Sona erecek," diye bitirdi.

Doran güldü ve kenara atmış olduğu tişörtüyle Solara'nın yüzünü kuruladı. Tişörte sinen kokusu Solara'yı gülümsetti. "Eminim üç saniye içinde yine didişmeye başlayacaklar. Üç... İki... Bir."

Doran elbette haklıydı. Ama Solara hâlimden memnundu çünkü sevdiği insanlarla birlikteydi ve bu karmakarışık, çılgın ve harika yolculuğa birlikte çıkmışlardı. Geleceğin onlara ne getireceğini hiç bilmiyor, sadece yıldızlar kadar sonsuz olasılıkları görebiliyordu.

Ve bu kadarı gerçekten yeterliydi.